

Quân Hôn Tỏa Sáng

Contents

Quân Hôn Tỏa Sáng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13	34
14. Chương 14	38
15. Chương 15	40
16. Chương 16	42
17. Chương 17	45
18. Chương 18	47
19. Chương 19	49
20. Chương 20	51
21. Chương 21	53
22. Chương 22	56
23. Chương 23	58
24. Chương 24	61
25. Chương 25	66
26. Chương 26	69
27. Chương 27	71
28. Chương 28	75
29. Chương 29	78
30. Chương 30	81
31. Chương 31	85
32. Chương 32	88
33. Chương 33	91
34. Chương 34	93
35. Chương 35	96
36. Chương 36	99
37. Chương 37	102
38. Chương 38	104
39. Chương 39	107
40. Chương 40	109
41. Chương 41	112

42. Chương 42	115
43. Chương 43	118
44. Chương 44	120
45. Chương 45	123
46. Chương 46	127
47. Chương 47	130
48. Chương 48	133
49. Chương 49	136
50. Chương 50	139
51. Chương 51	142
52. Chương 52	146
53. Chương 53	149
54. Chương 54	151
55. Chương 55	154
56. Chương 56	157
57. Chương 57: Đại Kết Cục	161
58. Chương 58: Ngoại Truyện	164
59. Chương 59: Ngoại Truyện 2	166

Quân Hôn Tỏa Sáng

Giới thiệu

Nếu sẵn sàng và yêu thích một câu chuyện tình yêu bá đạo phức tạp nhưng vẫn khiến người người na

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-hon-toa-sang>

1. Chương 1

Một chiếc Audi màu đen chạy về phía đại viện gia đình quân nhân, người lính gác cổng vừa nhìn thấy biển số xe lập tức nghiêm trang đứng thẳng chào, nhìn xe chậm rãi lái vào trong sân, chạy dọc theo hai bên đường nhựa, vòng sang đường bê tông, cuối cùng biến mất ở đầu đường.

Chiếc xe vững vàng dừng ở chỗ trống bên cạnh bồn hoa, lính cần vụ xuống mở cửa xe, đầu tiên thấy một người đàn ông với giày da sáng bóng, rồi đến đôi chân thon dài thẳng tắp giấu dưới quân trang. Thường nói ngắc丹田 ông trước tiên ngắc chân rồi ngược lên lướt qua sống lưng thẳng tắp, cuối cùng cái nhìn mới rơi trên khuôn mặt, nếu nói là người đàn ông này bộ dạng ưa nhìn thì quả thực không giả, nhưng khuôn mặt ấy không thể so nổi với khí thế mê người tản mát từ cơ thể, là một loại cảm giác không thể nói nên lời.

Người đàn ông xoay người vào trong xe vươn tay, cất giọng lạnh tanh: “Xuống.”

Tạ Thanh Ninh chết sống nắm cửa xe không chịu đi xuống, thân thể theo bản năng dựa về phía sau, trong

mắt tràn ngập vẻ ngơ ngác và khấn trương, sợ hãi, dính vào cửa xe như hận không thể lập tức biến mất trước mặt người đàn ông. Khi về nước cô đã chuẩn bị tốt cho cuộc gặp mặt này, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, hôm qua cô mới về nước, hôm nay liền “vô tình gặp gỡ”, trên đời sao mà có loại trùng hợp như thế.

“Mục Lương Hòa, anh như thế này là đang hạn chế tự do của tôi một cách phi pháp đấy, tôi sẽ kiện anh”. Cô lấy can đảm chỉ vào trước mũi người đàn ông, không quên bám chặt xe, tiếp tục nói: “Anh là quân nhân, là trụ cột của quốc gia, tại sao có thể vì một thị dân nhỏ bé như tôi mà phạm pháp chứ? Những việc xảy ra ngày hôm nay tôi sẽ không so đo, tôi lập tức biến mất trước mặt anh, có được không?” Cô nở nụ cười lấy lòng, mắt đẹp bởi vì cười mà cong lên, giống như vành trăng khuyết trên bầu trời đêm.

Người lính cần vụ phải nghe nhiều như vậy, mặc dù cực kỳ tò mò về quan hệ giữa cô gái trong xe và sếp của bọn họ, nhưng vẫn không dám quay đầu lại, lòng hiếu kỳ giống như vuốt mèo không ngừng gãi gãi trong lòng, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim nhìn thẳng về phía trước, lỗ tai lại nghe không sót một chữ cuộc đối thoại của bọn họ.

Thấy người đàn ông trước mắt mặt mũi không lộ vẻ xúc động nào, chậm rãi xắn tay áo, cô đang chuẩn bị mở miệng, Mục Lương Hòa lại nhanh chóng cúi xuống lôi cô ra khỏi xe đến không kịp phản kháng, một tay anh nắm chặt hai tay cô, một tay quàng bên hông, cứng rắn lôi cả người cô đi về phía trước. Ngay lúc sắp vào cửa chính, cô ra sức giãy giụa ở trong lòng anh, nhưng làm thế nào cũng không thoát được sức lực đàn ông đành chảy đầy mồ hôi vẫn bị anh mang vào trong phòng.

Cửa lớn đóng lại ngăn cách tầm nhìn bên ngoài, cô lập tức xoay người chạy lại, nhưng làm thế nào cũng không mở được khóa, gấp đến da đầu đổ mồ hôi, đến mức da tay cũng bị mài mỏng đi mà cánh cửa vẫn không suy chuyển. Nhặt chí dùng chân đá một cái lên cửa, cửa chẳng những không mở mà còn làm chân bị đau, đành ấn nhẫn xoay người trừng mắt nhìn vào áo khoác quân trang của người đang bỏ đi kia với thân hình thẳng tắp như cây tùng.

“Anh đưa tôi đến đây rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Mục Lương Hòa không đáp, cởi hai nút áo sơ mi trên cổ rồi ngồi xuống sofa, thuận tay nâng bình trà lên rót hai ly nước trà, một ly đẩy tới đối diện, một ly bưng lên đặt ở bên môi.

“Không khát?”

Anh hất cằm, nghiêng mặt sang nhìn về phía cô đang đứng tựa cửa chính, trên người mặc một chiếc áo len cánh dơi màu trắng, phía dưới là quần jean màu xanh dương, chân đi đôi giày cao gót màu đen, mắt hạnh tròn vo, vẻ mặt đề phòng nhìn anh chằm chằm, bộ dáng kia giống y hệt mấy năm trước, nhắm mắt lại tưởng như chỉ mới ngày hôm qua.

“Trước khi tôi trở lại, em nên suy nghĩ để cho tôi một câu trả lời thỏa đáng” anh hớp một ngụm trà rồi trầm giọng nói, nghe không ra vui giận, tao nhã đặt lại cái ly trên khay trà, sau đó đứng dậy đi lên lầu. Cô đề phòng nhìn theo bóng dáng anh đến khi biến mất ở khúc quanh cầu thang.

Mục Lương Hòa vào phòng ngủ sau đó tắm rửa qua loa, trút đi cả người mồ hôi do tập luyện ở trường bắn, lúc trở ra đã thay quần trang bằng bộ đồ mặc ở nhà màu trắng, áo cotton quần sợi dây. Tóc đen ướt nhẹp dán vào da đầu, gò má có vài giọt nước rỏ xuống cổ, theo lồng ngực chảy xuống, anh dùng khăn lông vuốt vuốt, rồi xỏ dép đi xuống lầu, tất cả chỉ trong có 5 phút.

Năm phút đồng hồ đủ để một người tìm được câu trả lời trọn vẹn, 5 phút cũng đủ để một người biến mất. Xuống lầu thấy trong phòng im ắng, chỉ có tiếng tích tắc của đồng hồ trên vách tường, cô gái vốn thấp thỏm đứng ở cửa đã không thấy đâu, anh dạo một vòng trong phòng, nhìn thấy cửa sổ cạnh cầu mở toang, bên ngoài cửa sổ là vườn hoa với một mảng lộn xộn.

Mỗi người là một hạt bụi trên thế gian, đồng thời cũng là hạt bụi độc nhất vô nhị, bởi nào có ai giống nhau hoàn toàn, cho dù ngoại hình giống nhau như đúc, nhưng tính cách nhất định sẽ có sự khác biệt, đã từng có người nói với cô như vậy.

“Tạ Thanh Ninh, mới một đêm không gặp, làm sao cậu có thể biến mình thành bộ dạng này hả?” Từ khoảng cách một mét truyền đến giọng nữ vô cùng có sức oanh tạc phá vỡ suy nghĩ của cô. Cô nhếch khóe miệng cố gắng đưa ra cho cô bạn một nụ cười, vừa hé miệng liền chạm đến chỗ bị thương đang đau rất trên mặt.

Do hôm qua lúc trôi qua cửa sổ không biết tình hình bên dưới, bị chạc cây kéo hồng áo len đã đành, lại còn bị cào rách một vết trên mặt, mặc dù qua một đêm vết máu đã khô nhưng bởi vết rách dài nên vẫn thấy ghê ghê, theo bản năng không khỏi sờ sờ vết thương.

“Cũng không phải là hủy luôn khuôn mặt, có gì mà ngạc nhiên đâu.”

Hạ Gia Mẫn hận không thể bỏ đầu cô nàng để xem bên trong rốt cuộc chứa cái gì, sao có thể ngốc đến như thế, chỉ tiếc rên sắt không thành thép, kéo cái ghế đối diện không hề tao nhã chút nào ngồi xuống, bắt đầu chất vấn: “Ngày hôm qua người đàn ông đưa cậu đi là ai vậy, sao mình chưa gặp bao giờ? Có điều trông có vẻ nghiêm chỉnh đấy.” Nhìn con người thì biết bên dưới quần áo rất chất, chỉ tiếc vẻ mặt quá mức lạnh lùng, nghiêm túc, không dễ dàng thân cận.

Cô và Hạ Gia Mẫn là bạn thân, dường như mọi bí mật đều cùng nhau chia sẻ, chỉ có chuyện với Mục Lương Hòa là cô ấy không biết, cô quấy quấy ly café trầm ngâm mở miệng: “Một người bạn.”

“Thật?”

Cô cũng không trả lời vấn đề của bạn, tầm mắt chợt lướt qua một người đàn ông mới đẩy cửa bước vào phòng, nháy mắt cô như người mất hồn, không cẩn thận làm đổ cái ly trước mặt, chất lỏng màu xám sẫm chảy đầy bàn, theo mép bàn nhỏ xuống váy, cô liền hoảng hốt chạy vào toilet gạt vết bẩn.

Vốc nước phả vào mặt, để cho cái lạnh của nước làm dịu đi đầu óc, tìm lại chút lý trí đi hoang, ngẩng đầu nhìn cô gái trong gương. Trong gương là cô gái có đôi môi bị cắn sập bật máu, tầm mắt ngày càng rõ ràng. Thời gian quả nhiên hiệu nghiệm, bụi thời gian đã chôn vùi những gì nên quên, không còn chút dấu vết nào.

Dùng khăn giấy thấm nước lau đi vết café cho đến khi chỉ còn vết mờ, vén lại sợi tóc tán loạn trên trán, soi gương nháy nháy mắt, người ở bên trong cũng hường cô nháy nháy mắt, sau đó lau khô tay đi ra ngoài. Gót giày cao 8cm gỗ cộp cộp xuống nền nhà cẩm thạch, cũng không chọn đi ra đường lớn mà đi hướng ngược lại cho đến khi trời chạng vạng tối mới gọi cho Hạ Gia Mẫn báo cô có việc bạn phải đi trước, tránh bị cô nàng hỏi han lung tung.

Cô cúp điện thoại rồi cười, lần nữa làm động tới vết thương trên mặt, bưng mặt đi về phía trước, trong lòng đem tên Mục Lương Hòa mắng mấy lần, tự hỏi quan hệ của bọn họ lúc đó là không thể phủ nhận, trong nháy mắt cô lại hơi chột dạ, thậm chí không dám nhìn cả vào chính mình.

Cứ đi như vậy, thỉnh thoảng có taxi mời đi nhưng cô chỉ lắc đầu, lại tiếp tục đi bộ. Cách 3 năm, thành phố C không thay đổi nhiều lắm, trừ khu đô thị cũ phía bắc đã được cải tạo, những nơi khác hầu như vẫn giữ nguyên dáng vẻ. Cô tìm được tiệm hoành thánh của ông chủ Dương ngày trước thường ăn, mua một phần thêm vào gia vị, rất nhanh đã xử lý sạch tô hoành thánh thơm ngon vị thịt tươi mới. Ăn xong, trên chóp mũi đã đổ đầy mồ hôi, cô còn mua thêm một bọc bánh mật về nhà ăn khuya.

Nơi cô ở trước kia là khu chung cư cho thuê trị an rất tốt, từ trong thang máy đi ra miệng ngầm nga hát, tay lục túi tìm chìa khóa mở cửa rồi bật đèn. Đèn nhấp nháy mấy lần mới sáng, cô khom lưng cúi gập, đi về phía trước hai bước, hô hấp chợt hơi chậm lại, kinh ngạc nhìn bóng người đang đứng trước bức tranh tường.

Trong nháy mắt Tạ Thanh Ninh ngỡ là mình đang mơ, dùng sức nhắm mắt sau đó mở ra, người đàn ông đứng trước bức tranh từ từ quay lại, như pha quay chậm trong điện ảnh, lộ ra gò má quen thuộc. Cô nuốt một ngụm nước bọt, theo bản năng lui về phía sau một bước, hồng mong thoát khỏi khí thế đe dọa của người đàn ông này.

“Lý do, em vẫn chưa cho tôi một lý do?” Mục Lương Hòa để tay trong túi quần, khuôn mặt tuần lãng sinh động như vẽ nhưng lạnh lẽo cứng rắn, mắt đen không có nhiều cảm xúc, cô chợt nghĩ đến hình ảnh chiếc Audi màu đen dưới lầu, khó trách thấy quen như vậy, thì ra là xe của anh.

Cô không để ý câu hỏi của anh, lấy hết dũng khí, quật cường ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh: “Mục Lương Hòa, anh tự tiện xông vào nhà dân, cứ coi như là quân nhân thì cũng phải có pháp luật quản lý chứ.”

Mí mắt Mục Lương Hòa giật giật, rút một tay ra gác lên sofa, thân thể vẫn cao lớn như thế, ngón tay thon dài đặt trên ghế sofa, khàn giọng nói: “Tự tiện xông vào nhà dân? Có cần tôi nhắc về quan hệ của chúng ta không, bà Mục?”

2. Chương 2

Trong đầu nổ đầy đom đóm, cô hình như thấy được một góc nào đó trong lòng mình sụp đổ tan tành. Theo bản năng lui về phía sau cho đến khi lưng dựa vào sát tường không còn chỗ lui nữa nhưng ánh mắt anh vẫn khóa chặt trên người cô như một loại gông xiềng không tháo được. Ánh mắt nóng rực như muốn đem cô làm tan chảy thành nước, hô hấp trở nên gấp rút, bữa ăn khuya cầm trên tay đã sớm rơi trên đất, cô khom lưng đã cứng ngắc nhặt lên phần thức ăn, tay run rẩy chỉ ra cửa.

“Mục Lương Hòa, tôi không hiểu anh đang nói gì, làm phiền anh đi ra ngoài, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát?” Vì để cho anh càng tin mình nói là thật, cô lấy di động từ trong túi ra, tay run run bấm số. Mục Lương Hòa sai bước đến giật lấy điện thoại trong tay cô, từ trên cao nhìn xuống cô, trong mắt phản chiếu vẻ mặt vô cùng hoảng sợ của cô. Cô lui về phía sau một bước chống đỡ ở mép bàn, bả vai bị anh nắm chặt, rất đau.

“Tạ Thanh Ninh, kẻ lừa gạt này.” Mục Lương Hòa từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ, hận không thể bóp chết người đàn bà đang vờ ngây ngốc này. Đầu ngón tay lướt qua khóe mắt cô thấy hơi ươn ướt, sau đó chạm vào phiến môi đỏ thắm, đến cái cảm hơi nhột. Đã quen thấy đáng vẻ danh đá, quyết liệt của cô, giờ lại yên tĩnh như con thỏ nhỏ, anh có chút không thích ứng kịp, đầu ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên nhìn thẳng vào mắt mình.

“Tạ Thanh Ninh, vị trí bà Mục em đã bỏ bê 3 năm qua, giờ biết phải làm như thế nào rồi chứ.”

Bà Mục mấy chữ này như một cây kim không ngừng đâm vào dây thần kinh của cô, làm nổi đau lại nhói lên, dùng sức giãy giụa thoát khỏi sự kiểm chế của anh, điên cuồng đẩy anh ra xa, giữ khoảng cách qua cái bàn ăn kiểu Châu Âu.

Ánh mắt Mục Lương Hòa sáng quắc nhìn vào mái tóc vì giãy giụa mà có phần rối của cô, chậm rãi móc từ trong túi quần một thứ ném lên bàn. Trông thấy bìa giấy màu đỏ đó, cô liền vồ ngay lấy lập tức xé bỏ. “Xé đi, ở đây vẫn còn.” Giọng nói của anh lạnh lùng, nghe không được là giận giữ, màu đen giữa mi tâm cũng từ từ giãn ra, mắt sáng chăm chú nhìn chăm chăm như có thể nhìn xuyên qua thân thể cô vậy.

Động tác của cô dừng lại, chỉ là lừa mình dối người, cô gái cười ngọt ngào trong tờ hôn thú kia thật sự là mình, bên cạnh là người đàn ông cũng với nụ cười nhu hòa, hai mái đầu thân mật kề sát nhau. Cô nhắm mắt lại, mặc dù không muốn tiếp nhận sự thật này, nhưng sự thật vẫn là sự thật, khép lại giấy hôn thú, cô thật sự đã kết hôn, nói đúng hơn là 3 năm trước đã kết hôn với cái kẻ mặt lạnh như tiền này.

Cô đã từng mơ mộng về nửa kia của mình có thể không đẹp trai, nhưng phải hài hước, biết dỗ dành. Anh ấy có thể kiếm tiền ít một chút, nhưng phải dành thời gian quan tâm đến cô nhiều một chút. Yêu cầu của cô chỉ có thể thôi, nhưng người đàn ông này không hề có một điểm nào phù hợp, mà cô lại cứ thế gả cho hắn. Bây giờ nghĩ lại, thì ra cô cùng ông sếp lớn này cũng ưa trào lưu tình một đêm, cưới chui, mới ba tháng đã lĩnh giấy kết hôn.

Mục Lương Hòa kinh ngạc thấy bộ dạng khuất phục ngồi im lìm trên ghế của cô, anh cũng lại ngồi đối diện, nhất thời cả hai cùng im lặng, nếu không phải lính cần vụ đột nhiên gọi một tiếng “thủ trưởng” phá vỡ không khí, cô còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình.

Giống như con mèo bị kinh sợ, cô lập tức vọt dậy khỏi sofa, khấn trương nhìn lính cần vụ, Mục Lương Hòa đứng dậy đi tới không biết đã dặn dò những gì, người lính gật đầu với anh rồi đóng cửa ra ngoài.

“Khuya lắm rồi, anh nên đi đi.” Cô đến đứng bên mắc áo khoác nhắc nhở, đã đến lúc đối mặt thực tế nhưng cô còn phải có thời gian tiếp nhận. Bỏ đi đã ba năm, cô không còn hiểu được người đàn ông trước mắt mình, tính tình so với trước hình như càng thêm thâm trầm, khó hiểu, cả người tản ra một loại cảm giác như vực sâu nhìn không thấy đáy.

“Em đi cùng tôi.”

Cô không thể tin được những gì vừa nghe, lại thấy anh lặp lại lại một lần nữa với thanh âm to hơn lần trước, thậm chí nghe ra có chút tức giận trong câu nói: “Tạ Thanh Ninh, nếu đã trở về thì nên chịu trách

nhiệm với việc mình đã làm, 3 năm trước em đã không còn là đứa trẻ, 3 năm sau càng đừng nên giở tính trẻ con ra nữa.”

Cô cũng không biết mình bị anh kéo xuống lầu như thế nào, ở trong thang máy chỉ biết cắn chặt lấy vai anh như kẻ mất trí. Đôi mắt vẫn đỏ phản chiếu trong kính thang máy, thân thể bị anh siết chặt không thể động đậy, đến thở cũng thấy khó khăn.

Xe lần nữa lái vào đại viện, qua cửa xe cô đã thấy cảnh vệ đứng nghiêm chào, xe chậm rãi vào trong sân, cuối cùng dừng bên cạnh bồn hoa. Cảnh này được lặp lại, chỉ khác lần trước là ban ngày, giờ là buổi tối, bên cạnh cô giờ còn có thêm một vali đồ.

Lính cần vụ mạnh hành lý đi ở phía trước, Mục Lương Hòa đi lên bậc thang rồi quay lại nhìn cô. Cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, phía sau là chiếc Audi, kính ngác ngược nhìn căn nhà, đối với cô mà nói nơi này hoàn toàn xa lạ, nơi anh ở trước kia cũng không phải là chỗ này.

Mục Lương Hòa không bước tiếp mà đợi cô đi tới, sau đó hai người một trước một sau vào nhà. Tuy đã đến đây lần thứ hai nhưng Tạ Thanh Ninh vẫn thấy nơi này quá xa lạ. Nhìn người lính cần vụ từ trên lầu đi xuống mà cô đã từng gặp, cô thở dài đến trước sofa nhìn chằm chằm anh đang cởi áo khoác quân phục vắt trên ghế, ngôi sao năm cánh lóng lánh sáng dưới ánh đèn. Bên trong vẫn là sơmi xanh lục quen thuộc, anh không nói cổ áo mà chỉ tháo măng sét tay, đi ra cửa thay dép rồi lại trở về ngồi đối diện cô.

Mục Lương Hòa rót lai ly trà, một ly đẩy về phía đối diện, đem ly còn lại lên nhấp môi, tầm mắt như có như không nhìn cô ở đối diện. Hình như đã lâu lắm anh không được nhìn cô kỹ như vậy.

“Tôi sẽ ngủ ở đâu?” cô đang tính toán buổi tối sẽ ngủ ở đâu.

“Ông Mục rất khỏe mạnh, tạm thời không định chia phòng ngủ.”

“Anh biết rõ là.”

“Gi?”

Anh thoáng nâng cao giọng nói, trên mặt rõ ràng không có chút nét cười nhưng lại toát ra vẻ tà mị. Cô mở to hai mắt muốn nhìn rõ mặt anh, vừa hay bắt gặp ánh mắt không có nhiệt độ từ đối diện, cô luôn cho rằng anh có dung mạo đẹp đẽ, ưa nhìn, nếu không ban đầu cũng không vì thế mà mới chỉ yêu đương 3 tháng đã cưới, đúng là đầu óc hỏng rồi.

Mục Lương Hòa uống xong trà đứng dậy, liếc nhìn cô một cái rồi đi thẳng lên lầu. Cô nhìn theo anh đến mức chỉ mong tạo ra một cái lỗ trên người, không thể không thừa nhận, sau 3 năm anh đã thay đổi không ít.

Dọc theo hành lang trải thảm màu xám tro đến cửa phòng mở rộng bên tay trái, bên trong ánh đèn tràn ra, cô đang đứng tần ngần ở cửa không biết có nên đi vào không thì giọng nam lạnh lùng vang lên. Hành lý đã đặt trong góc phòng, đập vào mắt là chiếc giường lớn xếp đặt gọn gàng cũng giống như tính cách của anh. Trước kia cô thường gọi anh là sếp, giờ gặp lại cô đều gọi luôn cả họ lẫn tên anh.

“Đồ của em trước tiên cứ để kia, mai tôi sẽ cho người đem bàn trang điểm tới, tối nay tạm thế này đã.”

Mục Lương Hòa dọn ra một hộp tủ cho cô, cô miễn cưỡng lấy đồ trong valy tùy tiện chọn vài bộ quần áo xếp vào trong tủ. Bên cạnh chính là quần áo của anh, quần trang treo một hàng, đồ thường treo một hàng, sau đó là. Ặc, tầm mắt vô tình nhìn vào chỗ đồ lót đàn ông, là màu đen, cô mất tự nhiên quay mặt đi, thật may là anh không phát hiện.

Mục Lương Hòa đi ra bancon hút thuốc, trong quân đội đàn ông cơ bản không hút thuốc, anh cũng không ngoại lệ, nhưng đôi khi vẫn hút một chút. Đầu mẫu thuốc lập lòe trên đầu ngón tay, nét mặt bị bóng tối che khuất, phun ra từng vòng khói thuốc phiêu tán ra xung quanh rồi không thấy đâu nữa. Thân hình cao lớn dựa vào lan can, trên đầu trời đêm đầy sao, đêm nay ánh sao rất đẹp.

Tạ Thanh Ninh từ phòng tắm bước ra, gương mặt bởi vì nước nóng mà đỏ bừng, mắt cũng trở nên sáng hơn, mái tóc buông xõa xuống vai. Cô chọn mặc một bộ áo ngủ bảo thủ nhất đứng trước giường, ngăn người nhìn chiếc giường lớn.

Mục Lương Hòa dúi điều thuốc đi vào, nhìn cô một cái rồi không nói gì mà đi luôn vào phòng tắm. Khi anh xoay người sau cô lập tức xỏ dép chạy xuống lầu.

Trần Minh đã lái xe cho thủ trưởng 2 năm rồi mà đây là lần đầu tiên trông thấy vợ thủ trưởng. Không như trong tưởng tượng, vợ thủ trưởng trẻ tuổi, xinh đẹp, có sức sống, chỉ là vì sao trước đó không hề nghe một chút lời đồn nào. Có người còn bảo thủ trưởng là gốc cây vạn tuế không nở hoa, quả thật lời đồn đãi không đáng tin.

Rút kinh nghiệm từ lần trước, áng chừng hai phút sau Mục Lương Hòa đã vội vã ra khỏi phòng tắm, trong phòng ngủ không một bóng người, chạy xuống lầu nhẹ nhàng bước trên thảm không phát ra tiếng động.

“Đói bụng?”

Tạ Thanh Ninh từ trong tủ lạnh thò đầu ra, tức giận mở miệng: “Tôi chỉ muốn xem có thuốc chuột trong này không thôi.” Cửa tủ lạnh bị cô đóng sầm lại, hừ mũi một tiếng, khi đi qua cố ý đụng vào bả vai anh.

Tắt đèn, trên giường rộng lớn hai người nằm, đắp chung chăn. Cô nằm ở mép giường, cố cách xa hết sức nhưng trong chăn tất cả đều tràn ngập hơi thở của anh, thứ mùi vị không thể gọi tên nhưng thật dễ chịu. Mùi vị ngập tràn trong mũi, xâm nhập thần kinh làm cô bỗng có ý nghĩ hoảng hốt muốn đá chăn ra. Quay người lại, nhờ ánh đèn mờ nhạt hắt vào cửa sổ, cô mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt anh, đang định trêu chọc một chút thì bất ngờ anh quay lại. Trong bóng đêm ánh mắt hai người gặp nhau, cô nghe trong không khí như có tia sét xẹt qua.

Chiếc chăn trượt xuống, Mục Lương Hòa nhìn chằm chằm vào khoảng không, tay dài vươn ra đem chăn lại kéo lên, chỉ nghe tiếng kêu khê khê của cô, luống cuống tay chân túm chặt chăn. Tạ Thanh Ninh dùng hết sức cũng chỉ túm được một tay anh, đem thì lạnh mà lại không thể đắp chăn, dù khó chịu nhưng mùi hương ấm áp đó vẫn không tản đi.

“Ngủ đi, nếu tôi muốn làm gì, liệu em có ngăn được không.”

3. Chương 3

Một đêm này Tạ Thanh Ninh ngủ không yên giấc, ban đêm tỉnh mấy lần, lại thiếp đi, đến khi mở mắt lần nữa trời đã sáng tỏ. Kéo một bên rèm cửa sổ để ánh mặt trời xuyên qua cửa kính vào phòng, hôm nay là một ngày đẹp trời. Theo bản năng cô nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh giờ đã trống không nhưng trên gối vẫn còn lấm xuống một chút. Cô không khỏi hoài nghi hôm qua có phải anh đã ngủ cạnh cô hay không.

Vén chăn xuống giường, cô đi đến mở ngăn tủ ra, bên trong một hàng quần trang ngăn nắp, áo sơ mi được ủi mới tinh treo lên, còn có quần lính, tưởng tượng đến lúc anh mặc vào trên thân thể cao to, lưng thẳng tắp, bộ ngực treo đầy huy chương rang rỡ phát sáng, con người đen nhánh trên khuôn mặt không tùy tiện nói cười, màu da so với màu đồng cổ thì lợt hơn một chút nhưng hoàn toàn không làm mất đi phong cách quân nhân cương nghị.

Cô không biết mình đã nhìn mấy bộ quần trang đến mất hồn, nếu không có âm thanh vọng đến từ phía cầu thang thì cô còn chưa tỉnh táo lại. Vợ vội một bộ quần áo vào phòng tắm thay đổi, cô nhanh chóng làm vệ sinh rồi chạy xuống lầu.

Tìm một vòng dưới lầu cũng không thấy bóng anh, cả người lính cần vụ hôm qua cũng không thấy. Ngược lại trên bàn ăn lại để sẵn bữa sáng hấp dẫn, nhìn là muốn ăn liền. Với lại tối qua chỉ ăn có một chén hoành thánh, bữa khuya mua về cũng chưa ăn được, bụng đã sớm réo ầm ầm.

Trong phòng cũng không có người, nuốt ực một cái, cô kéo ngay ghế ngồi xuống, cầm một cái bánh bao nhân thịt cua cho vào miệng, thứ nước ngon ngọt tràn ra trong miệng, cô vui thích nheo mắt lại giống như đứa trẻ, lại cho thêm miếng nữa vào miệng.

“Cô chủ, cô đã dậy rồi, lúc đi ông chủ có dặn không được kêu cô dậy để cho cô ngủ thêm, để tôi lấy cháo cho cô.”

Bàn tay đang cầm bánh bao khựng lại, cái bánh tuột khỏi tay rơi xuống lặn đến chân bàn, tiếng nói của người phụ nữ trung niên kia vẫn văng vẳng bên tai. Hai chữ “cô chủ” giống như một tiếng nổ làm cô tan xương nát thịt, cô rũ mắt xuống lặng lẽ nhặt lại cái bánh bao rơi trên đất ném vào thùng rác, đột nhiên cô không còn muốn ăn uống gì nữa.

Người phụ nữ trung niên nhanh nhẹn bưng cháo từ phòng bếp ra đặt trước mặt cô, còn thêm mấy món ăn kèm, cô nói cảm ơn rồi cầm cái muỗng ăn vài miếng, cảm nhận vị ngọt của thứ cháo đặc vừa qua đầu lưỡi nhưng trong lòng lại có suy nghĩ, thế là cô bỏ muỗng xuống hỏi: “Khi nào thì anh ta trở về?”

Chị Ngô vừa lau bàn vừa đáp: “Ông chủ nói đi họp, buổi tối mới về, dặn cô không cần chờ.”

Nàng gật đầu cười với chị Ngô một tiếng, ăn thêm vài miếng cô hạ muỗng đi lên lầu. Hôm qua trước khi ngủ cô đã định sáng nay sẽ phải nói chuyện với anh, giữa bọn họ về mặt pháp luật tuy là vợ chồng, nhưng về tình cảm e là chỉ hiểu nhau nhiều hơn người xa lạ một chút mà thôi. Mấy năm trước cũng chỉ trải qua 3 tháng yêu đương, đến bây giờ trong trí nhớ cũng chỉ còn thấy mơ hồ. Thậm chí cô còn không nhớ rõ được dáng vẻ khi ấy của bọn họ. Hay vốn dĩ 3 tháng kia chẳng qua cũng chỉ là trò chơi mà người chơi chủ yếu là cô mà anh cũng chẳng cự tuyệt tham gia.

Cô kéo cửa kính đi ra bancon, ở đó đặt một chiếc ghế mây, còn có cả khay trà bằng thủy tinh và vài cuốn sách. Cô có thể tưởng tượng cảnh anh thường ngồi chỗ này đọc sách, tắm nắng trong ánh ban mai hoặc chiều tà. Cô ngồi trên ghế mây nhìn xuống vườn hoa bên dưới, ánh nắng yếu ớt chiếu vào lan can sơn đen tạo thành những bóng loang lổ trên đất, cô đưa tay ra đón được ánh nắng đẹp đó.

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ hở ngón tay chiếu xuống mặt đất, trên tường cũng phản chiếu bóng ngón tay. Cô tò mò đối tư thế ngón tay, cái bóng cũng không ngừng thay đổi theo, sau một lúc thấy trò chơi không còn thú vị, cô bắt giắc thở dài.

Tạ Thanh Ninh của hiện tại đã không còn giống với trước kia, cô không thể không thừa nhận điểm này. Nên khi anh nói cô phải biết chịu trách nhiệm, trong lòng cô như có ma quỷ xui khiến trở nên hồi hộp lo lắng, nếu là trước kia, khẳng định cô đã cuốn hành lý bỏ chạy mất dạng một cách bốc đồng rồi.

Cô không khỏi tò mò muốn tìm hiểu xem mấy năm nay có phải cứ nghĩ đến cô thì anh sẽ hận đến cắn răng nghiêng lợi không. Cô bỗng nhiên chạy trốn không một dấu vết sau khi kết hôn 2 tuần, quả thật là hành động rất bốc đồng, nhưng lúc đó cô thực tình phải cảm ơn anh.

Mãi mê hồi tưởng cô không nghe thấy tiếng cửa mở, chị Ngô đứng ngoài cửa gọi mấy lần mà không thấy bên trong có phản ứng liền nhẹ nhàng đi tới vỗ nhẹ vào vai cô khiến cô giật mình suýt chút thì ngã khỏi ghế.

“Lão thủ trưởng tới, đang ở dưới lầu.”

Người xui xẻo thì khi uống nước cũng bị nhét kẻ răng, chứ đừng nói là ăn cháo. Cô đi theo chị Ngô tới bên cạnh cửa thấp thỏm hỏi: “Lão thủ trưởng thường xuyên đến nơi này?”

“Cũng không thường xuyên, hôm nay đúng dịp có việc đi ngang nên tiện thể vào thăm.”

Nghe vậy, cô đại khái đã nắm được tình hình, nói được rồi vờn người ra ngó một chút, rõ ràng là họ đã nghe phong phanh chuyện gì nên mới tới để thăm dò mà cô thì không thể trốn không gặp. Aizz, cái mũ bà Mục này đội trên đầu quả nhiên là mang áp lực khó chịu.

Đi theo chị Ngô xuống lầu, lia mắt ra bậc cửa liền nhìn thấy một bóng dáng thẳng tắp đang đứng trước hồ cá, trên người mặc quân trang, tóc đã lấm chấm bạc, thân hình cao lớn. Chỉ có điều chỉ nhìn bóng lưng cũng cho người khác cảm giác tấm lưng đó đã gánh vác nhiều tang thương. Khi ông xoay mặt lại, hiện rõ khí thế không giận mà uy tự nhiên tỏa mát ra, năm tháng đã lưu lại trên đó những dấu vết không phai mờ. Đôi mắt thâm trầm nhìn cô, tựa như đánh giá lại như cười, cô không tự nhiên quay mặt, ngón tay bắt giắc đưa lên vuốt tóc, vô cùng khẩn trương.

Trong lòng thầm đem Mục Lương Hòa ra mắng một trăm lần, nếu mà nhắm mắt cũng có thể giết người thì Mục Lương Hòa đã bị cô niệm cho thương tích đầy mình rồi. Nếu không phải anh cố ý bắt cô quay về thì

cũng sẽ không xảy ra tình cảnh như hôm nay. Tạ Thanh Ninh từ nhỏ đã là một đứa bé thông minh, rất biết thức thời, ở trước mặt Mục Lương Hòa thì dấm náo loạn làm càn chứ trước mặt vị cha chồng này thì đương nhiên không dám. Cô thận trọng hít thở, chờ đợi cha chồng mở lời.

Mục Hồng Quân bước một bước về phía trước, bước cũng không lớn, vẫn giữ một chút khoảng cách với cô gái đang cúi đầu trước mặt. Cô gái trước mặt này còn không phải là cái con bé đã kết hôn cùng con trai ông 3 năm trước sao. Nói đúng hơn là nàng dâu vừa lấy giấy kết hôn liền bỏ đi 3 năm trời.

“Lương Hòa đâu rồi, nó không ở nhà sao?” Ông cất tiếng, thanh âm hùng hậu.

“Vâng, anh ấy đi họp trong quân, buổi tối mới về ạ.” Cô cẩn thận trả lời, đúng lúc chị Ngô bưng ra một bình trà Phổ Nhĩ*, hương thơm tỏa tứ phía. Cô nhân cơ hội mời ông rồi bước lại sofa ngồi xuống, Mục đại thủ trưởng luôn luôn đem cho cô cảm giác áp lực, mặc dù ông không có thể hiện vẻ không hài lòng nào ra, chắc cô tự mình chột dạ thôi.

“Tạ Thanh Ninh đúng không, ta đã nghe Lương Hòa nhắc về con.”

Lời nói của Mục đại thủ trưởng như một viên đá ném vào trong nước, làm dâng lên gợn sóng lăn tăn, làm cô không thể nào giữ được bình tĩnh. Để phân tán sự chú ý của chính mình, cô bèn bưng chén trà màu trắng sứ lên nhấp môi, hương trà thơm liền xông vào mũi. Thật ra cô cũng không thích uống trà, càng không biết thưởng thức trà, so với thứ trà nổi tiếng màu sắc thanh đậm trong ngăn này, cô lại ưa thích những thứ nước trái cây ngọt lịm mà nhiều màu sắc hơn.

Mục Hồng Quân không khó để nhìn ra Tạ Thanh Ninh đang khấn trương thấp thỏm, tay đặt trên đầu gối nắm nhẹ thành quyền, ông bật cười, tiếng cười trầm thấp, lồng ngực phập phồng dưới quần áo, có vẻ không hợp với hình tượng nghiêm túc thường thấy. Ông cúi đầu xem đồng hồ đeo tay nói: “Con đang tò mò không biết Lương Hòa đã nói với ta về con thế nào đúng không? Đợi nó về con có thể hỏi nó. Cũng không còn sớm, ta phải đi đây.”

Mục Hồng Quân nói xong liền đứng dậy, cũng nhanh chóng như khi ông đến. Tạ Thanh Ninh nghĩ nghĩ rồi cũng mở miệng mời ông ở lại dùng cơm trưa nhưng ông bảo còn bận họp, cô cũng không biết phải nói gì thêm đành tiễn ông ra cửa, nhìn lính cần vụ mở cửa xe cho ông cho đến khi chiếc xe chậm rãi ra khỏi đại viện.

Việc Mục Hồng Quân ghé thăm giống như một màn kịch, giờ màn kịch đã hạ mà diễn viên hình như còn chưa thoát được vai diễn. Nhịp tim của cô vẫn còn đập nhanh hơn bình thường nửa nhịp, một lúc lâu mới phục hồi lại. Chị Ngô dường như cũng nhận ra sự mất tự nhiên và bất an của cô nên nói vài câu an ủi. Cô chỉ cười cảm ơn rồi quay về phòng ngủ, chui vào chăn quần thật chặt. Bên ngoài ánh nắng mặt trời rực rỡ chiếu vào, cô đứng dậy kéo rèm cửa sổ, bỗng chốc căn phòng chìm vào sắc tối như lúc chạng vạng.

Nằm ở trên giường mãi mà không ngủ được, trong đầu bao nhiêu suy nghĩ ngổn ngang như dây leo quấn chặt, cắt không được, bỏ không xong. Nếu vẫn phải đi lại vết xe đổ thì thà xương tan thịt nát cô vẫn cứ đi, không phải là không hối hận, mà do tính tình vốn thế.

Chỉ tiếc cho Mục Lương Hòa, lần nào cũng xui xẻo gặp phải cô, lại còn ầm đầu mà đồng ý đề nghị của cô. Làm một quân nhân, không nghi ngờ gì anh là người ưu tú nhất, là thiếu tướng trẻ tuổi nhất. Nhưng làm một người chồng, không phải anh không tốt, chẳng qua giữa bọn họ không có tình cảm, dưa hấu xanh sẽ không ngọt, đành chờ anh trở về rồi nói chuyện thôi.

Trong giấc ngủ mơ màng, hồi ức như từng đợt thủy triều ập tới, làm cô cơ hồ không thở nổi. Trong mơ, cô cứ cố sức chạy về phía trước nhưng những hồi ức cứ như đầm lầy đặc quánh cuốn lấy chân cô, giầy giữa cách nào cũng không được, dần dần bị bùn lầy nuốt chửng.

Khi tỉnh lại, trong phòng ngủ tối om, cô ngồi dậy đưa đầu ngón tay quẹt ngang khóe mắt thấy ướt ướt, nháy nháy mắt, một giọt lệ như hạt trân châu rớt xuống rồi không thấy đâu nữa. Dưới nhà truyền đến những âm thanh huyền ảo, cô vừa tung chăn vừa nghĩ có lẽ anh đã về.

4. Chương 4

“Cô chủ, bàn trang điểm đã được đưa tới, cô xem nên để vào chỗ nào?” Chị Ngô dẫn mấy người công nhân khiêng đồ vào. Cô giật mình nhớ lại, nghĩ là anh chỉ thuận miệng nói thôi, ai ngờ động tác nhanh như vậy, xế chiều hôm nay đã đưa tới. Cô lách người nhường lối, tay chỉ vào một góc tường ngoài nơi đặt sofa: “Cứ đặt ở đó đi.” Cô đã xem qua, đặt ở phía đó thì chỉ cần kéo rèm cửa sổ ra là có ánh sáng rồi, không cần mở đèn cũng có thể trang điểm.

“Cô chủ, buổi trưa cô chưa ăn, giờ có muốn ăn chút gì hay không.” Thấy gần tới nên chị Ngô đã hàm trước nôi canh.

“Không cần, tôi chưa thấy đói.”

Cô để ý thấy nét mặt chị Ngô có chút mất mát, lại có chút ngại ngùng, có điều cô thực sự không cảm thấy đói, chắc là do tâm tình không tốt. Đợi mọi người ra ngoài hết, cô đi tới ngồi trước gương trang điểm, gương màu trắng, xung quanh khảm hoa văn rườm rà theo phong cách Châu Âu cổ điển. Uể oải kéo ra từng cái ngăn kéo rồi lại đóng lại, người phụ nữ trong gương mới vừa tỉnh ngủ, sợi tóc rối loạn phủ xuống trên vai, sắc mặt hơi tái nhợt, mặt mày ít một chút sức sống, nhiều thêm một chút u buồn. Cô đưa tay nhấn nhấn lên mặt, lôi kéo mí mắt rồi đến khóe miệng, làm ra đủ các vẻ mặt kỳ quái.

Trong gương đột nhiên có thêm một người làm Thanh Ninh sợ hết hồn vội vàng buông tay ra xoay người lại, Mục Lương Hòa một thân quân phục đang đứng sau lưng cô, cũng không biết đã nhìn bao lâu rồi. Tự nhiên cô thấy tức giận vừa rồi đã để cho anh thấy rất nhiều vẻ mặt của mình liền kêu lên: “Làm sao mà đi vào cũng không phát ra tiếng động, muốn dọa chết người à.”

Mục Lương Hòa không trả lời, cũng lơ đi sự giận giữ của cô nói: “Chị Ngô nói hôm nay ba đến.”

Mới nhắc đến chuyện này Tạ Thanh Ninh liền hung dữ chỉ vào mũi anh: “Anh đã nói những gì với đại thủ trưởng, còn nữa chuyện chúng ta kết hôn anh đã kể cho bao nhiêu người rồi hả?”

Cô tức giận hùng hổ tưởng như pháo đã lên nòng, chỉ giây lát là sẽ nổ tung. Trái lại anh trông vô cùng bình tĩnh, trên mặt không thể hiện chút cảm xúc nào, cởi ra hai nút cổ áo, tay theo thói quen đặt trên đầu gối, nhìn cô giận đến lông mày dựng đứng, sau đó mặt không đổi sắc đứng dậy bỏ lại một câu xuống ăn cơm tối.

Bóng lưng của anh thẳng tắp, chân dài rất nhanh biến mất ở cửa, để cô đứng đó tức đến giậm chân. Cái tên Mục Lương Hòa này tính khí thật đáng ghét, đúng là tảng đá trong hầm cầu, sớm muộn cũng có một ngày sẽ cho anh biết sự lợi hại của cô.

Nghĩ vậy nhưng cô cũng theo sát gót anh xuống lầu. Tay nghề của chị Ngô đúng là không tồi, bốn món mặn một món canh sắc hương vị đầy đủ. Vốn cô không có cảm giác đói bụng nhưng hiện giờ nó cũng rất biết phối hợp mà réo lên. Mục Lương Hòa cũng đã cởi áo khoác ngồi xuống, cô miễn cưỡng đi tới ngồi đối diện anh.

Tạ Thanh Ninh trước khi ăn cơm thường thích uống trước một chén canh làm ấm bụng, mặc dù bây giờ không phải là mùa đông, thói quen nhỏ này vẫn được duy trì, cô tự múc ừng chén canh gà ác hầm, chậm chậm thổi uống. Mục Lương Hòa liếc nhìn, tự động đem đĩa thịt bò bít tết đẩy tới trước mặt cô, cạnh chén canh.

Trong bữa ăn không người nào nói chuyện, không khí trở nên trầm lặng. Cô không thích loại cảm giác này, khiến người ta cảm thấy ức chế bèn tìm đề tài để nói.

“Mục Lương Hòa, anh rốt cuộc đã nói với những ai về việc chúng ta kết hôn?” Cô vẫn không hiểu nên nhất định phải hỏi cho được vấn đề đã thắc mắc trong lòng thật lâu. Nhưng dù làm thế nào miệng của anh cũng giống y cái khóa, một chữ cũng không tiết lộ.

“Sao em hỏi nhiều thế, ăn cơm đi.”

Miếng cơm nghẹn ở trong miệng, cô phải ho khan mấy tiếng, kìm nén đến mặt đỏ bừng, nhận lấy nước anh đưa cho ừng ực uống vào. Lúc đặt ly xuống, động tác cũng không dùng nhiều lực nhưng cái ly thủy tinh tiếp xúc mặt bàn kính lại phát ra thứ tiếng vang không nhỏ, khiến cho chị Ngô đang lúi húi trong bếp cũng phải lộ đầu ra nhìn.

Mục Lương Hòa đem đôi mắt đen liếc cô một cái, tay gấp một miếng củ sen ngâm dấm đường bỏ vào trong chén cô, rõ ràng có ý chặn lại cái miệng của cô, cô trừng mắt liếc lại anh một cái, ngượng ngùng không thôi, nếu sự việc đã đến nước này thì chỉ còn cách để cho bản thân lạc quan sáng suốt thôi.

Dáng vẻ Mục Lương Hòa ăn cơm rất lịch sự ưu nhã, cách ăn nhỏ nhẹ từ tốn, không biết khi ở doanh trại huấn luyện anh cũng ăn uống nhã nhặn như vậy không nữa. Cô nhìn anh ăn xong chén canh, buông chén xuống, sau đó hai người cùng đứng dậy ra khỏi phòng ăn.

“Em đã ở nhà cả ngày rồi, ra ngoài đi dạo thôi.”

Mục Lương Hòa rửa tay xong thì kêu cô, cô vừa nghe thấy liền hớn hở đồng ý. Ngủ cả buổi chiều, sau khi ăn xong ra ngoài đi dạo quả thật là ý hay “Anh chờ chút, tôi đi lấy áo khoác.”

Mục Lương Hòa đứng ở cửa, một tay gác trên khung cửa, tay còn lại rút túi quần, ngẩng đầu nhìn trời chiều dần dần buông xuống, những tia nắng cuối ngày dịu dịu bao phủ khắp bầu trời, chính là cảm giác của thi nhân khi viết “tịch dương tây hạ, đoạn trường nhân tại thiên nhai” (mặt trời chiều ngã về tây, nơi cuối trời cõi lòng tan nát).

Tạ Thanh Ninh mang áo khoác nhún nhảy chạy ra, trên mặt là nụ cười tràn trề sức sống, đi theo sau anh ra cửa đại viện, cảnh vệ đứng gác thấy họ lập tức thẳng người chào theo quân kỷ, tiếng chào vang dội, Mục Lương Hòa cũng lớn tiếng chào lại.

Bên ngoài đại viện là đường lớn, tường rào không cao không thấp được dây thường xuân bao kín, không nhận ra được đây vốn là hàng rào sắt thô tháp. Bọn họ lúc đầu vốn là một trước một sau đi, sau anh dần thả chậm bước chân để cô tiến lên cùng sóng vai mà đi.

“Thủ trưởng, xin lỗi.”

Cô một lần nữa gọi anh là thủ trưởng, lại cảm thấy có chút hốt hoảng, lời xin lỗi muộn 3 năm nhưng Tạ Thanh Ninh thấy mình vẫn nên nói ra. Thanh xuân không chỉ dành nói về phái nữ, thanh xuân của nam giới cũng không thể bị dờ dằng.

“Tạ Thanh Ninh, tôi không cần câu xin lỗi này của em, nếu đã lựa chọn kết hôn cùng em, tôi sẽ gánh vác tất cả hậu quả.” Đây là tôn nghiêm của đàn ông, anh không thể chấp nhận việc để cho phụ nữ phải đối mặt với những áp lực hôn nhân, đây là thiếu sót của anh.

“Là do tôi kéo anh vào... anh xứng đáng có được điều tốt hơn.” Câu này đã được bao người dùng rồi, cũng đã được nghiệm chứng kết quả thể mà cô vẫn không có chút sáng tạo nào dùng lại, thật muốn tự tát mình mấy cái.

Bước chân Mục Lương Hòa khựng lại, cô cũng dừng lại theo, theo bản năng quay đầu quan sát sắc mặt anh. Biểu tình trên mặt anh không chút thay đổi, đôi mắt đen lầy khấp hờ, đầu mi nhẹ nhàng nhú lại. Cánh tay vốn chấp sau lưng chậm rãi nâng lên đặt trên cổ cô, bàn tay khô ráo ấm áp từ từ siết lại, trong nháy mắt cô nảy ra ý nghĩ anh sẽ tức giận mà bóp chết cô.

“Tạ Thanh Ninh, tôi tin em có thể làm tốt vị trí một người quân tử (vợ lính).”

Tiếng nói lãnh lẽo phát ra từ trong lồng ngực Mục Lương Hòa, anh thu lại cái tay trên cổ cô như vừa rồi vốn không hề có gì xảy ra và tiếp tục đi về phía trước. Tất cả dũng khí của cô cứ thế bị một câu nói nhẹ như không của anh chặn lại, nói không nhụt chí là giả, nhưng lời nói đã ra đến miệng rồi cũng đành nuốt trở vào. Lén nhìn bóng dáng to lớn của anh dưới ánh tà dương, những rối rắm không cất bỏ được cứ loạn cả lên quấy nhiễu tâm thần cô cho nên khi anh quay người rẽ vào một con ngõ khác cô cũng không để ý.

Mục Lương Hòa cảm thấy người phía sau không theo kịp, quay lại xem thì thấy bóng dáng nhỏ nhắn kia đang đi trên một con đường khác, vả lại càng đi càng nhanh, biết cô lại lơ đãng rồi, thế là đành thở dài đuổi theo.

Cảm thấy anh đuổi theo, cô dùng hết sức chạy về phía trước, nhưng làm sao cũng không bì nổi với Mục Lương Hòa.

Bàn tay to của anh giữ chặt cánh tay cô làm cô không thể tránh được. Cô đã quên anh vốn là một quân nhân bao phen lăn lộn trên chiến trường thì cô làm sao có thể là đối thủ của anh.

“Tạ Thanh Ninh, em đừng quậy nữa, đi về cho tôi.”

“Tôi vẫn còn muốn đi thêm một lúc nữa.” Cô trợn hai mắt lên, tay chân vẫn không quên giãy giụa.

Mục Lương Hòa nhìn chằm chằm đôi mắt bướng bỉnh của Tạ Thanh Ninh, mím miệng thành một đường thẳng, mi nhún tít lại như cái bánh quẩy. Tay anh chỉ dùng chút lực cô đã bị vác lên vai, mặt bị chúc xuống làm ầu đòn lên não, cô chỉ còn biết tức giận la oai oái.

Mục Lương Hòa nghiêm mặt vỗ lên mông cô một cái không nặng không nhẹ: “Em im lặng cho tôi.”

Cô đang mặc váy mà lại bị anh vác trên vai như vậy không biết có bị tức lên không nữa, thế là cô đánh loạn lên buộc anh phải thả cô xuống.

“Tạ Thanh Ninh, xem ra trước đây tôi đối với em quá nhân từ nên mới dung túng em thành bộ dạng không phép tắc như bây giờ. Từ nay về sau tôi sẽ từ từ chỉnh em làm sao làm tốt một quân tử.”

Giọng nói vang vang hữu lực từng chữ từng chữ nện vào lỗ tai cô. Anh lại mang giọng điệu chỉ huy khi huấn luyện binh lính đến ra lệnh cho cô sao, đá chết anh đi. Tạ Thanh Ninh cố sức đá, vừa khéo trúng bụng anh, thế mà anh ừ hử cũng không phát ra một tiếng nào, tiếp tục vác cô đi về phía trước. Cô bị lắc lư đến choáng váng, lúc đó đã sắp đến cổng đại viện, nếu cứ thế đi vào chẳng phải sẽ bị mấy người lính cảnh vệ trông thấy cười cho xấu mặt ư. Tạ Thanh Ninh bắt đắc dĩ quay sang năn nỉ lấy lòng anh.

Mục Lương Hòa cũng thấy sắp đến cửa chính rồi, do dự mấy giây, cuối cùng vẫn đặt cô xuống, mặt không biến sắc kéo xuống bên váy bị hất lên của cô, bên trong chính là quần lót màu trắng.

Hai người như cũ một trước một sau đi vào đại viện, cảnh vệ lại thẳng lưng chào, cô cũng cười cười với anh ta.

Trong nhà chị Ngô đang thay nước cho bể cá cảnh, sau khi vào nhà Tạ Thanh Ninh liền vào phòng ngủ lấy quần áo đi tắm, vừa rồi ở bên ngoài náo loạn làm cho cả người đầy mồ hôi dính nhớp khó chịu. Cô cởi quần áo đứng dưới vòi sen, để mặc dòng nước ấm áp vỗ về cơ thể nước chảy qua thân thể, nghĩ lại những gì mới vừa xảy ra da gà đều dựng hết cả lên.

Tắm xong ra ngoài, máy sấy đã đặt sẵn chỗ dễ thấy trên bàn trang điểm, cũng không nhìn thấy anh đâu. Mọi vật trang trí trong phòng này trừ cái bàn trang điểm mới này, mọi thứ còn lại đều mang phong cách nam tính, vô cùng đơn giản, hào phóng, chỉnh tề.

Cô nhang chóng sấy khô tóc, đem máy sấy bỏ vào ngăn kéo bàn trang điểm rồi chui vào chăn. Tức tối nghĩ muốn đêm nay không cho anh đắp chăn, thế là đem chăn quấn cả người lại thành một cái kén, cố giấu hết chân vào dưới người. Nhưng mà mới được một lúc thì cả người đã nóng đổ mồ hôi, thật là người xưa đã nói không sai “tự gây nghiệt thì không thể sống”.

Vừa đem chăn tung ra thì Mục Lương Hòa vào phòng. Cô không vui cau mày, cái người này thế nào mà chỉ quần mỗi cái khăn tắm thôi vậy, nói không chừng bên dưới còn không mặc gì nữa cơ. Trời! Một bức tranh mỹ nam tắm, cả cơ thể cường kiện tinh tráng. Mắt cô vừa liếc qua cơ bụng săn chắc thì không nhịn được nuốt nước miếng cái ực, sau đó cố làm lơ như không có gì mà quay mặt vào tường.

Mục Lương Hòa tiến đến học tủ lấy quần áo rồi đi vào phòng tắm, lúc trở ra đã thay một bộ đồ ngủ dài kẻ vân màu xám tro, nút áo cao đầy đủ từ trên xuống dưới. Rõ ràng là mặc đồ ngủ mà cứ có cảm giác như khi anh mặc quần trang.

Giường lớn hơi lồm xuống khi anh nằm lên, hai tay gác sau đầu, mắt đã khép lại. Còn chưa đến 9 giờ mà anh đã ngủ rồi?

“Thủ trưởng, anh vẫn như trước kia chẳng có sở thích gì nhỉ.” Cô mĩa mai.

“Lẽ nào tôi có thể tập bắn ở nhà.”

Nghe xong cô quyết định im luôn, tắt đèn, nói chuyện với anh ta thật không thú vị tí nào cả.

Trong bóng tối Mục Lương Hòa trở mình, thân thể hai người càng gần nhau hơn. Thoáng cảm nhận được bên cạnh hơi thở cùng nhiệt độ ấm áp, tim của cô bắt đầu đập nhanh dần, khăn trương nắm chặt chân, đầu óc bỗng chốc trống rỗng. Chờ hồi lâu, bên tai chợt truyền đến tiếng thở dài, anh đã trở mình lần nữa,

nhật độ ẩm áp biến mất, cô nghiêng đầu, tức giận hỏi: “Thủ trưởng, lúc đó anh làm sao có thể nhặt em về đây?”

5. Chương 5

Tạ Thanh Ninh vẫn mở to mắt chờ anh trả lời, thế mà anh không nói gì. Cô bèn quay lại đập đập lên lưng anh, anh vẫn không có phản ứng như cũ. Cô càng không nản lòng, ngồi dậy quyết ý gãi gãi lưng anh hòng không để cho anh ngủ. Đầu ngón tay lạnh lẽo cứ ở trên lưng vuốt qua vuốt lại, Mục Lương Hòa có muốn làm lơ cũng khó, anh liền lật người trong bóng tối bắt lấy cái tay cô một cách chính xác.

“Tạ Thanh Ninh, em vẫn có cái tính quấy phá y như ba năm trước nhỉ.”

Cô nghe xong vui vẻ ngheo đầu: “Thủ trưởng, nếu anh không thích bây giờ bỏ em vẫn kịp đấy, đỡ cho sau này lại bị làm phiền.”

“Chúng ta là quân hôn.”

“Thì sao?”

“Câm miệng, ngủ! ! !”

Tạ Thanh Ninh bị anh quát cho phát run lên, trong ấn tượng của cô tuy anh là quân nhân nhưng vẫn luôn đem đến cảm giác là người lịch thiệp. Giờ hình tượng ấy đã sụp đổ nhưng cô không dám phản bác anh nữa. Mục Lương Hòa buông tay cô ra, ần ần thái dương đang nhay rần rật để cho bản thân bình tĩnh lại. Cô gái này ngủ cùng một người đàn ông khỏe mạnh trên một cái giường mà còn dám làm loạn, cô nghĩ anh là một tên hòa thượng chắc.

Tạ Thanh Ninh đương nhiên không biết được ý nghĩ trong lòng anh, cứ cho là bị cô nói chuyện ly hôn chọc giận. Dù sao cũng không phải mới chỉ nói một lần, còn muốn quấy anh thêm, không ngờ mình thật sự đã chọc đến cái lông ngược của anh ta. Nếu anh ta tức quá không kìm được mà đánh cô thì làm sao? Giờ cô chỉ có một thân một mình lại đang ở trong địa bàn của người ta, đã đánh không lại cũng không có người giúp đỡ, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là nên biết điều thức thời một chút thì hơn.

Bởi ban ngày đã ngủ nhiều nên giờ không thấy buồn ngủ chút nào. Cô mở to mắt nhìn trần nhà đen kịt, người đàn ông nằm bên cạnh thì đã thở sâu hơn nên cô cẩn thận quay người ra phía mép giường.

Tạ Thanh Ninh vừa quay đi thì Mục Lương Hòa cũng mở mắt ra, đôi mắt tinh tường lóe sáng trong bóng đêm. Tại sao lúc đầu lại đi nhặt cô gái này về? Ba năm qua anh cũng đã từng hỏi mình sau khi cô biến mất không lưu lại một dòng tin. Hay có lẽ vì anh động lòng trước bộ dáng cô đáng thương ôm lấy chân anh khóc lóc thê thảm, cũng có lẽ là hình ảnh cô nhỏ say rượu cần quấy khiến người khác không thể bỏ mặc.

Sáng hôm sau hai người một trước một sau cùng dậy, Tạ Thanh Ninh hiện giờ nhàn rỗi không có việc gì làm, không giống anh đang có một đồng công việc chờ xử lý, thế là cô kê cà trong phòng tắm hơn mười phút mới ra ngoài. Khi ấy Mục Lương Hòa đã ăn mặc chỉnh tề đứng trước gương, thấy cô ra thì liền đưa cho cô một cái ví da khiến cô thụ sủng nhược kinh.

“Đây là toàn bộ tài sản của tôi, cầm lấy!” Mục Lương Hòa rất nghiêm túc nói, cô vui vẻ nhận lấy còn đùa: “Anh không sợ em mang hết gia tài của anh bỏ trốn à.”

“Còn phải xem em có bản lĩnh đó không đã.” Anh hình như đợi cô ra là chỉ để đưa cái ví, xong rồi ngay lập tức sải bước xuống lầu. Thanh Ninh hờ hững mở ví ra xem thấy bên trong toàn là chi phiếu, một đồng tiền mặt cũng không có, liền vội vàng cầm ví chạy theo ra cửa thì thấy Trần Minh đang mở cửa xe cho anh.

” Mục Lương Hòa đáng ghét, mặt mã đâu?”

Mục Lương Hòa cau mày xoay người lại, Trần Minh cũng bị bộ dạng tức giận của bà xã thủ trưởng dọa sợ, tự giác chui vào sau ghế lái coi như chưa nhìn thấy gì hết.

“Sáu số cuối chứng minh thư của tôi.”

Cô còn định hỏi thêm 6 số đó là bao nhiêu thì anh đã ngồi vào xe đi mất, bỏ lại cô đang cầm ví da tức giận đứng đó. Lúc này chị Ngô tưởng có chuyện gì nên tắt tả chạy ra hỏi han, Thanh Ninh lập tức thu lại nét mặt nở ra nụ cười lúm đồng tiền: “Không có gì đâu, tôi chỉ nhắc anh ấy đi đường chú ý an toàn thôi.”

Chị Ngô cũng tin là thật, cười ha ha khen bọn họ tình cảm tốt rồi quay vào trong.

“Lát nữa tôi có việc phải ra ngoài, buổi trưa chị không cần đợi nhé.”

Thanh Ninh lên lầu trang điểm, đeo vào bộ trang sức trang nhã tiện thể mang theo vài cái hồng bao (bao lì xì, không biết để làm gì luôn vì đoạn sau không hề nhắc tới). Mấy năm cô ở nước ngoài thành phố C thay đổi cũng không lớn lắm. Theo địa chỉ, taxi đưa cô đến một tòa cao ốc cao chót vót, Thanh Ninh đứng dưới híp mắt nhìn một hồi rồi nện giày cao gót tiến vào đại sảnh.

Ngoài dự đoán người đến phỏng vấn không nhiều, chỉ có mỗi mình cô. Với quy mô và sự phát triển của công ty cảnh tượng này không xảy ra mới đúng. Tuy cô thấy nghi hoặc trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn giữ đúng phép lịch sự mỉm cười. Người phỏng vấn cô là một thanh niên anh tuấn độ chừng ba mươi tuổi, anh ta chỉ hỏi cô vài vấn đề về nghiệp vụ đơn giản, không hề có chút khó khăn nào, cô cũng được thông báo ngày mai có thể đi làm.

Ra khỏi cao ốc cô gọi điện ngay cho Hạ Gia Mẫn báo tin, lại bị cô ấy trêu là đã dụ được người phỏng vấn, cô chỉ cười cúp điện thoại, sau đó thuê xe chạy thẳng tới nhà trọ.

Cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Tần Á đuổi thẳng tay đi tới trước bàn làm việc, báo cáo tình hình, đem đoạn ghi hình đặt trên cái bàn làm việc lớn màu đen rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Người đàn ông đang đứng nghiêng người dựa vào cửa sổ sát đất nghe tiếng khóa cửa mới chậm rãi quay người lại, thân thể cao lớn được bao bọc bởi bộ tây trang đặt may thủ công khéo léo. Ngón tay thon dài gõ gõ cái ly thành tiết tấu, thứ chất lỏng đỏ tươi bên trong bị hắt ngửa cổ uống cạn, lè lưỡi liếm liếm môi mỏng, cái ly cao cổ bị hắt ném trên mặt đất phát ra tiếng rơi vỡ chát chúa. Ánh mắt của hắn tập trung vào cái đĩa ghi hình trên bàn, hắn sải bước đi đến cầm cái đĩa lên vuốt ve.

Tạ Thanh Ninh quay về nhà trọ, lấy toàn bộ y phục từ trong tủ ra xếp vào trong vali, lại vào phòng tắm đem các thứ đồ dùng linh tinh bỏ vào vali. Nhìn lại căn phòng một lần nữa xác định không còn gì cần mang đi, cô xách vali ra ngoài, trong ngực ôm một con vịt bông lớn, đây là món quà Hạ Gia Mẫn tặng khi cô mới về nước, còn nói có tác dụng trừ tà. Cô cũng không thích thứ này lắm nhưng cứ nghĩ đến vị thủ trưởng mặt lạnh không có nụ cười kia mà thấy con thú này xuất hiện trên giường thì trong lòng cực kỳ vui vẻ.

Ra khỏi chung cư đứng ở ven đường bắt xe, 3 giờ chiều trời vẫn nắng gay gắt mà cô thì không mang dù che, thế là cả người mồ hôi nhễ nhại kéo theo vali hành lý, dùng cái bìa hồ sơ che nắng tạm, đợi gần mười phút mới thấy một chiếc taxi trở tới nhưng đã có người ngồi trước.

Tề Mạc Đình dừng xe ở ven đường, rề xe thêm 10cm cho dừng lại đúng trước mặt Tạ Thanh Ninh sau đó bóp còi đồng thời hạ kính xe xuống.

Nàng bị tiếng còi làm ồn, vừa quay lại thì thấy ngay gã đàn ông đang thò đầu ra ngoài kính xe, cô nheo mắt lại nhắc chân đá một cái vào bánh chiếc xe Maserati.

Châu chấu đá xe chính là nói về cảnh này, cái đá của Tạ Thanh Ninh chẳng gây hề hấn gì cho chiếc xe. Gã đàn ông trên xe lóe ra nụ cười xấu xa bước xuống, cổ áo sơ phan ra bốn năm cái nút để lộ lồng ngực cường tráng, bộ quần áo ngay ngắn đã bị hắt biến thành trông ngổ nghịch.

“Thanh Ninh, chào mừng em trở về.” Tề Mạc Đình tiến lên ôm thật chặt lấy cô áng chừng 3 phút mới buông ra, không để ý cái tay cô đang véo eo mình rồi mừng rỡ nhận lấy hành lý từ tay cô nói: “Về nhà à, anh tiễn em.”

Cô không biết trả lời thế nào, nhưng trong lòng biết rõ hiện giờ chưa thể cho họ biết chuyện mình đã kết hôn, cho nên không thể làm gì khác ngoài việc gặt đầu mở cửa lên xe.

Mấy năm không gặp, tên nhóc Tề Mạc Đình này vẫn bảnh bao như thế, có lẽ chỉ hơn chứ không kém. Lúc cô đi hắt là một đầu tóc đỏ thì giờ biến thành vàng hoe, khi giơ tay nhắc chân tựa như một tên lưu manh

công tử, mắt đào hoa hẹp dài hí hí, phong tình vô hạn, làm con gái cứ nhìn thấy hấn là xấp vào.

“Không nhận ra anh nữa sao mà cứ ngắm mãi thế.” Tề Mạc Đình một tay đặt trên vô lăng, tay kia gác trên cửa sổ xe, nghiêng đầu hí mắt ngạo nghễ liếc cô, ánh sáng thoáng lóe lên trong đôi mắt đào hoa, môi mỏng nở nụ cười xấu xa: “Sao về lâu rồi mà không chịu liên lạc, đúng là con người không có lương tâm.”

“Cậu cả ngày cũng được một đám phụ nữ vây quanh còn thời gian mà nhớ đến tôi sao?” Nhìn dấu son môi đỏ tươi trên cổ áo hấn thì biết chắc hấn mới chui từ trong phòng cô tiểu thư nào đó ra rồi “Tục ngữ nói không sai, đi đêm lắm sẽ có ngày gặp ma, cậu hãy tự cầu nguyện cho ngày đó đừng tới đi.”

Tề Mạc Đình đánh tay lái, môi mỏng khắc ra mấy chữ: “Đồ ác miệng.”

Tạ Thanh Ninh bật cười, cô và Tề Mạc Đình chơi với nhau từ nhỏ. Bởi vì quan hệ công việc của cha mẹ, hai nhà bọn họ thường lui tới, cộng thêm hai người tuổi tác không chênh lệch lắm, chơi với nhau cũng hợp, từng có lúc Tạ Đông Phong muốn tác hợp bọn họ, chỉ tiếc hai người không ai muốn, về sau người lớn cũng mặc kệ bọn họ.

“Xuất ngoại lâu như thế mà không mang theo tên đàn ông nào về cùng à?”

“Cậu cho là ai cũng như cậu ấy à.”

“Ha ha, Thanh Ninh, đừng nói với anh là đến giờ em vẫn còn luyến tiếc cái tên tiểu nhân họ Mạnh đó nhé.”

“Tôi nói cậu chính là tên thù dai, nhỏ mọn, cho tôi xuống ở phía trước kia, tự tôi đi được rồi.”

Tuy cố giữ vẻ mặt không thay đổi, nhưng chỉ có cô biết cái tay mở cửa xe run như thế nào. Dù trong lòng thở gấp nhưng vẫn hết sức duy trì vẻ mặt vui cười đã đến mức cứng ngắc vẫy vẫy tay với người ngồi trong xe cho đến khi chiếc xe biến mất nơi khúc cua. Chân cô mềm nhũn ngồi chồm hổm xuống, tay chống lên mặt đường xi măng lồi lõm. Cả buổi chiều phơi trong nắng gắt làm cho vầng trán, cô nhắm mắt chậm rãi đứng dậy. Liếc nhìn về cửa sắt đại viện phía sau, tường rào sắt đã bị dây thường xuân quấn che kín mít, nếu là mùa hè thì sẽ nghe được cả tiếng ve liên miên không dứt phá vỡ đi khoảnh khắc yên tĩnh. Cô nhìn về mảnh sân gần đó, cuối cùng xoay người bước đi.

6. Chương 6

Dọc theo đường nhỏ đi về phía trước, cuối đường là một ngã tư, trong ấn tượng của cô đèn đỏ ở chỗ đó luôn rất dài, cô kéo vali đứng trước vạch dành cho người đi bộ vừa đúng lúc đèn đỏ sáng.

Cuộc sống này cũng giống như đèn đỏ, khi không phải đợi thì không cảm thấy lâu, một khi chính mình phải đợi đèn đỏ thì sẽ bắt đầu oán hận thời gian sao mà lâu như thế. Cũng như cuộc sống là một con đường dài, người không có quá nhiều mong muốn sẽ không phải lo lắng thất vọng, sẽ thản nhiên đối mặt với mỗi sự việc phát sinh, cũng thản nhiên đối mặt từng cái đèn đỏ.

Đèn xanh sáng lên, Mạnh Kiết Nhiên khởi động xe đi theo chiếc taxi trước mặt.

Tạ Thanh Ninh ở trên xe gọi điện cho Mục Lương Hòa định hỏi xem khi nào thì anh về nhưng không có người bắt máy. Cô mới cúp điện thoại đã nhìn thấy nét mặt tài xế khẽ biến, nhìn chằm chằm kính chiếu hậu.

“Sao thế?”

“Phía sau có chiếc xe theo đuôi chúng ta, tiểu thư, cô ngồi cho vững.”

Cứ nghĩ rằng chuyện này chỉ có trên phim truyền hình thôi chứ. Tạ Thanh Ninh cô chưa bao giờ ngồi xe chạy bỗng dưng bị ông tài xế tăng tốc làm cho ngồi không vững hết ngã trái rồi ngã phải, cả người choáng váng. Khó khăn lắm mới nắm được tay vịn ngồi lại cho tử tế, thoáng hắt đầu nhìn về phía phía sau xe, chỉ thấy một chiếc xe màu đen, tốc độ xe cũng cực nhanh.

“Mẹ nó, giỏi lắm Land Rover *, xem ông đây làm thế nào bỏ xa mày nhé.” Tài xế chửi thề một tiếng, xe lẩn nữa gia tốc, lập tức kéo xa cự ly, Thanh Ninh trong lòng sợ run nín lấy y phục, chẳng lẽ bây giờ tài xế lái xe cũng điệu nghệ như làm xiếc rồi đến quay liệng cũng dễ như chơi.

Buổi chiều trên đường phố xe cũng không nhiều lắm, ông tài xế không đi đường lớn, chuyên chọn đường nhỏ, quẹo vào trong hẻm nhỏ, sau mấy khúc cua thì đã cắt đuôi được chiếc Land Rover kia, thông dong đi ra khỏi con hẻm.

Cuối cùng chiếc taxi vững vàng dừng trước cổng đại viện, Thanh Ninh vuốt ngực trấn tĩnh rồi rất nhanh lấy tiền ra trả. Ông tài xế nghiêng đầu, vừa đúng lúc thấy rõ khuôn mặt gã tầm ba mươi tuổi, cánh tay trái còn xăm hình con rồng, cô lập tức thu hồi tầm mắt xách hành lý đi xuống.

Trong đầu Tạ Thanh Ninh vẫn còn luẩn quẩn chuyện vừa xảy ra, cô chưa từng trông thấy chiếc Land Rover màu đen kia nhưng lại rất quen thuộc biển số xe vì đó đúng là ngày sinh nhật của cô. Đại khái cô đã có thể đoán được người trong xe là ai, không phải không bất ngờ, chỉ có điều làm như không để ý mà thôi.

Xách hành lý vào sân, cô thấy Trần Minh đang xắn tay áo cuốc đất trong vườn hoa, mặt mũi nhễ nhại mồ hôi, quần áo trên người cũng ướt đẫm. Trần Minh trông thấy cô thì dừng tay chào, cô cũng đặt vali xuống và đáp lại bằng kiểu chào quân nhân.

“Chị dâu, thủ trưởng nói hai người sống chung rất tốt, lúc đầu tôi còn không tin đấy.” Trần Minh là đàn ông gốc đông bắc, thân hình cao ráo, da ngăm đen, ăn to nói lớn, khi cười lộ rõ hàm răng trắng làm người khác có ấn tượng rất thú vị, dễ liên tưởng đến vai diễn Bảo Bảo của Vương Bảo Cường.

“Thủ trưởng của các anh còn nói gì về tôi nữa?”

Tạ Thanh Ninh cố ý đùa anh chàng, Trần Minh gãi đầu, cố lực lợi lại trí nhớ chợt nhảy dựng lên vỗ đùi, “Thủ trưởng còn nói tâm nhân của chị dâu đặc biệt nhỏ nữa, hắc hắc, chị dâu đừng để bụng xem như tôi cái gì cũng chưa nói nhé.”

Anh chàng hối hận vì mình lỡ lời, tay vẫn nắm xéng gãi đầu xin lỗi. Thanh Ninh cười tà một tiếng, Mục Lương Hòa anh được đẩy, dám nói tôi lòng dạ hẹp hòi.

“Chị Ngô, khi nào Mục Lương Hòa về thế?”

Chị Ngô nghe tiếng từ phòng bếp thò đầu ra, nhìn thấy cô vội vã xách hành lý đi vào thì tắt tả ra đón lấy “Ông chủ nói tối nay không về được, trong doanh trại có việc.”

“Không về, uhm...”

Chị Ngô trông thấy vẻ mặt mất hứng của cô thì cho là cô dâu mới buồn vì bị chia cách, cô cũng chỉ cười trừ không giải thích. Buổi tối anh ta không về cô có thể danh chính ngôn thuận chiếm cái giường lớn rồi.

Một người ngủ rõ rang thoải mái hơn hai người ngủ nhiều, cô đem con vịt bông ném lên ngang giường, chăn cũng quăn ngang, trong phòng không bật điều hòa, cái chăn mỏng đắp lên thật thoải mái.

Mục Lương Hòa nằm trên giường bộ đội không hiểu sao đột nhiên hắt hơi một cái, cửa sổ không đóng, khí lạnh về đêm theo cửa sổ len vào, anh một tay gối đầu tay kia để xuôi bên người, cũng không đắp chăn, giơ chân đạp người bên cạnh một phát.

Người đàn ông không đề phòng, thân thể nghiêng qua một bên: “Cậu không về thật đấy à?”

Cố Thành Dĩ ngồi dưới nền lưng dựa vào giường, tay cầm bình rượu, xem thường phản bác: “Cậu không phải không có nhà để về, tôi còn đọc thân đây này, cậu có vợ rồi mà chưa được ăn đến miếng hủ?”

Hắn cười rất gian trá, mắt hẹp híp thành một đường ngang, giây phút này khí thế quân nhân trên người hắn một chút cũng không thấy đâu, nâng bình rượu lên uống một hớp, mùi rượu trong phòng lan tràn ra.

Mục Lương Hòa cau mày, đưa tay với lên tủ đầu giường lấy một lon bia mở ra ực một hớp. Anh rất ít uống rượu, trừ trường hợp đặc biệt không thể không uống, tầu lượng luyện được cũng là từ trong đám người tai to mặt lớn ra cả, độ cồn của bia không cao, đối với anh mà nói chỉ như đang uống nước.

Cố Thành Dĩ rất hiếm khi bắt gặp tâm trạng khó chịu này của bạn, chỉ muốn làm sao có thể vạch áo bạn ra để xem trong đó đang giấu cái gì, nhất định là vô cùng đặc sắc. Cố Thành Dĩ buông bình rượu trong tay thay bằng lon bia, cùng Mục Lương Hòa chạm cốc: “Đại Mục, cậu thật cam lòng để chị dâu ở nhà một mình à, nếu là vợ tôi thì tôi sẽ không nỡ, nói sao thì cũng muốn đêm đêm được ôm trong tay cô dâu của mình mà ngủ.”

Mục Lương Hòa chậm rãi ngược mắt lên liếc nhìn vẻ mặt cười đùa của bạn, hí con mắt đen nhánh, ngón tay theo thói quen cong lên để bên người: “Tuổi cậu cũng không còn nhỏ nữa, cứ định độc thân mãi thế à?” Cố Thành Dĩ và Mục Lương Hòa cùng tuổi, chỉ nhỏ hơn có hai tháng, Mục Lương Hòa thì đã đăng ký kết hôn từ 3 năm trước rồi mà Cố Thành Dĩ đến giờ ngay cả một cái nụ hoa cũng chưa có. Các nữ quân nhân trong quân thường ví Mục Lương Hòa là gốc vạn tuế không nở hoa, còn Cố Thành Dĩ ư, anh ta ngay cả gốc cây cũng không có thì đừng nói đến chuyện có nụ hoa. Nhắc đến là Cố Thành Dĩ lại thấy bực bội, hần thềm oán do trong bộ đội đàn ông nhiều quá nên mới làm ảnh hưởng đến chuyện hôn nhân của hắn. Cố Thành Dĩ hần bộ dạng cũng đâu đến nỗi mà tại sao không được cô gái nào phải lòng.

Mục Lương Hòa thấy bạn ôm má nhìn chằm chằm mặt đất thì biết là bị khơi lại tâm sự rồi nên cũng không quấy rầy, anh bước xuống giường đi ra ngoài. Nhà dành cho bộ đội là dãy nhà cũ bảy tầng đã được xây dựng từ khá lâu, tường đã bị loang lổ, ánh đèn hành lang mờ nhạt. Căn phòng của Cố Thành Dĩ ở lầu hai, đi qua một cửa cầu thang đã đến lầu dưới.

Đêm đã khuya, hầu hết cửa sổ các nhà đã tắt đèn, cả tòa lầu chỉ còn mấy căn hộ còn sáng. Mục Lương Hòa đi bộ theo đường xi-măng về phía trước, vòng qua bãi tập trước mặt chính là trường bắn.

Sáng dậy Tạ Thanh Ninh mới biết chăn đã bị đạp rơi xuống nền nhà, cô thì ôm con vịt bông nằm chổng chơ trên giường, cả người lạnh toát, vừa kéo áo ngủ vừa ho khụ khụ, cổ họng đau rát nói không ra lời. Mới có một đêm mà cô đã bị cảm một cách oanh liệt, thế là hậm hực bỏ xuống nhặt chăn ném mạnh lên giường lại.

“Cô chủ, cô uống chút nước nóng nhé.” Chị Ngô rót cho cô một chén nước nóng, cô thối thối rồi uống cạn, nước nóng đã làm dịu đi cổ họng khàn đặc, mặc dù giọng nói không được như thường nhưng đã khá hơn nhiều.

“Cô chủ, cô có điện thoại.”

Tạ Thanh Ninh bỏ muống xuống nhận lấy điện thoại từ chị Ngô, trên đó hiện lên một dãy số xa lạ, cô nhìn một chút đang định bắt máy thì đầu kia cúp, Tạ Thanh Ninh lại buông điện thoại xuống.

Mạnh Kiết Nhiên bấm ngắt cuộc gọi rồi bỏ đi động vào ngăn kéo khóa lại. Hắn không vui nhìn cô gái vận một thân đồ đen trước mặt “Sau này có chuyện gì thì gọi đến cho tôi, không cần phải chạy đến tận đây.”

Úy Dĩ An cố đè nén cơn giận, trong lòng đầy chua xót, hận không thể cùng tên đàn ông này đồng quy vu tận, nhưng cô càng xấu hổ khi phát hiện ra chính mình không buông bỏ được hắn. Ban đầu cô cứ tự nhủ là kẻ thắng cuộc, ai ngờ mình mới chính là người thua thảm nhất. Cha cô đã từng ngồi ở vị trí kia, nhưng bây giờ chỉ có thể nằm trong bệnh viện dựa vào thuốc thang để duy trì sinh mạng, còn cô trở thành kẻ ăn xin ở bên cạnh cầu xin hắn thương xót.

“Bác sĩ thông báo cha cần phẫu thuật thêm một lần nữa.”

“Thế thì tiến hành đi, tôi sẽ liên hệ bác sĩ.” Mạnh Kiết Nhiên tiếp lời, thông thả ung dung mở hồ sơ trên bàn, con người đen tối đảo một cái ” Dĩ An, cô nên quay lại bệnh viện đi.”

Úy Dĩ An nghe thấy nhưng vẫn đứng yên không động đậy, gót chân như dính vào nền nhà, cứ nhìn thấy con người kia là cô lại trở nên giống một con thú giẫy giụa trong cũi, nhắm mắt gào lên: “Mạnh Kiết Nhiên, anh cho rằng cô ta còn cần anh ư, con người anh đã dơ bẩn từ lâu rồi, cô ta sẽ không bao giờ cần anh nữa, các người hết từ lâu rồi.”

Tiếng gào của Úy Dĩ An rất lớn, rất chói tai, tim Mạnh Kiết Nhiên co rút, cầm bệnh ra, những ai biết hắn đều biết hắn đang cực kì cố gắng kìm chế cảm xúc. Mỗi lần nhắc đến người con gái kia là hắn sẽ như biến thành kẻ điên, đang chân đá văng cái ghế ngã lăn ra gầm lên một tiếng: “Câm miệng!”

Úy Dĩ An không bị tiếng gầm của hắn dọa mà vừa lui về phía sau vừa tiếp tục chửi mắng, tay vớ được gì liền cầm lên ném ra. Thoáng chốc căn phòng biến thành một cảnh hỗn độn, khắp nơi đều là mảnh vỡ thủy tinh, mảnh vỡ bồn hoa, giấy tờ tài liệu bay từ tứ tung, Mạnh Kiết Nhiên lạnh mặt nhìn cô ta la lối om sòm, tay nắm thành quyền.

“Cô hãy nhìn người đàn bà trong gương kia là ai, Úy Dĩ An, cô hãy mở to mắt nhìn cho kĩ xem.”

Bị nước lạnh tạt vào mắt, mũi, miệng, hô hấp đột nhiên trở nên khó chịu, không khí dần dần bị rút đi, Mạnh Kiệt Nhiên không chút lưỡng lự đem cô ta nhấn vào trong hồ, sau đó kéo lên, người đàn bà trong gương tóc tai xơ xé ướn nhẹp dính vào mặt, mascara chảy ra đen thui lù, màu đen thành quãng theo nước chảy xuống, phấn trang điểm nhòe nhoẹt. Người đàn bà nhếch nhác kia là mình ư, Ủy Dĩ An hét lên một tiếng, vùng vằng giãy ra người đang túm mình, giãy kể tiếp tiếng thủy tinh vỡ lại vang lên. Mạnh Kiệt Nhiên cũng không thèm nhìn thêm, xoay người đi thẳng ra khỏi phòng làm việc, bỏ mặc cô ta đang không ngừng gào thét.

* Land Rover mẫu xe địa hình hạng sang của Anh

7. Chương 7

Nếu nói Mạnh Kiệt Nhiên là kẻ điên, Ủy Dĩ An cũng không chịu thua, máu cũng chảy không ít lần, không buông tha người khác, cũng quyết sẽ không buông tha chính mình.

Tạ Thanh Ninh từ trên xe bước xuống, bảo Trần Minh buổi chiều không cần đến đón rồi khoác túi xách vội vã đi vào cao ốc. Khi còn trẻ cô muốn tự do làm việc, thời gian địa điểm đều không bị câu thúc, lâu dần do cuộc sống bức bách cô không thể không làm những công việc khô khan buồn tẻ để kiếm sống, lúc đó cô mới hiểu được vật chất quyết định tất cả.

Giày cao gót nện trên mặt sàn đá cẩm thạch sáng loáng, ánh mặt trời bên ngoài cũng không sáng bằng ánh đèn đại sảnh, cửa sổ sát đất sáng sủa sạch sẽ. Cô bước nhanh đến vừa bắt kịp thang máy, vừa định tiến vào thì thang máy báo đầy người, cô đành ngưng ngưng cười một tiếng bước ra chờ chuyển sau.

Người đứng chờ thang máy rất đông, Tạ Thanh Ninh đứng trong đám người liếc nhìn thời gian trên điện thoại di động, thang máy lại mở ra, cô nhanh chóng cất bước vừa đúng chạm mặt người phụ nữ trừ trong đi ra. Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong đầu Tạ Thanh Ninh nghĩ tới đầu tiên chính là không thể buông tha, sau đó thì làm như không thấy, nhưng hiển nhiên có vài người cũng không nguyện ý lơ đi như không thấy, nhất định bám lấy không tha.

“Tạ Thanh Ninh, tao thật sự xem thường mày, vừa trở lại thì ngay lập tức đến tìm Kiệt Nhiên, đáng tiếc anh ấy bây giờ không có ở đây.” Ủy Dĩ An cất giọng đầy mỉa mai không thèm để ý hoàn cảnh lẫn thể diện la lên. Nếu như vậy thì cô cũng không cần cho cô ta mặt mũi, hơn nữa cô ta cũng không phải người tốt đẹp gì, càng không phải là cái gì hoa sen trong trắng. Tạ Thanh Ninh khẩy khẩy vòng mã não màu đỏ trên cổ tay, tâm tình không vui nói: “Trên đời này chẳng lẽ chỉ có Mạnh Kiệt Nhiên là đàn ông, không ngờ trong mắt Ủy Dĩ An cô cũng chỉ có một tên đàn ông như thế thôi.” Cho dù là trước đây hay hiện tại, Ủy Dĩ An đều không phải là đối thủ của cô, động tay hay động khẩu đều như vậy. Thế nên hiện tại cô chính là lâm vào thế tự tìm phiền toái ỉn. Nhưng Tạ Thanh Ninh vẫn không thể không thừa nhận cô ta chính là kẻ ăn cắp thần không biết quỷ không hay.

Nói đến Mạnh Kiệt Nhiên, cô suýt quên, hẳn là vị hôn phu của ả đàn bà nhếch nhác trước mắt này, không biết hiện tại đã được thăng làm chồng hợp pháp hay chưa. Cô quay lại nhìn thời gian trên di động: ” Ủy Dĩ An, giờ tôi rất bận, nếu có việc cần nói thì phiền cô hẹn trước nhé.”

Cửa chờ thang máy đông người, bộ dạng hai người gương cung bạt kiếm đã thu hút không ít ánh nhìn, mang theo tò mò hoặc là khinh miệt, Ủy Dĩ An cứ đứng chặn trước mặt làm thang máy lần nữa đóng lại.

Tạ Thanh Ninh khoanh tay ôm ngực, cô vốn cao hơn Ủy Dĩ An, hơn nữa hôm nay lại chọn đi đôi giày cao gót 10 cm nên càng thêm cao. Cúi nhìn dáng vẻ nhếch nhác của Ủy Dĩ An, cô chợt rất muốn cười, ở trong lòng cười xong, lại phát giác trong ngực nhói lên một cái thật lạnh lẽo, nhìn lại cô ta một lần nữa, Tạ Thanh Ninh liền quay đầu đi ra ngoài.

Mọi việc đã sáng tỏ, tại sao khi phỏng vấn đơn giản như thế mà vẫn được nhận, lại còn có người phỏng vấn không kịp chờ đợi vội vã muốn cô nhanh chóng đi làm, lại còn ký luôn hợp đồng lao động thời hạn năm năm.

Tất cả đều là những cái bẫy dẫn dụ cô nhảy vào, cô phải cảm ơn Úy Dĩ An, nếu không nhờ một câu nói của cô ta thì giờ cô đã rơi vào bẫy rồi.

Không để ý Úy Dĩ An đang đuổi theo phía sau, cô cúi đầu nện nhanh gót giày ra khỏi cao ốc, Tạ Thanh Ninh ngược nhìn ánh nắng tươi sáng đẹp đẽ bên ngoài rồi chặn một chiếc taxi.

Lên xe rồi mới phát hiện mình giờ không biết muốn đi đâu, cô cũng không muốn về đại viện lúc này, Tạ gia thì sớm đã không còn chỗ cho cô, nghĩ tới nghĩ lui, cô bảo tài xế chở về nhà trọ.

Thang máy từ từ đi lên, Tạ Thanh Ninh nhắm hai mắt tựa vào vách thang máy lạnh lẽo, dán da đầu, thềm đếm số. Lâu rồi không đếm nên cô đếm chậm, còn chưa đếm xong thì thang máy đã đến nơi.

Cuộc sống là một màn kịch, chúng ta đều là nhân vật trong đó, không biết khi nào thì được đẩy lên sân khấu, ngay cả chuẩn bị cũng không có cơ hội.

Tạ Thanh Ninh cố giấu khẩn trương, vòng qua người đàn ông đang chắn trước mặt tra chìa khóa mở cửa, phải mất mấy lần mới dứt được chìa vào ổ, cửa vừa mở ra tay đã bị người đàn ông nắm lấy.

Tạ Thanh Ninh bất động, đôi mày thanh tú nhíu lại thật chặt, tức giận hất tay ra rồi đẩy cửa vào nhà. ” Mạnh Kiết Nhiên anh buông ra.” Cô tức giận trừng mắt nhìn hắn, khi hắn cúi người thân thể không kiềm được run rẩy. Giây phút cửu biệt trùng phùng này cô phát hiện mình còn hận hắn hơn cả tưởng tượng. Loại hận sâu đến tận xương cốt, chỉ mong cả đời không còn phải thấy mặt. Tạ Thanh Ninh nhìn chăm chăm vào đôi mắt sắc lẹm của hắn rồi tự nhiên gơ tay lên vén sợi tóc rối, mĩa mai cười một tiếng ” Mạnh Kiết Nhiên, đừng nói với tôi anh hôm nay đến là để ôn lại chuyện cũ, tôi không có nhân rồi như thế đâu. Nếu anh thấy dư thừa thời gian thì phiền đi xuống lầu đi ra đường quẹo trái, sẽ có người sẵn sàng ôn chuyện quá khứ với anh đấy.”

Mạnh Kiết Nhiên cũng cười, khoe miệng nhếch lên, một tay giữ lấy bả vai cô, tay kia buông xuôi nắm lại thành quyền. Cô gái miệng lưỡi đánh đấm trước mặt đã được thời gian thử thách càng thêm phần rang rỡ, dung mạo nẩy nở, tóc đã dài ra, thể nhưng cái miệng nhỏ nhắn ngang ngạnh nói ra lại lạnh đến tận xương, từng chữ từng câu đâm sâu vào tim hắn. Hắn hiểu cô rất rõ, cô càng như vậy càng chứng tỏ vẫn để tâm thì hắn không phải không còn cơ hội.

“Mạnh Kiết Nhiên, đừng có đụng vào tôi, thật dơ bẩn.” Tạ Thanh Ninh vội vàng kêu lên , giọng khàn khàn. Tay Mạnh Kiết Nhiên dừng lại giữa không trung, con ngươi thỉnh linh biến đổi híp lại, cái tay lơ lửng giữa không trung nắm chặt. Cô cho rằng hắn bị chọc giận muốn đánh mình, ngẩng đầu bướng bỉnh chống lại. Tay hắn đâm lên bức tường bên cạnh, bên tai rung lên một trận gió, vài sợi tóc bị thổi lên cho thấy hắn dùng rất nhiều sức lực. Đúng lúc này Tạ Thanh Ninh lại đang xấu hổ nhớ đến Mục Lương Hòa.

“Thanh Ninh, em đừng cố chọc giận anh, chuyện này đối với em không có lợi chút nào đâu.”

Mạnh Kiết Nhiên thu hồi bàn tay đặt bên má cô về nhưng mắt thì vẫn nhìn cô không chớp, không bỏ qua bất kỳ cảm xúc nào trên mặt cô, trầm giọng nói: “Thanh Ninh, dù sao cũng muốn hoan nghênh em quay về mặc dù em đi có hơi lâu một chút.”

Cô không nói mà quay mặt qua chỗ khác để không cần nhìn mặt hắn, cô chỉ sợ những ký ức kia sẽ như thủy triều vọt tới. Thanh Ninh không phải hèn nhát nhưng gặp hắn cũng đồng nghĩa với việc vết thương đã kết vảy sẽ lần nữa bị xé ra, huyết nhục mơ hồ. Vết thương mỗi phút mỗi giây luôn luôn nhắc nhở cô về đoạn quá khứ ngu xuẩn ấy. Chính gã đàn ông này đã xây cho cô một tòa thành thật cao rồi tàn nhẫn đẩy cô xuống, sau đó chà đạp cô mà hỏi rằng là ai đã đưa cô lên.

” Mạnh Kiết Nhiên, chuyện giữa chúng ta đã kết thúc rồi, anh trưng ra cái bộ dạng này là đang muốn bày tỏ đối với tôi tình cũ chưa dứt sao, thật khiến người ta khó xử mà.” Nén lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, cô cố làm ra vẻ trêu chọc, tay chọt chọt lên ngực hắn nói “Chỗ này của anh chứa quá nhiều thứ, quả thực không chứa nổi con người to lớn như tôi nên tôi cũng sẽ không trách anh đem tôi gạt ra ngoài, ai bảo tôi lại không chịu giảm cân.”

Tạ Thanh Ninh cười dí dỏm, so với ngày trước càng thêm hấp dẫn. Đôi môi đỏ thắm mấp máy không ngừng phun khí nóng dưới cằm hắn, chỗ nào đó trên thân thể xao động nhưng chỉ có thể trở mặt nhìn cô nhanh

chóng đóng cửa lại. Trong bụng từng trận đau đón nổi lên, hắn có thể thấy được vừa rồi Tạ Thanh Ninh tuyệt đối không mềm lòng.

Tạ Thanh Ninh dựa vào trên cửa thở ra một hơi nhẹ nhõm, vừa rồi quả thực là vạn bất đắc dĩ. Vừa rồi cô rõ ràng nhìn ra được ánh mắt đầy dục vọng của Mạnh Kiết Nhiên, đó là sự ham muốn của một người đàn ông dành ột người đàn bà. Khi còn yêu nhau, lúc hắn ôm cô cũng sẽ có phản ứng như vậy nhưng cô không muốn nên hắn cũng chưa bao giờ ép buộc cô. Mạnh Kiết Nhiên của hiện tại đã thay đổi, Thanh Ninh không dám chắc hắn có phát điên hay không.

Trượt xuống ngồi dựa vào cửa, lắng nghe âm thanh bên ngoài cho đến khi hoàn toàn trở lại yên tĩnh Thanh Ninh mới mở túi lấy một viên kẹo cho vào miệng, vị ngọt ngấy của đường và sữa nhanh chóng tan ra trong miệng. Cô thích ăn ngọt, từ bé đã tập thành thói quen xấu đến giờ không bỏ được, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Sàn nhà lạnh lẽo, Thanh Ninh ngược đầu nhìn trần nhà một hồi lâu mới bò dậy, giữ nguyên một tư thế lâu quá làm ầu không lưu thông, chân tê dại không cử động được, cô đành cố đi về sofa ngồi.

Trần nhà trọ có treo một chiếc đèn nhỏ sáng chói, trước kia cô luôn mò hỏi mẹ, tại sao năm góc lại thiếu một góc, mẹ chỉ cười, chưa bao giờ trả lời cô, giờ cô đã có thể hiểu đại khái thì lại thấy nó quá mức khác người, đây không phải là phong cách của cô. Tay sờ sờ đầu gối vẫn còn cảm giác đau, thật ra một kích vừa rồi cô không hề chiếm phần thắng, nếu không phải do Mạnh Kiết Nhiên không đề phòng thì cô căn bản không thể được như ý, mấy miếng võ mèo cào của cô đều là do hắn dạy cả đấy.

Mạnh Kiết Nhiên ba chữ này đã từng là thứ không thể lay chuyển trong cuộc đời cô, cuối cùng lại biến thành trò cười cho thiên hạ, tình yêu quả là thứ đồ chơi không đáng tin. Thanh Ninh đưa tay lên mắt che lại ánh sáng trên đầu.

Tạ Thanh Ninh trở lại đại viện thì đã gần tối, dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ có sấm chớp mưa rào, ban ngày không thấy gì mà giờ trời đã chuyển tối sầm, ở phía tây trong chốc lát mây đen đã kéo tới cuộn cuộn như con cự long đang gào thét. Thanh Ninh cùng nhau chào hỏi với cảnh vệ xong liền rào bước vào trong, vừa vào tới sân thì mưa nặng hạt đổ xuống, cô chạy không kịp trên người cũng bị dính vài giọt nước mưa.

“Ôi trời, cô chủ đã về, ở nhà mới nghe báo trời mưa, đang lo cô không mang dù sẽ bị mắc mưa đấy.” Chị Ngô là người thật thà chất phác, luôn rất nhiệt tình, Thanh Ninh rất có cảm tình với người giúp việc này. Giữ giữ mấy giọt nước mưa trên người vừa đi vào thì gặp ngay Mục Lương Hòa đang ngồi uống trà một mình trên salon.

8. Chương 8

Đèn trong phòng không sáng lắm khiến cho bóng dáng Mục Lương Hòa trở nên mờ ảo, không thấy rõ được biểu tình, dù đang ngồi trên sofa nhưng lưng vẫn thẳng tắp ngay ngắn, nếu mà là cô thì đã sớm nghiêng ngả bên này bên kia rồi. Mục Lương Hòa không mặc quần phục mà là bộ đồ mặc nhà thoải mái. Từ khi ở cùng anh, Thanh Ninh phát hiện Mục Lương Hòa đi làm về sẽ phải tắm và thay đồ mặc ở nhà rồi mới ăn cơm.

“Về rồi à, hôm nay đi chơi vui không?”

Mục Lương Hòa đặt tay trên đầu gối, mắt khẽ nhắm lại không có vẻ gì hung tợn, ngược lại lại thấy ầm ập nhưng nghe giọng nói thoảng chứa sự tức giận, chắc có chuyện gì đây, nhưng vấn đề là cô hôm nay không làm gì chọc anh ta nha.

“Đêm nay anh không phải ở lại doanh trại nữa à?” Thanh Ninh tùy tiện quăng túi xách lên salon rồi ngồi xuống cạnh anh, với tay rót ỉnh chén trà uống một hơi cạn sạch. Dù sao cô cũng không thấy được trà có vị ngon gì đặc biệt, đối với cô đó chỉ là một thứ nước giải khát thôi. Đang chuẩn bị tiếp tục nói vài câu chế nhạo thì ngoài cửa sổ không hề báo trước vang lên một loạt tiếng sấm “Đùng! Đùng!” làm cô sợ đến mức mặt mũi trắng bệch.

Tiếng sấm rất to ngay cả cửa sổ cũng rung rung, sau đó mưa ngày càng lớn như trút nước, đập ầm ầm vào cửa sổ. Trong phòng bỗng chốc tối sầm, Thanh Ninh vội vàng đứng dậy mở đèn, tiện thể ló đầu ra xem mưa bên ngoài, vừa đúng lúc trên trời có tia chớp dài vạch qua làm cô sợ mất hồn, bất giác lùi lại thì va phải bộ ngực ầm ập.

Mục Lương Hòa một tay ôm vai cô, một tay đóng cửa lại ngăn cách tiếng mưa cùng tiếng sấm bên ngoài căn phòng. Ngực anh ầm ập sạch sẽ, thân thể kề sát làm cho hơi thở của anh phả lên mặt cô, Thanh Ninh bất giác nóng bừng mặt, cô cố làm ra vẻ bình thường tránh khỏi bàn tay anh đang đặt trên vai mình. Vì không muốn để anh phát hiện sự khấn trương của mình, Thanh Ninh cố ý vờ như không có gì tươi cười trên anh “Thủ trưởng, anh không phải cũng sợ sấm đấy chứ, không sao đâu, tôi sẽ không cười anh đâu.”

Mắt Thanh Ninh cong lại như mặt trăng lưỡi liềm trong đêm, hàng lông mi vừa dài vừa dày che lại con ngươi cứ chớp chớp như cây quạt nhẹ nhàng phe phẩy làm cho Mục Lương Hòa nhìn mà thấy nhột nhột, anh để một tay xuôi bên người, một tay nâng lên sờ cằm: “Tạ Thanh Ninh, mỗi lần em nói dối thì sẽ nháy mắt, ba năm rồi mà chẳng tiến bộ chút nào cả.” Tiếng anh tuy trầm thấp như tiếng violon cent nhưng lại có lẫn ý cười, cổ họng run run không có chút nghiêm chỉnh nào.

“Thủ trưởng, thật cảm ơn sự quan tâm tỉ mỉ của anh.” Tạ Thanh Ninh bị anh nhìn thấu thẹn quá hóa giận bốp chát lại. Mục Lương Hòa cũng không để ý bộ dạng xù lông nhím của cô, trên gương mặt lạnh lùng nhếch lên nụ cười như có như không bước vào phòng ăn, ngoài trời mưa vẫn liên mien không ngớt. Thanh Ninh thấy thế không cùng theo mà chạy lên lầu.

“Ông chủ, tối nay có làm mấy món cô chủ thích ăn không?”

Mục Lương Hòa thở dài: “Làm đi, sau này chỉ cần cô ấy ở nhà thì chị cứ làm.”

Chị Ngô đáp lại một tiếng, trong lòng thấy lạ, nếu nói hai người này yêu nhau thì cách họ sống chung có gì đó kì quái, còn nếu không yêu thì sao lại kết hôn, hơn nữa ông chủ đối với cô chủ rất tốt.

Thanh Ninh rất thích các món ăn do chị Ngô làm, rất hợp khẩu vị của cô. Hơn nữa hạt cơm vừa thơm vừa dẻo làm cô ăn liên hai chén. Mục Lương Hòa ăn khá nhiều, ước chừng gấp đôi cô, thế là Thanh Ninh tốt bụng nói anh đổi ăn vào bát to cho đỡ mất công bởi cơm. “Em chê tôi ăn nhiều?” Giọng Mục Lương Hòa cất lên trầm khàn, bề ngoài lại mạnh mẽ anh tuấn toát lên bản chất quân nhân, lúc nói chuyện theo thói quen ra lệnh, hơn nữa mỗi lần quát âm lượng tăng cao làm cô thấy đau cả lỗ tai.

“Ha ha ha, không phải, chỉ là gợi ý chút mà.”

Mục Lương Hòa liếc nhìn cái chén trong tay, so với hộp cơm dùng trong quân đội thì nó nhỏ đến đáng thương “Lần sau đi siêu thị mua cái lớn hơn chút.”

Tại sao là cô đi mua, chợt nhớ ví tiền của Mục Lương Hòa đang do cô giữ, mà cô giờ đã là vợ thủ trưởng rồi, ý thức được những điều này, Thanh Ninh vô cùng vui vẻ sẵn khoái gật đầu ngay, cũng không quên hỏi anh số chứng minh thư mật mã.

Biết được mật mã tài khoản rồi việc Tạ Thanh Ninh làm đầu tiên là vào ngân hàng điện tử tra số dư, sau đó nhìn dãy số trên màn hình cô kinh ngạc phát hiện mình hình như đã gả ột tên nhà giàu mới nổi.

Mục Lương Hòa không lấy làm ngạc nhiên nhìn cô một cái rồi bỏ vào phòng vệ sinh, cô vui vẻ đem thẻ cất vào, lòng thầm nhủ lần sau đi siêu thị phải mua cho anh một cái tô lớn mới được.

Buổi tối hai người nằm trên giường lớn đắp chung một cái chăn, bình thường sẽ không có chuyện gì để nói nhưng hôm nay không biết vì sao Thanh Ninh lại muốn nói chuyện với anh, có lẽ là do chuyện gặp Mạnh Kiệt Nhiên lúc chiều.

“Thủ trưởng, anh kể một chút chuyện trong doanh trại đi.” Thanh Ninh sợ anh không trả lời bèn lấy tay lay lay anh. Mục Lương Hòa vốn đang nằm nghiêng sửa lại nằm thẳng, nhìn chằm chằm bóng tối trên trần nhà, tiếng nói lạnh lùng có thêm tia dịu dàng.

“Ngủ.”

“Anh kể một chút đi mà?” Cô lại tiếp tục đẩy, có lẽ là do tác động từ ngữ điệu dịu dàng của anh.

“Im lặng, ngủ.” Mục Lương Hòa đưa lưng quay về phía cô nói

Thanh Ninh cả giận, xốc chăn chồm qua bên Mục Lương Hòa, trong bóng tối có tiếng vật gì rơi “ting” một tiếng, Mục Lương Hòa cảm thấy nút áo trên áo ngủ đã bị tháo ra, đưa tay ngăn động tác tiếp theo của cô.

Tạ Thanh Ninh giống y như bộ dạng ngang ngược không phân phải trái lúc hai người mới quen, như một con thú nhỏ phần nộ trong bóng tối gào lên: “Mục Lương Hòa, tôi thấy anh luyện binh nhiều quá rồi, tôi là vợ anh chứ không phải lính của anh.” Thanh Ninh tức giận gọi thẳng tên anh chứ không gọi thủ trưởng nữa. Cái chăn đã bị kéo ra, Mục Lương Hòa bị đè ngửa, trong bóng tối không cảm được thị lực của anh, con người tối tăm nhìn không rõ được, một tay anh kèm lại đôi tay đang làm loạn của Thanh Ninh nhanh chóng lật người lại đè cô dưới thân: “Tạ Thanh Ninh, em đã thừa nhận là vợ tôi, tôi có phải nên thực hiện một chút quyền lợi của người chồng chứ nhỉ.”

Quân nhân như Mục Lương Hòa sức lực quả là mạnh như trâu, cô bị anh đè bên dưới không tài nào nhúc nhích được. Thân thể anh nóng rực, làn da chỗ tiếp xúc dù cách lớp quần áo mỏng nhưng vẫn nóng muốn cháy rụi, Thanh Ninh thở phì phò, tay gian nan chống trên lồng ngực anh : “Mục Lương Hòa, anh có tin tôi tố cáo anh tội cưỡng gian không?”

“Tạ Thanh Ninh, em còn chưa hiểu tôi sao, uy hiếp đối với tôi vô dụng thôi, đừng quên chúng ta là vợ chồng, làm chuyện ấy là vô cùng bình thường.”

Mục Lương Hòa ở trong ấn tượng của cô đều là thâm trầm, lại có chút tính khí khó chịu, nhưng tối nay anh hoàn toàn không giống bình thường, cô lơ mơ ngửi được mùi nguy hiểm. Anh vẫn dễ cơ thể nóng rực dán sát lên người cô, cái tư thế nam trên nữ dưới này vô cùng mập mờ, rất dễ bị lau sủng cướp cò nha. Cô cố sức giữ vững bình tĩnh, định nhân lúc anh không chú ý nâng đầu gối lên thui, ai ngờ anh đã phòng bị từ trước đem chân kẹp chặt lại không thể động đậy.

Thanh Ninh đột nhiên thấy sợ, tuy là cô đã chuẩn bị tâm lí về cho lần đầu tiên nhưng khi thời điểm đó đến cô vẫn khẩn trương không biết làm sao, đành làm mặt dày nịnh nọt: “Thủ trưởng, anh là quân nhân, nên chú ý thân phận của mình một chút, anh lại còn là vị Thiếu tướng trẻ tuổi đẹp trai nhất cả nước nha, sao có thể kích động như vậy được, anh không nghĩ đến công lao bồi dưỡng của cha mẹ anh hay sao, mấy chuyện này”

“Câm miệng.” Gân xanh trên trán Mục Lương Hòa đã nổi cả lên, chỉ hận không thể khóa lại cái miệng đang lảm nhảm của cô. Cái miệng nhỏ sắc bén này đã không giống 3 năm trước, ngang bướng ồm ồm không ngừng, cả ngày cứ lú lú bên tai anh y như con chim không biết mệt mỏi.

“Được tôi không nói nữa, anh có thể xuống được chưa.” Thanh Ninh dè dặt lấy lòng nói, thân thể căng thẳng bất giác liềm liềm đầu lưỡi, con người đảo lia lịa, cô không phải ngốc mà không hiểu cái đồ chơi đang chống trên người cô là cái gì.

Mục Lương Hòa hút không khí mấy lần, bàn tay nắm chặt ga giường hết sức khôi phục lại xao động trong thân thể. Là một người đàn ông khỏe mạnh, nếu không có phản ứng mới là có vấn đề, một lúc sau hô hấp mới trở lại bình thường, anh lật xuống khỏi người cô rồi kéo chăn đắp lại cho cô.

Nguồn nhiệt trên người không còn, Thanh Ninh từ từ buông lỏng căng thẳng trong lòng, cuộn chăn thật chặt lăn vào một góc. Vài phút sau thấy Mục Lương Hòa lảm nhảm chửi thề một câu bật dậy bỏ vào phòng tắm, nghe tiếng nước chảy cô liền cười gian, một Mục Lương Hòa như thế mới có cảm giác của một người đàn ông chân thật có hỉ nộ ái ố.

Tối hôm qua một phen giày vò, sáng nay cô ngủ thẳng đến khi mặt trời lên ới dậy. Mục Lương Hòa vẫn dậy sớm theo thói quen, cô hiểu kì không biết anh lớn đến như thế có khi nào ngủ nướng không. Làm vệ sinh vừa xong thì nghe thấy tiếng huyền nao dưới nhà, cô bèn đến chỗ bồn hoa cạnh cầu thang lộ đầu ra nhìn thử, trong phòng khách có mấy người đàn ông mặc quân phục đang ngồi. Chẳng lẽ đây chính là chiến hữu trong truyền thuyết, Thanh Ninh đang định chạy trốn thì một tiếng hô “Chị dâu” vang lên ngay phía trước bồn hoa làm lá cây cũng phải rung lên một chút.

Giọng thiết hùng hậu của mấy quân nhân vang lên mang theo nhiệt tình, trên mặt toàn bộ là ý cười khiến cô phải lộ ra khỏi bồn hoa chào hỏi.

“Đi lên thay quần áo rồi xuống.” Mục Lương Hòa lên tiếng, cái tay bưng ly đã tiết lộ tâm tình của anh. Thanh Ninh gật đầu đáp một tiếng rồi chạy biến như làn khói. Trời, cô đang mặc quần áo ngủ in hình hoạt hình, bộ dạng quần áo xốc xếch này xuất hiện trước mặt đồng đội của Mục Lương Hòa thật là xấu hổ.

Cố Thành Dĩ lấy tay sờ cằm mắt trông ngóng nhìn lên cầu thang chỗ người mới vừa biến mất, tay kia nắm một cú lên vai Mục Lương Hòa: “Đại Mục, cậu còn dám nói không phải trâu già gặm cỏ non, tôi thấy chị dâu mới không quá 20 tuổi, chẳng lẽ lúc hai người kết hôn chị dâu còn vị thành niên?”

Đoàn trưởng Vương Dịch Bằng cũng cười nói: “Đại Mục, người này đúng là gốc vạn tuế nở đóa tiểu sinh hoa (đóa hoa xinh đẹp), nhớ kiểm chế một chút đó!” Lời vừa ra khỏi miệng, Cố Thành Dĩ đã cười rung cả vai.

9. Chương 9

Trong doanh trại đều là mấy lão già, thỉnh thoảng cũng tụ tập nói một vài câu chuyện vô thưởng vô phạt, Mục Lương Hòa cũng không phải chưa từng nghe qua, một cước vung lên đá sang hướng đoàn trưởng Vương Dịch Bằng. Dù ở trong quân cấp bậc của Mục Lương Hòa cao hơn, mọi người thấy anh đều phải làm quân lễ, nhưng về tư bọn họ chính là anh em chiến hữu thân thiết. Vương Dịch Bằng lưu loát xoay người né tránh, ngồi sang bên cạnh Cố Thành Dĩ tiếp tục trêu ghẹo: “Thẹn quá hóa giận rồi? Tôi thấy chị dâu hãy còn chưa tỉnh ngủ, mau khai ra có phải đêm qua giày vò người ta lợi hại không?”

Kể từ khi nghe nói đến có người chị dâu này, trong lòng Vương Dịch Bằng và Cố Thành Dĩ đã tò mò như bị vuốt mèo gãi cho ngứa ngáy, chỉ hận không thể ngay lập tức đi xem thực hư, có điều luôn luôn bị công việc quần lầy đến hôm nay mới có chút thời gian rảnh rỗi. “Ấy đừng cho là người huynh đệ này nói láo nhé, chị dâu da dẻ mềm mịn thế kia nào có giống bọn đàn ông chúng ta da thô thịt ráp chứ hả, hắc hắc hắc.”

Tạ Thanh Ninh thay quần áo xong từ trên lầu đi xuống thì thấy một trong những đồng đội của Mục Lương Hòa đang nhìn về phía mình cười đến là khoa trương lại có chút ngây ngô, mắt không tự giác liếc nhìn cầu vai người đó, cấp bậc cũng không thấp chút nào.

“Tạ Thanh Ninh, mọi người cứ gọi tên tôi là được.” Cô nhìn quanh rồi ngồi xuống bên cạnh Mục Lương Hòa, tiếng gọi chị dâu vừa rồi làm cho lỗ tai vẫn còn ong ong, hai tiếng chị dâu này nói thế nào cũng không dễ tiếp nhận nha.

“Như vậy sao được, chị dâu chính là chị dâu, có phải không Thành Dĩ?”

Cố Thành Dĩ cũng phối hợp gật đầu, sống lưng thẳng tắp, nụ cười nở trên mặt cương nghị làm lộ hàm răng trắng bóng nổi bật trên nền da màu lúa mạch, mắt không lớn không nhỏ, bên thái dương có một vết sẹo xem ra là vết thương mới nhưng không ảnh hưởng gì đến phong thái cương nghị của anh.

“Tôi là Cố Thành Dĩ, đây là Vương Dịch Bằng, chị dâu cũng gọi tên chúng tôi là được rồi.”

Thanh Ninh bắt tay với họ vừa nhắm thăm cho nhớ tên.

Mục Lương Hòa thu lại ánh mắt quét qua hai người bọn họ nói “Cũng không còn sớm nữa, ở bên kia chắc đã đợi rất sốt ruột chờ rồi.”

Cố Thành Dĩ nhìn đồng hồ trên tường cùng Vương Dịch Bằng đứng dậy, chào hỏi rồi đi ra ngoài. Lúc xe khởi động rồi đi thì thấy Cố Thành Dĩ thì thầm bên tai Mục Lương Hòa, cũng không biết là nói cái gì mà mặt anh chợt sầm xuống, Cố Thành Dĩ hướng mặt cười xấu xa nhìn Thanh Ninh làm cô mở miệng vô cùng.

“Anh không đi cùng ư?”

“Ừ, em đi thay đồ rồi cùng tôi ra ngoài một chút.” Tầm mắt Mục Lương Hòa rơi vào chiếc áo thun trắng cô đang mặc, quả thật trông có vẻ giống như bọn họ nói lúc nãy, cô rất trẻ tuổi.

Thanh Ninh đi theo anh vào phòng, nghe nói vậy thì không vui mở miệng: “Người ta mới thay rồi, anh nói xem muốn đưa tôi đi đâu nào?” Trực giác nói cho cô biết chỗ đó chắc chắn không phải là nơi tốt gì, Thanh Ninh theo dõi diễn biến trong đôi mắt đen của anh, mỗi lần không vui cô đều mím miệng, đôi môi đỏ thắm bị kéo thành một đường thẳng.

“Thanh Ninh, có một số việc không phải muốn trốn tránh là có thể tránh khỏi, em là người thông minh, hiểu ý của tôi chứ.”

Mục Lương Hòa kéo cô lúc ấy đang thất thần đi lên lầu, từ trong hộp lấy ra một bộ sườn xám màu trắng dúm vào trong tay cô. Thanh Ninh tay nắm chặt một góc sườn xám ương ngạch nhìn lại anh, thầm muốn ngang ngược mà đem bộ váy ném xuống đất lấy chân giậm lên, nhưng cuối cùng vẫn bị ánh mắt thâm trầm của anh làm cho thất bại.

Xe ra khỏi đại viện, hôm nay Mục Lương Hòa tự mình lái xe, Thanh Ninh cúi đầu kéo kéo bộ sườn xám đang mặc trên người, trước ngực là hai hàng nút áo rườm rà, trên váy vẽ họa tiết hoa sen màu đỏ, cánh hoa tỏa tới tận bên hông, trên cổ đeo một chuỗi trân châu đen, dưới chân đi đôi giày 3 tấc (khoảng 9cm) màu trắng tiếp màu váy. Cả người cô phục sức giống y như mấy bà vợ bé trong vũ trường Đại Thượng Hải thời xưa, so với cách ăn vận bình thường của cô chênh lệch quá lớn. Nhớ tới Mục Lương Hòa lúc này nhìn thấy cô trang điểm thế này đôi mày rậm cũng phải nhướng lên một chút, trong mắt lóe lên ánh sáng kinh ngạc không thôi.

Lẽ nào mình thế này sẽ được mẹ anh ta khen ngợi ư, câu trả lời dĩ nhiên là không biết. Chiếc xe vững vàng chạy trên đường, cô hạ cửa kính xuống ngắm nhìn cảnh vật lướt vùn vụt qua bên ngoài, mỗi cảnh cây ngọn cỏ nơi này vẫn quen thuộc như thế. Cô lại nghiêng đầu ngắm nhìn một bên gò má anh lúc anh chuyên chú lái xe, sống mũi rất cao, ngũ quan góc cạnh ý như nhân vật bước ra từ trong tranh.

Mục Lương Hòa liếc khóe mắt nhìn sang thấy cô đang mím môi, đánh tay lái quẹo phải vào trong ngõ hẻm, hai bên đường đi đầy ngô đồng với màu lá đã ngả sang vàng. Cơn gió thổi qua, lá vàng như những cánh bướm khô là đà rơi xuống, nhảy nhót trong không trung như một vũ khúc.

“Xuống xe thôi.”

Mục Lương Hòa mở cửa xe đuổi tay về phía cô, bàn tay to của anh vẫn luôn ấm áp khô ráo, lòng bàn tay có vết chai mỏng, cô do dự hai giây cuối cùng đưa tay cho anh, để mặc anh dắt đi vào trong viện. Việc phải đến cuối cùng sẽ đến, con đường này là cô tự chọn, dù có phải quỳ xuống lết cũng phải đi vào.

Trong viện có một mảnh vườn trồng đủ loại hoa được sắp đặt rất chỉnh tề, gió nhẹ thổi qua làm nụ hoa rung rinh lay động. Trước cửa biệt thự màu trắng đặt mấy cái bể lớn kề nhau bên trong trồng hoa sen, chỉ tiếc hiện tại đã hết mùa, chỉ còn lại lá khô. Mục Lương Hòa dắt cô đi lên bậc thang, lần đầu tiên gặp cha mẹ chồng, suy cho cùng vẫn rất hồi hộp.

Ra mở cửa là đi giúp việc, nhìn thấy bọn họ liền quay đầu vào trong hô lên một tiếng, tiếp đó thấy một người phụ nữ trung niên xuất hiện, trên người cũng mặc sườn xám, ngũ quan tinh xảo, cho dù không còn trẻ nhưng dung mạo vẫn mỹ lệ, từ trên người tỏa ra khí chất hiền hòa ưu nhã khó có người có thể bắt chước, Thanh Ninh đoán diện mạo của Mục Lương Hòa chính là được di truyền từ mẹ rồi.

” Lương Hòa mau đưa vợ con vào đi, đây chính là Thanh Ninh đúng không, nghe ba Lương Hòa nói con mới từ nước ngoài trở về hả, mấy năm nay con chịu khổ rồi.” Mẹ Mục bước đến nắm tay Thanh Ninh nhẹ nhàng tình tế nói. Thanh Ninh đã nghĩ tới rất nhiều tình huống, nhưng chưa bao giờ dám nghĩ đến tình huống này, thấp thỏm nhìn sang Mục Lương Hòa, thế nhưng anh lại xoay mặt đi, rõ ràng là không có ý giúp cô.

“Không khổ cực đâu dì ạ, con có chút quà nhỏ, hy vọng dì sẽ thích.” Mục Lương Hòa nhìn cô giống như làm ảo thuật lấy quà từ phía sau ra, khóe miệng kéo lên nhìn sang chỗ khác, vừa đúng chạm vào tầm mắt nhu hòa của mẹ đang nhìn lại.

“Sao lại gọi dì, con nên gọi mẹ giống Lương Hòa ấy, đây, mẹ cho phí sửa miệng nè.”

Lương Nhu Hoa giống như làm ảo thuật đưa ra một bao lì xì nhét vào trong tay cô. Thanh Ninh nắm bao lì xì nặng trĩu trên tay đắn đo không biết làm thế nào, đành phải đánh ánh mắt về phía người kia, lần này Mục Lương Hòa không lơ đi nữa mà ngược lại gật đầu một cái, ý bảo cô nhận lấy.

Không ngờ mẹ của Mục Lương Hòa lại ôn hòa như vậy, lúc nào cũng đều nói năng dịu dàng tình tế, không có ra vẻ trưởng bối chút nào, nhân lúc mẹ chồng Lương Nhu Hoa vào phòng bếp, Thanh Ninh sà vào bên cạnh Mục Lương Hòa thì thầm: “Thủ trưởng, chiến thuật vu hồi (*) của anh làm rất tốt nha.”

(*) Chiến thuật vu hồi: tấn công bên sườn.

“Em cho là họ không đoán ra cái gì ư?” Câu hỏi này của Mục Lương Hòa vừa đúng phản vấn lại câu mà Thanh Ninh đã hỏi, đích thực là với sự khôn khéo tinh tế của họ thì không thể không nhận ra. Từ lần trước gặp lão thủ trưởng ba chồng, giờ lại gặp mẹ chồng, bọn họ đều nghĩ cho cô, không lập tức chạy đến chất vấn cô tại sao lại bỏ đi ngay sau khi vừa đăng ký kết hôn với Mục Lương Hòa, cũng không hỏi bọn họ ban đầu vì sao kết hôn

“Thủ trưởng, bây giờ hỏi hận hả?”

“Nếu em có thể mau chóng nhập cho đạt vai diễn quân tử này thì tôi không có gì phải hối hận cả.” Mục Lương Hòa bỏ lại một câu nói rồi đứng dậy đi ra ban công. Thanh Ninh đưa ánh mắt đánh giá cách bài trí của căn phòng đều là một phong vị sắc thái cổ điển rồi theo sát chân Mục Lương Hòa. Đứng bên cạnh thủ trưởng, có anh che chở cho dù quân địch có cường mạnh thế nào thì cơ hội sống sót cũng lớn hơn.

Mục Hồng Quân đang ngồi trên ghế ngoài sân, đây là lần thứ hai Tạ Thanh Ninh gặp ông, lần trước gọi ông là lão thủ trưởng, lần này dù sao cũng thể tiếp tục gọi thế được nên cùng Mục Lương Hòa gọi một tiếng ba.

“Nha đầu, lần trước vẫn gọi ta là lão thủ trưởng kia mà, cuối cùng cũng nghe được con gọi ba rồi, nếu lần này con không gọi ba xem ta có lột da Lương Hòa không.” Lão thủ trưởng vừa nói vừa nhíu mày tròng mắt, sức mạnh tràn đầy, khí thế răn dạy tự nhiên toát ra. Thanh Ninh thầm nhủ may mắn, may mà cô gọi một tiếng ba, đáng vẻ răn đe người khác của lão thủ trưởng cùng Mục Lương Hòa giống nhau đến mấy phần.

“Nha đầu, biết chơi cờ vậy không?”

“Con biết làm cờ bay.”

Mục Hồng Quân không cười, ngược lại Mục Lương Hòa bật cười ra tiếng.

“Nha đầu rất thẳng thắn, không tệ.”

Tạ Thanh Ninh chỉ là ăn ngay nói thật, trợn mắt nhìn Mục Lương Hòa một cái, sau đó bê ghế lại ngồi bên xem cha con họ đánh cờ. Cũng không phải cô không biết chơi cờ vậy, chỉ là không muốn chạm đến nên làm bộ cái gì cũng không biết, không ngờ vậy mà lại được lão thủ trưởng khen.

“Thanh Ninh, em xuống bếp giúp mẹ đi.” Mục Lương Hòa vừa hạ một quân cờ vừa nói, cô gật đầu đi xuống bếp. Trong bếp dì giúp việc đang nấu thức ăn, Lương Nhu Hoa thì ở một bên thái rau, đáng vẻ hiền hậu làm cho cô thấy xấu hổ vô cùng.

“Thanh Ninh con ra ngoài đi, ở đây đầy mùi dầu khói, chỉ lát nữa là xong rồi.”

“Con giúp mẹ rửa rau nhé.” Thanh Ninh thấy trên bồn rửa còn rau vẫn chưa rửa nên đem bỏ vào chậu. Thủ trưởng bảo cô vào giúp mà cô không làm thì trong lòng cảm thấy áy náy. Cô đoán là do có Mục Lương Hòa che chở nên gia đình anh đối với cô rất ôn hòa ấm áp. Đã nhiều năm không được hưởng thụ cảm giác ấm áp này, cô lại phát hiện chính mình không nỡ buông tha, tâm tình lúc này so với trước đây có sự biến hóa dữ dội vô cùng.

Trong nhà cũng không có quy củ như đại gia tộc, tất cả đều rất tùy ý, Thanh Ninh lần đầu lấy thân phận con dâu đến nhà cha mẹ chồng dần dần cũng vui bớt lo lắng và hồi hộp. Tạ Thanh Ninh phát hiện địa vị của cô đã áp đảo hẳn Mục Lương Hòa, trên đường trở về vô cùng hưng phấn cùng anh ba hoa. Mục Lương Hòa vẫn chuyên chú lái xe, thành phố C có một quảng trường âm nhạc, cứ mỗi dịp cuối tuần thì người đặc biệt nhiều, xe đến đó hầu như đều bị kẹt, đường về đại viện của bọn họ lại phải đi qua đoạn đường này, không may bị tắc đường.

Mục Lương Hòa kéo cửa kính xe xuống tùy tiện gác tay lên, tay còn lại đặt trên vô lăng. Thanh Ninh buồn chán bật radio lên, trong radio đang phát dự báo thời tiết ngày mai, nói là ngày mai thời tiết tốt. Cô lấy từ trong túi một chiếc kẹo cho vào miệng rồi cũng kéo cửa kính xe xuống.

Mạnh Kiết Nhiên cũng bị kẹt xe ở quảng trường âm nhạc, dòng xe đặc kín phía trước nhích từng chút một, hần cũng từ từ theo sát, được 2 mét thì không di chuyển thêm được nữa, hần buồn bực đốt một điếu thuốc.

Tạ Thanh Ninh đột nhiên nhìn thấy Mạnh Kiết Nhiên lúc hần đang cúi đầu châm thuốc, lập tức thu hồi tầm mắt, vội vàng nâng kính xe lên làm Mục Lương Hòa nghi ngờ nhìn sang.

Mắt Mạnh Kiết Nhiên liếc thấy một gò má quen thuộc, để chứng minh nghi ngờ hần bấm điện thoại.

Đầu kia điện thoại không hề báo trước vang lên, Thanh Ninh sợ hết hồn vội ngắt cuộc gọi rồi tắt máy.

Mạnh Kiết Nhiên ngược lại bật cười, đẩy cửa xe ra xuống, cúi người nhìn chiếc xe hơi màu đen trước mặt, hần dám chắc cô gái đang ngồi trong xe chính là cô.

10. Chương 10

Ngoài cửa xe có tiếng đập, Thanh Ninh nắm chặt di động làm như cái gì cũng không nghe, thậm chí không dám nhìn bên ngoài, cửa xe đã được khóa từ phía trong nên bên ngoài không mở được, cô chỉ mong lúc này xe có thể chạy đi.

Mục Lương Hòa nhìn cô một cái, tầm mắt rơi vào người đàn ông ngoài cửa xe. Ngón tay vừa động, khóa bị mở ra, cửa xe từ bên ngoài mở cách một tiếng, Thanh Ninh vội ngón tay nắm chặt mắt nhắm nghiền. Không khí tràn vào xe mang theo mùi khói xăng và cả ánh mắt nóng rực của hần hận không thể đốt một cái lỗ trên người cô.

“Thanh Ninh, có phải nên nói câu đã lâu không gặp không, giới thiệu một chút chứ.”

Mạnh Kiết Nhiên dựa vào bên cạnh xe, một thân màu đen cộng thêm ánh mắt hung dữ của hần hiện giờ thật giống một đại ca xã hội đen. Đôi mắt ưng khóa chặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Ninh, cảm xúc được che giấu nơi đáy mắt nhưng Mục Lương Hòa vẫn nhìn ra được. Anh bất động thanh sắc chỉnh lại chiếc áo khoác đã bị tuột xuống khỏi vai Thanh Ninh, sau đó cầm lấy điện thoại vẫn bị cô nắm chặt trong tay mở nguồn, xong xuôi mới ngẩng đầu nhìn về phía Mạnh Kiết Nhiên, làm như vô tội hỏi: “Thanh Ninh, vị tiên sinh này là người quen biết cũ của em, không giới thiệu sao.”

Tình cảnh này thật tức cười, muốn cô giới thiệu sao đây, nói đây là người cô từng yêu chết đi sống lại, còn đây là người chồng kết hôn một cách bất ngờ. Không có cách nào nói ra được, giờ cô còn chưa muốn cho người khác biết chuyện đã kết hôn, càng không muốn Mục Lương Hòa biết quá khứ của cô.

“Đây là bạn em, đây là bạn trai tôi.” Bạn là chỉ Mạnh Kiết Nhiên, bạn trai dĩ nhiên là Mục Lương Hòa. Tiếng bạn trai này khiến lỗ tai cả hai người đàn ông đều muốn nổ tung. Gân xanh trên trán Mạnh Kiết Nhiên chạy rần rật, hàm răng nghiến lại ken két còn sắc mặt Mục Lương Hòa trầm xuống.

“Thanh Ninh, anh thấy chúng ta cần nghiêm túc nói chuyện.” Khi một người đàn ông đối với một người phụ nữ có ham muốn sở hữu cao độ thì sẽ không còn giữ được lý trí. Tựa như hiện tại Mạnh Kiết Nhiên ngay trước mặt Mục Lương Hòa đem Tạ Thanh Ninh lôi ra khỏi xe, cô lập tức vươn tay nắm chặt ống tay áo Mục Lương Hòa. Giờ phút này Mục Lương Hòa là cây cổ cứu mạng duy nhất của cô, không còn cách nào khác.

“Buông cô ấy ra.”

Tiếng Mục Lương Hòa trầm mạnh, tiếng quát thập phần hữu lực, bàn tay to trở ngược nắm chặt tay nhỏ bé của cô, Thanh Ninh nhìn anh một cái không còn thấy hoảng hốt nữa, theo bản năng tự xích lại gần anh.

Mạnh Kiết Nhiên không phải người ngu, nhìn thấy Thanh Ninh lệ thuộc Mục Lương Hòa như vậy trong lòng bùng lên một ngọn lửa thiêu đốt cả người hần khó chịu, lực phủ ngũ tạng đều cháy hừng hực. Hần hận không thể lập tức giết chết cái tên đàn ông làm tu hú chiếm tổ chim khách này. Phía sau không ngừng vang lên tiếng còi giục giã, hần không thể không buông tay cô ra, từ trên cao nhìn chằm chằm người đàn ông mặc quân trang, môi mỏng khắc ra mấy chữ: “Chúng ta sẽ còn gặp lại.” Sau đó “Oành” đóng lại cửa xe.

Hiện giờ trong lòng Thanh Ninh vô cùng lo sợ, không dám nhìn vào đôi mắt đen tối của Mục Lương Hòa, cúi đầu dán chặt vào cửa xe. Cái mặt không cười của anh vốn đã nghiêm, giờ lại còn trầm xuống, làm cho Thanh Ninh không biết sợ trời không sợ đất run bần bật. Cô thầm nghĩ về nhà không biết anh có xem cô như cái bao cát mà đánh bầm dập không, sức anh mạnh như vậy, cô may lắm chỉ chịu được một quyền.

Mục Lương Hòa không hiểu được suy nghĩ trong lòng cô, từ quảng trường âm nhạc về đến nhà, Thanh Ninh mở cửa xe chạy vào nhà trước như có sói đuổi theo phía sau.

Mục Lương Hòa tức cười nhìn hành động của cô, bước chân quân nhân chuẩn mực theo sát phía sau cô vào phòng. Thanh Ninh chạy một hơi vào phòng, sập cửa đánh “rầm” rồi dán sát vào cửa nghe động tĩnh bên ngoài. Rõ ràng một chút động tĩnh cũng không nghe thấy mà cửa lại bị mở ra từ bên ngoài, Mục Lương Hòa đi vào từ trên cao nhìn cô chăm chăm.

Cô chần chừ lùi về sau hai bước, cách xa vòng vây của anh hai thước, coi như anh có ra tay thì cô cũng có cơ hội chạy trốn. Thanh Ninh có ý nghĩ này rõ ràng là đánh giá thấp năng lực tác chiến của Mục Lương Hòa rồi.

“Cho em ba phút làm báo cáo tư tưởng.”

Mục Lương Hòa là một quân nhân, lại là quân nhân thép, đừng nói là cái gì nhu tình như nước, ngay cả nói chuyện cũng là trực tiếp cứng rắn y như khi ra lệnh trong quân doanh.

Thanh Ninh hờn giận bĩu môi nhưng lại không dám chọi cứng với anh, nét mặt giống y một cô dâu nhỏ bị ủy khuất ngồi trên ghế đầu, cúi đầu nhìn thằm lông trải sàn, hít hít mũi bắt đầu cò kè mặc cả: “Thủ trưởng, có thể không cần nói rõ được không?”

“Em cứ nói đi, còn 2 phút 36 giây.”

Vẻ mặt của Mục Lương Hòa bình thường cũng đã dọa người rồi, nếu mà đánh lại thì càng dọa người hơn. Khí thế trên người anh không cùng một dạng với Mạnh Kiệt Nhiên nhưng cũng không giống với trong quá khứ, khi đó anh không dữ dằn như thế.

“Anh đừng nghiêm khắc như thế có được không, em là vợ anh, không phải lính của anh.” Thanh Ninh nhỏ giọng lầm bầm, mắt bắt mắt lườm anh.

“Còn 2 phút 17 giây.”

“Anh thật đúng là hưng phấn nhỉ.” Cô vặn lại, con ngươi càng trợn to hơn.

“Gã đàn ông kia là ai?”

Mục Lương Hòa anh cả nửa đời trước rất nghiêm túc chỉnh tề, kể từ khi cái nhân tố khuấy động này nhảy vào cuộc sống của anh thì tất cả đã bị biến hóa nghiêng trời lệch đất, rất oanh oanh liệt liệt bị cô gái trước mặt này đảo loạn cả lên.

“Bạn trai cũ, ai mà chưa từng trải qua, em cũng không tin khi gặp em anh còn chưa có mối tình vắt vai.”

Hai tay Mục Lương Hòa đặt trên đầu gối nắm lại thật chặt, nhìn chăm chăm khuôn mặt bướng bỉnh của cô hồi lâu, cảm bạnh ra thật giống như đang đối diện kẻ thù giai cấp.

“Thủ trưởng, nếu anh hối hận, chúng ta còn có thể ly hôn.” Thanh Ninh đề nghị, hôn nhân của bọn họ cơ bản không có bất kỳ cơ sở nào, 3 tháng yêu, cưới cũng chỉ là một loại phương pháp đau khổ. Hơn nữa khi kết hôn chính là do cô đầu óc không suy nghĩ tỉnh táo chín chắn, hôn nhân như vậy có thể lâu bền hay sao, cô không biết, cũng cảm thấy rất mờ mịt. Đến khi tỉnh táo lại cô vô cùng xấu hổ chạy trốn, đi một lần là liền 3 năm, thế mà khi về cũng không tránh khỏi đụng chạm.

“Chúng ta là quân hôn.” Mục Lương Hòa vẫn như cũ trả lời cùng một câu với đề nghị li hôn trước đây của cô.

“3 năm trước em chính là vì tên kia mà say thành như thế?”

Không ngờ anh đột nhiên hỏi vấn đề này, Thanh Ninh cúi đầu không thể không yếu ớt gật đầu.

Mục Lương Hòa đối với đáp án vừa nghe được không hề thấy kinh ngạc, ngay từ đầu anh đã loáng thoáng đoán được đôi chút, “ Cho em thêm 3 phút báo cáo quá trình, bằng không xem tôi làm sao thu thập em.”

Dưới sự uy hiếp của Mục Lương Hòa, Tạ Thanh Ninh đành phải ngậm ngừng thuật lại câu chuyện 3 năm trước, tất nhiên cô chỉ nói ra những chuyện quan trọng, còn vẫn giữ lại bí mật ình không muốn bất kỳ ai biết.

“Thủ trưởng, em nói tất cả rồi đấy, anh làm ơn cười cười một cái đi mà.”

Đây là câu đùa cợt trắng trợn, Mục Lương Hòa nghe vậy mày nhú lại, cũng chỉ có cô dám nói chuyện với anh như vậy, nhưng trên mặt vẫn nở ra một nụ cười cứng ngắc.

“Thủ trưởng, mình giao hẹn một chút được không, trước mặt người ngoài anh tạm thời chỉ nhận là bạn trai em, đợi một thời gian nữa mới công bố quan hệ của chúng ta được không.” Bây giờ cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, rất nhiều chuyện cần phải có thời gian để thích nghi, giống như đối với việc đảm nhận vai trò một người vợ lính hiện giờ cô vẫn có cảm giác bái xích.

“Được, tôi cho em thời gian.”

Mục Lương Hòa cũng lui một bước, cơ sở tình cảm của bọn họ quá mức mong manh, không thể chịu đựng quá nhiều thứ. Hôn nhân không giống tình yêu, rất nhiều điểm phải va chạm. Anh nhìn cô gái nhỏ đáng thương trước mặt, chóp mũi hồng hồng, môi cũng hồng hồng, mắt long lanh, giống như chú chó Nhật, chỉ còn thiếu vẫy đuôi, tâm trí của cô vẫn còn như đứa bé chứ đừng nói là bốc đồng như 3 năm trước.

“Thủ trưởng, anh thật tốt, hôm nay không đi doanh trại sao?” Tạ Thanh Ninh rất thức thời, thấy anh đã xuống nước thì cũng biết điều hơn nắm lấy tay áo anh lấy lòng, Mục Lương Hòa bình thường cũng rất bận, rất ít có thời gian rỗi ở nhà.

“Muốn làm gì?”

“Em có thể đến thăm không?”

“Không được.” Mục Lương Hòa dứt khoát cự tuyệt, đưa tay chỉnh lại áo choàng trên vai cô, không để lộ ra vẻ nhu hòa trên mặt.

“Tại sao?” Nàng không hiểu.

“Nếu em lấy tư cách một quân tử thì tôi có thể đưa em đi.”

“Ha ha ~~ vậy em không đi nữa, đột nhiên nhớ ra còn chút việc phải làm.” Tư cách quân tử chẳng phải tự nhận mình là vợ Mục Lương Hòa sao, dù cho bạn anh đã biết nhưng cũng chỉ có vài người, nhưng lần này mà đi thì không phải toàn bộ mọi người trong quân khu sẽ biết sao. Đừng nghĩ chỉ có phụ nữ mới biết buôn chuyện, đàn ông cũng không kém, một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể lưu truyền trong bộ đội nửa năm.

Mục Lương Hòa vào thư phòng đối diện phòng ngủ của bọn họ, Thanh Ninh chưa từng đi vào mà giờ cô cũng không có hứng thú, liền đi ra ban công. Việc gặp gỡ Mạnh Kiệt Nhiên hôm nay thật là ngoài ý muốn, thành phố C lớn như thế mà đến kẹt xe cũng có thể kẹt cùng một chỗ.

Bây giờ nghĩ lại lúc này cô không giới thiệu thân phận thật của Mục Lương Hòa cũng là có sự lo lắng, tính cách Mạnh Kiệt Nhiên thế nào cô hiểu rõ nhất, không khỏi thở dài, cũng không biết ban đầu là ai phụ ai.

11. Chương 11

Ngày hôm sau Mục Lương Hòa đi vào doanh trại, tối qua anh nói hôm nay có hội nghị, sau đó phải đi vùng ngoại ô quân khu làm công tác tư tưởng, có thể buổi tối sẽ về rất muộn, bảo cô ngủ trước không cần chờ, lúc ấy cô chỉ thiếu cong môi trực nói ai thèm chờ anh thôi.

“Cô chủ, cô cũng muốn đi ra ngoài sao?”

“Ừm, chị Ngô buổi trưa không cần chờ cơm tôi.”

Thanh Ninh đeo túi ra khỏi đại viện, lên taxi đi thẳng đến nơi hẹn, đến nơi thấy đã thấy Hạ Gia Mẫn chờ sẵn rồi, tay cô nàng cầm gương hình như đang trang điểm.

“Vội vàng kêu mình tới mà chính cậu lại tới trễ, cậu thì không đi làm mà lúc nào cũng ra về bận rộn như vậy là sao?”

Thanh Ninh chỉ cười không đáp, kéo ghế ngồi xuống, gọi một ly nước quả, đoạt lấy gương trong tay cô bạn soi mình, trong gương cô gái nở nụ cười, tiểu dung long lanh: “Gia Mẫn, cậu còn liên lạc với Mạnh Kiết Nhiên hả?”

Tay cầm của Hạ Gia Mẫn chững lại, suýt thì rơi xuống bàn, tự nhiên cao giọng “Hắn lại đi tìm cậu?”

“Hắn thật sự đã đi tìm cậu?”

“Đúng vậy, mấy ngày trước hắn đến hỏi mình cậu ở đâu, mình nói không biết, hắn thiếu chút nữa bóp chết mình, cậu không biết khi đó hắn trông khủng bố thế nào đâu, hai người thật may là ban đầu không ở cùng nhau.” Hạ Gia Mẫn nói xong câu nói sau cùng, tự biết là nói sai rồi, vội vàng che miệng, mắt ngó lơ chỗ khác “Hắc hắc, Thanh Ninh, miệng mình không tốt cậu đừng để bụng. Chỉ là Mạnh Kiết Nhiên hiện tại phát đạt vô cùng, thế lực ở thành phố C này đã không thể tưởng tượng nổi. Nghe cha mình nói hắn hình như có quan hệ với bọn buôn bán ma túy và vũ khí nhưng không có chứng cứ. À chắc cậu còn chưa biết nhỉ, Ủy gia giờ toàn bộ do hắn thầu tóm, Ủy lão gia thì nằm trong bệnh viện,, hắn cũng đã hủy hôn ước với Ủy Dĩ An rồi.”

Hạ Gia Mẫn nói xong, Thanh Ninh vẫn hết sức duy trì trấn định, nhưng vẫn bị sự kinh ngạc tiết lộ cảm xúc. Chỉ trong 3 năm ngắn ngủi hắn đã biến Uất gia thành như bây giờ, không khó nhận ra việc đính hôn với Ủy Dĩ An năm đó là có lý do, nói chính xác là hắn đã sớm trù tính kế hoạch trong lòng, có lẽ chuẩn xác hơn mà nói dạ, trong lòng hắn sớm có kế hoạch, kế hoạch loại cô ra ngoài.

“Thật không may hôm qua mình cũng gặp hắn.”

“Sau đó thì sao?”

Không có sau đó, vì cô nhìn thấy người đang mở cửa đi vào, người phụ nữ kia vừa vào liếc mắt cũng nhìn thấy ngay cô, hướng bên này đi tới. Bàn phía bên này không có vật gì che chắn, Thanh Ninh thậm chí có thể nghe được cả tiếng thở của chính mình, tựa hồ có cái gì đó phá kén chui ra, hô hấp bị đè nén khó chịu.

“Thanh Ninh, về rồi sao không về nhà, ba cô hay nhắc đến cô lắm.”

Hạ Gia Mẫn biết rõ hoàn cảnh gia đình Tạ Thanh Ninh, người phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi xinh đẹp động lòng người trước mặt là mẹ kế của Thanh Ninh, cũng là người cô khó có thể quên được, đối với một người đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác thì ngay cả cô cũng không thể nào yêu thích được.

“Dì, hay là ngồi uống ly café đi, café chỗ này cũng rất được.”

Hạ Gia Mẫn tuy là cười, nhưng nụ cười lại không đến đáy mắt.

Vương Xuân Di cười nói không cần, vẫn như cũ đứng ở trước bàn, không có ý tứ muốn rời khỏi, Hạ Gia Mẫn nhìn nét mặt cứng ngắc của Tạ Thanh Ninh, đưa chân dưới bàn đá cô một cái.

Thanh Ninh bị cái đá lay tỉnh, nhìn Vương Xuân Di trên mặt không biết trét bao nhiêu phấn, trong lòng từng trận gió lạnh thổi qua, lạnh đến tận xương. Cô thật muốn thốt lên câu cảm khái, thời gian quả thật chính là lưỡi dao sắc bén, từng dao từng dao cắt qua ai cũng dùng hòng chạy trốn.

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, chỉ bằng hôm nay tôi cùng bà trở về một chút.” Sớm biết sẽ có một ngày như thế, hiện tâm trạng đã bình tĩnh nhiều, cũng chỉ là đi gặp người cha với mẹ ghẻ và cậu em trai cùng cha khác mẹ mà thôi, cũng không phải là ra chiến trường, có đi không có về.

Vương Xuân Di đối với sự thay đổi thái độ đột ngột của Thanh Ninh thì âm thầm giật mình một cái, cái mặt không cười nổi nói: “Tốt, vừa hay ba cô buổi trưa về nhà, cùng nhau ăn cơm trưa.”

Cô gạt đầu cùng Hạ Gia Mẫn tạm biệt rồi theo bà ta đi ra ngoài. Ven đường đã đậu sẵn một chiếc Bentley màu đen, tài xế cung kính gọi một tiếng phu nhân sau đó mở cửa xe. Cô nhú mồm, hai chữ phu nhân kia nghe vào trong lỗ tai cô thấy không hề dễ chịu chút nào, sau khi lên xe dứt khoát nghiêng đầu nhìn ngoài cửa. Ước chừng Vương Xuân Di cũng không nguyên ý tiếp tục diễn vai mẹ hiền nữa rồi phần diễn lương, cũng không cùng cô trao đổi, vì vậy trên xe hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng xe khởi động, đi được nửa đường thì Vương Xuân Di bảo tài xế mở radio.

Xe chậm rãi đi trên đường sau đó vòng qua mấy khúc cua, cuối cùng dừng trước cửa sắt lớn màu đen, cửa từ từ mở ra cho xe chạy vào, quang cảnh hai bên đường vẫn y như cũ, nhưng giờ xem ra đã không còn tư vị ban đầu nữa.

Bỏ đi hơn 3 năm quay trở lại, Thanh Ninh cố dè xuống những chua sót trong lòng, đứng ở cửa nhìn mấy giây mới theo Vương Xuân Di đi vào. Di động lúc này trùng hợp vang lên, cô lấy ra nhìn là Mục Lương Hòa gọi.

Vương Xuân Di quay đầu lại nhìn cô một cái, trong mắt lóe lên cái nhìn như miệt thị, Thanh Ninh vẫn cầm quang minh chính đại ra ngoài nghe điện thoại, giọng Mục Lương Hòa trầm ấm, cách không gian lại cho người ta thứ tình cảm an ổn thoải mái lạ kì.

“Đang ở đâu?” Mục Lương Hòa mới từ phòng họp ra ngoài, tựa vào cạnh cửa sổ, anh mới gọi về nhà nghe chị Ngô nói cô đã ra ngoài từ sớm.

Cô háng giọng, tay nín lấy một bông hoa cúc trong vườn, khó chịu vặt sạch cánh hoa: “Đang ở Tạ gia, tôi sẽ về.”

“Ừ, vậy tôi bảo Trần Minh đi đón em .”

“Aha, thủ trưởng, anh chính là lấy việc công mưu lợi việc tư nhé.” Xe của anh là do quân đội cấp, Trần Minh cũng là lái xe riêng, đều thuộc quản lý của quân đội.

“Làm càn.” Mục Lương Hòa ở đầu kia thấp giọng quát lớn, giọng khàn khàn như tiếng violon cent, Thanh Ninh nghe thấy phải đổi sang tai khác, tiếp tục nghe anh không nhanh không chậm nói “Sao đột nhiên lại về nhà, không phải không muốn về ư?”

Cô mím môi không lên tiếng, đầu kia cũng không ngắt máy, hai người cách làn sóng điện nghe đối phương hô hấp, giờ khắc này lại sinh ra một loại không khí hài hòa, hồi lâu cô mới mết mết lên tiếng: “Thủ trưởng, em sẽ từ từ học buông tay.” Sau đó cúp điện thoại, Mục Lương Hòa nghe tiếng sôi trong máy, tựa vào bệ cửa sổ cười, ngón tay thon dài vuốt ve mặt bàn phím, Cố Thành Dĩ lẩm lét đến thật gần bất thành linh chào to một tiếng.

Mục Lương Hòa cũng không giật mình, cắt điện thoại vào túi quần xong quay sang vỗ vai Cố Thành Dĩ rồi sải bước rời đi.

Tạ Thanh Ninh tay nắm điện thoại quay vào nhà, tâm tình rất tốt, không phải là cùng Tạ Đông Phong ăn cơm trưa ư, cũng ăn cùng đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn có thể biến ra thêm điều gì.

Cô vừa đi vào thì gặp Vương Xuân Di từ trên lầu thay đồ đi xuống, bà ta mặc đồ ở nhà thoải mái, tóc dùng trâm búi lên, nếu không nhìn lầm hình như cây trâm đó là đồ vật mẹ cô để lại, cô cũng không biết rõ.

“Có bạn trai?”

Nàng cực kỳ không thích Vương Xuân Di bày ra cái mặt tự cao tự đại nói chuyện với cô, thản nhiên ngồi xuống ghế sofa, nhận lấy đồ uống từ tay người giúp việc chậm rãi nhấm nháp, lơ đãng câu hỏi của bà ta: “Ba tôi khi nào về?”

“Tôi mới gọi điện thoại báo tin cô trở về, bây giờ chắc đang trên đường về.”

“ôh.” Tạ Thanh Ninh từ nhỏ đã thông minh, nhưng chỉ là tiểu thông minh, Tạ Đông Phong đã nhiều lần bảo cô tính tình ương bướng cần phải thu liễm, nếu không sau này sẽ chịu khổ, cô không tin, gân cổ cãi ông. Vì vậy chuyện cô và Mạnh Kiết Nhiên làm ông tức suýt nữa phải vào viện nằm. Ba cô trước giờ không thích Mạnh Kiết Nhiên, nói hần tuy không phải vật trong ao, nhưng đục vọng trong đôi mắt quá nhiều, không thích hợp với cô, Thanh Ninh không tin vẫn cùng ba náo loạn nhiều lần, thậm chí còn mang người mẹ đã mất ra kích thích ông, cuối cùng còn ngang ngược bỏ nhà ra ngoài ở, bây giờ nghĩ lại, đúng là gừng càng già càng cay.

Tuổi trẻ mà, nếu không làm ra những chuyện điên rồ thì sao gọi là thanh xuân đây.

Thanh Ninh và Vương Xuân Di nói chuyện không lâu thì nghe tiếng thắng xe ngoài cửa, Tạ Đông Phong đã về.

Tính lại, Tạ Đông Phong năm nay cũng không còn trẻ vừa tròn 60 tuổi. Ở tuổi này nếu là người khác thì đã đầy con cháu ăm bồng, tiếc là Tạ Đông Phong vì sự nghiệp nên kết hôn trễ, gần trung niên mới có một con gái là cô. Cô nhớ khi còn bé thường được ba ôm vào lòng gọi tiểu công chúa, sau đó nâng cô cười trên vai làm cô cười nắc nẻ.

“Rốt cuộc cũng chịu trở về?” Còn chưa thấy người đã nghe giọng Tạ Đông Phong nghiêm nghị từ trong không khí truyền đến, Thanh Ninh rung mình một cái mới lẽ mề đứng dậy khỏi salon, quay đầu lại người ba đã bị dấu vết năm tháng in rõ trên khuôn mặt rơi ngay vào mắt cô, lại lần nữa cảm thán thời gian quả nhiên là lưỡi dao sắc lạnh!

Tóc mai hai bên thái dương đã bạc, nếp nhăn trên khóe mắt sâu hơn, bước chân vẫn như cũ vững vàng, thân hình cao lớn, nói chuyện vẫn là giọng điệu giáo huấn tràn đầy sức mạnh như trước kia. Sự ương bướng trong Thanh Ninh lại trỗi dậy, bước thấp bước cao về phía ông: “Con có trở về hay không chẳng lẽ ba quan tâm? Không có đứa con gái này thì ba còn có đứa con trai kia mà.” Đáng tiếc hôm nay đứa em trai cùng khác mẹ không có ở đây.

Tạ Đông Phong ném cái cặp công văn về phía cô, Thanh Ninh nhanh mắt lanh lẹ né được khiến cái cặp liệng trúng cái bình hoa làm nó vỡ tan nát dưới đất, mảnh thủy tinh bắn lên bàn chân cô cắt một vạch.

“Trưởng thành đủ lông đủ cánh rồi, có bản lĩnh bỏ đi thì vĩnh viễn đừng có về, Tạ Đông Phong ta xem như không có đứa con gái như mày.” Ba năm, đây là đứa con gái rời đi 3 năm mới trở về của ông, làm một người cha, ông không thể không lo lắng. Tính tình con gái mình thế nào ông hiểu rất rõ ương ngạnh như bò, cũng không biết là giống ai, đúng là con gái như bát nước đổ đi, Tạ Đông Phong mặc dù hối hận những lời vừa nói ra nhưng cũng không thể thay đổi thái độ được.

“Ba cho rằng con muốn về sao, ai thèm về cái nhà này!” Thanh Ninh ôm một bụng tức giận, thầm nghĩ bữa cơm này không thể ăn được rồi, liền nhắc túi xách chạy ra ngoài, lúc đi qua Vương Xuân Di thì liếc mắt nhìn một cái.

“Đứng lại, về rồi còn muốn bỏ đi đâu?”

Mắt thấy con gái tức giận chạy ra đến cửa rồi Tạ Đông Phong nhận không được gọi “Về rồi thì nên biết quy củ đi, đừng để người ta nói con gái Tạ gia ta không được giáo dục, Xuân Di, đi xem phòng bếp chuẩn bị đến đâu rồi?”

12. Chương 12

Tạ Đông Phong đã lùi một bước, Thanh Ninh cũng rất thức thời cho ba mình cái thang leo xuống. Vương Xuân Di đã vào bếp, trong phòng khách rộng lớn chỉ còn lại hai cha con mới khắc khẩu tới đổ mặt tía tại ngồi đối diện trên salon không người nào chịu mở miệng trước. Mẹ đã từng nói, ba con hai người tính tình giống nhau y đúc, đều là không chịu thua, cho nên vừa đụng chạm thì liền rùm beng không ngừng.

Đúng như cô đoán trước, bữa cơm này còn chưa ăn được, Vương Xuân Di không để cô dễ dàng nuốt trôi cơm, trong lòng cô khó chịu chỉ ngồi chọc chọc bát cơm, ăn vào chẳng có mùi vị gì.

“Ăn nhiều một chút, mấy năm nay ở ngoài xem con đã gầy thành cái dạng gì rồi hả?” Tạ Đông Phong gấp vào bát sườn kho mà cô thích nhất, vị chua chua ngọt ngọt này nếu là trước kia thì nhất định cô sẽ cười híp cả mắt, nhưng giờ ở cùng Mục Lương Hòa, ăn món ngon do chị Ngô nấu cho cô, nghe đâu chị đã từng học làm đầu bếp.

“Gần đây giảm cân, không muốn ăn thịt.” Cô đẩy đĩa thịt ra gấp rau cải bỏ vào trong chén.

“Cái gì, giảm cân, ta xem con không muốn sống nữa phải không?” Tạ Đông Phong lại bị cô chọc phát hỏa, chỉ thiếu cầm đũa đập cô. Thanh Ninh không thèm để ý liếc ba một cái, lại gấp một miếng sườn chua ngọt để bào bát cũng không ăn vội, lại nghe ba nói tiếp.

“Nếu đã về rồi thì ngày mai hãy đến công ty phụ việc đi.”

“Con không đi.”

Nếu cô đến công ty chẳng khác nào cả đời đều chịu sự giám thị của ba ” Ba, con có suy nghĩ của mình, ba đừng ép con.”

“Suy nghĩ của mày là đi làm thuê cho kẻ khác hả, nhà mình có công ty thì không làm lại đi chỗ khác nhìn sắc mặt người ta, Tà Thanh Ninh , chỉ cần mày một ngày còn mang họ Tà, mày cũng chỉ có thể quay về Tà gia thôi.”

Tiếng quát của Tà Đông Phong rất lớn, cách cái bàn dài mà màng nhĩ của cô cơ hồ muốn thủng, cô cứng đầu gãi gãi lỗ tai, không thêm để ý đến Tà Đông Phong đang tức muốn lồi mắt, nếu không phải Vương Xuân Di ở một bên an ủi, phỏng chừng ông còn muốn lật cái bàn.

Sau khi mẹ Thanh Ninh mất, việc cha con hai người cãi nhau như vậy là rất thường xảy ra.

Ăn qua loa vài miếng, Thanh Ninh đối với lời ba nói vào tai trái ra tai phải. Ăn xong, Tà Đông Phong bảo cô chuyển về nhà ở nhưng cô kiên quyết lấy danh nghĩa của mẹ cự tuyệt, lúc ấy cô thấy rõ thân thể ba không thể ức chế run rẩy một chút, cô cũng thấy không đành lòng nhìn nữa nên chào ra về.

Mặc dù chuyện đã qua nhiều năm, cô phát hiện mình vẫn không thể nào quên được , khi nói chuyện với Mục Lương Hòa qua điện thoại nói muốn học quen, nhưng nói thì đơn giản mà thực sự làm được thì thực là khó khăn. Chỉ cần cứ nghĩ đến sự việc năm đó là cô liền đau đến không thể thở nổi, Tà Đông Phong có lỗi ư, cô vẫn cho là có, cho dù qua nhiều năm như vậy, cô cũng chưa từng nghe ông giải thích mà ông cũng chưa từng nói lấy nửa câu chủ động giải thích, sự ra đời của em trai Tà Thanh Dật chính là câu trả lời tốt nhất.

Rời khỏi Tà gia, Thanh Ninh từ chối tài xế Tà gia đưa về, một mình đi bộ tới ngã tư đường, sau đó bắt xe trở về đại viện, lúc này cô chỉ muốn nhìn thấy Mục Lương Hòa nhưng anh lại không có nhà.

Gọi điện thoại cho anh nhưng lại không biết phải nói gì thế là cô vội vã định ngắt cuộc gọi nhưng đầu kia đã có người nhận.

“Chị dâu phải không, tôi là Trần Minh, thủ trưởng đang ở đại hội làm công tác vận động, điện thoại do tôi giữ.”

“A, không có việc gì, tôi cúp trước đây.”

Trần Minh còn chuẩn bị nói thêm thì đầu bên kia đã cúp, điện thoại trong tay anh còn lưu lại vài tiếng tút tút, Trần Minh nghi hoặc gãi gãi đầu.

Xe dừng lại trước đại viện, tài xế hạ cửa xe xuống đánh giá cảnh vệ trước cổng sống lưng thẳng tắp, vừa thối tiền lẻ vừa hỏi: “Tiểu thư là người thân của quân nhân?”

Tà Thanh Ninh nghe vậy sững sốt một chút, nhận lấy tiền lẻ cho vào ví trả lời: “Ừm, chồng tôi là quân nhân.”

“Quân tẩu không dễ làm a, xem cô dịu dàng yếu đuối thế kia, thật không ngờ nha.”

“Cám ơn.”

Xuống xe rồi câu nói quân tẩu không dễ làm vẫn vang vọng ở trong đầu, những lời này Mục Lương Hòa cũng từng nói với cô, chỉ là đã cách đây 3 năm, khi đó Mục Lương Hòa mới vừa nhặt được cô, sau khi tỉnh lại thì nhìn lên trần nhà khóc lóc thật lâu. Anh khi ấy chỉ đem một thân quân phục tựa vào khung cửa nhìn cô khóc, sau khi cô khóc mệt lại đòi anh lấy nước, mặt nghiêng trang lại nở nụ cười đi lấy nước cho cô, sau đó cô quần lấy cái chăn của anh từ từ chìm vào giấc ngủ. Sau khi tỉnh lại, cô lấy cớ không có nơi nào để đi cứ ở lì trong nhà anh không chịu đi. Rõ ràng chỉ là một cô gái yếu đuối mà lúc ấy cũng không biết đã lấy đâu được dũng khí cùng anh giằng co, dù sao cuối cùng cô được ở lại, ngủ ở phòng sát vách phòng anh. Sau đó giữa bọn họ bắt đầu không giải thích được phát sinh tình yêu, cô cũng không còn nhớ được là ai chủ động, chỉ nhớ được ánh mắt của anh lúc ấy rất đen, rất đen, tưởng như thâm sâu, muốn hút lấy cô vào bên trong.

Ba tháng sau, bọn họ lần nữa không giải thích được mà kết hôn, đêm trước ngày đi đăng ký anh gõ cửa phòng cô nói “Quân tử không dễ làm, Tạ Thanh Ninh, em cần phải suy nghĩ thật kĩ.”

Lúc ấy Thanh Ninh khổ sở muốn chết, đá anh ra khỏi phòng, không nhận được nói cô đã nghĩ kĩ rồi, để anh đừng quấy rầy giấc ngủ của cô. Hôm sau hai người đi đăng ký, mà trước đó cô cũng chưa từng gặp cha mẹ anh, cũng không rõ về bối cảnh gia đình anh, cấp bậc của anh cũng không cao như hiện tại.

“Cô chủ, cô về thật đúng lúc, có một vị tiểu thư tìm ông chủ đây.”

Tạ Thanh Ninh đẩy cửa hàng rào sắt vào, chị Ngô như có linh cảm bước ra đón, trên người còn mặc tạp dề. Cô lấy làm hoài nghi, bước chân không ngừng vào, đến cửa nhà đang thay dép thì trông thấy một cô gái trẻ vốn đang ngồi trên salon lúc này đã đứng dậy gật đầu chào cô. Thanh Ninh ngẩn người một chút, ngay sau đó gật đầu cười, đến gần càng thêm thấy rõ dung nhan của cô gái, trang nhã cao quý, nhìn khá dễ chịu, quả nhiên là yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

Trên mình cô gái mặc một chiếc đầm đỏ liền thân ôm trọn lấy thân hình thanh tú mỹ lệ, để lộ hai chân thon dài thẳng tắp, khuôn mặt trang điểm vừa phải, đôi mắt nhu tình như nước, mái tóc mượt mà xõa trên vai, cả người toát ra đều là vẻ ưu nhã, đúng là một đại mỹ nhân.

Thanh Ninh thầm cảm than, vừa lại gần quan sát sắc mặt cô gái, hơi ngược cảm tự giới thiệu mình: “Xin chào, tôi là Tạ Thanh Ninh.”

“Nghe tên đã lâu, Hạ Gia Dĩnh.”

Thanh Ninh cười một tiếng, cái câu nghe tên đã lâu này đúng là đã giẫm vào đuôi cô, trong miệng thầm mắng Mục Lương Hòa.

“Chị Ngô nói cô tìm Lương Hòa, thật không may, anh ấy không có nhà.”

Cô nhận lấy đĩa trái cây chị Ngô đưa lên đặt bên khay trà, lễ phép hàn huyên, sau đó châm thêm trà vào chén cho khách, trong làn khói nhẹ cô nhìn thấy trong đôi mắt sáng của Hạ Gia Dĩnh có ý cười nhợt nhạt.

Hạ Gia Dĩnh nhìn chén trà mới được châm đầy, ngón tay khẽ động, không biến sắc thu lại tâm tình, cái tên Tạ Thanh Ninh này không phải lần đầu tiên được nghe, nhưng người thì lần đầu tiên được gặp, không giống với tưởng tượng của cô ta, vẫn còn nhiều nét trẻ con, khi cười mắt cong cong, giống như một con hồ ly giả hoạt, thì ra đây là người mà Mục Lương Hòa thích.

“Thật ra thì cũng không có chuyện gì, tôi có việc ở gần đây thuận đường ghé qua thăm một chút, lưng anh ấy bị thương sẽ cần dùng những thuốc này.”

Thanh Ninh nhìn Hạ Gia Dĩnh đem túi giấy màu trắng bên cạnh đưa cho cô, sau đó dặn dò một số chú ý liên quan đến vết thương của anh, ngoài cười mà bên trong cảm thấy rất khó chịu. Cô cười nhận lấy thuốc nói cảm ơn, cũng càng cảm thấy giữa bọn họ có vấn đề, cô có loại hưng phấn giống bất gian chồng ở bên ngoài. Tiễn Hạ Gia Dĩnh ra cửa, quay vào mở túi ra thấy bên trong toàn là dược liệu, cô gái kia dặn là thuốc đông y cần uống mấy đợt, thế mà Thanh Ninh không hề biết trên lưng Mục Lương Hòa có thương tích.

“Vị tiểu thư kia tối đưa thuốc phải không?”

Chị Ngô chỉnh lại mấy bông hoa trong bình rồi đi tới soạn lại chỗ thuốc đã bị Thanh Ninh đảo tung lên, đem đặt xuống ngăn kéo dưới gầm bàn..

“Chị Ngô biết cô ấy?”

“Không biết, chỉ thấy dáng dấp giống bác sĩ.”

” Mục Lương Hòa bị thương ở lưng à?” Lúc cô đi anh rõ ràng khỏe như trâu, chỉ cần một tay đã có thể đè cô xuống salon không thể động đây.

Chị Ngô nhớ lại : “Ừm, cô chủ không biết sao? Là bị từ năm ngoái nhưng không rõ lắm vì sao bị thương.”

Thanh Ninh suy nghĩ vuốt vuốt cánh hoa, muốn chờ Mục Lương Hòa về hỏi cho rõ ràng: “Thuốc này dùng sắc vội, chờ anh ấy về đã.”

Chị Ngô quay vào bếp, còn cô định lên lầu ngủ trưa một giấc. Ánh nắng ngoài trời chói lọi, Thanh Ninh kéo rèm che ngăn cách cái nắng bên ngoài, trong phòng trở nên tối hù. Thanh Ninh tần ngần đứng trước giường lớn của Mục Lương Hòa, một mặt bù ngùi cho năng lực tự thích ứng của mình, mặt khác tự sỉ vả bản thân thật không có tiền đồ, mới có mấy ngày mà tâm lý kháng cự đã từ từ giảm xuống.

Chui vào trong chăn, vừa quay đầu nhìn thấy gối của Mục Lương Hòa, cô đánh một cái, đem gối của anh liệng thẳng xuống đất, sau đó chum chăn lại ngủ.

Mục Lương Hòa mới làm xong công tác vận động trong đại hội đã bị Lưu chính ủy kéo đến phòng làm việc thảo luận về nhiệm vụ liên hiệp đối kháng lần sau, thời gian vô cùng cấp bách như lửa sém lông mày. Lúc này lãnh đạo đoàn trưởng bởi vì vết thương cũ tái phát hiện tại phải nhập viện, bọn họ là quân nhân, mấy ai không có vài vết thương trên người, tất cả đều do lăn lộn nơi thao trường hoặc diễn tập sung thật đạn thật sống sót trở ra.

” Kế hoạch này chỉ có thể để Lý tham mưu trưởng thực hiện.” Lưu chính ủy gõ gõ lên bản đồ quân dụng trên bàn nói.

Mục Lương Hòa nhắm mắt trầm tư mấy giây: “Tôi không có ý kiến, vậy công việc bên kia tôi sẽ làm.”

“Cũng được, dù sao hai người cũng cùng lớp.”

Mục Lương Hòa bàn xong công việc với Lưu chính ủy đi ra trời cũng vừa sập tối, trong không khí như giăng một tầng sương mù mông mông lung lung. Anh đứng trên bậc thang nhìn khoảng trời phía tây, lúc này những đám mây hồng tía đã ngã về bên kia núi, chỉ còn lại bóng đêm mơ hồ. Gió đêm thấm lạnh, anh xốc lại áo khoác bước xuống bậc thang thì Trần Minh đưa di động tới: “Thủ trưởng, ban ngày chị dâu có gọi cho anh, có điều chưa nói gì đã gác máy rồi.”

Anh nhìn di động nói: “Ừm, về thôi.”

Trần Minh lái xe cho thủ trưởng cũng được một thời gian rồi nhưng vẫn không hiểu được tính tình vị thủ trưởng tuổi trẻ tài cao này. Qua kính chiếu hậu liếc nhìn người đàn ông một thân quân phục thẳng tắp tựa vào trên ghế sau, không thể phủ nhận, anh rất ưu tú, nhiều lần đạt được quân công hạng nhất, cũng là tấm gương Trần Minh sùng bái nhất.

13. Chương 13

Tạ Thanh Ninh bị chị Ngô đánh thức, giấc ngủ này cô ngủ được rất sâu, thậm chí ngủ quên thời gian luôn, biết thế nên đặt báo thức rồi. Cô vén chăn đi chân không xuống kéo màn cửa sổ, bên ngoài đã lên đèn, cảnh đêm trong đại viện xem ra cũng khá thú vị. Cô quay lại tìm dép bị đá lung tung trên sàn, nhún nhảy xuống nhà.

Vừa nhảy xuống bậc thang cuối cùng thì gặp ngay Mục Lương Hòa toàn thân quân trang đứng chấp tay bên cửa sổ, ánh đèn bao phủ lên bóng người thẳng tắp của anh sinh ra một loại khí thế nghiêm túc, cô liếc thấy mâm dưa chuột trên bàn nhất thời ý muốn trêu đùa nổi lên.

“Giơ tay lên, nộ vũ khí đầu hàng không ta giết.”

Eo Mục Lương Hòa có vật cứng chọc vào, bên khóe môi Thanh Ninh không trông thấy được nở ra một nụ cười, không may có ý tứ giơ tay lên.

Cô thấy anh không muốn đầu hàng, trái dưa chuột càng dí sát, đâm vào bên hông anh “Giơ tay lên, nộ vũ khí đầu hàng không ta giết.”

Đây là lần đầu tiên anh bị một cô gái chĩa dưa chuột vào người, nghe ra trong tiếng cô đã pha chút tức giận, Mục Lương Hòa trong lòng cười thầm, tự động phối hợp giơ hai tay lên qua đỉnh đầu, miệng mĩa mai: “Em xem thế này được chưa?”

“Cao thêm chút nữa.”

Mục Lương Hòa nghe lời lại giơ lên cao hơn, nhìn thấy đáng vẻ nghe lời của anh, Thanh Ninh mừng thầm tiếp tục thúc quả dưa chuột vào lưng anh, lần nữa ra lệnh: “Đi đến bên tường, chống hai tay úp mặt vào tường.”

Mục Lương Hòa bước bước nhỏ đến gần bức tường cạnh cửa sổ rồi úp mặt lại, lần đầu tiên vứt bỏ địa vị thủ trưởng trở nên ngoan ngoãn nghe lời. Tạ Thanh Ninh khỏi phải nói là vô cùng hưng phấn, vừa cắn quả dưa vừa đặt câu hỏi: “Thủ trưởng, Hạ Gia Đình là ai?” không quên thêm vào giọng điệu thị uy của phụ nữ. Tuy nói hiện giờ cô đối với Mục Lương Hòa tình cảm chưa sâu đậm nhưng nói thế nào thì anh cũng là người chồng được pháp luật thừa nhận của cô, là thuộc sở hữu của cô rồi.

“Cô ấy hôm nay tới đây hả?”

Mục Lương Hòa đúng thật là có quen biết Hạ Gia Đình, nhưng giữa bọn họ cùng lắm chỉ là quan hệ thầy thuốc và bệnh nhân mà thôi.

“Đúng vậy a, không chỉ tới mà còn mang thuốc cho anh, thẳng thắn được khoan hồng, hai người rốt cuộc có quan hệ gì?”

Trái dưa chuột để ở eo anh bị cô cắn một miếng, cô dùng đầu gối thay thế để khóa chân anh. Ai ngờ Mục Lương Hòa bất thành linh xoay người, làm cô không kịp phản ứng ngã nhào vào trong ngực anh, hàm răng không may đập vào cằm anh để lại một dấu răng rõ ràng. Cô che miệng nhìn chỗ mình vừa đụng thấy còn có nước miếng dính trên đó, thân thể vô cùng lúng túng trở nên cứng ngắc trong lòng anh. Lồng ngực anh thật cứng, giống như tấm phản, ngón tay khoắc bên hông anh bỗng thấy nóng bỏng hắt lên.

Mục Lương Hòa bất giác thu hẹp vòng tay, ánh mắt tự nhiên rơi vào khuôn mặt đang lúng túng đỏ ửng của cô, sau đó đỡ cô lên tay luồn vào xoa tóc cô nói: “Hạ Gia Đình từng là bác sĩ điều trị cho tôi, không có việc gì đừng nghĩ ngợi lung tung, đã có chút đáng về vợ thủ trưởng rồi đấy.”

Mặt cô lại càng đỏ hơn, hùng hồn lý luận với anh, đem trái dưa cắn dở giả làm micro hướng về phía miệng anh hỏi: “Thành thật khai báo, cô ấy có phải là thích anh không, hai người đã phát triển đến bước nào rồi hả?”

Thanh Ninh giống keo da trâu bám anh không tha, Mục Lương Hòa biết rõ cô đang cố tình gây sự, nếu mà không dẹp yên thì cả buổi tối nay sẽ bị cái vấn đề vốn không phải là vấn đề này quẩn quýt lấy, thế là anh làm nghiêm ra lệnh: “Nghiêm, bên trái quay, ăn cơm.”

“Không ăn.” Cô vĩnh cảm, giơ trái dưa lên trước tựa hồ sắp chạm môi anh “Mục Lương Hòa, anh có mèo bên ngoài, nên thông báo phê bình trong toàn quân.” Cô cũng không gọi anh là thủ trưởng nữa mà gọi thẳng tên.

Mục Lương Hòa rũ mí mắt liếc nhìn trái dưa cô cắn dở, phía trên hầy còn dấu răng, đưa tay sờ sờ cảm thấy hơi đau, nghiêm mặt vươn tay ra thấp giọng quát: “Chớ hồ nháo, cái gì mà bên ngoài, chỉ nói vợ vấn, xem ra tôi vẫn chưa phạt em nhỉ.”

“Anh ngoài việc phạt người ta còn làm được gì, thật vô vị, đúng là lão già cổ hủ.” Không tra được cái gì, Thanh Ninh thu dưa chuột lại cắn một cái rồi nhanh nhẹn tránh ra, còn Mục Lương Hòa lại đang suy nghĩ câu lão già cổ hủ kia của cô, sa sầm nét mặt.

Tài nấu nướng của chị Ngô trước sau như một, Thanh Ninh ăn hai chén cơm nhỏ, Mục Lương Hòa đã đổi sang cái tô mà cô mua từ siêu thị, phía trên có hình con vịt. Tô to, anh chỉ ăn một chén, sau đó lại ăn thêm một chén canh lớn: “Sao hôm nay đột nhiên lại về nhà?”

“Nhớ thì về thăm thôi! Thủ trưởng, có ai từng nói với anh là anh rất không thú vị không, cổ hủ.”

Mục Lương Hòa nghe vậy không trả lời, Thanh Ninh không nhịn được lại nói: “Đừng trốn tránh vấn đề này, anh là thủ trưởng, nên phải tuyệt đối phục tùng thủ trưởng phu nhân hiểu không?”

Mục Lương Hòa đặt chén xuống hỏi: “Giờ đã tự thừa nhận là vợ tôi rồi?”

“Hừ, cái gì mà thừa nhận với không thừa nhận, chẳng lẽ em không nhận thì không cần làm vợ anh sao?”

“Rất tốt, theo anh rồi tính giác ngộ ngày càng cao nha.”

Anh nói mà không cười, Thanh Ninh có cảm giác cái miệng nhanh nhẩu của cô trước anh không phát huy được tí nào, nhân lúc tức giận đá chân anh dưới gầm bàn một cái nhưng bị anh dễ dàng né được. Cô đá không được càng thêm tức, lườm bầu lườm bầm đầy chén cơm ra bỏ lên lầu.

Mục Lương Hòa cũng theo sát, vừa vào đến cửa thì một chiếc gối từ bên trong phi ra, anh một tay tiếp được, giọng nói mang theo ý cười bảo : “Lại dám tập kích quân ta.”

“Rõ ràng là công phu của anh không tới nơi tới chốn, so với trước kia quả là tụt lùi không ít, aizz..... tóm lại thủ trưởng anh lớn tuổi rồi.” Thanh Ninh chống nạnh đả kích lại anh, nhân lúc anh không tập trung cô nhanh như chớp ném một cái gối vào anh, tiếp đó nào là bình hoa, điều khiển ti vi, gạt tàn thuốc, cái ly, quả táo. Loanh quanh trong phòng một vòng, những thứ ném được đều ném đi rồi đứng trên salon thờ dõc, còn anh vẫn khì định thần nhân cách đẩy một mét. Tất cả mọi thứ toàn bộ trở về vị trí cũ, làm cho hành động của cô biến thành vô cùng ngu xuẩn tức cười. Mục Lương Hòa liếc nhìn cô đỏ mặt lan xuống tận cổ như quả đào chín, đưa tay cởi áo khoác quân phục treo lên móc.

“Lực chiến đấu của quân ta không được bình luận, vợ, em thật thỏa mãn.”

Trước đây anh đều gọi tên cô, hôm nay lại gọi vợ, làm cô có điểm không kịp thích ứng, liếm liếm môi khô khinh thường mở miệng: “Lực chiến đấu của quân anh chẳng qua cũng chỉ như thế này, thủ trưởng anh còn phải gia công luyện tập nhiều vào tránh cho việc diễn tập bị thua nha.”

Từ chỗ Trần Minh cô biết được quân khu nơi Mục Lương Hòa quản lý muốn tiến hành diễn tập thực chiến với quân khu khác, thời gian đã rất sát rồi, cô không nhịn được tốt bụng nhắc nhở, ngẫm nghĩ rồi lại nói: “Sẽ gặp nguy hiểm hả?”

Ánh mắt của cô trong suốt như áng mây đẹp nhất nơi chân trời, môi đỏ thắm dưới ánh đèn bóng loáng, anh bật thốt : “Yên tâm, thủ trưởng phu nhân tạm thời sẽ không phải ở góa đâu.”

“Hừ, tốt nhất là ở góa đi, lúc đó em sẽ mang tiền của anh đi du hý.” Thanh Ninh không chịu yếu thế, nháy mắt với anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhăn nhúm hết cả lại, anh theo bản năng muốn vuốt lên, động tác nhanh hơn lý trí , ngón tay cũng đã chạm được gương mặt của cô, ấm áp, mềm mại, trắng nõn.

Hành động bất chợt dịu dàng của anh làm Thanh Ninh sửng sốt không kịp phản ứng, cho đến khi bàn tay to của anh sờ soạng bên má cô mới phát tay anh ra, nâng đầu gối đá ra nhưng bị tay anh bắt được không buông ra, Thanh Ninh chỉ còn một chân không có trọng tâm muốn ngã phía sau, đành phải níu lấy áo anh duy trì thăng bằng.

“Em muốn vào quân khu kiện Mục Lương Hòa anh bạo hành gia đình, ngược đãi vợ.” Bắp chân bị anh nắm chặt thoát không được, một chân trụ không nổi, cô tức giận thở hổn hển giãy giụa không được. Anh còn thấy chưa đủ lôi kéo cái chân tự do còn lại của cô lết khắp phòng làm cô phải nhảy lò cò, lòng bàn chân tê dại. Thanh Ninh vùng vung quả đấm nện vào ngực anh, anh cũng không phản kháng tiếp tục kéo cô đi thêm vài vòng mới dừng lại buông cô ra. Tiếng nói có lực vang vọng từ trong ngực anh : ” Thể chất này cần phải rèn luyện thêm mới được.”

Thanh Ninh vẫn còn thở hổn hển, một tay siết chặt lấy tay áo sơ mi của anh để giữ thăng bằng, bắp chân bị giữ tê dại giống như không còn là của mình, bao nhiêu cơm mới ăn xong xem như bị anh làm cho tiêu hết rồi, cái tay nhỏ bé cầu chặt lấy cổ anh nhảy lên không cho chân chạm đất.

Mục Lương Hòa thở dài, cũng không vì cú nhảy của cô mà suy suyển chút nào, suy nghĩ một chút, đưa tay ôm lấy cô lại phía ghế salon, thân thể cô mềm mại, eo thon vừa một nắm tay, ngồi xổm xuống nâng lên bập chân cô cách lớp vải mỏng xoa bóp, độ nóng bàn tay xuyên qua lớp vải. Thanh Ninh gác chân lên đùi anh, nguyên một bụng tức cũng dần tiêu tan dưới bàn tay xoa bóp của anh. Cô nhìn đỉnh đầu anh trong khi anh đang chuyên tâm xoa bóp nên không biết được mình đang bị nhìn, anh không chỉ diện mạo đẹp đẽ mà ngay cả cái gáy cũng đẹp, còn mái tóc đen dày này thì cô nghĩ chắc đến già cũng không bị rụng đâu.

“Đứng lên đi thử xem nào .”

Suy nghĩ của cô còn đang dừng ở trên đầu anh bị lời nói làm cho giật mình, hướng anh chớp mắt một phen, chân không giẫm ở trên mặt thảm đi vài bước, “Còn tê lắm, chắc ngày mai cũng chưa thể đi được đâu, thủ

trưởng.” Cô quay đầu lại cố ý làm bộ đáng thương nhìn anh, Mục Lương Hòa chân mày cau lại , âm thanh hùng hậu có lực: “Cái này là do không chịu luyện tập, từ sáng mai bắt đầu đi chạy bộ với tôi.”

Thủ trưởng mới nói, thủ trưởng phu nhân lập tức xù lông, lập tức vọt lên định đá, chờ tới khi phát giác bị lời tẩy thì Mục Lương Hòa khoanh tay ôm ngực, mắt tối đen, cười yếu ớt mở miệng: “Xem ra không còn tề nữa nhỉ.”

Cái này gọi là gì, trộm gà không được còn mất nắm gạo ư, dù sao tối nay đã mất hết mặt mũi trước mặt Mục Lương Hòa, bị anh ép chết rồi, Thanh Ninh không vui đá dép đi vào phòng tắm, Mục Lương Hòa đã sớm quen với tính tình của cô nên cũng không so đo mà quay sang đi trải giường.

Lúc Thanh Ninh trở ra thì chăn mền đã sẵn sàng, việc dọn dẹp phòng ốc anh luôn làm hết sức gọn gàng, khác hoàn toàn với kiểu luộm thuộm của cô. Không thấy anh trong phòng, cô đoán chắc là ở thư phòng rồi. Chui vào trong chăn đã được anh trải sẵn, thỏa mãn nghĩ có người chăm sóc thật hạnh phúc, bất giác trong mắt đã ướt ướt, nghĩ đến mấy năm thui thủi một mình ở nước ngoài càng không muốn lại phải sống ngày ngô một mình, ăn cơm một mình, một mình đi làm, một mình về nhà, một mình đau bệnh, một mình Cô nhận ra mình đã từ từ thích nơi này, không biết là bởi vì nó có cảm giác tồn tại và lòng trung thành, hay bởi vì Mục Lương Hòa.

Mục Lương Hòa về phòng rất muộn, Thanh Ninh vội lau nước mắt giả bộ như đang ngủ. Động tác của anh rất nhẹ, tắm nhanh rồi lên giường nằm bên kia giường lồm xướng một mảng. Tuy đắp chung chăn nhưng anh ít khi đụng cô, đều do cô khi ngủ làm loạn thường gác chân lên bụng anh hoặc là quay ngang người làm cho anh không ngủ được cũng phải quay ngang theo, sáng dậy nhìn hai người trên giường lớn rất buồn cười.

Càng muốn ngủ càng không ngủ được, ban ngày đã ngủ quá nhiều, cô trở mình tìm vị trí thoải mái, cố gắng không cho đầu óc nghĩ ngợi lung tung, mắt mở thao láo nhìn trần nhà đèn thui, trong lòng thầm đếm sủi cảo, phát hiện tư thế đang nằm không thoải mái lại trở mình qua chỗ khác.

“Vợ, em làm bánh nướng áp chảo !”

Mục Lương Hòa không mở mắt, trong đầu nghĩ tới bản đồ quân dụng, đối với cử chỉ của cô hình dung rất chính xác.

Tạ Thanh Ninh nghe Mục Lương Hòa giội cho gáo nước lạnh, cơn buồn ngủ mới ru được một chút bay biến hết, trong bóng tối dán về phía thân thể anh, ngoài miệng ngang ngạnh không chịu nhận thua: “Em là cái bánh nướng áp chảo, có bản lãnh anh làm bàn ủi đi!”

Mục Lương Hòa quyết định không cùng cô đôi co, tính tình như đứa trẻ, nên trở mình đưa lưng lại. Thanh Ninh kiên nhẫn quấy chọc không để cho anh ngủ, tâm tư của cô anh đã nhìn thấu, cho dù tình huống ác liệt thế nào anh vẫn có thể ngủ, huống chi cô chỉ được xem là gã ngứa. Thấy anh kiên quyết không động dậy, cô ra đòn sát thủ, tay nhỏ luồn vào trong áo vuốt bên hông anh.

Mục Lương Hòa lần này không thể ngủ được nữa, cái tay nhỏ mềm mại cứ khuấy đảo bên hông anh trên chọc thần kinh có phản ứng. Anh là đàn ông, lại là một người đàn ông khỏe mạnh huyết khí phương cương làm sao chống lại được trên chọc như vậy liền xoay người lại.

Thanh Ninh không hề phòng bị, cái đầu đang cúi xuống vừa đúng chạm vào môi anh lúc này đang quay sang, khéo làm sao lại hôn trúng môi. Chỉ cảm thấy chỗ hai làn môi tiếp xúc chợt nóng bừng, cô thậm chí quên cả rời đi, mở to mắt nhìn lại đôi mắt sáng rực của anh trong bóng tối. Cô nằm trong ngực anh, cảm thấy rõ ràng hơi thở phập phồng đang nặng dần đi của anh và hơi nóng từ cơ thể anh lan tỏa ra.

Mục Lương Hòa giữ lấy gáy cô thêm lực vào nụ hôn, môi cô rất mềm rất ngọt, giống như năm đó, không tự chủ muốn nhiều hơn, năng lực tự kiểm chế của anh vốn rất tốt thế mà trước cô quân lính thường nhanh chóng tự tan rã.

Đầu lưỡi công phá hàm răng nhanh chóng tiến vào, cuốn lấy đầu lưỡi của cô cùng nhau điên cuồng, Mục Lương Hòa muốn nhiều hơn, một tay cố định ở sau ót, một tay đỡ ở trên eo cô, lật người đè cô dưới thân, nụ hôn càng thêm trợn vẹn.

Hai phiến môi mỏng vẫn như cũ dính vào nhau, đầu óc Thanh Ninh bị nụ hôn này làm ộng mị, đợi đến lúc muốn phản kháng thì đã bị anh đè dưới người, lồng ngực của anh vừa cứng vừa nóng, dán chặt thân thể

của cô, đẩy thế nào cũng không ra, môi anh từng bước xâm nhập làm lý trí cô sụp đổ.

14. Chương 14

Bàn tay bắt tri bắt giác đã luồn vào trong áo, ngón tay Mục Lương Hòa mặc dù thon dài nhưng vì quanh năm huấn luyện nên lòng bàn tay có một tầng chai mỏng, khi lướt trên da thịt cô tạo thành cảm xúc rất rõ ràng. Nhận thấy sự kháng cự của cô, bàn tay không tiếp tục dò tìm nữa mà dừng lại trên bụng, đầu lưỡi liếm liếm môi cô rồi mới thỏa mãn rời đi.

Mục Lương Hòa không đứng dậy mà vẫn đè lên người cô, bàn tay luồn trong áo đã rút ra, cũng đã chỉnh lại áo ngủ bị kéo lên trong chăn cho cô. Anh giơ tay lên nhéo nhéo mặt cô, giọng nói không để toát ra cung chiêu: “Hiện tại biết tôi nguy hiểm rồi, xem em sau này còn dám làm loạn không.”

Thanh Ninh bị anh nghiêm túc cảnh báo thì sưng sốt một chút, hồi lâu cũng không phản ứng kịp, chỉ cảm thấy giữa môi và lưỡi còn vương hơi thở đàn ông xua đi không được, thậm chí chui vào trong đầu, giống như tiếng vo ve của con muỗi.

Mục Lương Hòa trượt xuống khỏi người cô, kéo chăn đắp cho cô. Thanh Ninh kinh ngạc kéo chăn lăn sang mép giường bên kia giống như trên người anh có bệnh dịch vậy.

“Nghiêm túc một chút, ngủ.”

Bị quát lần đầu còn biết sợ, sau thành thói quen rồi thì không còn sợ nữa. Cô chậm rãi nằm lại vị trí, dùng sức đập anh một đập, quay lưng lại bắt đầu ngủ, trái tim bị dọa chạy cũng đã trở về trong lồng ngực.

Buổi sáng ngủ thẳng đến khi mặt trời lên ới dậy, Mục Lương Hòa đã đi làm. Chị Ngô dọn bữa sáng cô mới ăn vài miếng thì nhớ tới cuốn sách mua từ mấy ngày trước vẫn chưa xem, ăn xong trở về phòng ngủ tìm sách nhưng tìm mãi cũng không thấy sách đâu, hỏi chị Ngô thì biết chị đã đem sách để vào thư phòng rồi.

Mặc dù đã đến đây lâu như vậy nhưng cô chưa từng bước vào thư phòng của Mục Lương Hòa, dù nó ở ngay đối diện phòng ngủ và cũng không khóa, hôm nay mới là lần đầu tiên.

Thư phòng này dù không rộng bằng phòng ngủ nhưng vẫn rất rộng, lại trống trải vì trừ giá sách ốp sát tường và một cái bàn màu đen thì không còn vật nào khác, ngay cả một cái ghế ghế salon dư thừa cũng không có. Trên bàn rất ngăn nắp, mỗi chồng tài liệu đều được phân loại rõ ràng, trong ống bút cắm mấy cái bút máy màu đen kiểu dáng giống nhau, giống y phong cách của Mục Lương Hòa cổ hủ khó chịu.

Trên bàn đang mở sẵn một tấm bản đồ quân sự, phía trên khoanh khoanh vẽ vẽ, cô cầm lên xem nhưng không hiểu đành thả xuống chỗ cũ, xoay người sang giá sách tìm sách. Chị Ngô đặt sách của cô ở vị trí ngoài cùng nhìn vào thấy ngay, lúc rút không cẩn thận làm rơi cuốn bên cạnh, là một quyển album.

Là hình chụp hồi bé của Mục Lương Hòa, Thanh Ninh hiện tại không mấy hiếu kỳ đối với quá khứ của anh bởi trong tiềm thức cô nghĩ mình sớm muộn rồi cũng sẽ ra đi, đoạn hôn nhân hữu danh vô thực này thực chất là ngoài ý muốn, không xuất phát từ tình yêu. Nghĩ kỹ cũng là do sự ấu trĩ của cô, mà sai lầm lớn nhất của Mục Lương Hòa chính là chấp nhận nó.

Có điều cuối cùng Thanh Ninh cũng lật xem từng trang, tất cả đều là hình của Mục Lương Hòa. Có hình anh từ lúc còn sơ sinh mặc cái yếm đỏ mềm mại, tay nhỏ ngậm trong miệng, khóe miệng còn chảy nước miếng, vô cùng khả ái, nào có giống cái mặt lạnh lùng không cười hiện tại. Tiếp tục dở đến hình hồi mẫu giáo, trong hình bé trai mặc bộ đồ thể thao màu trắng đứng dưới ánh nắng vàng rực rỡ, trước ngực ôm một quả bóng đá, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn lấm lem trông rất buồn cười, đôi mắt đen lầy cong cong nét cười, càng nhìn càng giống họa thủy. Sau đó là ảnh tốt nghiệp mẫu giáo, trong bao nhiêu đứa trẻ cô nhận ra được một đứa bé mặc áo len màu đen chính là Mục Lương Hòa, đang chuẩn bị chuyển sang tấm khác thì bất ngờ không tưởng tượng nổi thấy trong tấm ảnh một người. Mạnh Kiệt Nhiên, trời bọn họ lại là bạn học mẫu giáo, Thanh Ninh không thể tin được gấp lại album, suy nghĩ trở nên rối loạn, đúng lúc này chị Ngô đi vào nói cô có điện thoại.

Là điện thoại của công ty phỏng vấn gọi tới, mấy hôm trước cô có gửi hồ sơ cho họ qua mạng, hiện tại gọi tới phỏng vấn. Thanh Ninh đem album cất về chỗ cũ rồi mang sách ra khỏi thư phòng đi thay đồ, dặn chị Ngô không cần chờ cơm trưa rồi vội vã ra khỏi đại viện.

Người đến phỏng vấn không nhiều, cô là người thứ ba, do không phải công ty lớn gì nên phỏng vấn cũng không chặt chẽ quá, hỏi mấy vấn đề, lật xem hồ sơ rồi nói chờ thông báo. Lúc cô trở ra nhớ tới Hạ Gia Mẫn còn thiếu mình một bữa cơm nên gọi xe chạy thẳng đến nơi bạn làm việc.

Hạ Gia Mẫn và Thanh Ninh tính tình giống nhau thích theo trào lưu, ban đầu cố sống cố chết thi trường y cho bằng được. Sau khi lên đại học thời gian rỗi của Thanh Ninh nhiều hơn, hay đi tìm bạn đi ăn cơm, dạo phố nhưng đều bị Hạ Gia Mẫn từ chối vì lịch học ở trường y quá nhiều. Cô ấy vì thế mà từng rất hối hận về lựa chọn của mình, nhưng sau một lần đi câu cá vô tình cứu được một người đang phát bệnh tim, kể từ đó cô ấy rất chuyên tâm học hành.

Xe rất nhanh đã đến bệnh viện thành phố, trước cửa đông người, Thanh Ninh rẽ đám người chờ khám đi xuyên qua một hành lang đến phòng làm việc của bạn.

Ngoài cửa treo một tấm bảng, bên ngoài còn có mấy người xếp hàng, cô không vội vã đi vào mà chờ cho đến khi hết bệnh nhân khám.

“Bác sĩ, tôi bị bệnh rồi, cả người đều ngứa.”

Hạ Gia Mẫn nghe tiếng cũng không thèm ngẩng đầu lên nhìn, vẫn chăm chú nhìn vào máy tính, ngón tay lướt như bay trên bàn phím, hài hước nói : “Tiểu thư, cô đi nhầm chỗ rồi, bác sỹ thú y ở đối diện, làm ơn xuống lầu qua đường là đến.”

“Quả nhiên là độc ác, tính mời tớ ăn gì đây?”

Thanh Ninh quăng túi xách lên bàn rồi tùy tiện ngồi xuống, hai tâm hồn ăn uống gặp nhau thì không cần hỏi ăn gì mà là ăn ở đâu. Hạ Gia Mẫn nói đối diện bệnh viện có một quán ăn Quảng Đông mới khai trương nên muốn đến ăn thử, cô không phản đối. Đợi đến hết giờ làm Hạ Gia Mẫn thay quần áo rồi cùng nhau đợi thang máy thì gặp ngay Ủy Dĩ An đang ôm phích nước từ phía khác, bởi vì đông người nên cô ta không thấy hai người.

Hạ Gia Mẫn nhìn theo ánh mắt Tạ Thanh Ninh cũng thấy Ủy Dĩ An, thở dài một tiếng, một tay dứt túi quần, một tay lấy điện thoại xem đồng hồ.

“Tạ Thanh Ninh, cậu không nhìn lầm đâu, kia đúng là Ủy Dĩ An, có thấy hả dạ chút nào không.”

Hạ Gia Mẫn vẫn luôn không thích Ủy Dĩ An, cô cùng tuổi thậm chí học chung trung học với cô ta nhưng quan hệ không tốt, nói đúng hơn là vô cùng gay gắt. Gia cảnh nhà Hạ Gia Mẫn và Ủy Dĩ An đều giàu có, nhưng Ủy Dĩ An đi học đều có xe đưa đón lẫn về sĩ, nghe nói Ủy gia khởi nghiệp là hắc đạo, Ủy lão gia quan hệ với cả hai giới hắc bạch nên ở trường Ủy Dĩ An hầu như không có người theo đuổi dù cô ta rất xinh đẹp.

“Vui sướng thì không có, nhưng sao cô ta lại ở đây?”

“Cậu quên lần trước mình có nói với cậu, Ủy gia hiện tại đã rơi vào tay Mạnh Kiết Nhiên còn Ủy lão gia thì nằm trên giường bệnh, mới phẫu thuật mấy ngày trước vừa tỉnh lại, không biết còn duy trì được bao lâu nữa.”

Những lời đó từ trong miệng Hạ Gia Mẫn nhẹ nhàng nói ra nghe vào trong tai Thanh Ninh cảm thấy có chút tê dại, có lẽ là những người và việc có liên quan đến Mạnh Kiết Nhiên đều làm cho cô cảm thấy chua xót. Thanh Ninh không trả lời mà nhìn thang máy sắp đến.

Cửa thang máy mở ra, cô lui về phía sau một chút để người ở trong ra ngoài trước, mới ngẩng đầu lên liền thấy ngay thân hình cao lớn của Mạnh Kiết Nhiên từ bên trong ra ngoài, theo bản năng đi về phía Tạ Thanh Ninh. Mạnh Kiết Nhiên một thân áo đen quần đen, tay dứt túi quần không biết cùng người đàn ông bên cạnh nói gì, Thanh Ninh thấy vậy lập tức quay đầu đi về phía ngược lại.

Hạ Gia Mẫn nhảy bèn ngăn trước mặt Mạnh Kiết Nhiên hòng trì hoãn thời gian, tất nhiên là không thành công. Mạnh Kiết Nhiên chỉ dùng một chút sức là gạt được cô ra, hướng chỉ còn có thư ký của hắn ở đó, Mạnh Kiết Nhiên tức khắc đuổi theo Thanh Ninh không hề chậm trễ.

Tạ Thanh Ninh ý thức rất rõ về sự thay đổi của Mạnh Kiết Nhiên, cô đã không còn nhận ra hắn, hơn nữa cũng sợ đáng, tốc độ càng nhanh biến thành chạy nhưng bởi vì đi giày cao gót nên không chạy được bao xa. Mạnh Kiết Nhiên tóm được cô ở góc cầu thang mờ tối, hắn đẩy cô khóa chặt vào tường phía sau khiến Thanh Ninh bị đau không thể động đậy. Dưới ánh đèn mờ cô thấy được mắt hắn lóe ra ánh sáng nguy hiểm kèm theo hơi thở bá đạo giống như lưỡi dao cắt tới.

“Thanh Ninh, anh đã nói chúng ta sẽ còn gặp lại.” Mạnh Kiết Nhiên giơ tay lên, ngón tay thon dài lướt qua gò má mịn màng của cô rồi vuốt xuống dọc theo hình dáng khuôn mặt tạo thành một sự kích thích rung động, hắn thích loại rung động do động tác của chính mình tạo ra này. Ánh đèn mờ tối không làm ảnh hưởng đến việc hắn ngắm nhìn cô, gương mặt gần như dính sát vào, môi mỏng cố ý rà qua rà lại trên mặt Thanh Ninh, sau đó gác cằm trên đỉnh đầu cô nhẹ nhàng xoa: “Thanh Ninh, ngoan, nói cho anh biết gã đàn ông kia là ai?”

15. Chương 15

Giọng hắn rất nhẹ, nhẹ như lông hồng, nhưng càng nhẹ càng biểu hiện hắn rất tức giận, chỉ hận không thể bóp chết cô thôi.

” Mạnh Kiết Nhiên, lần trước không phải đã nói rồi sao, đó là bạn trai tôi, anh còn gì không hiểu thì hôm nay một lần nói hết ra tôi sẽ giải đáp.”

Làm người sợ hãi đến một mức nào đó thì sẽ không còn sợ nữa, Thanh Ninh cố ý nghech cằm lên cụng vào cái cằm đang để trên đỉnh đầu mình làm Mạnh Kiết Nhiên đau chửi thề một tiếng, đồng thời nâng đầu gối lên định đá nhưng rất tiếc đã bị hắn tránh được.

Mạnh Kiết Nhiên mặc dù bị đau nhưng vẫn không buông cô ra, liếm liếm môi, cúi người cọ chóp mũi vào chóp mũi cô trầm giọng nói: “Thanh Ninh, có những lời không thể nói lung tung, nếu đúng là bạn trai, em có biết có hậu quả gì không.”

Đây rõ ràng là uy hiếp trắng trợn, mà Mạnh Kiết Nhiên hắn có quyền gì làm thế, ban đầu chính hắn nói chia tay, cùng người khác đính hôn cũng là hắn, giờ lại mặt dày như thế, đúng là thời thế thay đổi, đúng là vô sỉ trong vô sỉ.

” Mạnh Kiết Nhiên, chúng ta kết thúc rồi, trí nhớ anh có vấn đề hay sao?”

Khi hắn bên tai cắn răng nghiền lợi khiến Thanh Ninh nhớ lại quá khứ, vết thương đã kết vảy cũng vì thế mà toác ra không ngừng rỉ máu. Mấy năm qua cô tự nhận mình đã thành thực không ít, nhưng Mạnh Kiết Nhiên chính là nhắc nhở quá khứ ngờ nghệch của cô đã ngu xuẩn như thế nào, không biết nhìn người để rồi làm hại chính mình.

“Thanh Ninh, anh hiểu rõ em chưa quên, cũng không thể quên, chúng ta quay lại đi.” Lời lẽ của Mạnh Kiết Nhiên là khẳng định lẫn cố chấp, không có giọng điệu thương lượng. Trong lòng Thanh Ninh thoáng cười nhạo, rồi như một đợt thủy triều dâng lên biến thành nụ cười mỉa mai, làm sao người ta có thể hèn hạ vô sỉ tới mức như thế.

” Mạnh Kiết Nhiên, anh nói quay lại thì phải quay lại, nói chia tay liền chia tay, Tạ Thanh Ninh tôi dễ để người ta sắp xếp như vậy sao?” Cô hết sức đè nén giọng nói vì sợ chính mình không chịu được mà phát điên, cố gắng không để nước mắt trào ra, cô không muốn cho hắn thấy mình yếu mềm. Mạnh Kiết Nhiên dĩ nhiên nghe ra sự ghen ngào của cô, bàn tay nắm tay cô tăng thêm sức lực làm cô đau phải ngẩng mặt lên. Vẫn biết Thanh Ninh có đôi mắt đẹp, rất có hồn, mỗi lần mỉm cười thì trong mắt như có cả ngàn hoa nở rộ. Mấy năm nay trong mơ hắn mơ nhiều nhất chính là đôi mắt trong veo sáng chói này, nhưng vừa mở mắt ra thì trừ đêm đen cũng chỉ có đêm đen vô tận. Nếu thời gian quay lại lần nữa, hắn cũng sẽ không do dự mà lựa chọn như lúc đầu mặc dù lựa chọn ấy khiến hắn như bây giờ đau đến không muốn sống.

“Thanh Ninh, xin lỗi.” Mạnh Kiết Nhiên nhẹ nhàng hôn lên mắt cô, giống như quá khứ nâng niu cẩn thận, phụ nữ được làm từ nước nên xứng đáng được trân trọng.

Cả người Tạ Thanh Ninh cứng ngắc, nếu là trước kia khi hấn thân mật hôn cô, cô sẽ ngượng ngừng đáp lại, sau đó vùi ở trong ngực hấn, nhưng hiện tại nụ hôn của hấn chỉ khiến cô sồn tóc gáy, mùi đàn ông nồng nặc trong mũi không xua tan được, Thanh Ninh cắn chặt răng quyết định liều một phen. Mạnh Kiết Nhiên lần thứ hai bị Thanh Ninh đánh vào bụng làm hấn đau đến sống mũi cay sè, hành động ấy nhắc nhở hấn cô đang phản kháng. Thanh Ninh không dừng lại mà bồi thêm một cước rồi thừa cơ bỏ chạy.

Mạnh Kiết Nhiên tựa vào vách tường trắng phía sau đốt điều thuốc, nhìn thấy biển cấm thuốc lại dập đi ném vào thùng rác. Thật ra cái đá khi nãy của cô không làm khó được hấn, nhưng nếu không cho cô đi hấn lại không đành lòng.

Tình yêu là gì, Mạnh Kiết Nhiên đã từng không tin, sau khi gặp Tạ Thanh Ninh hấn vẫn chưa tin. Nhưng đến khi chia tay rồi cô bỏ đi, trải qua đêm dài đằng đẵng, hấn bắt đầu tin, giống như độc được làm người từ từ trúng độc, mỗi ngày tích lại thâm nhập vào tận xương cốt, không thể giải trừ, trừ phi khoét nó ra.

Tạ Thanh Ninh xách giày cao gót thở hồng hộc chạy ra khỏi bệnh viện, bộ dạng đi chân không của cô bị không ít người nhìn nhưng cô không quan tâm, không dám dừng lại mà chạy một hơi ra đường lớn bắt taxi. Tài xế hỏi đi đâu, Thanh Ninh quá hoảng sợ cuối cùng báo tên quân khu.

Không thể nói rõ được tâm tình bây giờ của mình là gì, tay vuốt vuốt trái tim đang đập loạn, nhớ đến cảnh Mục Lương Hòa lạnh lùng không biết cười lúc chấp tay sau lưng đứng trước cửa sổ, trên người là quân trang phẳng phiu, cô phát hiện mình rất muốn gặp anh, chỉ có anh mới có thể làm tâm tình cô bình ổn lại.

Đợi đến khi taxi đi rất xa bệnh viện rồi Thanh Ninh mới lấy di động ra gọi cho Hạ Gia Mẫn hẹn lần sau dùng cơm rồi cúi xuống đi lại giày cao gót.

Thanh Ninh dựa ra ghế sau nghĩ đến phản ứng của Mục Lương Hòa sẽ như thế nào khi nhìn thấy cô, thậm chí còn đoán xem anh sẽ nói gì, đồng thời lấy một lý do hợp lý cho sự xuất hiện của mình. Xe dừng bên ngoài cổng quân khu, do là vùng ngoại ô nên xe rất ít hơn nữa lại là khu quân sự nên hầu như không có người qua lại.

Bị tường rào sắt thật cao ngăn cách, gió cũng không thổi lọt lớp thường xuân rậm rạp, Thanh Ninh vừa đi đến cửa đã bị lính cảnh vệ ngăn lại.

“Tôi đến tìm người.” Cô giải thích với binh sĩ gác cổng.

“Tìm ai?”

Người lính đứng trên bục cao hơn cô, lại ngược sáng, giọng nói to làm cô muốn điếc lỗ tai, nhớ tới Mục Lương Hòa đã từng nói trong bộ đội việc di chuyển chủ yếu là đi bộ, truyền tin căn bản dựa vào gào thét, cô cũng gào lên đáp lại nói ra tên Mục Lương Hòa.

“Cô tìm thiếu tướng Mục thật không, cô với thủ trưởng quan hệ thế nào?” Anh lính này căn bản không tin cô quen biết Mục Lương Hòa, nhất định phải hỏi ra quan hệ của họ là thế nào làm Thanh Ninh phiền não vô cùng. Không phải cứ mỗi lần muốn gặp anh đều bắt ghi chép như khẩu cung tội phạm thế này chứ. Thanh Ninh cực kỳ khó chịu đẩy cái điện thoại đang gọi cho Mục Lương Hòa ra, bên kia đầu dây vang lên tiếng nhạc chuông đơn điệu mãi lâu sau vẫn không có người nhận. Anh lính dài cổ nhìn cô gọi điện thoại nhưng không ai nhận thì cười mờ ám “Cô ơi, đây là bộ đội không phải vườn trẻ, cô đi nhầm nơi rồi.”

Vương Đại Bào không phải lần đầu tiên nhìn thấy có người giả mạo người thân quân nhân để vào trong, cuối cùng đều bị cậu tinh tường đoán ra và đuổi về. Cô gái trước mặt này hiển nhiên cũng là giả mạo, nhìn cô rất có thể là một phóng viên muốn len lách lấy tên thiếu tướng của bọn họ trà trộn vào trong, thật may là bị cậu khám phá ra, Vương Đại Bào đặc chí đuổi Thanh Ninh đi chỗ khác.

Tạ Thanh Ninh tỉ mỉ đánh giá binh sĩ đã đuổi cô ra ngoài ngăn cách cô với ông chồng nhà mình từ đầu nhìn đến chân, da ngăm đen, dáng dấp cũng thẳng tắp y hệt Mục Lương Hòa, giọng nói to vang, mắt một mí, sống mũi rất cao, thoát nhìn cũng là một người rắn rỏi. Cô đứng ngoài cổng lớn than thở nhìn bức tường cao kia, suy nghĩ ra vô số kết quả. Quả thực là không ngờ mình sẽ bị đuổi ra bên ngoài, nhưng tới thì cũng đã tới rồi làm sao có thể cứ thế mà quay về, thế là cô gọi điện cho Trần Minh, điện thoại kêu hai tiếng đã có người nghe máy.

Trần Minh lúc ấy đang trong phòng vệ sinh, một tay nhấc quần một tay cầm điện thoại, nghe chị dâu nói cô đang bị ngăn ngoài cửa thì lập tức phát run, túm lấy quần chạy thực mạng ra ngoài.

Thanh Ninh cúp điện thoại nhìn cánh cổng đang chuyển động, ngó lơ nhìn phong cảnh lẫn lính gác, cười âm hiểm, vén vén mấy sợi tóc tán loạn bên tai, rồi xem như không có việc gì xem di động. Trần Minh rất nhanh đã ra đến, nhìn thấy cô ngoài ý muốn đứng ngoài cửa, tuy là mùa thu mà trên đầu anh đầy mồ hôi, đứng nghiêm ngay ngắn ở trước mặt cô thẳng người chào chị dâu làm Thanh Ninh suýt chao đảo.

Cô đến quân khu nhưng lại không nghĩ đến việc này sẽ làm bại lộ quan hệ của bọn họ, giờ đã không ngăn kịp rồi, lỗi tai của cậu lính kia rất thính, nghe được tiếng chị dâu thì chân mày lập tức nhíu lại hít sâu vào một hơi không thể tin nhìn cô, đầu tiên là lặng yên ba giây, sau đó cũng tiến lên chào một tiếng chị dâu có phần lấp bắp. Thanh Ninh cười, cũng bắt trước chào lại theo kiểu quân đội.

“Đại Bào, đây chính là thủ trưởng phu nhân của chúng ta, nhưng cậu lại ngăn không cho vào đây.” Trần Minh hướng người có tên Đại Bào kia đá chân qua, Đại Bào cũng không né tránh, ngậy ngốc toét miệng cười, trên ông quần xuất hiện ngay một dấu giày, trông rất tức cười, cảm thấy người này cũng khá thú vị.

Đây là lần đầu tiên từ khi ra đời Thanh Ninh được đến doanh trại quân đội, Trần Minh dẫn cô đi dọc theo con đường lớn sạch sẽ, thỉnh thoảng gặp vài tốp quân nhân đi qua, Trần Minh thỉnh thoảng cũng chào lại. Thanh Ninh phát hiện có không ít ánh mắt dừng trên người cô, thế là cô chau đầu lại gần Trần Minh hỏi lý do?

“Chị dâu, chị không biết trong bộ đội đến con muỗi cũng đều là muỗi đực ư, cho nên chỉ cần nhìn thấy một con muỗi cái thôi là đã có chuyện để bàn rồi chứ đừng nói chị là một người sống sờ sờ đây.”

“Chẳng lẽ chưa từng có người thân tới đây sao?”

“Có nhưng hiếm lắm, huống chi ở đây trừ đàn ông ra thì cũng chỉ có đàn ông, lại ế cả.” Trần Minh vừa nói vừa liếc nhìn phía sau Thanh Ninh, trực giác cho cô biết có điểm quái lạ, vừa quay đầu thì thấy ngay Mục Lương Hòa đứng dưới tang cây cách đó không xa, nhìn cô mà như đang ngắm phong cảnh phía sau vậy.

Thanh Ninh trợn mắt nhìn Trần Minh, anh như hiểu cô muốn nói gì, chỉ chỉ điện thoại của mình rồi cười hắc hắc, sau khi chào Mục Lương Hòa thì nhanh chóng chạy đi bỏ lại hai người đứng đó.

Từ đầu tới giờ Thanh Ninh vẫn không hiểu tại sao mình lại kích động chạy tới đây, lúc này bị ngăn ngoài cửa lẽ ra cô có thể không gọi cho Trần Minh mà lặng lặng thần không biết quỷ không hay trở về, cũng không ai biết cô hôm nay tới doanh trại.

Mục Lương Hòa nheo mắt nhìn không rõ vẻ mặt của cô gái đang cúi đầu kia, nện bước quân nhân tiêu chuẩn đi về phía cô, từ trên cao nhìn xuống đỉnh đầu cô, tóc tai hơi rối loạn, anh nhìn cô chăm chăm không cho cô kịp trở tay.

16. Chương 16

“Sao đột nhiên lại đến đây?”

Bọn họ lúc ấy cách nhau khoảng cách một khuỷu tay, Thanh Ninh muốn tiến lên nắm lấy tay anh làm nũng mà nói vì nhớ anh mới đến nhưng đã bị anh tránh được, trầm mặt nói muốn cô giữ khoảng cách một chút làm cô thấy khó hiểu.

“Vợ à, muốn thân mật cũng phải chờ anh cởi quân trang đã chứ.”

Giọng anh hài hước ý cười, mặt mày sinh động làm vẻ mặt lạnh lùng nhu hòa đi rất nhiều. Thanh Ninh gõ gõ giày cao gót cộp cộp lên nền xi măng, không chút để ý bêu môi: “Thủ trưởng, anh nghĩ nhiều rồi đấy.”

Thân mật? Chuyện này chỉ có người gần gũi mới có thể làm, tuy bọn họ trên danh nghĩa là người gần gũi nhất nhưng về tình cảm mà nói thì cũng chỉ hơn người xa lạ một chút mà thôi.

“Thủ trưởng, không đưa em đi dạo quanh đây ư?” Cô rất tò mò về nơi này, không biết có phải giống như trên tivi nói không, quần áo phải phơi một chỗ, ăn cơm cũng bị hạn chế thời gian.

Mục Lương Hòa vừa mới tan họp về phòng làm việc thì thấy điện thoại có cuộc gọi nhỡ, lại nhận tin nhắn của Trần Minh, vừa đi anh vừa suy nghĩ làm sao Thanh Ninh đột nhiên lại tới doanh trại, nhìn thấy cô cúi đầu đứng đó lại cảm thấy cô vẫn còn trẻ con nên bao dung nhiều hơn.

“Ừm, ăn cơm rồi hả?”

Hai người sóng vai nhau đi, nghe anh hỏi Thanh Ninh mới giật mình nghĩ đến mình vẫn chưa ăn cơm, hiện tại nhắc tới là thấy đói, đáng thương lắc đầu một cái: “Thủ trưởng, em đói rồi.”

“Được, đến canteen.”

Thanh Ninh đã nắm bắt được tính tình Mục Lương Hòa, chỉ cần ở trước mặt anh giả bộ đáng thương thì anh sẽ chiều theo cô. Hai người song vai đi về hướng nhà ăn, bên đường là mấy dãy nhà tập thể nhìn trông đã rất cũ kĩ, cô chỉ vào một căn trong số đó hỏi: “Bình thường buổi tối anh không về đều ở lại đó à?”

Mục Lương Hòa nhìn theo cánh tay cô chỉ gật đầu: “Đó là ký túc xá, muốn vào xem à?”

“Hi hi hi, không thể được sao?” Bị anh nhìn thấu cũng không lúng túng, Thanh Ninh ôm cánh tay anh lay lay, nghĩ đến anh đang mặc quân phục trên người nhất định sẽ đẩy mình ra, liền đóng dặc mở miệng nói mình là vợ thủ trưởng, chẳng lẽ không thể đi xem một chút sao?

“Thanh Ninh, bây giờ thời gian ăn cơm, nếu bỏ lỡ rồi thì cũng không còn cơ hội cho em thừa lời đâu.” Mục Lương Hòa rất thoải mái sẵn lòng đưa cô đi xem ký túc xá, đi được vài bước quay đầu lại nhìn cô gái không theo kịp mình kia, trong lòng bật cười.

“Thủ trưởng, ăn cơm vẫn quan trọng hơn, chính là phía trước kia đúng không, chúng ta mau đi đi.” Kể thức thời là trang tuần kiệt, cô cũng sẽ không để mình đói bụng, huống chi với tính tình Mục Lương Hòa nói không chừng sẽ không cho cô ăn cơm thật.

Mục Lương Hòa quay lại dẫn cô đến nhà ăn. Bây giờ là giờ ăn, cả phòng ăn chật kín một màu xanh, trên tay bưng khay hoặc ngồi hoặc đứng. Khi Thanh Ninh và Mục Lương Hòa xuất hiện giống như một viên đá ném vào nước làm bắn tung tóe vô số bọt nước.

~~Trong nháy mắt kia Tạ Thanh Ninh là hy vọng mình chưa từng tới, bị vô số đôi mắt chăm chú nhìn vào mình giống như những tia X sắc bén đâm xuyên qua người. Thanh Ninh thấy rất không tự nhiên khi bị những người đàn ông kia nhìn như vậy, muốn đưa tay kéo Mục Lương Hòa đi hoặc là núp ở phía sau anh thì anh đã đi vào trước. Những ánh mắt chung quanh quá mức mãnh liệt, Thanh Ninh lập tức nổi gót chạy theo anh, giày cao gót gõ lộp cộp trên nền nhà.

Mục Lương Hòa đứng ở cửa sổ cùng chú đầu bếp đứng bán cơm nói chuyện, cô từ phía sau anh thò đầu ra, tay tự nhiên túm lấy vạt áo anh, nhìn màu sắc thức ăn bên trong: “Cũng không tồi, em muốn ăn chân gà, được không?”

Mục Lương Hòa không trả lời, ngược lại chú bán cơm bên trong “Ai u” một tiếng rồi múc ngay cho cô một cái đùi gà lớn nhất vui vẻ hỏi “Cô gái, chi bằng thêm một phần khoai tây chua cay xắt sợi, bảo đảm cô ăn xong rồi còn muốn ăn nữa.”

Nếu ông đã nói vậy, Thanh Ninh cũng cười ha ha đồng ý, sau đó bầm bầm Mục Lương Hòa: “Anh cũng chọn món này đi.”

Mục Lương Hòa không gật đầu, chú bán cơm lại nói: “Thủ trưởng không thể ăn dấm, đây rau xanh xào.”

Thanh Ninh “A” một tiếng, còn chưa kịp nhận lấy thì Mục Lương Hòa đã nhận lấy cái khay, dẫn cô sang phía bên phải tìm chỗ ngồi. Cô lên nhìn lưng anh, chung đụng đã một thời gian mà cô không phát hiện anh không ăn được chua, chẳng lẽ bao tử không tốt.

Mục Lương Hòa thật xa đã thấy Cố Thành Dĩ đứng lên nhưng anh làm lơ, dẫn cô ngồi vào chỗ gần nhất.

Chỗ này ít người, cô cũng không cần lo sẽ có người xem cô như sinh vật ngoài hành tinh mà nhìn chăm chăm. Trong khay ba món mặn một món canh nhìn rất hấp dẫn, cô vừa chuẩn bị dụng cụ thì nghe sau

lưng một tiếng “chị dâu” thật lớn, là tiếng của một đám đàn ông, Thanh Ninh chưa kịp quay đầu lại chỉ nhìn thấy mặt Mục Lương Hòa vốn không có biểu tình giờ đã biến đen.

“Chị dâu, chúng tôi ngồi đây không phiền chứ?”

Cố Thành Dĩ có màu da lúa mạch, cười một cái lộ rõ hàm răng trắng, cô còn chưa lên tiếng thì hắn đã mặt dày ngồi xuống cùng với mấy người đàn ông mặc quân trang khác, người người đều tinh thần sáng láng. Cái bàn 8 người ngồi giờ đã đầy nhóc, cô đành bưng cái chén nhỏ lên hớp một ngụm canh rau cải.

“Chị dâu, nói thế nào cũng phải nấu bếp riêng chứ, những thứ rau dưa này chúng tôi ăn còn được chứ chị dâu được nâng niu thế, chỉ sợ ăn không hợp.”

Cố Thành Dĩ vừa khai mào, mấy người quân nhân kia cũng nói sát theo mở miệng: “Chị dâu, cái này là vịt hoa quế đặc sản quê tôi, chị nếm thử xem khẳng định ngon hơn so với mấy món này.”

Thanh Ninh đang chuẩn bị nói không cần, viên sĩ quan kia đã đem đĩa vịt hoa quế đặt trước mặt cô, đầu vịt hướng về phía cái khay của Mục Lương Hòa, mắt vịt thao láo tựa như đang nhìn anh.

“Chị dâu, đừng để ý, mùi vị này không tệ đâu.”

Thanh Ninh trước kia rất kén ăn, hầu như không ăn gia cầm, sau đó ra ngoài lăn lộn mấy năm, thói quen xấu này cũng vì cuộc sống mà đã bỏ được. Cầm đũa gấp miếng thịt vịt cho vào miệng thấy mùi vị quả thật rất được, thịt vịt mềm thơm. Mục Lương Hòa nhìn cô gấp thêm miếng thứ hai thì biết là cô thích ăn rồi, bình thường nếu phải ăn đồ không thích thì cô chỉ ăn một miếng, tuyệt đối không đụng đũa lần thứ hai.

“Thủ trưởng, anh đừng cứ nhìn chăm chăm chị dâu thế chứ, còn chúng tôi ở đây đấy!” Cố Thành Dĩ “Khụ khụ” hai tiếng, dùng mắt ý bảo mấy người kia đang nhìn chăm chăm họ. Sau đó mấy người đàn ông cùng lúc “Khụ khụ” theo thành một chuỗi âm thanh. Thanh Ninh bị làm cho đỏ hết cả mặt, rõ ràng bọn họ cũng chẳng hề làm gì cả, cô đá cái chân Mục Lương Hòa dưới gầm bàn, anh thì làm như không có chuyện gì, thấp phần tao nhả ăn phần cơm của mình, cô cũng cúi đầu ăn cho xong phần mình rồi chuồn thôi, mấy người này rất có khả năng lại làm ầm ĩ nữa.

Cố Thành Dĩ còn định nói thì bị ánh mắt Mục Lương Hòa ngăn lại, ha ha cười gượng hai tiếng đưa mắt với mấy người quân nhân kia, nhìn kìa, thủ trưởng rốt cuộc vẫn đau lòng cô vợ nhỏ kìa.

~~Bữa cơm này cô ăn rất no, sau khi ăn xong Cố Thành Dĩ không biết tìm đâu được một đĩa trái cây đem ra mời. Nơi này điều kiện kém nên cô cũng không thể từ chối thịnh tình của người ta được, nể tình ăn một nửa đĩa trái cây, cuối cùng thật sự là ăn không nổi nữa thì bị Mục Lương Hòa mặt lạnh lôi đi.

“Ăn không nổi còn cố ăn, no như thế, ở đây cũng không có bác sĩ.”

Mục Lương Hòa duỗi tay hai bên đi phía trước, bước chân không lớn không nhỏ, cô mang giày cao gót đuổi theo phía sau. Con người, ăn no rồi liền muốn ngủ, cô cảm thấy hơi mệt, muốn anh đi chậm một chút liền túm lấy quân trang của anh, Mục Lương Hòa không phòng bị bị cô lôi kéo, chân mày nhíu chặt lại, thấp giọng quát : “Còn ra thể thống gì.”

“Em cũng không làm gì quá đáng.” Thanh Ninh hợp lý phản bác, vốn chỉ nắm tay áo chuyển thành vạt áo, ngược đầu lấy lòng nói: “Thủ trưởng, em mệt rồi, anh mang em về chỗ ở xem có phải là Kim Ốc Tàng Kiều không nào.”

“Làm càn!”

Mục Lương Hòa thấy nụ cười của Thanh Ninh thì sắc mặt hòa hoãn hơn, rút tay cô ra nhưng cũng không đi nhanh nữa. Theo bố cục doanh trại, nhà ăn và ký túc cách nhau không quá xa, chỉ khoảng 300m, nếu là bình thường Mục Lương Hòa đi bộ chỉ hết có 2 phút, giờ có thêm Thanh Ninh phải đi 10 phút mới đến. Trên đường đi lại gặp mấy quân nhân khác chào chị dâu, Thanh Ninh cũng đã quen nên ha hả cười đáp lại, sau đó chỉ vào sao gạch trên vai người nọ hỏi là cấp bậc gì.

“Thủ trưởng, em nhớ trước khi đi anh mới chỉ là đoàn trưởng, thăng cấp thật là nhanh, em có phải là đã nhặt được món hời to không?”

“Bây giờ mới biết.” Mục Lương Hòa mang cô rẽ vào khúc quanh, bước lên bậc thềm, tuy kiến trúc đã cũ nhưng lối đi sạch sẽ, tường hình như mới được quét vôi lại không lâu. Vì lối đi nhỏ, anh nhường cô đi trước, chỉ nghe tiếng cô thánh thót phía trước.

“Nhưng anh là thuộc về quốc gia, thủ trưởng, rõ ràng người thiệt là em.”

Mục Lương Hòa trong lòng thầm cười khôn trả lời. Căn hộ của anh ở tầng 2, trong lúc anh mở cửa thì Thanh Ninh ngó cái cửa đối diện “Thủ trưởng, Cố Thành Dĩ ở đối diện đúng không?”

Mục Lương Hòa con mắt sắc biến đổi: “Sao em biết?”

“Đoán, dựa vào tính tình anh ấy, ở phía đối diện với anh cũng là bình thường!” Lúc này, cô phát hiện mình rất tinh quái, nghĩ đến câu chuyện nhật xà bông Hạ Gia Mẫn kể, trong bộ đội toàn đàn ông, đều dùng phòng tắm công cộng, không biết nói ra cho anh nghe có thể bị bóp chết hay không. Vì an toàn của bản thân, cô mím môi cười ha ha nín nhịn, lách người vào trong.

Lần đầu tiên đến thăm nơi ở của thủ trưởng ở doanh trại, cô ôm ý nghĩ về sẽ được nhìn thấy một đồng loi thôi của đàn ông sau đó sẽ được trêu chọc anh một phen. Vào phòng rồi mới biết mình thật ngu ngơ, rõ ràng người bị đả kích chính là cô, trên chiếc giường rộng mét rưỡi là cái chăn vuông vắn như miếng đậu phụ, phía trên cũng là cái gối, ga giường chỉnh tề không có nếp nhăn. Nhìn quanh căn phòng bố trí rất đơn giản, chỉ có một cái tủ đầu giường phía trên có một ly nước thủy tinh, một tủ sách khác có mấy quyển sách đặt ngay ngắn và cây đèn bàn.

17. Chương 17

Mục Lương Hòa đẩy cửa đi vào, một tay khoác lên trên khung cửa, một tay bỏ túi quần: “Thanh Ninh, có thể có Kim Ốc Tàng Kiều?” Lời nói của anh mang theo nụ cười, rõ ràng là đang cười lời nói trước đó của cô. Thanh Ninh cũng không buồn, ôm lấy gối của anh nằm lên giường, áo khoác cô đã cởi ra ném trên vai anh, tự nhiên chui vào chăn ngủ.

Mục Lương Hòa đưa tay lên vai lấy áo khoác của cô xuống, mắt đen lại mấy lần, sau đó đem áo máng lên giá treo cạnh cửa sổ, kéo rèm cửa sổ lại làm trong phòng chột tối om. Thanh Ninh quần chăn nhìn người đàn ông trong ánh sáng lờ mờ tất cả đều toát lên cảnh báo không thể trêu chọc, tự nhiên lại nghĩ đến lúc họ mới gặp nhau.

“Thanh Ninh, buổi tối cùng nhau trở về.”

Cô băng quơ “Ừm” một tiếng, một tay chống trên giường sai anh lấy di động trong túi xách ỳnh, dí dỏm giơ tay kiêu quân đội: “Thủ trưởng, anh yên tâm đi đi, em tự lo được.”

Mục Lương Hòa lấy điện thoại ra cho cô, dặn dò vài chuyện rồi đi ra đóng cửa phòng ngủ, không biết nghĩ đến cái gì lại gọi cho Trần Minh.

Vương Dịch Bằng đứng ở cửa phòng họp trái trông phải ngóng, cuối cùng cũng nhìn thấy vị thiếu tướng đến muộn kia, lập tức hắng giọng hô to với Cố Thành Dĩ, Cố Thành Dĩ cười hắc hắc, đem mấy bao thuốc lá Trung Hoa nhét vào túi, gian trá vỗ vai Khương Hoa: “Tiểu tử, thật xin lỗi, anh đây lại thắng, cậu xem thủ trưởng không phải đến rồi sao.” Trong lúc Cố Thành Dĩ nói thì Mục Lương Hòa đã đi vào, Cố Thành Dĩ lại đẩy đẩy bả vai Khương Hoa: “Cậu xem, cây vạn tuế chính là cây vạn tuế, cũng không biết thương tiếc nụ hoa, đợt khi nụ hoa đậu sang cành khác lúc đó mới biết khóc.” Lời so sánh này vô cùng hình tượng, mọi người đều thầm biết thiếu tướng Mục Lương Hòa là cây vạn tuế không nở hoa, giờ đột nhiên nghe nói cây vạn tuế này đã sớm bí mật kết hôn, trong lòng ít nhiều đều có chút ước ao ghen tị, cho nên lời Cố Thành Dĩ vừa nói ra mọi người đều cười rộ lên.

“Ngứa da cả đúng không, có cần tôi gãi cho các cậu không.”

Mục Lương Hòa bình thường đối với Tạ Thanh Ninh đa số đều là mặt lạnh không cười, huống chi đây là ở chỗ huấn luyện, một câu quát lên thì không còn nghe âm thanh gì nữa, tất cả đứng thẳng lưng nghiêm chỉnh quay về chỗ ngồi, trong phòng lặng ngắt như tờ, Mục Lương Hòa đảo mắt qua mọi người rồi đi về phía trước nói : ” Bắt đầu họp.”

Sau khi Mục Lương Hòa đi Tạ Thanh Ninh ngủ một giấc, tỉnh lại đã là 3 giờ chiều, bên ngoài ánh nắng mặt trời rực rỡ, trước nhà có một gốc thụ sam xanh um, tia nắng xuyên qua tán cây tạo thành những vệt loang lổ chiếu xuống nền nhà, Thanh Ninh thích thú giơ chân lên nghịch ngợm. Khung cảnh đẹp thế này nếu có thể giống như con mèo làm biếng thì tốt, nếu có thêm chiếc ghế nằm thì càng tốt hơn.

“Chị dâu, chị dâu.”

Nghe ra tiếng gọi của Trần Minh đứng từ dưới tầng cây vọng lên, Thanh Ninh chỉnh trang lại quần áo rồi như một làn khói chạy xuống. Trần Minh chờ cô xuống mới nói muốn đưa cô đi dạo xung quanh, cô cười đồng ý rồi cùng nhau đi ra ngoài. Trong lòng Thanh Ninh biết rõ đây nhất định là do Mục Lương Hòa sắp xếp, sợ cô ở đây nhàm chán, nên mới gọi Trần Minh đến đưa cô đi dạo.

Trong doanh trại không thể so với bên ngoài, kỷ luật vô cùng nghiêm khắc, đi tới đâu cũng đều nhìn thấy đồng phục quân nhân chỉnh tề, thậm chí trên sơ mi còn không thể nhìn thấy một nếp nhăn, nào có giống cô đi đứng xiêu vẹo. Chợt nhớ tới Mục Lương Hòa đã nói, Thanh Ninh, hãy cố gắng học làm vợ thủ trưởng đi, nghĩ tới đây cô đi chậm lại giữ thẳng người, đầu ngẩng lên trên mặt mang theo nụ cười đoan trang, cũng không còn phát ra tiếng động nữa. Trần Minh tò mò nhìn sang, vuốt đầu ngây ngốc hỏi: “Chị dâu, có phải thấy không thoải mái chỗ nào không, hay là quay về?”

“Đã đi được một nửa rồi, sao có thể bỏ dở được.” Cô phát lên vai Trần Minh một cái rồi không tự chủ bước chân nhanh hơn: “Nhanh lên đi, còn lắm nhảm thì trời sẽ tối đấy.”

Lúc họ đến trường bắn thì đang có vài người ở đó, Thanh Ninh đi xung quanh ngắm nghía quang cảnh một vòng. Trong lúc đó, Trần Minh mang từ trong kho ra một khẩu súng, sân tập bắn chỉ còn lại hai người, chỉ nghe Trần Minh lầm bầm: “Mẹ nó, lũ ranh con chạy thật là nhanh!”

Sân bắn rộng mênh mông nằm ở vị trí khuất, đi từ kí túc xá của Mục Lương Hòa tới đây hết nửa tiếng. Đây không phải lần đầu Thanh Ninh bắn súng, lần đầu là từ mấy năm trước rồi, khi đó cô đi theo Mục Lương Hòa đến một trường bắn ở ngoại ô, nơi đó điều kiện bình thường, đến giờ cô vẫn còn nhớ rõ đường xi-măng đã phai màu, còn có mấy dãy phòng mái cũ rêu phong, những gốc cây cổ thụ nghe nói đã mấy trăm năm tuổi. Có điều cạnh trường bắn có một quán cơm rất được, lần đó cô ăn nhiều đến nỗi phải vào bệnh viện.

Nhận lấy súng Trần Minh đưa, chỉ cảm thấy rất nặng, nhưng sau khi chạm vào tự nhiên từ trong máu một dòng hưng phấn cuộn cuộn dâng lên, ngón trỏ vuốt chỗ gờ lên, vuốt từ bang súng đến nòng súng. Trần Minh trong tay cũng cầm một khẩu tiểu liên đi đến chỗ bia trung tâm làm mẫu, bộ vị ngay ngắn, súng gác trên vai, chuyên chú nhìn chằm chằm cái bia trước mặt trông rất cool, “Pằng” một tiếng tiếng đạn xé gió nhắm đúng vòng 10 trên bia.

Thanh Ninh vỗ tay, nhớ tới bộ dáng Mục Lương Hòa bắn súng tuyệt đối không kém Trần Minh, cô cũng vác súng lại gần điểm bắn.

“Chị dâu, giữ chắc chút, phản lực của loại này khá lớn.”

Trần Minh đỡ súng sửa lại tư thế đứng của cô: “Khom chân một tí.” Thanh Ninh làm theo, tự thấy mình rất ra dáng, nghe Trần Minh xác nhận đúng tư thế rồi và ra hiệu có thể bắn thì lập tức bóp cò. Còn chưa kịp mừng thì bên kia Trần Minh đã giơ ngón cái lên, Thanh Ninh buông súng dựng trên đất, phải phải tay áo cứ như mọi chuyện vốn dĩ là thế.

“Chị dâu bắn rất cừ.”

“Cũng tạm thôi, lần này anh đứng xa một chút nhé.” Lần trước có Trần Minh nhắc nhở, lần này muốn dựa vào chính thực lực của mình, khiêng súng lên vai trong lòng nhớ lại mấy bước kỹ thuật, tập trung bóp cò, tiếng đạn ma sát không khí nhanh chóng ngân lên. Không khí trong nhất thời đông cứng, Trần Minh hít vào một hơi, phản ứng cực nhanh nói cười riu rít: “Chị dâu thật tuyệt, để tôi đi xem đã chết chưa.”

Trần Minh nói chưa xong người đã vọt ra trước với tốc độ cực nhanh. Thanh Ninh thả súng xuống tức giận xoay báng súng một vòng, nhưng thật không thể tin chuyện như vậy có thể xảy ra. Phát súng kia của cô không trúng bia, không trúng bia thì thôi không nói mà lại bắn trúng một con chim sẽ không may sà qua, cái này gọi là gì, vô tâm trồng liễu liễu thành cây ư (ý là mèo mù vớ cá rán)?

“Chị dâu, vẫn còn sống.”

Cách đó không xa Trần Minh dùng bộ dạng như nhặt được đứa bé hưng phấn đem con chim chạy lại, giống như hiền vật quý phải con chim xấu số đến tận mắt Thanh Ninh. Cô liếc một cái, chim sẫm màu xám tro trong tay anh vùng vẫy đập cánh, làm thế nào cũng không bay lên nổi. Nó vốn thuộc về bầu trời, chỉ vì bị cô bắn một phát biến thành như vậy, Thanh Ninh cảm thấy áy náy nhận lấy con chim từ trong tay Trần Minh kiểm tra thương thế, nó bị đạn sạt qua cánh “Tôi muốn mang nó về nuôi mấy ngày, chắc là được chứ?”

“Ừ, coi như nuôi vật yêu.”

“Trần Minh, nếu thủ trưởng hỏi thì biết nói sao?”

“Đương nhiên là chị dâu nhặt được trên đường rồi.”

Thanh Ninh mím môi không nói nhìn Trần Minh rồi hai người cùng cười rộ lên. Anh chàng này rất lạnh lợi, nói năng ngọt xớt, có điều rất hợp khẩu vị của cô. Trần Minh mang súng đi trả, cô cầm con chim đứng dưới tàng cây đưa tay vuốt ve bộ lông mềm mại của nó. Lúc đầu con chim sợ hãi giãy giụa nhưng dần dần thấy cô không có địch ý nên thôi không động cựa nữa, móng vuốt nhỏ gãi gãi lông bàn tay cô nhón nhột.

Mục Lương Hòa nói hai người cùng nhau về, cứ tưởng là phải đợi thật lâu nhưng khi Trần Minh đưa cô từ trường bắn về kí túc xá thì anh đã quay lại, đang ngủ thiếp đi trên sa lon. Khiến cho cô thất vọng là khi đang định ngắm đôi lông mi dài của anh so xem của anh và mình ai dài hơn thì Mục Lương Hòa chớp mắt đã mở mắt ra nhìn, tầm mắt của bọn họ bất ngờ giao nhau cùng một chỗ. Tròng mắt anh rất đen lại rất sáng, tựa như bầu trời cao trong đêm. Đột nhiên có tiếng động vang lên, thì ra là con chim bị cô đánh rơi xuống bên chân, đập cánh phành phạch khiến không khí càng thêm quái dị.

Mục Lương Hòa chuyển mắt sang con chim đáng thương kia đang cố sức đập cánh mà không bay lên nổi, không chút để tâm hỏi “Nhặt được trên đường?”

“Ừm, em thấy đáng thương nên mang về, không phiền anh chứ.”

“Tùy em.”

Mục Lương Hòa bình thường rất dễ nói chuyện nên cũng không cần lo lắng khi đem con chim về nhà, cô nói “Khi về thì mua cho nó cái lồng nhé.” Mục Lương Hòa gật đầu không bàn luận gì nữa mà vẫy tay gọi cô lại gần. Anh lướt mắt nhìn cánh của con chim rồi hỏi : “Đến trường bắn hả?”

“Ừm, súng thật là nặng.” Nói xong cô xoa xoa chỗ vai tỳ súng khi nãy, anh đưa tay đè lại, mắt đen khóa chặt trên mặt cô, làm cô xấu hổ đỏ mặt muốn đưa tay gạt ra lại bị anh nắm lấy.

“Để anh xem.” Anh nói rồi lưu loát cởi xuống áo trên người cô, qua áo sơ mi loáng thoáng có thể thấy được áo lót bên trong. Mặt Thanh Ninh đỏ cơ hồ muốn nở ra máu, không biết là tức giận hay là ngượng ngùng, tiếng nói mang theo run rẩy: “Mục Lương Hòa, anh mà còn động em sẽ buộc anh tội cưỡng gian.”

18. Chương 18

Mục Lương Hòa liếc nhìn sắc mặt cô, khóe miệng không tự chủ cong lên thành nụ cười hiềm thấy, nhanh chóng kéo cổ áo cô xuống. Thanh Ninh bị không khí lạnh lẫn sự sợ hãi trong lòng làm nổi lên từng mảng da gà.

Tay anh đặt tại bả vai mịn màng của cô, Thanh Ninh nhìn không được kêu ” ơ ơ ” một tiếng.

“Đau.”

“Giờ mới biết đau, sao lúc bắn súng không biết đau.”

Phản lực của súng tiểu liên rất lớn, anh đã cố ý bảo Trần Minh không được để cho cô dùng, cơ thể cô vốn không thể chịu nổi. Bàn tay xoa trên bả vai cô thấy phía trên xuất hiện một mảng sưng còn lấm thấm tia máu, mắt Mục Lương Hòa tối sầm lại.

Cứ nghĩ là anh muốn làm gì, giờ thấy anh kiểm tra vết thương thì sợ hãi trong lòng đã biến mất nhưng vẫn còn chút không tự nhiên quay mặt đi. Tay anh mang theo vết chai chạm tới bả vai, chỗ bị chạm trở nên bỏng rát, ngay cả miệng cũng biến thành miệng đắng lưỡi khô.

Mục Lương Hòa từ dưới bàn trà lấy ra hòm thuốc, tìm thuốc cao bôi cho cô, vì da bị xước nên khi được bôi thuốc làm cô đau đến nín thở, quay sang trốn mắt nhìn anh.

“Trùng anh nữa cũng vô dụng, cố chịu đi.”

Lời nói cứng rắn đích xác là phong cách của thủ trưởng Mục, Thanh Ninh cắn răng quay mặt đi mới phát hiện tư thế của bọn họ thật sự là quá thân mật. Hai thân thể như dán sát vào nhau, hơi thở nóng hổi phả vào mặt, cô thậm chí còn nhìn rõ râu ria trên cằm anh lẫn hần kết lên lên xuống xuống.

Ai cũng bảo hầu kết đàn ông rất hấp dẫn, Mục Lương Hòa cũng không ngoại lệ mà có thể nói là càng hấp dẫn hơn. Chỉ cần chỗ đó rung nhẹ cô đã thấy miệng đắng lưỡi khô rồi, hô hấp trở nên gấp gáp hơn. Từng cử động của Thanh Ninh đều rơi vào mắt Mục Lương Hòa, anh là một người đàn ông bình thường, hơn nữa còn là một người đàn ông đang độ huyết khí phương cương, người đẹp ở trong lòng làm sao có thể không động tâm, nhất là dáng vẻ cô ấy cắn môi hồng, hơi thở vấn vương quanh cổ anh đốt lên từng tia lửa nhưng muốn phá lý trí xông ra ngoài.

Thanh Ninh còn chưa kịp rút mình ra khỏi tư thế thân mật ấy thì Mục Lương Hòa thân thể đã nhanh hơn lý trí dùng môi đè lại, đầu tiên chỉ chạm nhẹ dò xét, sau đó bàn tay từ vai trượt dần xuống hông ôm chặt lấy, tay kia giữ chặt gáy cô để cô không thể tránh được.

Hơi thở đàn ông nồng đậm thấm qua từng lỗ chân lông, kêu gào trong cơ thể. Làn môi bị anh không nhẹ không nặng chạm cắn, cô chỉ muốn thoát khỏi môi lưỡi dây dưa, mới há miệng tránh đi thì đầu lưỡi anh đã thừa cơ nhanh chóng tiến vào cắn quết, tác phong trước sau như một rất gọn gàng.

Đây không phải là lần đầu tiên Mục Lương Hòa hôn cô nhưng lại là nụ hôn sâu và dài nhất, Thanh Ninh bị anh đè xuống sa lon sau lưng, một tay anh đỡ đầu tránh cho cô bị va phải, tay kia giữ chặt hông khiến cho hai thân thể càng thêm sát sao thân mật.

Áo sơ mi đã bị anh cởi quá vai ngay từ đầu giờ càng thêm xốc xếch, hai cơ thể khít khao không có một khe hở dán sát đốt nóng da thịt, Thanh Ninh giống như bị nướng trên lò than, bên tai hô hấp của anh càng thêm dồn dập, ý tứ đã vô cùng rõ ràng.

Mục Lương Hòa không tiếp tục đè nén mình nữa, bàn tay trượt trên thân thể non mềm làm anh yêu thích không muốn buông tay. Anh cúi đầu hôn liếm từ xương quai xanh một đường thẳng xuống phía dưới, trên áo sơ mi từng cái nút đã bị mở ra. Chợt bàn tay nhỏ bé đưa lên gắt gao nắm chặt cổ áo, đầu lông mày thanh tú nhíu lại, đôi mắt to tròn long lanh một mảng hơi nước như chỉ cần một giây tiếp theo sẽ trào ra.

“Thanh Ninh, đừng sợ.” Đây có lẽ là câu nói dịu dàng nhất trước giờ của anh, giọng trầm thấp xen lẫn khàn khàn, trong mắt tràn ngập dịu dàng. Thanh Ninh chưa bao giờ thấy qua biểu hiện này của anh, cái tay nắm chặt cổ áo từ từ buông lỏng nhưng lại cố chấp không buông ra. Mục Lương Hòa thở dài, nhưng không buông tha mà bàn tay cách lớp vải mỏng manh nhẹ nhàng xoa nắn, thân thể Thanh Ninh càng căng cứng, cô tất nhiên hiểu rõ những hành động này có ý nghĩa gì.

(Hình ảnh nhạy cảm, tác giả tự tính lược 600 chữ.) ==> thế là cảnh các fan mong đợi bị chìm chết từ trong trứng nước thế này đây, ghét tác giả.

Mục Lương Hòa nói xong thì quay đầu đi ngay, Thanh Ninh đem chú chim sẻ thả lên tủ đầu giường rồi nhanh chóng thay quần áo.

19. Chương 19

Làm vệ sinh qua loa ra ngoài đã thấy Mục Lương Hòa ngồi ở trước bàn ăn. Ở đây điều kiện không thể so với trong đại viện quân nhân, phòng khách nhỏ nhắn chỉ bày biện một cái ghế sofa màu kem cùng bàn trà nhỏ, sát tường là bàn ăn được trải khăn màu trắng. Thanh Ninh hấp tấp đi tới, vì đi đôi dép to của Mục Lương Hòa nên bị tuột suýt ngã. Cô đỡ khोक đỡ cười ngồi xổm xuống đi lại dép rồi đến bàn ăn ngồi xuống, mắt nhìn chằm chằm chén cháo còn bốc khói và bánh bao nhỏ trên bàn. Bưng chén lên uống một hớp cháo, cũng không tính là quá khó uống, nhưng bánh bao thì không thể ăn vào nổi. Mục Lương Hòa đã ăn xong một cái bánh bao nhìn sang thấy cô vẫn chằm chằm nhìn vào cái bánh bao không động đậy, gương mặt lạnh lùng bỗng chốc giãn ra, khe thở dài, anh lấy lại cái bánh cô đang cầm trên tay bỏ lại một câu “Chờ đấy” rồi quay vào bếp.

Thanh Ninh phát hiện cô rất mong chờ việc Mục Lương Hòa xuống bếp, cứ như con hươu cao cổ ngóng ngóng về phía phòng bếp, sau đó không nhịn được cũng chạy vào theo, vừa hay gặp anh đang bưng một cái tô bốc khói nóng hổi từ bên trong đi ra.

“Thủ trưởng, loại kỹ thuật sống này anh cũng biết ư.”

Câu nói của cô có kèm theo một chút giễu cợt nhưng sắc mặt Mục Lương vẫn lạnh lùng như cũ, ngồi xuống tiếp tục ăn cháo cùng bánh bao. Thanh Ninh nhìn sang tô mì thấy phía trên là trứng opla vàng óng, lại còn thêm mấy lát cà chua hấp dẫn, nhìn lại bát cháo và bánh bao đã nguội của anh, trong lòng chợt dâng lên một chút ghen ngào.

“Ăn xong anh bảo Trần Minh đưa em về, hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

Thanh Ninh ngồi ăn tô mì nóng hổi, nghe câu nói của anh lập tức hiểu ý anh bảo nghỉ ngơi là gì khiến ặt bỗng đỏ bừng, bên tai cũng nóng cả lên như bị lửa đốt. Mục Lương Hòa đưa tay vén mấy sợi tóc rối cho cô, ngón tay như cố ý vô tình quét qua vành tai càng làm nó nóng hơn, đôi mắt long lanh sáng ngời sức sống.

Vị mì lan tràn nơi đầu lưỡi, tuy không phải là tuyệt hảo nhưng Thanh Ninh đem cả tô to ăn hết ngon lành rồi vào phòng lấy áo khoác trở ra. Mục Lương Hòa đã đợi cô ở cửa, thuận tay đón lấy túi xách của cô, tay kia ôm lấy eo cô, khi đi qua lối cầu thang cũ chật hẹp anh cũng không buông ra, giữa hai người cơ hồ không có khoảng cách. Mục Lương Hòa đứng dưới gốc cây đại thụ nhìn nhìn chiếc xe từ từ biến mất nơi khúc quanh mới quay người đi về phía phòng làm việc.

Sau khi Trần Minh đưa về đến nhà, Thanh Ninh rất nghe lời dặn dò của Mục Lương Hòa, lập tức lên lầu vào phòng tắm ngâm mình. Đêm qua là lần đầu tiên khu vườn cấm của thiếu nữ được mở ra, cơ thể vẫn còn cảm giác đau ê ẩm. Trong ký túc xá doanh trại không có bồn tắm lớn nên không thể tắm thoải mái. Giờ về nhà việc đầu tiên là phải nằm trong bồn tắm xả đầy nước để gân cốt được thư giãn. Sau khi cảm giác đau đã lùi đi Thanh Ninh mới từ trong nước đứng lên, nhìn xuống cả người trên dưới toàn là vết hân xanh tím cho thấy hôm qua Mục Lương Hòa nhiệt tình cỡ nào, mặt mũi bỗng chốc lại nóng bừng lên, cô nhanh chóng lấy quần áo che lại dấu vết yêu thương điên cuồng đêm qua.

Sau khi mơ màng ngủ bù một giấc tỉnh lại, Thanh Ninh mới nghĩ đến cảnh tối nay Mục Lương Hòa về nhà sẽ sao đây. Sau đêm qua, xem như giữa hai người đã có thêm một bước tiến triển sâu hơn, trong lòng cô vẫn luôn cảm thấy có gì đó không quen. Lớp màng kia đã không còn nữa làm cô thấy hụt hẫng, có cảm giác muốn trốn tránh, nhưng đã có lần đầu tất nhiên sẽ có lần thứ hai, thứ ba. Thanh Ninh vì ý nghĩ rối rắm này mà suy tư cả một buổi chiều, cho đến lúc chợt vạng nhận được điện thoại của Mục Lương Hòa nói có việc gấp phải sang quân khu thành phố bên cạnh công tác, ít nhất một tuần mới về được. Vừa nghe thấy tin tức này, Thanh Ninh âm thầm vui mừng thở hắt ra, anh đi công tác vừa đúng cô có thời gian để điều chỉnh tâm lý. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nhìn cả căn phòng rộng thênh thang chỉ có một mình cô lại cảm thấy cô đơn, ôm đầu gối ngồi trên thảm, trước mặt là lồng chim, con chim sẽ nhỏ vỗ cánh phành phạch trong lồng như muốn ra khỏi nhà tù. Thanh Ninh bèn nâng cửa lồng lên cho nó ra ngoài, con chim lão đảo nghiêng ngả đứng trên bàn trà thủy tinh, cô vươn tay, cái mỏ nhọn nhẹ nhàng mổ lòng bàn tay nhồn nhột.

Hôm sau nhận được lời mời phỏng vấn vòng tiếp theo, Thanh Ninh cũng không nhờ Trần Minh đưa đi mà tự gọi xe đến công ty phỏng vấn. Nói phỏng vấn lại nhưng cũng chỉ là thỏa thuận mức lương và nội dung

công việc. Thanh Ninh cảm thấy yêu cầu công việc đối với cô khá phù hợp, lại cách đại viện không xa, có thể tiết kiệm thời gian đi lại.

Người phỏng vấn hỏi cô khi nào có thể đi làm, cô không do dự nói ngày mai. Nghĩ đến việc đi làm cũng có nghĩa là phải chấm dứt chuỗi ngày nhàn tản thì cũng có chút khó khăn. Từ khi ở bên Mục Lương Hòa trong cuộc sống khép kín tĩnh lặng, cô thật sự đã trở thành người phụ nữ được anh bảo bọc, chột không tìm nổi ý nghĩ ngày nào đó mình dời đi, vị trí ấy sẽ dành ột người phụ nữ khác.

Anh cũng sẽ đối với người ấy như vậy chứ?

Ra khỏi Cao ốc Thanh Ninh ghé tiệm trà sữa đối diện mua một ly đá bào vừa đi vừa uống. Ngang qua một shop quần áo cô bị một cái áo gió màu khói thu hút. Trên thân áo có hai hàng nút kim loại hình chữ nhật, trên vai áo cũng có hàng nút kim loại nhưng không cùng hình dáng, bên hông có đai lưng thắt eo, thích nhất vẫn là hai cái túi lớn hai bên, rất có cá tính.

Nhân viên phục vụ giúp cô mở cửa vào xem áo. Chiếc áo rất vừa, ôm trọn thân thể nhỏ nhắn, cô gái trong gương như quay trở lại thời điểm mấy năm trước, nụ cười lan tỏa nét thanh xuân. Ngắm nghía trước gương vài vòng mới để cho nhân viên phục vụ đem áo đi bọc, cô từ trước giờ không bao giờ bọc đồ. Lúc tính tiền thì thấy trong ví có tấm thẻ của Mục Lương Hòa, cô mân mê tấm thẻ một lát cuối cùng vẫn dùng thẻ lương của mình thanh toán. Áng chừng sau lần mua sắm này thì thẻ lương của cô cũng sắp cạn rồi.

Vừa ra khỏi tiệm thì chạm mặt hai người mặc tây trang màu đen, xem tướng mạo có thể là vệ sĩ. Thanh Ninh tránh sang một bên thì bị bọn họ cản lại, lúc đầu không thấy sợ lắm vì đang đứng giữa phố xá sầm uất, nhưng khi ba từ Mạnh tiên sinh vừa thoát ra khỏi miệng họ, Thanh Ninh không tự chủ theo bản năng lui về phía sau một bước.

“Tạ tiểu thư, xin đi theo chúng tôi.”

“Nếu tôi nói không?”

“Vậy thì thật có lỗi.”

Thanh Ninh không tưởng tượng được mình bị hai người đưa đi giữa thanh thiên bạch nhật mà không có ai ngăn cản, có lẽ nhìn gương mặt hai người đàn ông này mà mọi người không có ai dám cứu giúp. Bị nhét vào trong xe, khẩn trương lúc đầu dần dần lắng xuống, điện thoại của cô cũng đã bị tịch thu để tránh cô gọi người cứu viện.

Nhìn cảnh vật lướt nhanh chóng mặt ngoài cửa sổ xe, Thanh Ninh mệt mỏi nhắm mắt lại tựa vào ghế sau, nghĩ tới quá khứ ngọt ngào lần đầu đón cùng Mạnh Kiết Nhiên, họ đã trưởng thành, rất nhiều chuyện đã không thể trở về được quỹ đạo ban đầu.

Lúc xuống xe, đã có sẵn mười gã vệ sĩ đứng tách ra hai bên nhường lối cho cô đi, trong lòng lại dấy lên sợ hãi mặc dù biết Mạnh Kiết Nhiên cũng sẽ không tổn thương mình.

Thân thể cao lớn của Mạnh Kiết Nhiên tựa vào trước cửa sổ, con người đen nhánh không có tiêu cự nhìn bầu trời xanh thẳm, cũng không biết là đang nhìn nơi nào. Lúc sau nghe thấy tiếng cửa kêu mới thông thả giơ tay nới lỏng nút trên cổ áo và cổ tay, chậm rãi xoay người nhìn cô gái mới tiến vào, môi mỏng vẽ thành một đường cong.

“Thanh Ninh, đã lâu không gặp.”

” Mạnh Kiết Nhiên, chúng ta không cần thiết phải gặp nhau.”

“Em sai rồi, chúng ta giờ mới là bắt đầu.”

Thanh Ninh nhìn hần từ từ tiến lại gần, dừng ở cách cô nửa sải tay, đưa tay bưng ly rượu trên bàn giữa đầu uống một hơi cạn sạch, lộ ra nụ cười mang theo tham muốn giữ lấy cực mạnh, mà cô chính là con mồi trong mắt hần đã ở trong lòng chỉ đợi hần ăn bất cứ lúc nào. Ý thức này khiến cô rất khó chịu, theo bản năng lui về phía sau, nhưng thật đáng buồn phát hiện mình đã không có đường lui.

20. Chương 20

Mạnh Kiết Nhiên thu hết mọi biểu tình của cô vào mắt, khéo mắt lộ ý cười tà ác, không để ý sự phản đối kéo ghế ép cô ngồi xuống “Từ từ thưởng thức nhé, mùi vị thịt dê nướng ở đây không tệ đâu.” Ngón tay giữ trên vai cô chốc lát mới bỏ ra.

Thanh Ninh nào có tâm trạng ăn uống, món ăn vào trong miệng biến thành tởm nhạt, rượu vang cũng không đụng lấy một ngụm. Cô hiện giờ giống như một con búp bê vải mặc cho hắn định đoạt, nhưng búp bê này lại có tính cách, cô bảo trì trầm mặc không nói năng gì với hắn. Một lúc sau có thuộc hạ của hắn vào đưa đi động, Mạnh Kiết Nhiên cũng không hề muốn tránh đi mà trực tiếp nhận trước mặt cô, Thanh Ninh không hiểu hắn rốt cuộc muốn làm gì.

Tại Thanh Ninh càng ngày càng không rõ tính tình Mạnh Kiết Nhiên, lại càng không rõ tiếp theo hắn muốn đi nước cờ nào. Thật may, sau khi ăn cơm xong hắn đi sang phòng khác bàn công việc để cho cô được ở một mình, ngồi bên cửa sổ Thanh Ninh có thể thấy rõ đám vệ sĩ bên ngoài, nếu muốn chạy ra từ cửa sổ là một chuyện không tưởng.

Quanh quẩn trong phòng càng thấy nôn nóng, Thanh Ninh phát hiện lúc bản thân lâm vào tình cảnh khó khăn thì trong trí nhớ luôn hiện lên khuôn mặt của Mục Lương Hòa, chỉ tiếc anh không có ở đây, mà anh cũng không biết rằng mình bị Mạnh Kiết Nhiên bắt đến chỗ này.

Từng giây từng phút trôi qua làm hao mòn dần sự kiên nhẫn của cô, vừa bước ra cửa liền bị vệ sĩ chặn lại.

“Bảo Mạnh Kiết Nhiên quay lại đây cho tôi.”

Đoán chừng là do giọng điệu của mình quá mức ngang ngược, một tên vệ sĩ nhướng mày nháy mắt với tên còn lại bảo hắn đi đến một gian phòng khác, không bao lâu Mạnh Kiết Nhiên đẩy cửa đi vào, hình như rất hài lòng đối với bộ dạng tức giận của Thanh Ninh.

” Mạnh Kiết Nhiên, anh có tin tôi kiện anh tội xâm phạm đời tư không?” Thanh Ninh nhảy luôn lên sofa từ trên cao nhìn xuống chỉ vào mũi của hắn gào.

“Thanh Ninh, em sẽ không làm thế.” Mạnh Kiết Nhiên cười.

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Cô đã bị ép gần đến giới hạn sụp đổ rồi.

“Chỉ muốn em hòa nhập vào thế giới của anh thôi, không đáng sợ thế đâu.” Hắn vẫn như cũ cười nhẹ nhàng như thế nhưng lại là một Mạnh Kiết Nhiên quá mức xa lạ, cũng quá mức đáng sợ. Thanh Ninh phải cố giữ mình ra vẻ trấn định.

Gần tối, Mạnh Kiết Nhiên quay về nội thành nhưng không định thả cô, mà lại lần nữa đi về một phía ngoại ô khác. Mạnh Kiết Nhiên thủy chung tựa vào trên ghế ngồi, tay cường hãn nắm chặt lấy tay Thanh Ninh như muốn nghiền nát. Phẳng phất trong xe đều là hơi thở của hắn, nhưng lúc này trong đầu Thanh Ninh lại hiện lên một thứ mùi khác, là mùi thuốc lá rất nhạt. Mục Lương Hòa cũng hút thuốc lá nhưng hút rất ít, bàn tay anh luôn ẩm áp khô ráo, lòng bàn tay bởi vì quanh năm huấn luyện nên luôn có lớp chai, mỗi lần nắm tay cô, những vết chai đó lại cọ sát vào mu bàn tay.

Mục Lương Hòa tan hợp theo thói quen nhớ đến cô vợ nhỏ, đoán chừng giờ này đang ăn tối nên gọi về nhưng người nhận lại là chị Ngô.

“Ông chủ, cô chủ đi từ sáng tới giờ vẫn chưa về.”

Đầu kia bước chân ngừng lại, dừng ở cửa cầu thang, dưới ánh đèn mờ mờ bóng dáng anh có vẻ tiêu điều, hình như đã lâm vào trầm tư, âm thanh trầm thấp xen lẫn khàn khàn: “Có nói là đi đâu không?”

” Cô ấy không dặn, có thể là đi cùng bạn bè, không biết chừng sẽ về ngay đấy.”

Chị Ngô nói không phải không có lý, vừa cúp điện thoại anh lại bấm dây số quen thuộc. Mạnh Kiết Nhiên lấy di động trong túi quần ra, híp mắt nhìn dòng tên trên màn hình, môi mỏng tràn ra nụ cười rung động lòng người: “Thanh Ninh, em cho là tìm một quân nhân thì có thể vạch rõ giới hạn với anh sao?”

Lúc này bọn họ đứng ở mũi thuyền, ánh đèn hắt bóng lên người lơ mơ không rõ hình dáng, điện thoại trên tay Mạnh Kiết Nhiên đang phát ra âm thanh mà cô cố ý cài cho Mục Lương Hòa.

“Đưa tôi.”

Mạnh Kiết Nhiên cúi đầu nhìn điện thoại đang rung trong tay, nhìn lại cô gái đang giương lên vẻ mặt quật cường thì cười cười, hào phóng trả điện thoại vào lòng bàn tay cô, ngón tay có ý vô tình cọ cọ làm Thanh Ninh cả kinh, thật nhanh rút tay về. Tiếng chuông đã ngừng, Thanh Ninh tức giận trừng mắt lườm lại hắn, không lâu sau chuông lại reo, Mạnh Kiết Nhiên nhìn cô chạy tới đuôi thuyền nghe điện thoại, tiếng gió xen lẫn tiếng sóng làm hắn không nghe rõ được lời cô nói.

“Ở đâu?”

“Đang ở bên ngoài, khi nào anh về?” Tuy biết Mục Lương Hòa một tuần nữa mới về được nhưng Thanh Ninh vẫn hy vọng anh có thể về sớm một chút. Đối với tình cảm của mình hiện tại, Thanh Ninh cho rằng cô đã sinh ra cảm giác ỷ lại vào anh.

Nghe giọng nói mềm mại của cô, thần kinh căng thẳng của Mục Lương Hòa như được nói lỏng, anh đi tới bên cửa sổ ngắm sao trời nói “ Chắc phải hết tuần.”

“Ồ.” Trong lúc nhất thời hai người giữ điện thoại không biết nói gì, chỉ yên lặng nghe tiếng thở của nhau. Thanh Ninh chợt nhớ đến lưng anh bị thương nên tỉ mỉ dặn dò anh chú ý sức khỏe, dặn anh đi ngủ sớm rồi cúp máy trước.

Mục Lương Hòa nghiêng đầu bất động nhìn bầu trời đầy sao, hồi tưởng thật lâu giọng nói của người con gái, qua hồi lâu mới sực tỉnh thấy chân đã tê cứng.

“Thanh Ninh, đừng nói là các người đang yêu thật nhé.” Nghe điện thoại xong quay lại Thanh Ninh bị Mạnh Kiết Nhiên túm chặt lấy tay đè vào lan can tàu. Phía dưới là tiếng sóng, trong không khí tản mát mùi nước sông, gió đêm rất mạnh thổi phật phật chéo áo Thanh Ninh, làm rối tung đám tóc sau đầu. Cả người bị đè trên lan can không thể động đậy, cô nghĩ nếu mình trả lời thật thì hắn sẽ không do dự chút nào mà ném ngay cô xuống sông làm mồi cho cá.

” Mạnh Kiết Nhiên, tôi cũng không phải là đứa xấu nhất trần đời, có người theo đuổi chẳng lẽ rất kỳ quái?”

Cho dù trong lòng sợ, cô vẫn như cũ làm bộ trấn định, nghịch ngợm hướng hắn nháy nháy mắt. Mạnh Kiết Nhiên vốn là mặt âm trầm, cánh tay kẹp chặt, lại chợt nhìn thấy cô nghịch ngợm nháy mắt với mình giống y với nhiều năm về trước, từ xa nhào vào trong ngực hắn ôm cổ cười duyên nói: “Tiểu Nhiên Tử, công trầm hồi cung.”

Những kỷ niệm quý báu kia hắn vẫn cẩn thận cất giữ chỉ vì ngày sau gặp lại, tay không tự giác đặt lên con mắt sáng như minh châu của cô tỉ mỉ vuốt ve, tiếp đó nhẹ nhàng hôn lên, cái hôn bị Thanh Ninh tránh được sượt xuống gò má.

Mạnh Kiết Nhiên khôi phục vẻ bình thường, giống như cứ chỉ dụ dằng mới vừa rồi không hề tồn tại, khoe miệng dâng lên nụ cười khổ sở lại tà ác, cũng không buông tay, ngược lại lôi kéo cô vào trong khoang thuyền.

“Ông chủ, người đã được đưa đến.”

Thanh Ninh liếc nhìn người đàn ông mặc áo đen cung kính đứng ở một bên kia, trên mặt hoàn toàn lạnh lẽo, gò má góc cạnh rõ ràng, thấy hắn chính là người mang cô từ cửa hàng quần áo bắt đi thì không khỏi thêm chán ghét, lúc đi ngang qua hắn cố ý nghiêng gót giày lên chân hắn thật mạnh.

Mạnh Kiết Nhiên thu hết hành động của cô vào trong mắt “Thanh Ninh, về sau đừng chọc vào Vệ Đông.” Lúc vào khoang thuyền hắn nghiêng người nói như ra lệnh cho cô. Thanh Ninh đến ngay cả thủ trưởng ra lệnh cũng không nghe, huống gì là Mạnh Kiết Nhiên. Cô đến nhìn cũng không thêm nhìn hắn, Mạnh Kiết Nhiên lần này không lấy thế làm giận, đưa tay đẩy cửa ra, mang theo cô vào một gian phòng trong khoang thuyền.

Căn phòng trống bồng chốc đã chật cứng người, đều mặc vest đen đeo mắt kính đen sì không nhìn rõ được khuôn mặt. Thanh Ninh chỉ dám bất động đứng nguyên tại chỗ, trấn lấn lòng bàn tay đều toát mồ hôi.

Mạnh Kiết Nhiên nắm tay Thanh Ninh kéo vào trong, tên đàn ông đang ngồi trên ghế chủ vị dập tắt thuốc đứng lên chào đón, những người khác cũng đồng loạt đứng dậy theo. Cô nhìn Mạnh Kiết Nhiên cùng tên cầm đầu kia chào hỏi một lúc mới chia chủ khách ngồi xuống, cô bị buộc ngồi cạnh Mạnh Kiết Nhiên. Trong phòng tất cả đều là đàn ông, chỉ duy nhất Thanh Ninh là nữ giới nên mọi ánh mắt đều tập trung lên người cô.

“Vị này là?”

“Đây là vị hôn thê của tôi, Tạ Thanh Ninh, đây là Tần tiên sinh.” Cô không ngờ Mạnh Kiết Nhiên sẽ giới thiệu như vậy, càng không ngờ tất cả người ngồi trong phòng đều nhất tề gọi cô là chị dâu, khiến cô như ngồi trên đống lửa. Ban đầu lúc ở doanh trại nghe cấp dưới của Mục Lương Hòa gọi một tiếng chị dâu cô cũng chỉ cảm thấy ngượng ngùng, hiện tại trừ kinh khủng thì không có một chút ngượng ngùng nào.

“Hân hạnh, hân hạnh.”

Vị Tần tiên sinh ngồi đối diện đưa tay về phía cô, trông hắn chưa đến 30 tuổi, bề ngoài không tính là tục tằn nhưng là không thể coi là lịch sự, đeo đôi gọng kính màu vàng, phía sau tròng kính là đôi mắt hẹp dài cười mà như không cười. Thanh Ninh bất đắc dĩ vươn tay chạm nhẹ một cái liền lập tức buông ra, cảm giác bàn tay dính thứ gì không gột sạch được, sợ người khác để ý cô cúi đầu ngồi im một bên. Chỉ nghe vị Tần tiên sinh nói một câu “Bắt đầu”, mấy người mặc vest đen lập tức theo trật tự lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ ngồi mặt đối mặt nhau.

Một tay vẫn bị Mạnh Kiết Nhiên nắm chặt, tay kia đút trong túi vuốt ve di động mới rồi trò chuyện với Mục Lương Hòa, giờ cô rất muốn nghe giọng nói của anh.

” Bây giờ cả thành phố C này đều phải cúi đầu nghe theo Mạnh tiên sinh, đúng là hậu sinh khả úy.”

“Tần tiên sinh quá khen.”

“Lần này vốn cũng không muốn làm phiền Mạnh tiên sinh, chỉ là tình huống bây giờ có chút đặc biệt.”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, lần đầu tiên nghe được từ Hạ Gia Mẫn việc Mạnh Kiết Nhiên bắt tay với xã hội đen cô không tin, giờ tận mắt chứng kiến cô không thể không tin. Người đàn ông cô từng yêu chết đi sống lại trong quá khứ này đã hoàn toàn nhúng chàm rồi.

21. Chương 21

Suy nghĩ trong đầu bị quẩn chặt như một tấm lưới, Thanh Ninh lấy cớ đi toilet để ra ngoài. Mới vừa đi tới khúc quanh thì Vệ Đông lặng yên không tiếng động xuất hiện trước mắt, mặt không thay đổi nhìn cô run rẩy tựa vào tường để chống đỡ cơ thể, hắn trầm giọng cất tiếng: “Tạ tiểu thư, có phải hồi hận khi biết không?”

Thanh Ninh vẫn chưa hết sợ hãi, còn chưa mở miệng thì Vệ Đông đã nói tiếp: “Cô đã không còn đường lui, chỉ có đi theo ông chủ.” Nói xong hắn sắc bén liếc cô một cái rồi biến mất, Thanh Ninh vuốt ngực chạy vào toilet khóa trái cửa. Trong không gian nhỏ hẹp cô lấy ra di động trong túi bấm dãy số quen thuộc. Đầu dây bên kia chỉ vang lên hai tiếng chuông đã được nhận, Thanh Ninh mở miệng ngậm miệng mấy lần mới thốt nên lời.

“Thủ trưởng, em đói rồi.”

Mục Lương Hòa đang ở trong nhà khách, mới từ trong phòng tắm bước vội ra nhận điện thoại, một tay nắm điện thoại một tay mở laptop, nghe cô dùng giọng mũi rất nặng nói đói bụng, đại khái đoán được gì đó, khép lại laptop: “Thanh Ninh, em là quân tầu, phải kiên cường.” Những lời này thốt ra xen lẫn một tiếng thở dài, làm như bất đắc dĩ, lại như cương chiêu.

Tạ Thanh Ninh chỉ cảm thấy chóp mũi cay cay, nháy mắt một cái nước mắt liền rơi xuống. Mạnh Kiết Nhiên lần này rõ ràng là đem tất cả bí mật của mình thậm chí cả chuyện mua bán ma túy cũng tiết lộ cho

cô với mục đích cột chặt cô lại bên người không cách nào giãy ra khỏi tầm lưới. Cho dù cô có là người chính nghĩa thì cũng sẽ không đi tố giác với cảnh sát, hẳn chính là nắm được điểm này nên mới dám lộng hành như vậy.

Quệt quệt lung tung nước mắt trên mặt, Thanh Ninh hét vào đầu dây bên kia: “Mục Lương Hòa, anh là đồ khốn kiếp.”

“Ừ, anh khốn kiếp.” Mục Lương Hòa lập lại rõ ràng lời cô, ngón tay vô thức miết cạnh laptop, làm chồng mà lúc vợ khóc lại không có mặt thì đúng là khốn kiếp.

” Mục Lương Hòa, anh không chỉ khốn kiếp mà còn là một tên lường gạt, em muốn kiện anh ra tòa án quân sự để ọi người đều biết bộ mặt thực của anh.”

“Được, tất cả đều nghe em .”

“Mục Lương Hòa, em sao lại gả cho anh cơ chứ?” Thanh Ninh trượt theo vách tường ngồi xổm xuống thấp giọng oán trách, Mục Lương Hòa vẫn duy trì tư thế cũ không nhúc nhích, trong con ngươi đen tối có chút ánh sáng lóe lên “Thanh Ninh, chờ anh về.”

Thanh Ninh nghe vậy thì cúp ngang cuộc gọi, Mục Lương Hòa nắm điện thoại chân mày bắt đầu nhíu lại đưa tay gãi mái tóc hấy còn sũng nước. Nói không lo lắng là giả, anh ở trong phòng đi tới đi lui cố gắng thuyết phục trấn an những lo lắng xao động trong lòng, lần đầu tiên sinh ra loại cảm giác vô lực đối với chức vụ mình đang mang. Anh biết tính khí cô vợ nhỏ ương bướng, cũng biết cô tính trẻ con, nếu không ban đầu cũng sẽ không cùng anh kết hôn, anh gọi lại cho cô thì đầu kia đã tắt máy.

Tạ Thanh Ninh đứng trong phòng vệ sinh ẩm ướt hồi lâu rồi mới rửa mặt ra ngoài thì bọn người áo đen đã tản đi hết, cái tên họ Tần kia đi cũng như đến vô cùng thần bí. Trong phòng chỉ còn lại Mạnh Kiết Nhiên và người của hắn, Vệ Đông đứng ở ngoài cửa giống như đang đợi cô. Sau khi bọn thuộc hạ rút lui hết, Mạnh Kiết Nhiên vẫn ngồi ở trước vị trí cũ nhưng trông vô cùng mệt mỏi, cô tịch, Thanh Ninh không dám đến gần hắn mà đứng sát vào vách phòng.

Mạnh Kiết Nhiên đưa cô về nhà trọ đã là 11 giờ đêm, Thanh Ninh chỉ sợ hắn nặng nề đòi lên ngồi uống nước gì đó, thế nên xe mới dừng là cô liền vọt xuống chạy vào thang máy cho đến lúc khóa được cửa phòng cô mới dám thở mạnh.

Một đêm này Tạ Thanh Ninh mất ngủ, đồng thời Mục Lương Hòa cũng mất ngủ, mở to mắt đến trời sáng, nháy nháy mắt, rời giường thay quần trang.

Mấy ngày sau đó Thanh Ninh vẫn ngày ngày lo sợ Mạnh Kiết Nhiên lại tìm đến nên hết sức lo lắng đề phòng. Lại thêm mấy ngày nữa cuộc sống mới trở lại bình thường, sáng sớm ăm điểm tâm do chị Ngô làm rồi đến công ty, chiều bắt xe bus về nhà. Do đại viện cách công ty không xa nên chỉ cần ngồi xe 5 phút, khi về có thể tiện đường ghé tiệm hoa mua một ít hoa cỏ về trưng làm căn phòng được đơn giản có thêm một phần ấm áp.

Hôm nay như lệ thường cô tan làm xong thì ghé tiệm hoa mua một bó cúc, về đến nhà một tay ôm hoa một tay lục túi tìm chìa khóa mở cửa không thấy mới nhấn chuông gọi. Chị Ngô vừa mở cửa ra thì cô bắt đầu phàn nàn hôm nay xe bus đông người ra sao, cô đi giày cao gót bị người ta giẫm một cái như thế nào. Đợi mãi không thấy chị Ngô lên tiếng, vừa quay ra sau thì chạm ngay Mục Lương Hòa đứng ở phía sau cửa, một tay còn giữ trên nắm đấm cửa, bộ dạng mới vừa tắm rửa xong.

Thanh Ninh thất thần nhớ tới đêm hôm đó vừa khóc vừa gọi điện cho anh, đem tất cả yếu đuối đều bộc lộ cho anh thấy giống như người bị trút bỏ y phục không còn chỗ nào giấu giếm. Tự nhiên chỉ muốn chạy trốn khỏi tầm với của anh nhưng Mục Lương Hòa nhanh hơn đã ngoắc tay kêu cô lại gần. Thấy cô không nhúc nhích anh lập tức tiến lại đưa tay chụp tới nhưng chỉ bắt được bó cúc.

“Ở cùng thủ trưởng rồi xem ra bản lĩnh tiến bộ không ít nhỉ?”

Mục Lương Hòa không bắt được cô vợ nhỏ ít nhiều cảm thấy không vui, nhìn chằm chằm cô vợ đang chạy trốn phía xa kia lần nữa ra lệnh: “Tối đây, anh sẽ không nhắc chuyện cũ nữa.”

“Thủ trưởng, anh nói quá khứ thì là quá khứ, làm vợ anh thật là không còn mặt mũi.” Quảng tú xách lên ghế, Thanh Ninh khoanh tay ôm ngực híp mắt nhìn anh, không quên trợn mắt khiêu khích với anh.

Mục Lương Hòa trong máu vốn là chủ nghĩa đàn ông, thân lại là quân nhân, một tay của anh đã có thể kiềm chế cô gái trước mặt, không đợi Thanh Ninh biết chuyện gì xảy ra thì người đã bị ép lên tường. Chị Ngô nghe thấy tiếng hét lớn ra khỏi bếp, thấy tư thế thân mật của hai người thì lại quay trở vào không quên đóng cửa lại.

Mục Lương Hòa tuy là ẩn cô ở trên vách tường nhưng vẫn đưa tay ôm cô vào ngực. Thanh Ninh quay mặt vào tường cúi đầu nhìn được tay anh, trên mu bàn tay có một vết sẹo dài chừng 6 phân tuy dấu sẹo đã mờ theo thời gian nhưng vẫn có thể nhìn ra được đó là vết thương nặng. Thanh Ninh không cố giãy khỏi vòng ôm của anh nữa vì cô xấu hổ phát hiện mình thích được anh ôm, mà nguyên nhân được cô nhận định là do lần quan hệ thân mật mấy ngày trước hoặc cũng có thể do cô cô đơn đã quá lâu rồi.

“Thủ trưởng, sao bỗng nhiên lại quay về?”

Thanh Ninh đứng trong lòng anh nhẹ nhàng hỏi, Mục Lương Hòa cười một tiếng, anh rất ít cười hay tối thiểu là ở trước mặt cô đều lúc nào cũng làm mặt lạnh.

“Là ai ở trong điện thoại khóc hỏi anh khi nào về?”

Thanh Ninh chần kín, định đưa tay bịt miệng anh lại thì ai ngờ ngón tay đã bị Mục Lương Hòa ngậm vào trong miệng, nhiệt độ nóng rực từ đầu ngón tay dâng lên, rất nhanh truyền khắp toàn thân, Thanh Ninh mở to mắt cảm nhận đầu lưỡi của anh đang liếm trên ngón tay mình, tê tê dại dại, muốn rút ra thì anh tự nhiên cũng thả ra, cô nhìn ngón tay mình tràn đầy nước miếng của anh mà không biết nói gì.

“Thủ trưởng, anh cầm tinh con chó à.”

“Thanh Ninh, anh cầm tinh con gì em sẽ không biết đâu.” Anh không hề nhắc tới chuyện lần trước cô khóc gọi điện cho anh, thức thời chuyển chủ đề “Trần Minh nói em đã tìm được việc. Đi làm ở đâu thế?”

Thanh Ninh nhảy lên tránh xa khỏi ngực anh, nghịch ngợm cười một tiếng “Không nói cho anh.” Rồi cầm bó cúc lên đi vào trong, Mục Lương Hòa đi theo vào nhìn cô thuần thục cắm hoa, không thể phủ nhận, căn nhà này càng ngày càng có cảm giác của “nhà”, trên bệ cửa sổ treo lồng chim, một chùm phong linh màu trắng leng keng, salon có cái gối ôm đáng yêu, bàn trà còn bày một ít đồ ăn vặt nữa.

Ăn tối xong, chị Ngô dọn dẹp xong cũng đi về, một mình Mục Lương Hòa ngồi trên sofa phòng khách xem chương trình quân sự. Thanh Ninh coi đây là đêm đầu tiên bọn họ ở bên nhau sau lần đầu tiên, cô vui mình sâu trong bồn tắm lan man nghĩ tí nữa anh có phải sẽ lại phát thú tính hay không, nếu phải thì sức lực của cô cũng chẳng làm được gì vì anh chỉ cần một tay là đã có thể tóm gọn cô rồi, lần đầu tiên Thanh Ninh có suy nghĩ sao mình lại có thể gả ột người đàn ông cường hãn như thế chứ.

Đang mải nghĩ thì điện thoại reo vang, là hoa hoa công tử Tề Mạc Đình gọi tới rủ đi chơi. Nếu là trước kia cô đã không nghĩ ngợi gì mà gật đầu, nhưng hiện tại dù sao cũng là người đã kết hôn, cũng cần phải ý tứ một chút nên liền từ chối “Không đi, không đi, tôi còn muốn ngủ để dưỡng nhan nha.”

“Bộ dạng em ấy à, dù có ngủ nữa cũng không nở được hoa đâu.”

“Được rồi, được rồi, chúc cậu chơi vui vẻ, dù sao có công mài sắt có ngày thành kim.”

Nhanh chóng cúp điện thoại ngăn cách tiếng nghiêng răng nghiêng lợi từ đầu kia, Tề Mạc Đình không bao giờ có thể đầu lại cô. Mục Lương Hòa đứng ở bên ngoài đang định mở cửa đi vào phòng, nghe thấy câu có công mài sắt có ngày nên kim của cô vọng ra thì lại buông tay nắm cửa quay ra.

Chờ Thanh Ninh tắm xong ra ngoài thì Mục Lương Hòa đã tắm rửa xong đang hoang nằm trên giường, tay cầm cuốn tiểu thuyết cô xem dở tối qua có tiêu đề Cục cưng bé nhỏ của thiếu tướng đại nhân Thanh Ninh chốt dạ muốn đoạt lại quyển sách từ trong tay anh, Mục Lương Hòa nhẹ nhàng tránh được, cô không đoạt được tiếp tục không cam lòng xông tới chỉ nghe bên tai Mục Lương Hòa trầm thấp giọng nói : “Em thích loại tư thế này?”

Nhìn mấy trang sách để sẵn Thanh Ninh nhớ ra hôm qua đang xem đến đây thì buồn ngủ quá nên tiện tay gấp lại làm dấu, lọt vào trong mắt Mục Lương Hòa lại thành cố ý đánh dấu ghi nhớ. Thanh Ninh xấu hổ

không còn gì để nói, sắc mặt thoát biến đổi, vành tai nhỏ nhắn cơ hồ cũng muốn nhỏ máu rồi. Mục Lương Hòa rất hài lòng đối với biến hóa của cô, bàn tay thon dài tiếp tục lật dở trang sách đọc nhanh như gió, nụ cười trên mặt càng lúc càng rõ ràng, sau đó anh khép sách lại một lần nữa hài hước đọc to tên sách —— Cục cưng bé nhỏ của thiếu tướng đại nhân .

Sự vui vẻ không chỉ hiện rõ trên nét mặt mà ngay cả trong mắt cũng tràn đầy ý cười. Trả sách về tủ đầu giường, Mục Lương Hòa bắt đầu cởi quần áo, tốc độ cực nhanh, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã cởi sạch không còn gì. Quần áo bị anh cố ý ném lên không trung không sai lệch một chút nào mà rớt ngay trên đầu Thanh Ninh, cô kinh hoảng đang muốn kéo ra thì bất thành linh đã bị anh ôm lấy đè xuống dưới người.

“Thanh Ninh, nên bắt đầu từ tư thế nào trước nhỉ?”

Thanh Ninh không kịp phản kháng đã bị đôi mắt đầy dục vọng của anh khóa chặt, áo ngủ trên người nhanh chóng bị cởi ra phơi bày da thịt non mềm trong không khí.

22. Chương 22

“Thủ trưởng, em muốn nói chuyện.” Thanh Ninh vội vã giữ anh lại, hai tay chống trên lồng ngực rộng vô tình lại đặt đúng đầu vú nhỏ, chỉ cảm thấy lòng bàn tay càng nóng hổi, mắt Mục Lương Hòa tối đi, tiếng nói trầm khàn tràn ngập mùi dục vọng vang lên “Ừm ~~ chỉ cần em nói ra anh đều sẽ thỏa mãn.” Áo ngủ vương vãi đã bị anh kéo tuột xuống tận bên hông, chỉ cần kéo dây lưng một chút là có thể hoàn toàn cởi xuống, ban đầu mua bộ đồ ngủ này là bởi vì thoải mái, giờ xem ra là tự bê đá đập chân mình rồi.

“Thủ trưởng, sách viết không phải mọi cái đều tin.”

“A, xin chỉ giáo.”

“Mấy thứ kia chỉ là trêu đùa lừa gạt mấy cô gái mới lớn, anh mau xuống đi, mấy ngày vừa rồi đi công tác chắc là rất mệt mỏi, để em xoa bóp cho nhé.”

Thanh Ninh chủ động lấy lòng, đôi tay trên lồng ngực bắt đầu xoa xoa lướt đến bờ vai, màu sắc trong đôi con ngươi Mục Lương Hòa càng ngày càng đậm, hồ hấp dần dần tăng thêm, cái tay nhỏ bé đang chạy loạn cô rõ ràng là đang khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh. Lúc đầu cũng chỉ là muốn trêu chọc cô thôi, ai ngờ về sau thật sự động tình, biến hóa trên thân thể làm cho anh thoáng ảo não.

“Thủ trưởng, thoải mái không?” Cô vẫn còn ngây ngô chưa phát giác, còn muốn tiếp tục ý đồ ngăn cản.

“Thanh Ninh, vất vả rồi, bên dưới cứ để anh là được.” Mục Lương Hòa nắm tay cô kéo đến đỉnh đầu biến thành kim giữ, tay còn lại lưu loát lột sạch chương ngại cuối cùng. Dưới ánh đèn hai thân thể xích lỏng khít khao dán chặt một chỗ, Thanh Ninh càng giãy giụa lại càng khiến Mục Lương Hòa khó có thể tự kiềm chế.

Một đường vòng vo hôn xuống vô cùng nóng bỏng, đầu óc trở nên trống rỗng, Mục Lương Hòa yêu thích thân thể mềm mại của cô tựa như mạnh tay sẽ vỡ, chỉ muốn vĩnh viễn trộn vào trong thân thể làm một. Cái hôn lướt xuống bụng, gặm cắn bắp đùi, lại tiếp tục trượt xuống đầu gối, mắt cá chân, cuối cùng là lưng bàn chân, một chỗ cũng không buông tha. Mục Lương Hòa nằm ở cạnh chân cô yêu thương hôn giống như một loại sùng bái.

Thân thể lại bị anh lật qua hôn từ dưới lên trên, môi lưỡi nóng bỏng lướt qua mỗi một tấc da thịt mịn màng, Mục Lương Hòa nương theo cái hôn từ từ bao phủ cả người cô, cảm nhận thân thể cứng ngắc của Thanh Ninh thì dịu dàng dụ dỗ : “Đạn đã lên nòng, vợ à, có thể bắn chưa.”

Tạ Thanh Ninh nghe vậy bật cười “Hi hi” thành tiếng, không ngờ Mục Lương Hòa cũng sẽ có mặt hài hước như vậy, đưa tay ôm lấy mặt anh cũng bắt đầu trở miệng lưỡi: “Nhiên liệu chuẩn bị chưa đủ, hoãn tấn công.”

“Vợ à, trứng ở trên đây không phát không được.”

Mục Lương Hòa nói xong câu này, thân mình chống đỡ ở cửa động, không nhẹ không nặng vuốt ve, sau khi cảm thấy cô đã đủ ấm ướt mới động thân trầm người xuống.

Không khí vô cùng êm ái ngọt ngào -> tỉnh lược 300 chữ.....

Trong sách viết chẳng qua cũng chỉ là giải trí một chút mà Mục Lương Hòa cố tình nghiêm túc đem mấy tư thế đó ra thực hành chơi đùa Thanh Ninh đến mức động ngón tay cũng không có sức mới thở hổn hển từ trên người cô xuống. Anh đưa tay ôm chầm cô kéo vào lồng ngực tinh trắng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái lưng trơn bóng.

“Căn cốt này còn phải luyện tập thật tốt mới được!@#\$\$%\$@”

Mục Lương Hòa sau khi xong chuyện phát biểu ý kiến, Thanh Ninh bị chọc tức trợn mắt nhìn lại, bị dày vò thành ra như vậy còn ghét bỏ thể chất cô kém, “Thủ trưởng nếu không được tận hưởng, có thể ra ngoài tìm thêm mấy tay chơi, hứ.... em mời.”

“Nói không ngượng miệng.”

Mục Lương Hòa đưa tay nhéo lỗ tai cô, há mồm cắn vành tai đẹp đẽ. Thanh Ninh bị đau, nhấc chân thúc vào bụng anh nhưng đều bị hai chân anh đè lấy, một lần nữa lại bị đè phía dưới ” Thanh Ninh, ngày mai bắt đầu nghe thủ trưởng chỉ huy.”

Lúc ấy cô hãy còn chưa hiểu ý tứ lời nói của anh, ngộ nguậy trong lòng anh một lúc, sau đó bị anh vác lên vai vào phòng tắm tắm rửa.

Một đêm này bởi vì dùng quá nhiều tinh lực nên Thanh Ninh ngủ rất say. Bình thường sáng sớm cô sẽ ngủ đến khi tự tỉnh thì thôi, hôm nay bỗng nhiên bị một tràng tiếng còi. Ở đây là đại viện quân nhân, tuy cũng sẽ nghe được tiếng còi nhưng cũng sẽ không rõ ràng như vậy, âm thanh kia vẫn không ngừng ở bên tai cô réo rắt. Thanh Ninh lật người, kéo chăn đắp lút đỉnh đầu để tránh đi âm thanh kia, trong lúc cô mơ mơ màng màng còn muốn ngủ, chăn đột nhiên không cánh mà bay, tiếng còi lần nữa rõ ràng.

Cô ôm đầu phiền não mở mắt ra, trên người bởi vì không có chăn cảm thấy lạnh lạnh, khuôn mặt phía trước dần rõ ràng, cô vẫn còn chưa hồi hồn.

“Rời giường, em còn 5 phút.”

Mục Lương Hòa thấy cô tỉnh thì nhả cái còi ra cầm ở trong tay, lại nhìn đồng hồ “Còn có bốn phút năm mươi hai giây.”

Thanh Ninh khừ khừ mò dậy, bởi vì đêm qua điên cuồng, giờ phút này cái eo loáng thoáng đau, vẫn còn chưa ý thức được hoàn cảnh hiện tại: “Em muốn ngủ, anh ra ngoài đi.” Vừa muốn khom lưng kéo chăn trên đất thì bị anh giữ lại.

“Huấn luyện sáng nay em phải tham gia, còn bốn phút ba mươi giây.”

Mục Lương Hòa lấy một bộ đồ thể thao trong hộp tủ đặt trên giường, “Mặc vào đi theo anh.”

Ngủ không ngon vốn đã tức giận, cộng thêm Mục Lương Hòa mang nét mặt ra lệnh trưng ra, trong lòng chống đối càng mãnh liệt, cầm lấy gối đầu che mặt ngủ tiếp, Mục Lương Hòa đứng ở trước giường, xoa bóp huyết Thái Dương, hết sức tỉnh táo tự nói với mình, đây là vợ không phải lính nhưng vẫn dần lòng huấn luyện.

Mới nằm xuống lại bị Mục Lương Hòa dựng dậy, đã lâu rồi không phải dậy sớm như thế, cô vô cùng bất đắc dĩ hít khí lạnh đi theo anh xuống lầu, một trước một sau đi ra sân huấn luyện của đại viện.

Lúc này mặt trời vẫn chưa lên hẳn, sương mù hãy còn rất dày, phía đông mới chỉ le lói vài tia sáng, Thanh Ninh đưa mắt nhìn khắp nơi một lượt, lại quay sang nhìn Mục Lương Hòa một thân đen ngòm giờ phút này đang tinh thần sáng láng đứng trên đường chạy, miệng ngậm cái còi, mặt lạnh mà nghiêm. Trong lòng thoáng động, chẳng lẽ anh thật muốn mang cô ra huấn luyện, nhưng mình là vợ thủ trưởng cơ mà !@#\$\$%\$@

“Khởi động làm nóng người trước để lát chạy bộ tránh bị thương.”

Thanh Ninh nghe tai trái ra tai phải, biếng nhác làm theo động tác của anh, không có một động tác nào ra hồn, lúc ép chân lại thấy dây giày buộc không đẹp mắt thế là lại thông dong ngồi xuống buộc dây giày.

“Không tin em có thể thắt được ra đóa hoa đâu.”

Mục Lương Hòa đã khởi động xong, thân hình cao lớn đứng ở trước mặt cô, mặt không biểu tình nhìn Thanh Ninh buộc dây giày rồi cuộc không nhìn được giáo huấn. Thanh Ninh cũng không để mấy lời anh nói trong lòng, thầm oán Mục Lương Hòa hôm nay chắc là uống lộn thuốc.

“Em chạy đi, hôm nay cứ chạy 5 vòng cho quen đã.”

Thanh Ninh đang hớn hở xem mặt trời mọc phía đông, bên tai nghe được Mục Lương Hòa kêu chạy 5 vòng, nhìn cái sân này một vòng đường chạy cũng phải 400m, 5 vòng tức là 2000m. Ngày xưa đi học chỉ phải chạy 800m cô đã muốn chết rồi, trực tiếp tê liệt ngã xuống sân thể dục hướng chỉ là bây giờ 2000m, có thể đoán được dưới sự giám sát độc ác của Mục Lương Hòa sẽ cỡ nào bị thảm.

“Bắt đầu.”

Tiếng còi huýt lên, cô miễn cưỡng chạy, vì giảm bớt cự ly Thanh Ninh chạy vòng trong, Mục Lương Hòa đồng thời theo sát sau lưng cô cứ thế chạy hết một vòng.

“Tiếp tục, thử gia tăng tốc độ.”

Trời mới biết cô chạy được thế là tốt lắm rồi, không để ý tới anh tiếp tục duy trì tốc độ chạy về phía trước. Sáng sớm trên sân tập cũng có không ít người tập thể dục, nhưng đa phần đều là đàn ông mặc ba lỗ để lộ cơ bắp trong không khí, nhìn xung quanh cũng chỉ có mình cô là con gái, thật là tức mà.

“Thủ trưởng, anh là đang áp dụng ngược đãi tinh thần và thân thể vợ, muốn lên tòa án quân sự.” Thanh Ninh hướng về phía Mục Lương Hòa kêu, anh vẫn về mặt bình thường thả cái còi trong miệng xuống.

“Nếu còn có hơi sức nói chuyện, không bằng chạy thêm một vòng.”

“Anh thật khôn kiếp.”

Cô siết chặt quả đấm hồng hồng học học chạy, được đến vòng thứ ba thì bắt đầu khó thở, bước chân như đổ chì di động khó khăn.

“Điều chỉnh hô hấp và nhịp chân.”

Thanh Ninh nghe vậy bước chậm lại, cũng không biết điều chỉnh có chính xác hay không, dù sao cảm thấy hơi thư thái một chút, cắn răng lại chạy được 4 vòng trong khi Mục Lương Hòa thủy chung theo sát phía sau.

Lần nữa quay đầu, mang theo giọng mũi: “Thủ trưởng, em sắp bị anh luyện hỏng rồi !@#%\$#@”

“Còn 1 vòng, không được phân tâm, nhìn phía trước.”

Thanh Ninh không nghe, đầu đầy mồ hôi, định xoay người chạy chậm lại cùng anh cò kè mặc cả.

“Cẩn thận dưới chân.”

Mục Lương Hòa mắt tinh nhìn thấy tảng đá dưới chân, muốn nhắc nhở đã không kịp, cô một bước đạp lên, trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất, mắt cá chân một hồi đau rất.

23. Chương 23

“Để anh xem.”

Mục Lương Hòa bàn tay lưu loát vén ống quần, nắn bóp xương mắt cá chân, may không bị gãy, xoa xoa rồi đỡ cô lên “Đi thử xem nào.”

“Đau, nhất định là gãy rồi, đều do thủ trưởng anh làm hại.” Thanh Ninh làm bộ đáng thương dựa trên vai anh, một tay nắm chặt ống tay áo, tay khác chộp vào bên hông anh, cả người như muốn đu vào anh, Mục Lương Hòa thầm thở dài, mắt liếc nhìn cái miệng bla bla của cô mà cong khóe môi.

“Còn không buông tay, muốn anh vác về.”

Hai bên thì thăm giằng co, Thanh Ninh mặc dù không vui nhưng cũng không muốn bị vác về, Mục Lương Hòa bước lên trước ngồi xổm xuống hướng cô kêu: “Còn chưa lên.”

Mục Lương Hoà cứ như vậy mà làm sản sinh trong Thanh Ninh thứ tình cảm không tên, cô từ từ áp sát lên lưng ôm chặt cổ anh, lúc này mặt trời đã mọc hẳn, ánh sáng vàng óng ánh rải đầy cả bãi tập, trong ánh sáng vàng cảnh vật trở nên ẩn ẩn hiện hiện, Mục Lương Hòa công cô trên lưng đi ngang qua một mảnh đường mòn toàn bóng cây, ánh mặt trời chiếu lên bóng hai người loang lổ.

Trên đường thỉnh thoảng gặp mấy cô mấy thím đi chợ sớm trở về, chắc là cũng quen biết Mục Lương Hòa đều khen hai người vợ chồng son ái ái, Thanh Ninh nghe được lại thấy buồn cười, cô và Mục Lương Hòa hiện tại không tính là ân ái, nhiều lắm chỉ là hợp tướng vợ chồng mà thôi.

“Thủ trưởng, em có nặng không?”

Chợt nghĩ đến chuyện này, nghe nói quân nhân bọn họ lúc huấn luyện thường mang sức nặng bao nhiêu kí lô mà chạy, cho nên trọng lượng của cô chắc có thể tính là đủ cân lượng chứ.

“Vẫn còn trong phạm vi chịu đựng.”

“Vậy anh có thể mang được bao nhiêu?”

“Một con heo trưởng thành.”

Mục Lương Hòa không nhanh không chậm mở miệng, nói đến chữ “Heo” thì cố thêm một chút giọng điệu, đây không phải là đem cô so sánh với heo sao, Thanh Ninh nhỏ mọn nhéo lỗ tai anh, muốn nhéo đủ 180 độ nhưng cuối cùng vẫn không nỡ.

Mục Lương Hòa bước chân dài rất nhanh đã về đến nhà, chị Ngô nhìn anh công Thanh Ninh vào chỉ cho rằng hai người đang âu yếm nên vào bếp luôn không quay ra nữa. Mục Lương Hòa tiếp tục công cô lên lầu, hai người tắm dội một phen đổi ý phục mới xuống ăn điểm tâm, Thanh Ninh ăn ít nên bao nhiêu đồ ăn còn lại đều được Mục Lương Hòa cho trong bụng.

Hôm nay cũng phải đi làm mà đường đến công ty cũng nằm trên tuyến đường đến doanh trại nên nghĩ chỉ bằng đi nhờ xe thủ trưởng.

Trần Minh lái xe, hai người bọn họ ngồi ở phía sau, Mục Lương Hòa như cũ là một thân quân trang trắng thơm, thỉnh thoảng cúi xem đồng hồ đeo tay, đôi tay khê nắm quyền đặt trên đầu gối. Thanh Ninh hôm nay mặc một cái quần dài màu vàng nhạt, khoác thêm chiếc áo khoác mỏng, chân đi đôi guốc 3 tấc, đeo túi xách sáng màu, thủ trưởng lần đầu nhìn thấy lối ăn vận của cô thì mắt sáng lên một chút, rất mau lại tối xuống ra chiều không vui.

Chỉ là Thanh Ninh rất hài lòng với phong cách ăn vận này, xe tới công ty, cô hướng Mục Lương Hòa dí dõm làm một cái chào quân đội rồi thản nhiên xuống xe, sửa sang lại váy áo đi vào đại sảnh.

Trần Minh chưa khởi động xe, Mục Lương Hòa hạ cửa sổ xe xuống nhìn bóng lưng xinh đẹp dần dần đi xa, đề huyệt Thái Dương, mở miệng: “Đã tra ra người kia chưa?”

“Tài liệu đã đưa đến.”

“Đi thôi.”

.....

Trước khi Mục Lương Hòa nhập ngũ cũng cùng với đám bạn trong đại viện quần quýt, sau đó vì lớn tuổi cộng thêm người lớn trong nhà tạo áp lực nên cũng không cần phải dựa vào sức lực bản thân xông xáo. Lúc anh mới được nhập ngũ như nguyện vọng, có mấy người anh em thân thiết nói trong bộ đội đều là hòa thượng chẳng có gì hay mà chơi, bạn bè thân thiết thì hầu như đều theo nghiệp kinh doanh hoặc là vào mấy cơ quan hành chính. Lúc rảnh rỗi tụ họp cũng không đề cập đến công việc cụ thể của nhau, hôm nay vừa đúng dịp sinh nhật Tôn Nhị thật là một cơ hội tụ tập tốt.

Mục Lương Hòa là người cuối cùng trình diện, nhận được tin nhắn của Trần Minh đã đón vợ anh về nhà, anh mới đẩy cửa phòng tiến vào.

“Đại Mục tới rồi, phạt rượu.” Tôn Nhị nhân vật chính ngày hôm nay lên tiếng, nhất thời mọi người có mặt đều nhao nhao lên, Mục Lương Hòa không từ chối được bưng từng ly từng ly uống cạn, tuy rượu không tính là mạnh nhưng uống nhiều thì cũng nên chuyện.

Tôn Nhị mắt thấy Mục Lương Hòa uống cũng khá khá mới chịu buông tha, mặc dù biết những chuyện này không thể làm khó anh nhưng dù sao Mục Lương Hòa cũng là đàn anh.

“Sinh nhật anh em mà sao không đưa chị dâu đến?”

Tôn Nhị biết Mục Lương Hòa kết hôn, đúng hơn là 3 năm trước khi hai người vừa đi đăng ký xong, nửa đêm hôm đó Mục Lương Hòa ngủ không được nên hai người cùng đến nhà Tôn Nhị uống hết 2 chai Nhị Oa Đầu say mềm đến nỗi ngủ quên luôn trên sân thượng nhà anh, hôm sau tỉnh lại phải vào bệnh viện vì bị cảm.

“Cậu cũng không phải không biết tính tình cô ấy.”

“Vẫn chưa dạy dỗ được, tôi nói này Đại Mục, dạy dỗ đàn bà là một bộ môn yêu cầu học vấn cao sâu đấy không phải cứ như cậu quát nạt huấn luyện lính của cậu đâu.” Tôn Nhị thật không ngờ bọn họ cách xa 3 năm vẫn còn có thể dây dưa cùng một chỗ. Trong mắt Tôn Nhị hắc, Tạ Thanh Ninh chính là một cô gái ưa xù lông nhím, tính tình đại tiểu thư điều ngoa không thèm để ý đến ai, lúc khó chịu thì thì trút hết lên kẻ khác, vui vẻ thì lại quẩn lầy, lần nào cũng là bộ dạng như vậy không đổi. Mục Lương Hòa nhất được cục bảo bối này rất tự đắc, nâng niu trong tay sợ hỏng, lại còn không dám để cho cô ấy biết mình đã vì cô mà nín nhịn như con cháu.

“Cậu gặp cô ấy rồi?”

“Cậu không phải không biết vợ cậu không biết mình, lần trước ra ngoài có gặp qua, khi ấy cô ấy đi cùng Mạnh Kiệt Nhiên. Cậu biết Mạnh Kiệt Nhiên chứ, là kẻ mới nổi lên trong thương trường mấy năm nay ở thành phố C, thủ đoạn rất ác liệt, thật là bội phục vợ cậu có thể dây dưa với họ Mạnh kia.”

Cái miệng Tôn Nhị chính là thô lỗ, nói một tràng mới phát hiện Mục Lương Hòa vẫn trầm mặc không nói, lại nghĩ là anh giả bộ thâm trầm như mọi lần, với lấy ly Whisky trên bàn đưa đưa cho anh “Nào cùng anh hem cạn ly đi, tôi nói cậu y như đàn bà, lúc nào nên lên thì dứt khoát lên, trực tiếp làm lớn bụng đi, nào có gì mà nghi kị nhiều thế.”

Mục Lương Hòa nhận lấy ly nhấp một ngụm, trong phòng bao đang phát loại nhạc rock nặng, ánh đèn màu mờ mờ, nhưng vẫn nghe rõ những lời Tôn Nhị nói, không khỏi có chút buồn cười. Nếu thật sự làm cho Thanh Ninh to bụng, không chừng cô sẽ lập tức đi bệnh viện giải quyết, từ đó cách anh thật xa có thể. Việc duy nhất anh có thể làm bây giờ là dùng hết kiên nhẫn chờ cái đầu rùa của cô tự ngoi ra rồi thật chuẩn xác bắt lấy.

“Đại Mục, đi, qua bên kia làm ván, ngứa tay rồi.”

Tạ Thanh Ninh mới tan sở đã thấy Trần Minh đợi sẵn đưa cô về, Mục Lương Hòa không có ở nhà nên cô được thoải mái không ít. Tắm xong ngồi ở đầu giường sấy tóc, vô tình nhìn thấy cuốn tiểu thuyết Cục cưng bé nhỏ của thiếu tướng đại nhân đặt trên tủ đầu giường, cô vợ vội lấy ném xuống dưới gầm giường quyết không để cho nó lộ ra dưới ánh mặt trời. Sấy tóc xong định ngồi cắt móng tay nên đi tìm đồ bấm, vừa mở ngăn kéo ra liền nhìn thấy một hộp Durex đập vào mắt, cô lập tức đóng ngăn kéo lại làm như mình chưa thấy gì.

Đã cùng thủ trưởng hai lần rồi, lần đầu bất ngờ nên không mang bao nhưng may mắn là trong thời kỳ an toàn nên không đáng lo, lần thứ hai rõ ràng là sớm có dự mưu, ngay cả áo mưa cũng chuẩn bị sẵn, Thanh Ninh không khỏi có chút tức giận mình tại sao lại không phản kháng.

Tắt đèn nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, liếc nhìn thời gian trên di động đã qua 11 giờ đêm. Trước đây nếu bạn Mục Lương Hòa sẽ ở luôn trong ký túc doanh trại, tối nay chẳng lẽ cũng bạn. Nghĩ thế, Thanh Ninh đem gối của anh một cước đá bay, rồi đem gối của mình chiếm giữa giường thành hình chữ “Đại”.

Hôm nay vận may của Tôn Nhị không tệ, mà vận may của Mục Lương Hòa trước sau như một rất tốt cũng thắng được không ít. Nửa đêm đoàn người ầm ĩ kéo nhau ra khỏi câu lạc bộ tư nhân, trong ngực Tôn Nhị ôm theo một cô bé nói là mới 18 tuổi nhưng xem chừng 28 cũng có thể, Tôn Nhị đã có hơi men, cô gái cả người cũng dán lên người anh ta, vòng tay ôm cứng cổ không buông.

Trương Huân nhìn thấy mà ngứa ngáy trong lòng, nghĩ đến cạp cái trong nhà đành chào đám bạn ra về.

Trần Minh đã đợi sẵn bên đường, Mục Lương Hòa vẫy tay với bạn mấy cái cũng chui vào xe.

Thanh Ninh ngủ không sâu, tiếng mở khóa vừa vang lên cô đã tỉnh. Mục Lương Hòa không mở đèn, động tác cũng rất nhẹ nhàng chậm chạp, lúc nằm xuống không ngờ được chân Thanh Ninh có thể duỗi dài như thế nên không cẩn thận đè lên. Thanh Ninh tức giận đá một cái, Mục Lương Hòa không phòng bị nên bị đá trúng, chỉ nghe rên lên một tiếng, ngay sau đó là một hồi xột xột xoạt xoạt, cô đã bị anh cầm tay đặt lên vật gì đó.

“Vật này có thể đá lung tung sao?”

Buổi tối Mục Lương Hòa uống nhiều rượu, chất cồn kêu gào trong máu, ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng ít nhiều khơi động thú tính.

Thanh Ninh miết miết nơi tay bị kéo đến, cô sẽ không ngu đến mức đó là gì cũng không biết, vật dưới bàn tay từ từ trở nên to lớn cứng rắn, nóng bỏng rõ ràng, thậm chí còn cách lần vải mỏng manh vuốt ve lòng bàn tay cô.

“Thanh Ninh, nắm lấy.” Lời nói của Tôn Nhị anh vẫn nghe lọt vào tai được một chút, đàn bà ở trên giường cần phải có đàn ông dạy dỗ, anh từng bước một hướng dẫn, đem tay cô đặt ở phía trên, sau đó cầm lấy.

Thanh Ninh dĩ nhiên không chịu, trong bóng tối mặt đỏ cơ hồ muốn nhỏ ra máu, một hồi kịch liệt giãy giụa cô rút tay ra, lăn đến mép giường, lại bị Mục Lương Hòa kéo về cố định vào trong ngực. Thanh Ninh mặc váy ngủ, một hồi lăn lộn váy đã bị tốc cao cạp vào bên hông.

Mục Lương Hòa hơi thở gấp gấp mang theo mùi rượu nhàn nhạt, bàn tay sờ tới bên hông, lập tức kéo xuống quần lót.

24. Chương 24

Thanh Ninh “Ai u” một tiếng, đưa tay kéo trở lại, thân thể nóng rực của Mục Lương Hòa đã dính vào, bàn tay trong quần lót cũng lui ra gẩy vào mông cô, nóng nảy la lên.

“Thanh Ninh, để cho anh ôm một lát.”

Tối nay Mục Lương Hòa không giống ngày thường, vừa bá đạo vừa trực tiếp không hề có một điểm âm trầm thường thấy, anh ở phía sau nhẹ nhàng mân mê làn da mềm mại, Thanh Ninh không dám cự quấy sợ anh sẽ lập tức làm chuyện bá vương ngành thượng cung.

Bàn tay Mục Lương Hòa sờ tới phía dưới lại dừng lại, đem vật to lớn dán vào bắp đùi cô cạp tới cạp lui, qua thật lâu cảm thấy mông đùi nóng lên động tác của anh mới dần chậm lại, hơi thở nặng nề dần ổn định lại.

Một đêm này Thanh Ninh ngủ không ngon còn Mục Lương Hòa xong việc lăn ra ngủ ngon lành đến nỗi ngay cả đồng hồ sinh học cũng bị trễ mấy phút. Thanh Ninh mang đôi mắt thâm quầng nhìn anh lưu loát đem chăn gấp thành miếng đậu hũ rồi đi thay đồ, hai người cùng nhau xuống lầu sau đó để cho Trần Minh thuận đường đưa cô tới công ty trước.

Mục Lương Hòa hôm nay công việc rất nhiều, trừ mấy cuộc họp lớn nhỏ còn phải tham gia một đại hội động viên. Nếu là hiệu suất công việc thường ngày thì đã sớm hoàn thành nhưng hôm nay trong đầu óc toàn là hình ảnh mắt không chế đêm qua mơ hồ có chút ảo não. Đúng lúc này chính ủy đẩy cửa đi vào, trên tay là tập bản đồ quân dụng, trực tiếp ném lên mặt bàn làm cốc nước trên bàn rung lên tràn cả nước ra ngoài.

“Lương Hòa, cậu nuốt trôi cái loại khẩu khí này.”

“Nuốt không trôi thì nhổ ra.”

“Đám ranh con kia thật coi chúng ta dễ khi dễ mà, bà mẹ nó.” Chính ủy vừa thô lỗ thốt ra vừa móc thuốc châm lửa, hai ngón tay kẹp điều thuốc hung hăng hít một hơi, từ trong miệng nhả ra từng vòng khói. Thật ra lúc niên thiếu Mục Lương Hòa xem bộ phim Hồng Kông Cổ Hoặc Tử (Young and Dangerous), đánh đánh giết giết, cảm thấy rất khốc, có một thời gian cùng Tôn Nhị len lén hút thuốc, cũng bắt chước dáng vẻ diễn viên trên phim luyện sao cho có thể nhả vòng khói rồi làm sao để cho vòng khói phun ra thật đẹp.

“Hút ít đi một chút nếu không trở về biết tay chị dâu.”

“Còn không phải là nín nhịn, nếu đổi lại cậu đi thì kiểu có xảy ra như vậy.” Đúng ra việc diễn tập là do Mục Lương Hòa phụ trách, có điều sau đó phát sinh chút việc nên anh phải đi công tác mấy ngày, vừa trùng hợp với mấy ngày diễn tập nên toàn bộ kế hoạch bị gác lại, cộng thêm đoàn trưởng vắng mặt, để Tham Mưu Trưởng chỉ huy khiến bọn họ một chút ưu thế cũng không có, thua toi bời, Tham Mưu Trưởng bị bắt sống, ngay cả trụ sở chỉ huy cũng bị chiếm, chuyện này truyền về trút lên đầu chính ủy, làm ông tức chỉ muốn đem cái bàn đập nát.

“Đây cũng là do chúng ta huấn luyện không đủ, công việc làm chưa tốt.”

“Đám ranh con kia, ta sớm muộn cũng làm thịt bọn chúng.” Chính ủy càng nói càng tức, lại đốt thêm điều thuốc, lại nói đến việc hôn nhân khó khăn của Cố Thành Dĩ.

“Nghe nói tiểu tử kia gần đây vận hoa đào nở.”

“Không có cây cũng có thể nở hoa.”

“Đây chính là đại sự, nếu như có thể bắt được một tiểu cô nương thật, bộ đội chúng ta ít đi một kẻ độc thân, cũng coi như là cống hiến vì công cuộc ổn định xã hội của quốc gia.”

Chính ủy tám vô cùng hăng say, nói đông nói tây, một hồi là chó nhà này mới đẻ, hồi nữa là nhà kia làm tiệc trăm ngày cho con, sau đó lái đến chuyện anh định khi nào thì sinh con..... Mục Lương Hòa cũng đốt điều thuốc, mở cửa sổ ra.

“Cô ấy tuổi còn nhỏ, không vội.” Cái tính bốc đồng huyền não của cô còn chưa dẹp được, mà quan trọng hơn là cô ấy vẫn chưa quyết định ở lại cái nhà này.

“Lương Hòa, tuổi cậu cũng không còn nhỏ, sớm sinh một bé gái, hai nhà chúng ta thừa dịp kết thân luôn.”

“Cái này không thể được, tiểu tử nhà anh lì lợm thế kia, con gái tôi làm sao để mắt đến.”

Lúc Tạ Thanh Ninh một lần nữa quay trở về đại viện Mục Lương Hòa đã từng nghĩ đến con của bọn họ sẽ trông như thế nào, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tưởng tượng ra được nên chỉ bằng không nghĩ nữa, cứ thuận theo tự nhiên đi.

“Cái rắm nhà cậu, tôi đi tìm Cố Thành Dĩ kết thân.” Chính ủy dụi tắt thuốc, đứng dậy chỉnh lại quân phục rồi kéo cửa như gió lướt đi. Mục Lương Hòa tiếp tục vui đầu trên bàn làm việc, anh mở quạt xua đi mùi thuốc lá còn phảng phất trong phòng.

Hết giờ làm Tạ Thanh Ninh hẹn Hạ Gia Mẫn cùng nhau ăn cơm cho nên gọi điện trước cho Trần Minh bảo anh ta đừng đi đón. Trong lúc chờ taxi đến điểm hẹn, cô lấy di động ra chơi game. Trò chơi này cô đã chơi lâu rồi mà mãi vẫn không qua được một ván này, đã mấy tháng rồi hể rảnh là cô lại đem ra chơi.

“Chị dâu, đợi người à!”

Vừa chơi được một ván chợt bên cạnh có người lên tiếng hỏi, đều nhờ Mục Lương Hòa mà bây giờ Thanh Ninh rất nhạy cảm mỗi lần được nghe tiếng chị dâu này, chỉ cần có người trước mặt gọi chị dâu là cô sẽ nghĩ ngay rằng người ta đang gọi mình, lần này thì đúng là có người đang gọi mình thật.

Bên cạnh Tôn Nhị vốn là còn có một cô gái trẻ tuổi tóc dài, lúc nhìn thấy Tạ Thanh Ninh liền bỏ cô ta lại mà đi sang chào hỏi. Thanh Ninh vốn cũng không nhớ hẳn, năm đó chẳng qua chỉ gặp mặt một lần, một cái bắt tay cũng không thể tính là có giao thiệp.

“Chị dâu, tôi là bạn của Lương Hòa, đã nhiều lần nghe cậu ấy nhắc tới chị.”

Thực sự trong lời nói của anh có thêm vài phần cởi mở, Mục Lương Hòa cái miệng lúc nào cũng nghiêm chỉnh kín như bưng, lại hay thích giả bộ thâm trầm, suy nghĩ cong cong thẳng thẳng trong lòng đương nhiên sẽ không nói ra được, Tôn Nhị làm vậy là muốn cho Mục Lương Hòa ghi thêm điểm, coi như là anh cũng đã tận một phần sức lực.

Thanh Ninh tay cầm điện thoại ngược lên nhìn người đàn ông trước mặt, ngũ quan không mạnh mẽ như Mục Lương Hòa nhưng có nhiều thêm mấy phần nhu hòa, trên mặt vẫn mang theo ý cười, khóe miệng hơi nhỏ nâng lên, so mặt than Mục Lương Hòa thì có vẻ dễ tiếp xúc hơn, đôi mắt hoa đào thoát nhìn rất trêu hoa ghẹo nguyệt, cùng Tề Mạc Đình có điểm giống, chỉ là không ngờ Mục Lương Hòa cũng có người bạn như vậy.

“Xin chào, Tạ Thanh Ninh.”

“Tôi ngồi đây không phiền chứ.”

Không đợi cô trả lời, Tôn Nhị đã kéo ghế dựa ngồi xuống, thân thể nghiêng về phía trước, ánh mắt sắc bén quét trên người cô, Thanh Ninh bị Tôn Nhị nhìn có chút không thoải mái, cơ thể thoáng ngửa ra sau, Tôn Nhị bị vẻ mặt của cô chọc cười, xem ra cũng không giống dáng vẻ đại tiểu thư ngày đó.

“Chị dâu hôm nay có hẹn?”

“Vâng.” Liếc thấy Hạ Gia Mẫn đẩy cửa vào, cô áy náy gật đầu: “Một người bạn.”

Tôn Nhị còn đang suy tư người bạn này là nam hay nữ thì một giọng nữ chen vào mang theo kích động cùng hưng phấn: “Thanh Ninh, bạn trai cậu hả, đáng đáp không tệ nha!” Lời nói ra Hạ Gia Mẫn hận không thể tự tát mình hai cái bạt tai, làm sao mới gặp người ta đã khen đẹp trai được.

Tôn Nhị vui mừng là mình đang không ăn gì trong miệng nếu không sẽ bị làm cho nôn ra mất. Cô gái này thật không biết tế nhị là gì, cứ nhìn thấy một nam một nữ ngồi với nhau thì chính là tình nhân ư, đây hoàn toàn có thể là tiểu thúc và chị dâu mà.

Hạ Gia Mẫn nói đứt lời cảm giác không khí không đúng, đã biết là mình nhầm, đành đánh trống lảng tự mình giới thiệu. Tôn Nhị cũng làm bộ ra đáng quý ông, liếc mắt về phía cô bạn gái ở đằng kia xem chừng đã sắp hết kiên nhẫn nên cũng chào hỏi lại rồi bỏ đi. Thanh Ninh từ lúc Tôn Nhị bỗng nhiên xuất hiện lại đúng lúc Hạ Gia Mẫn đến thì vô cùng lo sợ, sợ rằng việc mình cố giấu giếm bấy lâu đã đến lúc phải phơi bày rồi.

Dù sao cũng phải do chính cô nói ra chân tướng rõ ràng, Hạ Gia Mẫn rất biết tạo cơ hội ngồi nghe, chậm rãi tiêu hóa tin tức mới nghe được, vẻ mặt bí hiểm co rút một cái hồi lâu mới cất giọng: “Tạ Thanh Ninh, cậu vừa nói đã kết hôn, lại còn là cùng với quân nhân.”

“Ừm, đăng ký rồi, có cần xem không?”

Hạ Gia Mẫn lập tức vươn tay ra bị Thanh Ninh phẩy đi cười nói: “Độ tin cậy của mình thấp như thế sao?”

“Hiện tại mình chỉ muốn xem tận mắt giấy đăng ký kết hôn, nếu không mình sẽ không tin.”

“Không mang, ở chỗ anh ấy.” Anh ấy này đương nhiên là chỉ Mục Lương Hòa vì hôn thú của bọn họ vẫn do anh giữ, cô đã từng tìm khắp nơi nhưng không tìm được, thật không biết đã bị anh giấu ở đâu.

Thấy sắc mặt bạn nghiêm túc không giống đang nói dối, dần dần Hạ Gia Mẫn cũng chấp nhận tin tức bạn tốt của mình đã kết hôn từ 3 năm trước không khỏi thối phồng lên một chút: “Có phải vì lúc ấy Mạnh Kiệt Nhiên và Ủy Dĩ An đính hôn làm cho đầu óc mê muội nên mới kết hôn không, người đàn ông kia đối với cậu thật tốt, nghe nói rất nhiều quân nhân đều có tính bạo lực, anh ta không có bạo hành cậu chứ?”

Thanh Ninh khoát khoát tay: “Cậu nghĩ quá nhiều, nhìn mình thế này giống bị bạo hành ư.”

Hạ Gia Mẫn vươn móng vuốt vuốt lên khuôn mặt non mềm của cô, nhìn thế nào cũng thấy là có bàn tay nhào nặn của đàn ông, nổi hừng trên chóc: “Một đêm làm mấy lần, có phải rất mãnh liệt hay không?”

Đối với vấn đề này, mặt Thanh Ninh đỏ bừng trăm mặc không nói, nhớ tới tới qua Mục Lương Hòa đối với mình tùy tiện phóng túng, nhiệt độ nóng bỏng như còn lưu lại trên làn da mơn trớn, cảm giác cứ chạy loạn trong đầu đuổi mãi không đi, hết sức gian nan.

“Chờ cậu tìm được đàn ông rồi sẽ biết, còn nữa chuyện này đừng để cho Mạnh Kiệt Nhiên biết.” Không nói cho hẳn ta bởi vì hẳn hiện tại không khác gì người điên, không dám chắc được anh ta sẽ làm ra chuyện gì với Mục Lương Hòa, cô không hề mong muốn nhìn thấy cảnh ấy.

“Ừ, yên tâm, mình chỉ ước gì đời này không phải gặp hẳn.” Cái gì là bạn khuê phòng mật thiết, chính là như các cô, người bạn mình ghét thì mình cũng ghét, ủng hộ nhau vô điều kiện. Hai người cùng nhau ăn cơm, còn hứng trí lên uống rượu, tửu lượng Hạ Gia Mẫn rất tốt, một chai rượu đỏ bị uống mất hơn phân nửa mà vẫn tỉnh táo gõ giày cao gót cộp cộp nói cười trên đường, bước chân không hề loạn. Ngược lại Thanh Ninh mới chỉ uống có mấy ly mà đầu óc đã choáng váng không dám đi nhanh, chân lại mang giày cao gót, mới từ cửa nhà hàng đi ra đã vấp hai lần.

“Sao đêm nay thật đẹp, cậu xem nổi lại có phải rất giống hình con gấu không.” Nhìn theo tay chỉ thấy vô vàn ánh sao nhòe nhoẹt nhìn không rõ, chỉ tay vào mặt trăng nói: “Cậu xem, Ngô Cương ở trên ấy kìa.”

(*)Ngô Cương: còn gọi Ngô Quyền, một nhân vật thần thoại cổ đại Trung Hoa, người đất Tây Hà. Cháu của Viêm Đế là Bá Lăng thừa diệp Ngô Cương rời nhà 3 năm học tu tiên tư thông cùng vợ Cương sinh được 3 đứa con trai. Ngô Cương trở về bắt được tức giận giết chết Bá Lăng, bởi vậy mà chọc giận Thái dương thần Viêm Đế. Viêm Đế đem Ngô Cương dày lên mặt trăng, mệnh lệnh Cương phải chặt cây nguyệt quế bất tử. Cây nguyệt quế cao hơn trăm trượng, cứ chặt lại mọc, Viêm Đế đem hình phạt lao động mãi mãi không ngừng nghỉ này để trừng phạt Ngô Cương.

Vợ Ngô Cương thấy chồng bị phạt như vậy thì thấy tội lỗi áy náy nên cùng 3 con bay lên mặt trăng làm bạn với Cương, 3 đứa con trai một biến thành con cóc, một thành con thỏ còn đứa kia biến thành gì không rõ. (Theo “Sơn Hải Kinh”)

Hạ Gia Mẫn tửu lượng tốt nhìn Thanh Ninh giọng nói đã nhừa nhựa, hai má đỏ gay thì xem chừng đã say lắm rồi nên tiến lên đỡ bạn. Bởi vì cô ấy đã kết hôn nên cũng sẽ không về nhà trọ làm gì, đang định hỏi xem cô bạn ở đâu để đưa về thì Thanh Ninh đã bị một người đàn ông kéo vào ngực.

Hạ Gia Mẫn vốn định lôi lại thì nghe thấy cô gái say kia vòng tay lên cổ người đàn ông không vui mà nói: “Sao anh lại tới đây?”

Ánh đèn đường vàng vọt không chiếu sáng tỏ được hai người họ, nhìn vào rất giống một đôi tình nhân lưu luyến không rời. Hạ Gia Mẫn ngửa đầu đánh giá người đàn ông tên gọi Mục Lương Hòa trước mặt, không khỏi có chút ghen tỵ với vận may của Tạ Thanh Ninh, dù là cưới chui nhưng cũng coi là một người đàn ông ưu tú, bởi vì anh mặc thường phục, nếu không phải đã biết trước đó là một quân nhân thì cô cũng không thể nào liên tưởng được bởi vì con người anh toát ra phong thái giống một kẻ làm ăn đầy đủ thủ đoạn lẫn lộn trên thương trường.

Mục Lương Hòa quay sang gạt đầu với Hạ Gia Mẫn một cái coi như chào hỏi, sau đó kéo tay Thanh Ninh xuống để cô đứng thẳng trong vòng tay mình. Bởi vì uống rượu nên cả người Thanh Ninh nóng ran, làn mồ hôi ướt áo khoác, tay kia níu chặt lấy áo anh làm cho nhảu nhúm không ra hình dạng, Mục Lương Hòa cũng không ngăn lại mà chỉ đem cô ôm chặt hơn “Hạ tiểu thư, chỉ bằng để tôi thuận đường đưa cô về.”

“Không cần, tôi có thể tự gọi xe, như thế tiện hơn.”

“Ừm, vậy đi đường cẩn thận.”

Hạ Gia Mẫn thầm tính chỗ này là đầu đường dễ bắt xe, lúc đi ra ngoài đầu đường tình cờ quay lại nhìn thấy Mục Lương Hòa khom lưng ôm Tạ Thanh Ninh đặt vào trong xe, một tay đặt ở nóc xe tránh cho cô bị cụng đầu, Hạ Gia Mẫn cười cười xoay người băng qua đường.

“Đi thôi, ghé tiệm thuốc trước.”

Mục Lương Hòa đưa tay xoa một bên má đỏ bừng của cô, hơi thở tỏa ra mùi rượu nhàn nhạt, mắt nhắm tịt, mày nhăn nhú giống như ngủ rất không thoải mái. Trong xe mở điều hòa, Mục Lương Hòa tự tay cởi

bớt nút áo cho cô, ngón tay như có như không chà xát qua bộ ngực phập phồng, tầm mắt rơi đôi môi ướt át đỏ tươi bóng loáng, không chút nghĩ ngợi liền hôn xuống.

Tạ Thanh Ninh đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, trên môi nóng lên, đã bị anh hôn, cô không giãy giụa cũng không đáp trả, lẳng lặng mặc anh liếm môi, nụ hôn này cũng không xâm nhập sâu. Cơ say cuộn cuộn kéo tới làm dậy lên cơn buồn ngủ, Thanh Ninh tìm một vị trí thoải mái trên vai anh nặng nề ngủ thiếp đi.

Trần Minh dừng xe mua thuốc giải rượu trở lại, đưa thêm cho Mục Lương Hòa chai nước suối, anh nhận lấy đặt sang bên cạnh, cúi đầu nhìn rèm mắt người con gái trong lòng, mặt mày sinh động, cúi đầu cười cười.

Trong cơn say Thanh Ninh rất ngoan ngoãn, không kêu khóc làm loạn mà an tĩnh nằm trong ngực anh, thân thể cuộn tròn, làn mi khẽ động như hai cái lược nhỏ có tư vị diễm đạm đáng yêu. Về đến nhà Mục Lương Hòa xuống xe bế cô lên lầu cũng không tỉnh, vẫn ngủ say sưa, chép miệng, lật người lại ngủ tiếp, anh lau mình thay áo ngủ cho cô rồi đắp chăn cẩn thận.

Một Tạ Thanh Ninh thế này hiếm khi gặp được, bình thường đều là xù lông giường vuốt đối đáp anh không lưu tình chút nào, sau đó sẽ phòng bị mà nhảy ra xa trốn, vĩnh cảm không chịu thua ai.

Bởi vì tác dụng rượu còn đêm nay Thanh Ninh ngủ rất say, buổi sáng nếu không phải do thủ trưởng làm đồng hồ báo thức thì nhất định cô sẽ bị trễ giờ.

“Chị Ngô, buổi tối làm tôm hấp rượu nha.”

Thanh Ninh đi giày cao gót chạy vào bếp dặn dò chị Ngô rồi lại hấp tấp chạy ra, ền phòng bếp thò đầu ra cùng Ngô tẩu Bàn giao toàn bộ lại lập tức chạy ra bên ngoài, Mục Lương Hòa đã ngồi sẵn trong xe, Trần Minh ra hiệu bảo cô nhanh nhẹn lên xe đem bữa sáng chị Ngô chuẩn bị ra giải quyết vừa nghịch điện thoại, Mục Lương Hòa khẽ nghiêng người nhìn đoạn đối thoại thì đưa tay lên che miệng khẽ “Khụ” một tiếng.

“Anh bị cảm à, uống nước ấm nhiều chút.”

Mục Lương Hòa gật đầu sờ mũi một cái: “Hình như là có chút.”

Thanh Ninh vui đầu không lên tiếng, miệng cắn sandwich, chuyên chú nhìn màn hình điện thoại di động, trả lời tin nhắn cũ cho Tề Mạc Đình và Hạ Gia Mẫn, chợt phát hiện tầm mắt nóng rực đang nhìn mình, chậm chậm hít hơi lấy tinh thần dò xét hỏi: “Anh có chuyện muốn nói với em?”

“Ừm, Thanh Ninh, có khả năng anh sẽ chuyển chuyển.”

“À?”

Đồ ăn trong miệng lập tức nghẹn cứng nơi cổ họng, nhả ra không được mà nuốt xuống không xong, mặt mũi đỏ bừng hết cả lên. Mục Lương Hòa phát hiện liền đưa chai nước cho cô, thức ăn đã trôi xuống nhưng cảm giác còn lại vẫn không thoải mái chút nào.

Lời nói của Mục Lương Hòa giống như quăng một quả bom vào lòng cô, trong nháy mắt đầu óc nổ rồi tỉnh rồi mù, anh chuyển đi, còn cô thì sao? Ý tứ của anh rất rõ ràng, vừa rồi mới chỉ là thử dò xét, thăm dò xem lựa chọn của cô, là ly hôn sao? Anh sẽ đồng ý?

Chưa từng nghĩ việc Mục Lương Hòa có thể chuyển đi, hiện tại có lẽ là lúc bọn họ mỗi người đi một ngã.

Mục Lương Hòa loáng thoáng đoán được đáp án của cô nên cũng không nói gì thêm, chỉ dặn tan tầm Trần Minh sẽ đến đón cô. Thanh Ninh vẫn cúi đầu đi vào Cao ốc lúc vào thang máy không may đụng trúng boss lớn của công ty.

Đó là một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, mắt mang kính gọng vàng, diện mạo trung bình, thân hình cao gầy, mới nhìn sẽ không gây cảm giác kính sợ, lâu dần lại cảm thấy dễ nhìn. Chẳng qua là khi hắn đem cặp mắt ẩn dấu tươi cười nhìn chằm chằm cô lại khiến Thanh Ninh thấy có một áp lực vô hình, may mắn chỗ đang đứng cũng không phải trên lầu cao, cô vội vã lách vào phòng làm việc.

25. Chương 25

Lúc Vệ Đông đem tài liệu đặt trên bàn làm việc đã đoán được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên sau khi đi ra hắn liền bảo thư ký lát nữa gọi nhân viên vệ sinh lên. Trong chốc lát chỉ nghe thấy âm thanh đập phá, đại khái là tủ rượu hoặc cái bàn trà nhập khẩu mới được vận chuyển đường hàng không về đã vỡ nát, chờ đập xong rồi thì mọi thứ sẽ lại trở về an tĩnh.

Thư ký nghe tiếng động bên trong bình tĩnh tiếp tục gõ bàn phím, ở vị trí này càng lâu thì càng rõ ràng tính tình của boss lớn, buôn bán càng làm càng lớn, tính khí cũng càng ngày càng kém. Nhiều người bàn tán với tính khí như vậy thì công ty không thể nào khởi sắc hơn được, thế mà mỗi một hạng mục đầu tư lại luôn luôn mang về món lợi nhuận khổng lồ, trong thời gian ngắn nhanh chóng trở thành kim chủ mới của giới thương nhân thành phố C.

Mạnh Kiết Nhiên đem tài liệu trên bàn xé tan thành từng mảnh, chỉ giữ lại duy nhất một tấm hình Tạ Thanh Ninh không đội mũ đáng vẻ vẫn như 3 năm trước, tóc thẳng, đôi mắt cong cong trong veo như dòng suối, khoe miệng nhoeo cười trông cực kỳ vui vẻ.

Hắn lại nhìn đám tư liệu bị xé, tuyệt đối không tin tưởng một chữ nào, chân đạp lên mẫu thủy tinh đầy đất đứng dậy, trái tim quần thắt không thể giải tỏa ra ngoài, hắn không để ý mảnh thủy tinh dưới chân mà đi về phía cửa sổ tay run run đốt một điếu thuốc.

Vệ Đông đẩy cửa đi vào quả nhiên không ngoài dự liệu trong phòng một cảnh tượng hỗn độn, chân đạp lên mảnh vụn, liếc mắt đám tư liệu bị xé nát dưới đất mặt không đổi sắc mở miệng: “Ông chủ, ngay bây giờ còn có cuộc họp.”

Mạnh Kiết Nhiên xoay người, ném tàn thuốc, một cước đem cái ghế đạp thật xa: “Cậu đã biết trước rồi đúng không Vệ Đông, tôi có nên cảm ơn cậu vì đã che giấu bao lâu nay không?”

Vệ Đông bị cái ghế Mạnh Kiết Nhiên đạp văng vào chân khê động (đau lắm đấy), mặt vẫn như cũ không đổi sắc, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Ông chủ, đã không còn sớm nữa, cuộc họp nên bắt đầu rồi.”

Vệ Đông quả thật đã sớm biết chuyện Tạ Thanh Ninh, hơn nữa còn là từ ba năm trước khi tình cờ đi ngang qua cục dân chính, nhìn thấy cô và một người đàn ông tay trong tay từ bên trong bước ra, chuyện rất tình cờ, nhưng sự tình cờ này hắn bí mật dò xét mà không thể nói ra.

“Vệ Đông, cậu quả không làm tôi thất vọng.” Mạnh Kiết Nhiên trừng mắt liếc hắn một cái, nhấc áo khoác sai bước ra khỏi phòng làm việc, thư ký đã đợi tại cửa ra vào, chờ hắn đi rồi Vệ Đông mới gọi nhân viên vệ sinh đến.

Tan tầm phần lớn đồng nghiệp đã về rồi mà Tạ Thanh Ninh vẫn còn nằm bò trên bàn làm việc. Điện thoại trên bàn chợt rung khiến cho bên má đang áp xuống mặt bàn cũng rung theo, miễn cưỡng cầm lên nhìn, là tin nhắn của Hạ Gia Mẫn, trên mặt cô lại có nét cười sau đó tiếp tục áp mặt xuống mặt bàn.

Hôm nay Mục Lương Hòa nói anh muốn chuyển công tác làm dậy sáng trong lòng Thanh Ninh như trời long đất lở. Cô cũng chưa hỏi anh phải chuyển đến đâu mà ý nghĩ đầu tiên trong đầu là giữa bọn họ sắp kết thúc rồi, tay xoa xoa đôi mắt cay xè, còn nghĩ đến việc khi nào có thời gian quay về dọn dẹp phòng trọ, nói không chừng sắp phải chuyển về lại rồi.

” Tạ Thanh Ninh còn chưa về à?”

Nghe có tiếng người gọi, Thanh Ninh ló đầu từ ô vuông ra, nhìn thấy ngay boss đang giờ cấp công văn đứng ở cách đó không xa. Thanh Ninh mới đi làm không lâu nên không có nhận xét gì sâu sắc về sếp, nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe được các đồng nghiệp nữ thì thầm trong nhà vệ sinh, con người này vẫn nên giữ khoảng cách thì hơn.

“Về liền, tôi thu dọn chút đồ.”

Cô quay lại đem đồ trên bàn bỏ vào trong túi xách, kiểm tra xuống di động cùng ví tiền, ông chủ hãy còn chưa đi, hình như là đang đợi cô thì phải.

Quy mô công ty cũng không lớn, lúc đi ngang các bộ phận khác thì đã hoàn toàn tĩnh lặng, hai người một trước một sau vào thang máy, Thanh Ninh cảm thấy không quen khi đứng cùng sếp trong không gian chật hẹp tù túng thế này, thân thể tự giác nghiêng sang dựa sát vào vách thang máy, chờ thang máy dừng lại, cô lập tức bước ra ngoài.

Bởi vì sếp tự lái xe nên phải đi xuống tầng hầm, Thanh Ninh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đi ra khỏi tòa nhà đã thấy một chiếc xe màu đen đợi sẵn dưới đèn đường, Thanh Ninh nhận ra người đang ngồi trong xe, chậm rãi đi lại.

Mục Lương Hòa tựa vào trên ghế sau nhắm mắt trầm tư, nghe tiếng mở cửa xe anh cũng không mở mắt hỏi: “Công việc bận lắm ư? Phải tăng ca à?”

Nghe hỏi, cảm giác tội lỗi tự nhiên trỗi lên trong lòng cô, chỉ biết há miệng ấp úng gật đầu một cái, suy nghĩ một chút đưa tay thận trọng giặt nhẹ tay áo của anh, dịu dàng hỏi: “Thủ trưởng, anh thật muốn thuyền chuyển?”

Mục Lương Hòa không chút nghĩ ngợi gật đầu, đầu ngón tay mang theo vết chai mỏng gãi nhẹ lòng bàn tay cô mềm mại như lông vũ, mang theo từng vòng rung động, tay không tự giác run lên một cái, “Này, vậy chúng ta.”

“Vợ thủ trưởng đương nhiên là phải đi cùng thủ trưởng rồi.”

Giọng nói Mục Lương Hòa không cao, tốc độ cũng không nhanh, nhưng đã giành trước chặn lại mọi lời Thanh Ninh muốn nói. Cô cảm thấy có chút ảo não, cảm giác như bị tính kế, không vui nâng chân đá anh nhưng mà cái chân anh giống như là có mắt kẹp ngược lại chân cô khiến cô không thể động đậy được. Tiếng động lớn do hai người giằng co phát ra làm Trần Minh phải quay đầu lại nhìn, ánh mắt kia giống như đang nói... hai người cũng quá thoải mái đi, trong xe vẫn còn tôi là người sống sờ sờ đây này.

Mục Lương Hòa ho nhẹ hai tiếng, cũng có chút lúng túng, Trần Minh tiếp tục quay ra đằng trước nghiêm túc lái xe, nhưng bên không khí quái dị trong xe vẫn không tiêu tán, chân của Thanh Ninh vẫn còn bị Mục Lương Hòa kẹp, cách vãi vốc thật mỏng, cô cảm giác nhiệt độ thân thể anh đang không ngừng lên cao, quấy cho lòng cô cũng ngứa ngáy, nếu cô mà là cây kem thì phỏng chừng đã sớm bị tan chảy rồi.

“Cái đó... chúng ta chẳng lẽ vẫn giữ cái tư thế có độ khó cao này ?” Lâu sau, trong lúc chân cô đã không chịu nổi nữa mới đưa tay chọc chọc anh, Mục Lương Hòa nghe vậy buông thả lực đạo “Anh nhớ tư thế mà em thích không không phải cái này, là —— cái đó ~~”

Thanh Ninh nhất thời xấu hổ mặt đỏ bừng lên, bọn họ đang nói rõ ràng không phải là cùng một loại tư thế. Mục Lương Hòa rất hài lòng với biểu tình của cô, mặt đỏ như quả táo, liền đưa tay siết chặt mềm dịu xoa nắn.

“Buổi tối trở về thử xem.”

“Ai mà thèm.” Kể từ khi giữa hai người chính thức có tiến triển, Mục Lương Hòa đối với chuyện Song Tu Chi Đạo (nói giản đơn là chuyện nam nữ ân ái) có nhu cầu cao khác thường, hầu như đêm nào cũng tràn đầy tinh lực quần lấy cô, hoàn toàn không giống với cái người lạnh nhạt lạnh nhạt trước đây.

“Đây là mệnh lệnh, phải nghe lệnh.”

Mục Lương Hòa ở bên tai cô nhỏ giọng, giọng trầm thấp khàn khàn, có loại cảm giác mị hoặc thậm chí gợi tình.

” Mục Lương Hòa, anh có tin em cảm vận anh không.”

Tạ Thanh Ninh cũng kiêu ngạo bắt chước y chang giọng điệu ra lệnh của anh phản pháo lại. Trần Minh đang lái xe phía trước cũng phải phì cười “Hi hi”, cuối cùng biến thành cười to “Dám cười thủ trưởng, còn cười nữa chịu phạt đi?”

Trần Minh quả thật không dám cười nữa nhưng bả vai vẫn run lên, Mục Lương Hòa không thể làm gì hơn sờ sờ gáy cô, bàn tay vuốt ve mái tóc dài bóng mượt.

Xe vừa vào sân đại viện, Thanh Ninh còn đang suy nghĩ làm thế nào mở miệng nói chuyện rồi đi, thì chị Ngô đã đứng chờ sẵn ngoài cửa xe thông báo lão thủ trưởng đến, trong lòng Thanh Ninh bỗng chốc hồi hộp trỗi dậy theo bản năng lùi ra đứng phía sau Mục Lương Hòa.

Mục Lương Hòa cũng không kinh ngạc về sự xuất hiện của lão thủ trưởng, sau khi lệnh điều động đưa xuống thì đã đoán chắc ba anh sẽ đến tìm, có lẽ mẹ cũng biết rồi, anh đưa tay vòng quanh eo nhỏ của vợ cùng nhau vào phòng.

Cũng không phải lần đầu cô gặp bậc bề trên, cũng không phải mới chỉ gặp lão thủ trưởng một lần, mặc dù ông chưa từng một lần nói nặng nhưng hình tượng lúc nào cũng là nghiêm túc bất khả xâm phạm, Thanh Ninh mang theo kính ngưỡng gọi một tiếng ba.

Mục Hồng Quân hôm nay mặc thường phục, trên ngực cũng không có hàng huân chương lấm liệt, tầm mắt quét qua con dâu, cuối cùng rơi vào trên người đứa con trai tuổi trẻ tài cao của mình, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao muốn bóc trần từng lớp quần áo trên người con.

“Ngồi đi, đứng đây làm cái gì, Thanh Ninh, ngồi.”

Mục Hồng Quân thuận tay rót đầy hai cái chén không đưa tới, trà ngon trong nhà Mục Lương Hòa nghe nói là do một người bạn thạo nghề tặng, hàng năm mỗi mùa đều có nên trà ngon trong nhà chưa bao giờ thiếu, nếu cô là người thích trà thì sẽ giống như được hưởng lộc, đáng tiếc Thanh Ninh uống trà chỉ như uống nước mà thôi.

Bưng ly trà uống ừng ực ừng ực, sớm đã cạn đáy, Mục Lương Hòa mặt không biến sắc, Mục Hồng Quân lại càng không có biểu tình gì, lập tức phòng khách trở nên vô cùng an tĩnh, làm khuếch đại tiếng uống trà của cô, làm cô dần dần cũng thấy ngượng.

Nước trà hơi đậm, Thanh Ninh chỉ uống một ly rồi buông xuống, mắt lão liên hết liếc thủ trưởng lớn lại đến thủ trưởng nhỏ, cảm thấy hai cha con họ đúng là giống nhau, đến dáng ngồi cũng nghiêm chỉnh, mắt sáng như đuốc, bộ mặt phớt tỉnh, quần trang trên người thẳng tắp một vệt nhăn cũng không có. Cô buồn bực bất chèo chân thay đổi vị trí ngồi, Mục Lương Hòa liếc nhìn thấy cô ngồi không yên nhấp miếng trà đậm mở miệng: “Buổi tối ba ở lại ăn cơm, em vào bếp phụ chị Ngô đi.”

“Vâng, ba và anh nói chuyện.”

Được lệnh của thủ trưởng Thanh Ninh đứng lên khẽ khom người rồi sải bước vào phòng bếp. Căn bếp cũng không tính là quá rộng, ngoài bố trí dụng cụ thì lối đi chỉ đủ lại người cùng đứng. Lúc cô đi vào thì chị Ngô đang xắt cá thành lát nói là buổi tối làm món cá nấu dưa chua, vừa nghe đã thấy thèm ăn, mặc dù cô không thích ăn cá lắm nhưng lại thích ăn dưa chua.

“Chị Ngô, rau này cần phải rửa không?”

Nói xong cũng không cần trả lời, nhanh nhẹn đem rau bỏ vào bồn rửa, nhớ lại trước kia mẹ cô có nói rau cải bán ngoài chợ vì trừ sâu nên thường thường nông dân sẽ sử dụng một vài loại thuốc trừ sâu, khi mua về tốt nhất nên rửa dưới vòi nước chảy mạnh

“Cô chủ, cô cứ ra ngoài ngồi đi, một lúc nữa là xong ngay thôi.”

Chị Ngô không muốn cô phải đụng tay vào nhưng Mục Lương Hòa mới vừa rồi rõ ràng có ý bảo cô tránh đi, chắc là có chuyện cần nói với lão thủ trưởng.

“Tôi cũng muốn học chị Ngô một ít bản lĩnh, chị để tôi xem đi mà!”

“Nấu cơm chính là một chữ quen, làm nhiều rồi tự nhiên sẽ biết, cô nên ra ngoài đi kéo không bị bắn dầu mỡ vào người.” Chị Ngô rõ ràng coi cô là một thiên kim đại tiểu thư việc gì cũng không biết, thật ra cô cũng biết nấu vài món tí như khoai tây xắt sợi nấu chua cay, cà chua trứng....

Chị Ngô không chỉ có tài nấu nướng mà động tác cũng rất mau lẹ, không bao lâu bữa cơm tối đã hoàn thành, Thanh Ninh chỉ có việc chuẩn bị chén đĩa rồi đi mời hai người bên ngoài vào ăn cơm.

26. Chương 26

“Thanh Ninh, đi lấy bình rượu .”

Mục Lương Hòa phân phó, cô mở tủ lấy ra một bình mao đài, anh bình thường ở nhà sẽ không uống rượu, nhưng mà sống trong quân ngũ mấy ai mà không biết hút thuốc uống rượu nên biểu hiện hôm nay của anh cũng không lấy gì làm lạ.

Rượu càng cao cấp thì mở càng khó nên Thanh Ninh sắp li để trên bàn rồi mà tần ngần mãi vẫn chưa khai chai. Chai rượu bị Mục Lương Hòa cầm lên hình như chỉ cần vận nhẹ một cái đã được rồi, sau đó rót cho ba và ỳnh một ly, nhất thời cả phòng mùi rượu thơm lừng.

“Cũng rót cho Thanh Ninh một ly đi.”

“Ba, cô ấy không biết uống.”

“Tôi xem anh quản nghiêm nhỉ, không nhìn thấy cổ con bé dài ra đấy hửm.” Lão thủ trưởng nói chuyện thật đúng là không qua loa chút nào, cô rướn cổ lên chẳng qua chỉ là muốn nhìn Mục Lương Hòa làm thế nào khai rượu , không phải muốn uống, sờ sờ khóe miệng ha ha cười.

Tay nghề của chị Ngô rất khá, một bàn thức ăn tinh xảo đều được thủ trưởng lớn cùng thủ trưởng nhỏ vốn không kén ăn nhiệt tình đón nhận, Thanh Ninh vốn cũng không phải là kén ăn, chỉ tại được chị Ngô nuôi một thời gian đâm ra giờ chỉ ăn những món thích ăn.

“Nghe Lương Hòa nói, con đã đi làm rồi, công việc gì vậy?”

“Dạ, con làm ở một công ty nhỏ, cũng không bận lắm ạ.”

“Như vậy cũng tốt, con và Lương Hòa hai đứa dù sao phải có một đứa rảnh rỗi chút, cũng phải có người chăm lo nhà cửa chứ.”

Lời lão thủ trưởng nói không sai, đứng ở góc độ một người từng trải phân tích, hai người bọn họ đúng là phải có một người nhàn rỗi hơn để quán xuyến việc nhà, mà người chỉ có thể là cô. Tính chất công việc của Mục Lương Hòa chỉ cần một mệnh lệnh từ trên xuống thì đành chịu cảnh thân bất do kỷ. Chuyện này mẹ chồng đã từng nói với cô, quân tẩu là người sẽ gánh vác những thứ mà những phụ nữ khác không làm nổi, càng cần hơn là giữa vợ chồng phải nâng đỡ lẫn nhau, hôn nhân không phải tình yêu, quan trọng nhất vẫn là bao dung và thấu hiểu.

“Vâng, ba nói phải ạ.”

Về mặt Mục Lương Hòa khê biến, lặng yên tiếp tục rót cho lão thủ trưởng rót một chén, hai cha con vừa uống rượu vừa ôn chuyện công tác. Thỉnh thoảng Mục Lương Hòa cũng sẽ gấp thức ăn cho cô, nếu Thanh Ninh không thích lại trả trở về bát anh, anh cũng mặc nhiên ăn hết.

Chung sống một thời gian đã hình thành một loại thói quen, Thanh Ninh không thích ăn cái gì cũng chuyển sang cho Mục Lương Hòa, anh không kén ăn nên sẽ ăn hết, có điều cô phát hiện anh không thích ăn đồ ngọt.

Ăn cơm tối xong tiễn lão thủ trưởng về, chị Ngô cũng đến giờ về, Thanh Ninh lo thu dọn bàn trà, Mục Lương Hòa cởi áo khoác, xắn tay áo lên ra ban công tưới hoa. Lúc mua mấy bồn hoa cỏ này về là do nhìn thấy rất đẹp, nếu đặt ở trong nhà trang trí thì rất thích hợp. Ai ngờ mua về mới được mấy ngày hoa đã rụng gần hết, bộ dạng dờ sống dờ chết, nhìn thật là chán. Ngược lại, Mục Lương Hòa thường tưới nước, hoa cỏ tươi tốt được như bây giờ đều là nhờ công anh cả.

Thanh Ninh dọn dẹp phòng khách xong nhảy nhót theo ra bancon, từ phía sau lập tức nhảy lên trên người anh, hai chân đeo bên hông, hai tay ôm chặt cổ cả người treo lủng lẳng trên người anh. Nếu đổi lại là những người đàn ông bình thường khác thì đã bị động tác của cô làm cho té bở chừng, nhưng Mục Lương Hòa vẫn như cũ đứng thẳng tắp, ngay cả một bước cũng không dịch chuyển, tưới cho hết đám hoa cỏ rồi mới để ý đến cô.

“Xuống.”

“Không muốn, anh công em lên lầu.” Không thèm để ý lời nói cứng rắn của anh, tay chân ai đó càng siết chặt hơn, nói như chém đinh chặt sắt. Mục Lương Hòa có chút bất đắc dĩ, vốn là hai tay buông thông bên người đã vòng ra đằng sau nâng cái mông của cô lên đi vào, Thanh Ninh cứ tưởng anh đi lên lầu, ai dè anh công cô đi ra sân.

“Thủ trưởng, muộn thế này còn đi đâu?” Thanh Ninh nằm trên lưng anh nhìn trăng sáng trên đầu, trời lấp lánh sao, cũng không đẹp lắm nhưng cũng khó chối từ vẻ đẹp đó.

Mục Lương Hòa cũng ngẩng đầu ngắm bầu trời đêm, bóng đêm huyền ảo, không nhanh không chậm công cô xuống bậc thang, từ từ đáp lại: “Ăn quá no, đi ra sân tập chạy mấy vòng cho dễ tiêu.”

Giọng nói anh quá mức nhẹ nhàng, Thanh Ninh nghe xong trong đầu khê động, lập tức từ trên lưng anh nhảy xuống chạy về, một hơi chạy lên tới phòng ngủ, Mục Lương Hòa xoay người đứng ở cửa nhìn bộ dáng cô chạy trời chết, rất là hài lòng, lại cảm thấy hết sức buồn cười.

Thanh Ninh một đường chạy về phòng ngủ đóng sầm cửa lại cảm thấy mình quá mức kiêu cách, ngồi ở trên ghế sa lon trầm tư mấy phút cũng không còn thấy anh trở lên, liền từ trong ngăn kéo tìm đồ ngủ vào phòng tắm. Mục Lương Hòa ở bên ngoài rút một điếu thuốc, súc miệng rồi mới đi lên.

Buổi sáng Mục Lương Hòa đi lúc Thanh Ninh còn ngủ, cô thức dậy đã không thấy anh đâu, Chủ nhật cũng có việc phải xử lý thật đúng là cực khổ. Cô ăn sáng rồi hẹn Tề Mạc Đình đi hồ tây câu cá, lại kêu thêm Hạ Gia Mẫn, ba người một chiếc xe, Tề Mạc Đình lái xe, nàng và Hạ Gia Mẫn ngồi phía sau. Ba người thảo luận buổi trưa ăn cá nướng hay canh cá, nhưng dù là món nào cô cũng không thích nên từ trước giờ tủ lạnh trong nhà chỉ dự trữ rau cỏ và thịt thôi.

“Ăn cá nướng đi, kĩ thuật của mình tuyệt đối bảo đảm.”

Tề Mạc Đình quay đầu lại bày tỏ sao cũng được, chủ yếu là câu cá chứ không phải là ăn.

Thành phố C hiện giờ đã là cuối thu, cây cối hai bên đường vùng ngoại ô đã khô vàng quá nửa, xe chạy qua, bánh xe làm cuộn lên từng mảnh lá bay, tung bay trong không trung vô cùng đẹp mắt.

Đến nơi, cô và Hạ Gia Mẫn xuống xe trước đợi ở cửa lớn, Tề Mạc Đình đi đỗ xe. Hôm nay trời trong nắng ấm, ánh nắng mặt trời rực rỡ, người đi câu cá không ít, bên ngoài bãi đậu xe lộ thiên đậu đầy xe con, Tề Mạc Đình lái xe vòng vo hai vòng mới tìm được một chỗ đậu xe.

“Thanh Ninh, hôm nay sao không đưa người kia nhà cậu đi cùng hả?” Bởi vì lúc ở trên xe sợ bị Tề Mạc Đình biết, Hạ Gia Mẫn vẫn nén không hỏi, bây giờ chỉ có hai người cô hỏi ngay.

“Đi làm rồi, dù sao anh ấy cũng rất bận .”

“Chủ nhật cũng không được nghỉ, bình thường có thời gian cùng cậu không?”

” Hạ Gia Mẫn cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Cô bạn này cũng không phải người có tính nhiều chuyện như vậy, nhất định là có vấn đề gì.

Hạ Gia Mẫn cười ha ha, xòe năm ngón tay lắc lắc : “Mình đang suy nghĩ có nên tìm một quân nhân làm bạn trai không?”

“Để mình bảo Mục Lương Hòa giới thiệu cho cậu, dù sao trong bộ đội vẫn còn nhiều con sói độc thân lắm.” Thanh Ninh cảm thấy Cố Thành Dĩ cũng không tệ, nói xong câu đó đi vào bên trong, Tề Mạc Đình đã nắm áo khoác PO—LO màu trắng đính kim loại đi tới, phía dưới là quần jean, chân đi đôi giày thể thao không thể gọi ra tên thương hiệu, đem hình tượng lãng tử phát huy vô cùng tinh tế, nhất là đôi mắt híp hoa đào cười như không cười.

Trong hồ vì đông người nên bọn họ chọn một vị trí gần nhất, Tề Mạc Đình cũng đã chuẩn bị cần câu sẵn sàng cho 3 người. Thanh Ninh đối với câu cá không có nhiều hứng thú mà chỉ là để giết thời gian, ngược lại Tề Mạc Đình mang dáng vẻ vô cùng hứng thú, chỉ là trong quá trình điện thoại vẫn không ngừng reo.

“Cậu không thể tắt máy được à?” Hạ Gia Mẫn sau mấy lần liên tiếp bị trượt cá không nhận được bọc phát, một cước đá ra, vừa đúng đá phải tay Tề Mạc Đình, điện thoại di động từ trong tay rớt xuống, thiếu chút nữa rơi vào trong hồ.

“Tôi nói này đại tiểu thư, tự mình kỹ thuật kém chẳng lẽ còn trách tôi nghe điện thoại.”

“Là vì cậu quá om sòm nên dọa cho cá chạy mất cả rồi.”

“Tôi thì thấy là do cậu quá xấu nên mới dọa cho cá chạy mất.”

Tạ Thanh Ninh bưng cầm gior lên cần câu trong tay rất có phong thái Khương Thái Công câu cá ngheo đầu nghe bọn họ ầm ĩ, cảm thấy rất không thú vị, lại nhìn hai con cá nhỏ trong thùng. Bữa trưa chỉ với hai con cá bột này chỉ sợ không đủ nhét kê rằng, lòng mừng thầm là mình có mang theo thức ăn.

Mắt thấy bọn họ ầm ĩ không vui chút nào, cô ném cần câu bỏ đi, phía trước có một cái đình nhỏ bên trong có bàn ghế đá, bước vào ngồi lấy điện thoại ra thì thấy có cuộc gọi nhờ của Mục Lương Hòa.

Tạ Thanh Ninh không ngờ sẽ gặp Tạ Đông Phong và Mạnh Kiết Nhiên mình ở đây, hai người vừa nói vừa cười, Tạ Đông Phong tuy là lớn tuổi nhưng bởi vì đã thành đạt nhiều năm như vậy nên trên người tự nhiên phát ra một loại khí chất do năm tháng lắng đọng nho nhã thành đạt. Mạnh Kiết Nhiên bộ dáng vốn là loại cực phẩm, thân hình cao lớn, mặt mũi tuấn lãng, khi gior tay nhắc chân đều tao nhã. Cô vốn định né tránh, lại nghĩ mình cũng không phải là làm việc gì trái với lương tâm, không cần thiết phải tránh.

Tạ Đông Phong cũng kinh ngạc không dứt khi gặp Tạ Thanh Ninh ở chỗ này, vui sướng lẫn át kinh ngạc, thẳng bước đi về phía tiểu đình.

“Lâu như vậy không về nhà, cũng không về công ty giúp một tay, lại đi làm chỗ khác, Tạ Đông Phong ta chẳng lẽ không nuôi nổi con gái.” Trong lòng mặc dù vui mừng, vừa mở miệng lời nói liền thay đổi ngữ điệu.

Hai cha con vừa thấy mặt nói chuyện cơ hồ đều là ngấm ngấm giấu đao, nàng cũng không buồn, liếc nhìn Mạnh Kiết Nhiên đứng dưới tàng cây không có ý định đi tới từ từ mở miệng: “Mọi người muốn hợp tác?”

“Con nghĩ nhiều rồi.”

“Chỉ mong là con nghĩ nhiều, nhưng mà ba, con khuyên ba tốt nhất chớ cùng hấn có liên hệ.” Bây giờ Mạnh Kiết Nhiên nguy hiểm vô cùng, không đảm bảo được ngày nào đó những chuyện phạm pháp mà hấn làm sẽ bị đưa ra ánh sáng.

Sắc mặt căng thẳng của Tạ Đông Phong đã tốt hơn một chút, cho là chuyện lớn gì, khoát tay bảo: “Yên tâm đi, cũng chỉ là cùng đi câu cá thôi, ngược lại con đó định khi nào thì về công ty?”

“Không phải đã có ba rồi ư, dầu gì cũng còn Vương Xuân Di, làm gì đến lượt con phải lo!” Vương Xuân Di chính là mẹ kế trong truyền thuyết, vóc người trắng trẻo sạch sẽ, cũng không tính là hư hỏng, chính là cậy vào tướng mạo trẻ tuổi xinh đẹp quyến rũ đàn ông, phá hoại gia đình nhà người khác. Thật ra nói cho cùng cũng không phải là lỗi của một mình bà ta, nếu người đàn ông không đồng ý thì cũng sẽ không làm được gì, loại chuyện này đúng là một bàn tay vô không nên tiếng.

“Ở trong đó cũng có cổ phần của con, sau này không phải là của con sao.” Khi Tạ Đông Phong nói những lời này âm thanh giảm thấp xuống, nét mặt nghiêm túc lại có thêm vẻ không biết làm thế nào. Cũng có thể là cô hoa mắt nhìn lầm, đã từng có một lần cô cho là ba từng hối hận nhưng sau khi em trai cùng cha khác mẹ ra đời cô mới lĩnh ngộ mẹ cô mới là người ngốc nhất. Bởi vì yêu mê muội mà đánh mất chính mình “Ha ha ha, con cũng không dám muốn, ngày nào đó mà Vương Xuân Di biết được, không chừng sẽ mua hung khí tới giết con đấy.” Cô nói những lời này mang theo châm chọc nhạo báng, cũng không để ý sắc mặt Tạ Đông Phong đã biến thành màu gan heo hay gan lừa rồi, quay đầu liền hướng bên hồ đi tiếp.

27. Chương 27

Tạ Đông Phong đành bó tay, kêu hai tiếng con gái cũng không quay đầu lại, nén tức giận đi trở lại vị trí. Mạnh Kiết Nhiên cũng nhìn chằm chằm bóng dáng uyển chuyển đi thẳng một đường của cô, tóc dài tùy ý vắn lên bằng cây trâm ngọc bích, tự hỏi cô thích dùng trâm từ lúc nào.

“Khiến Mạnh tổng chế giễu, con gái tôi từ nhỏ tính tình đã bướng bỉnh, lớn lên không đổi, cũng không biết là di truyền từ ai.”

“Tạ tổng quá lo lắng, Thanh Ninh tính tình mặc dù bướng bỉnh, nhưng thích cứng không thích mềm, nếu ai mạnh hơn cô ấy đoán chừng cũng mềm xuống thôi.” Mạnh Kiết Nhiên cho Tạ Đông Phong một cái thang đi xuống, ông cũng thuận theo nói “Đúng vậy, mấy năm này ở bên ngoài cũng không biết có chịu khổ hay không.”

Nói xong câu đó, Tạ Đông Phong cố ý liếc nhìn vẻ mặt Mạnh Kiết Nhiên, trừ bỏ những phương diện khác không nói, ông thật sự thưởng thức thủ đoạn cùng năng lực của Mạnh Kiết Nhiên. Chỉ đơn giản mà nói một người còn trẻ tuổi đã vươn lên vị trí đầu bảng trên thương trường, giá trị con người tất nhiên không nói, gần hai năm qua cũng không nghe điều tiếng gì về cuộc sống riêng, nhưng Tạ Đông Phong trước sau như một vẫn giữ thái độ cứng rắn không hi vọng con gái mình có dính dấp gì đến gã trai này.

Mạnh Kiết Nhiên nghe vậy lòng chùng xuống nhưng trên mặt vẫn thản nhiên không biến sắc láy chủ đề “Tạ tổng, nghe nói món cá nướng ở đây mùi vị không tệ, chúng ta đi ném thử một chút.”

Tạ Thanh Ninh quay về chỗ thấy hai con cá trong thùng giờ đã nhân thành ba đang vui sướng lượn quanh. Không thấy Hạ Gia Mẫn đâu, Tề Mạc Đình cầm trong tay hai cần câu, trên miệng ngậm nhánh cỏ dại, ngửa người ra sau, lưng biếng nâng lên mí mắt, cà lơ phất phơ mở miệng: “Bà diên kia không biết là mất tích đâu rồi, lâu thế mà vẫn chưa trở lại.”

“Không yên tâm thì mang lưới đi mò đi.”

Thanh Ninh thuận miệng đáp lời, Tề Mạc Đình thở hắt ra một cái, ném cần câu vỗ vỗ quần, giơ lên cái thùng bên trong có 3 con cá bột hí hửng nói “Vừa đúng ba con, một người một con.” rồi xách thùng đi về khu nướng, Thanh Ninh thu dọn đồ đạc xong gọi điện cho Hạ Gia Mẫn rồi cũng đi theo.

Xa xa đã nhìn thấy khói bốc lên từ khu nướng, Tề Mạc Đình đang làm vẩy cá nem ướp gia vị. Thanh Ninh rảnh rỗi đi dạo quanh một vòng, bất hạnh lại lần nữa gặp Mạnh Kiết Nhiên.

“Anh buông tay, nếu không tôi la lên là anh sàm sỡ.”

“Em kêu đi xem có ai tin không.” Mạnh Kiết Nhiên bàn tay siết tại bên hông, kéo Thanh Ninh đi qua một con đường nhỏ không có người đi, vào một căn phòng gần đó đóng cửa lại trực tiếp ép cô lên cửa. Căn phòng nhỏ cũ kỹ chỉ có cái cửa cũ rách, bên trong tối om, thậm chí còn có mùi mốc bốc lên, lơ lơ nhìn thấy nét mặt hần đã nặng nề có thể nhỏ ra nước, bàn tay dùng sức nâng cằm cô lên buộc nhìn thẳng vào mắt hần: “Tạ Thanh Ninh, cảm thụ kết hôn như thế nào?” Hần đi thẳng vào vấn đề, không hề quanh co lòng vòng, âm thanh trầm thấp thậm chí nghe ra có sự vui vẻ, nhưng cô biết không hề có sự vui mừng nào trong đó.

Cô cũng không hề yếu thế: “Nếu đã biết tôi đã có gia đình, anh không cảm thấy tư thế lúc này của chúng ta là không thích hợp sao?” Thân thể hần đè lên người cô mang tính xâm lược, hơi thở cũng bá đạo phun tại trên mặt cô, ép buộc cô chịu đựng.

“Thanh Ninh, em không phải không biết tôi ghét nhất cái gì, quân hôn, không dễ li hôn, em nói xem nếu đột nhiên xảy ra một vụ tai nạn xe nào đó chẳng phải hôn nhân của hai người cũng kết thúc ư.”

Mạnh Kiết Nhiên có một đặc điểm, chính là mỗi lần uy hiếp cô lời nói sẽ vô cùng nhẹ nhàng giống như gió thoảng nhưng thật ra là như đâm vào chỗ yếu hại đến chảy máu đầm đìa thì thôi.

Tạ Thanh Ninh hoảng sợ, Mạnh Kiết Nhiên hiện tại như kẻ điên, hần không phải thương nhân chân, sau lưng hần chính là thể lực hắc ám nên cô không thể sơ sót. Có lẽ hiện tại chính hần căn bản cũng không quan tâm trên tay dính máu bao nhiêu mạng người, mạng người đối với hần chỉ hèn hạ như con kiến hôi. Thanh Ninh bị chọc tức phát run, lại không giẫy thoát được sự kiềm chế của hần, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh nhưng không chảy ra được. Mạnh Kiết Nhiên đưa tay vuốt lên đôi mắt long lanh nước của cô, rất nhân từ nói: “Em khóc gì thế Thanh Ninh, anh lại không có làm gì anh ta, cũng chỉ là nói một chút mà em đã coi là thật, có gì to tát đâu!”

” Mạnh Kiết Nhiên, chẳng lẽ anh không thể bỏ qua cho tôi sao?” Nàng nén lệ mềm yếu nói, hần hé miệng cười cười.

“Thanh Ninh, em thật biết nói đùa, vậy ai sẽ bỏ qua cho anh đây.”

Đàm phán tan vỡ, có lẽ căn bản cũng không có thương lượng gì, cô vẫn thua như cũ. Mạnh Kiệt Nhiên hào phóng mở cửa để cho cô đi ra ngoài, còn không quên đưa khăn tay cho cô lau nước mắt. Thanh Ninh đi ra hồ vốc nước rửa mặt mới quay lại chỗ Tề Mạc Đình lúc này đã nướng xong cá, hai người mỗi người cầm một con tay kia cầm lon bia, còn chứa lại cho cô một con cá trong mâm.

“Tạ Thanh Ninh, em thật là biết chọn thời gian, nếu còn chưa trở lại anh sẽ ăn hết.” Tề Mạc Đình đưa cá cho cô, nhìn qua sắc màu cũng không tệ lắm, cô nể tình ăn vài miếng, có một chút vị khét, thịt tươi không mặn cũng không nhạt.

Hạ Gia Mẫn nhìn ra cô có điểm khác lạ, nhớ tới nhìn thấy Mạnh Kiệt Nhiên ở bờ sông cũng đoán được chút, tiếp tục cùng Tề Mạc Đình trêu đùa. Lúc về cô ngồi một góc nghịch điện thoại, Hạ Gia Mẫn không biết đang chuyện phiếm với ai, cô cũng không để Tề Mạc Đình đưa về mà xuống ở cầu vượt vào nội thành rồi bắt xe về nhà.

Đại viện quân nhân không cho xe lạ ra vào, taxi càng khó phải nói, Thanh Ninh phải xuống xe ngoài cổng, cảnh vệ đã quen mặt cô chào một tiếng thủ trưởng phu nhân thật to còn kính quân lễ, cô cười cười đi vào.

Mục Lương Hòa xem đồng hồ, xem chừng lúc này Thanh Ninh cũng sắp về rồi, đứng dậy đi vào phòng bếp dọn đồ một chút trở ra, Diêm Nhuận Hoa đảo tài liệu trong tay cũng xem đồng hồ: “Có phải chị dâu sắp về không?”

“Ừ, cũng sắp rồi.”

“Chuyện hôm nay bàn với anh trước mắt vẫn phải giữ bí mật, nhưng tôi vẫn muốn cuối cùng có được sự phối hợp của chị dâu.”

Mục Lương Hòa nghe vậy trầm tư, con người u ám “Được, chúng tôi sẽ tận lực phối hợp, chỉ là điều kiện tiên quyết là phải bảo đảm an toàn của cô ấy.”

“Khẳng định rồi, không nói đến cái khác, chỉ bằng vào quan hệ giữa chúng ta cũng sẽ liệu chết bảo vệ chị dâu an toàn.” Diêm Nhuận Hoa nói vang vang có lực, chợt chuyển chủ đề: “Nghe nói anh phải điều chuyển, đã tính toán đi đâu chưa, chị dâu cũng đi?”

“Chuyện này cụ thể còn chưa có quyết định, đến lúc đó đi hay ở vẫn chưa biết được.”

Vừa nghe Mục Lương Hòa nói như vậy, Diêm Nhuận Hoa trong lòng cũng hơi tiếc rẻ, chuẩn bị đứng dậy thì cửa chính đột nhiên mở ra, một cô gái trẻ tuổi đi vào, không cần phải nói nhất định là chị dâu rồi.

Tạ Thanh Ninh đi vào nhìn thấy trong nhà có khách thoáng ngẩn người một chút, sau đó điều chỉnh tốt cảm xúc cùng nụ cười trên mặt, ở trước cửa đổi giày đi vào.

“Thủ trưởng, anh không giới thiệu sao?”

Thanh Ninh đứng sau sofa nói cười riu rít, một tay khoác lên trên vai Mục Lương Hòa, tay kia đem túi xách thả xuống bên người. Ánh mắt sắc bén của Diêm Nhuận Hoa nhìn sang, đột nhiên cảm thấy bọn họ thật đúng là có tướng vợ chồng, một người mặt nghiêm túc không chút thay đổi, một người nói cười riu rít lúm đồng tiền nở hoa, rõ ràng là hai người hai thái cực đặt chung với nhau lại sinh ra một loại hòa hài đồng điệu.

“Diêm Nhuận Hoa, đội trưởng đội cảnh sát hình sự.”

“Chào anh, tôi là Tạ Thanh Ninh.”

Mục Lương Hòa kéo cái tay đang khoác lên trên bả vai anh xuống để cô ngồi lên ghế, chợt nghĩ đến cái gì lại bảo cô vào bếp.

Diêm Nhuận Hoa liếc nhìn phương hướng Tạ Thanh Ninh rời khỏi nhạo báng: “Thật không nhìn ra, cây vạn tuế không nở hoa Thiếu tướng Mục Lương Hòa cũng theo một trâu già gặm cỏ non nhĩ, tuổi chị dâu chắc là không lớn lắm hả?”

“Tính tình trẻ con.”

Mục Lương Hòa hạ thấp giọng nói cùng Diêm Nhuận Hoa nói một số chuyện. Diêm Nhuận Hoa thật lòng cảm thấy Mục Lương Hòa không làm cảnh sát hình sự thật là đáng tiếc, nói chuyện hồi lâu liếc đồng hồ thấy đã không còn sớm liền bảo ” Tối nay còn có cuộc họp khẩn cấp, để lần sau nhé.” Mục Lương Hòa cũng không giữ lại, tiễn bạn đến cửa.

Thanh Ninh từ trong bếp đi ra thì không thấy ai trong phòng khách cả, chỉ còn có hai cái li tro rơi trên bàn trà, Mục Lương Hòa tiễn Diêm Nhuận Hoa xong trở lại, cởi quần trang ra giặt trên kệ ngoắc ngoắc tay với người con gái đang đứng giữa phòng.

Thanh Ninh nhớ tới những lời Mạnh Kiệt Nhiên nói hôm nay, lòng thoáng lo sợ, từ từ bước lại : “Sao không giữ khách lại ăn cơm, em đã bảo chị Ngô làm thêm món ăn rồi.”

“Cậu ta còn có việc bận.” Mục Lương Hòa nói xong câu đó đưa tay lên ôm eo của cô, đem nàng cả người ôm vào trong lòng, sau đó hai người ngồi ở trên ghế sa lon. Thanh Ninh có chút kháng cự tư thế quá mức thân mật của hai người, muốn nhúc nhích một chút lại bị anh kéo trở lại. Mục Lương Hòa có đôi khi cũng không muốn ép buộc cô nhiều, chỉ có điều cái tâm tính trẻ con trì trệ không chịu tiến của cô làm anh không thể không làm như thế.

Ngẫm nghĩ một hồi nói: “Thanh Ninh, đối với việc điều chuyển của anh em thấy thế nào?”

Thật là lúng túng, đối với việc anh chuyển công tác cô vốn không nghĩ nhiều vì đã chuẩn bị rời đi, cũng không phải xuất phát từ những lời nói hôm nay của Mạnh Kiệt Nhiên.

“Nếu phù hợp với sự phát triển về sau thì anh cứ chuyển đi thôi.”

Mục Lương Hòa nghe xong trầm mặc, đưa tay sửa lại cổ áo cho cô, lại tự nhiên thả xuống eo cô “Đây là suy nghĩ thật lòng của em? Vậy còn em, có nguyện ý đi cùng anh không?”

Khi hỏi câu này Mục Lương Hòa có một chút khẩn trương, chân mày khẽ nhíu lại, vừa lập tức muốn nghe đến đáp án, lại sợ đáp án không phải cái anh muốn, không dám nghe.

“Thủ trưởng, nếu em nói không muốn, anh có phải sẽ bóp chết em không?”

“Sẽ không.”

“Vậy thì được, em đi cùng anh.”

Mục Lương Hòa khẽ thở dốc một hơi, bế cô ngồi sang một bên đùi, ánh mắt khẩn thiết: “Thanh Ninh, đây là lời thật lòng của em, nếu anh đã mang em đi cùng thì nhất định không cho phép em đổi ý .”

“So với vàng còn thật hơn.” Nói xong, cô vòng tay quàng lên cổ anh, dụi dụi đầu vào hõm cổ, lè lưỡi liếm chỗ hầu kết đang chuyển động, nghe bên trong phát ra một tiếng khàn khàn trầm thấp, Mục Lương Hòa thân thể cứng đờ bởi động tác của cô lại hết sức hưởng thụ, ôm chặt sau đó níu lấy cổ áo thả xuống của cô cố làm vẻ nghiêm túc: “Chú ý một chút ảnh hưởng.”

Thanh Ninh làm mặt quỷ với anh rồi từ trên đùi anh nhảy xuống, không cam lòng nói: “Có bản lãnh buổi tối ngủ một mình đi, ai sợ ai a!”

Chị Ngô tẩu bưng món ăn ra ngoài chợt nghe thấy một câu như vậy, che miệng cười, khen câu: “Tài nấu nướng của cô chủ tiến bộ rất nhiều, mùi vị so với lần trước tốt hơn rồi đấy.” Vốn tưởng Diêm Nhuận Hoa ở lại ăn cơm, cô mới trở tài cũng là cho thủ trưởng trường mặt mũi. Đàn ông mà, chút tâm lý sĩ diện này đều giống nhau cả, chỉ là không nói rõ ra, tiếc là Diêm Nhuận Hoa có việc phải đi trước, Mục Lương Hòa liếc nhìn các món vợ làm trên bàn trông qua cũng khá ổn.

” Mục Lương Hòa, anh có cảm thấy cưới được em là phúc khí to lớn của anh không.”

“Ăn cơm, đừng nói chuyện.” Sĩ diện đầy người như thế, khen một cái thì sẽ chết à!

Bình thường lúc cô không vui đều cùng đứa bé một dạng, biểu hiện đều viết ở trên mặt, cho nên sau khi cơm nước xong lên lầu, quét mồm một bộ ta rất tức giận. Mục Lương Hòa là lão què mùa, ôm vợ nói ngọt một câu cũng không biết, mặt lúc nào cũng lạnh băng quen thói ra lệnh cho người khác. Từ phòng tắm ra ngoài, cô vẫn còn duy trì bộ dạng tức giận, Mục Lương Hòa có chút buồn bực, lại nghĩ đến mấy lời Cố Thành Dĩ nói, nữ nhân mà đều thuộc tính kiêu kì, nói nhiều lời dễ dàng một chút là được thôi.

Vấn đề là anh không biết làm thế nào đây này.

“Anh không ngủ hả, còn ở đó làm cái gì?”

Mục Lương Hòa vén chăn chui vào, Thanh Ninh buồn bực liếc nhìn rồi xoay người nằm nghiêng. Mục Lương Hòa chen vào gần hơn, chạm tới lưng cô, Thanh Ninh lại xích tiếp về phía trước sát mép giường, Mục Lương Hòa lại tiếp tục tiến lại, cứ thế làm cô vợ nhỏ xù lông nhím.

“Thủ trưởng, anh có để cho người ta ngủ hay không, anh rốt cuộc muốn làm gì, làm phản hả?”

“Thanh Ninh, đừng giận, chúng ta nói chuyện nào.” Mục Lương Hòa làm mặt phớt tỉnh răn đe, mười phần trong câu nói là giọng điệu Thiếu tướng, Thanh Ninh không vui quay mặt đi.

“Không muốn nói chuyện với anh.”

“Vậy chúng ta trao đổi hành động cũng được, tổ chức cho phép.”

” Mục Lương Hòa, anh lưu manh!” Cô cầm gối đầu đập anh, bị anh ném đi một bên, trực tiếp ấn cô dưới thân thể, đây là muốn bắt đầu vận động trước lúc ngủ mà, bọn họ mới vừa rồi rõ ràng là đang gây gổ, thế nào mà một giây kế tiếp liền thay đổi thành cái này.

28. Chương 28

Đàn ông một khi đã được ném chuyện phòng the thì sẽ vui vẻ không biết mệt, về điểm này Mục Lương Hòa cũng giống như số đông còn lại, thế mà trước khi cưới thì kiêu ngạo tự chủ, xem nàng dâu trước mắt như hạt bụi. Anh đưa cánh tay lực lưỡng cô định đôi tay đang khua loạn của cô lên đỉnh đầu, cô lấy chân đá lại cũng bị anh dễ dàng đè phía dưới.

“Nghe lời, sẽ ít chịu khổ một chút.” Nghe giọng điệu này lại muốn nổi giận, cô cố tình chống đối.

Mục Lương Hòa dùng cái tay không còn lại giữ chặt khuôn mặt trơn láng, lòng bàn tay chai sần lướt qua da thịt tinh tế, kích thích hàng loạt run rẩy, ánh mắt cô vụt sáng, ánh đèn trên đỉnh đầu sáng chói quá mức, ở trên đỉnh đầu anh tạo thành một quang sáng, mà anh lại đang khom người, thân thể nặng nề đè ở trên người cô, che lấp đi ánh sáng óng ánh, làm cho gò má anh nửa ẩn nửa hiện, trong tầm mắt chỉ có một đôi nhân quang mang đậm đục vọng cực kỳ sáng chói, thâm thúy như là một cái đầm không đáy sâu thẳm hút cô vào trong, Thanh Ninh bị chính suy nghĩ của mình làm cho hoang mang, quay mặt đi dùng lời nói trao đổi.

“Thủ trưởng, anh không tuân theo kỷ luật của tổ chức.”

“Trong tổ chức có điều nào không cho phép ôm vợ nào?”

“Nhưng hôm nay người ta không muốn cho anh ôm.”

Mục Lương Hòa nghe vậy thân thể càng dè xuống, đồ ngủ đang mặc trên người đã bị bung ra mấy nút xóc xếch, cô cúi nhìn vừa đúng góc độ có thể thấy rõ lồng ngực anh cùng với hai hạt tròn tròn đỏ tươi nhô ra như ẩn như hiện, không phải chỉ có bánh bao của phụ nữ mới mê người nha, bánh bao nhỏ của đàn ông cường tráng càng dụ hoặc mười phần. Thanh Ninh xấu hổ phát hiện tim mình đập rộn lên, miệng đắng lưỡi khô, dời đi tầm mắt chuyển qua cổ của anh, nhìn cái hầu kết chuyển động lên xuống cũng là một loại hành hạ. Thời điểm Mục Lương Hòa nghiêng tức sẽ chỉ làm người cảm thấy người này thật cổ hủ, không thú vị, nhưng nếu khéo miệng anh mang theo nụ cười cùng ánh mắt nhu hòa đi một chút như vậy, lập tức lại có vẻ tao nhã lịch sự, đứng, giống như cầm thú khoác tấm da cừu.

Tầm mắt Mục Lương Hòa rơi vào trên môi mềm mại bóng loáng đang nuốt nuốt nước miếng của cô, động tác cũng không quá dịu dàng áp xuống tới. Bản chất quân nhân từ trong xương tủy khiến cho anh thấy khó khăn sẽ xông lên mà nghênh đón, hai phiến môi nóng bỏng in cùng một chỗ, Thanh Ninh giãy giụa lui về phía sau, anh cường thế áp tới, một tiến, một lui, đầu lưỡi công phá hàm răng, Mục Lương Hòa được như

nguyện cùng cái lưỡi mềm của cô khuấy đảo một chỗ. Nghe được tiếng rên nho nhỏ của người dưới thân, bàn tay từ bên hông xuôi xuống bụng, tiếp tục đi xuống luôn vào trong lưu luyến không nặng không nhẹ vuốt ve, không bao lâu, chỉ nghe thấy cô thở khê rất nhỏ.

Thanh Ninh muốn khép chặt hai chân lại nhưng chân đã bị anh đè lấy không thể động đây, nơi tư mật nhất bị anh trêu chọc đã dần dần có phản ứng, trong người trào dâng một cỗ sóng nhiệt, cô khó chịu nhìn về mặt trầm tĩnh của anh, con ngươi đen nhánh có thể chảy ra nước, nét mặt ẩn nhẫn như có vẻ tìm tòi theo dõi, đây chính là điểm đặc biệt của anh.

Tối nay Mục Lương Hòa thực hiện đầy đủ khúc dạo đầu, tinh tế hôn liếm toàn thân cô rồi mới từ từ gạt bỏ từng lớp vải vóc bó buộc từng bộ phận, nếu dùng thêm sức rõ ràng còn có thể nghe được tiếng xé vải truyền trong không khí.

Tạ Thanh Ninh hô to “Tắt đèn.”

Mục Lương Hòa động tác hơi chậm lại nhưng vẫn duỗi bàn tay tắt đèn cái “Tách”. Toàn bộ căn phòng rơi vào bóng đêm, càng làm khuếch đại thêm tiếng thở hổn hển của hai người. Hai tay Thanh Ninh được tự do, vô ý thức quàng lên cổ Mục Lương Hòa, không khí đã trở nên vô cùng hài hòa (tính lược 350 chữ).

Dứt lời, lại thêm một vòng chiến đấu mới, Thanh Ninh chưa từng hoài nghi lực chiến đấu của Mục Lương Hòa, nhưng vô cùng hoài nghi đối với thân thể nhỏ bé của chính mình có phải đã bị anh làm cho hư không?

Mục Lương Hòa muốn cô hai lần mới dần dần ổn định lại, ôm cô lật người lại để cho cô nằm sấp trên ngực mình, tiếng hít thở nặng nhọc dần dần lắng xuống. Sau đó anh vác cô lên vai vào phòng tắm, Thanh Ninh ghét nhất anh mỗi lần đều xem cô như bao cát mà vác lên vai, đem cả tay lẫn chân vừa đánh vừa đá. Mục Lương Hòa da dầy, cũng không để ý cô, mở van vòi hoa sen, đem sữa tắm xoa lên người cô, nước chảy ầm ập, hai người đứng dưới ánh đèn màu vàng, đem thân thể của nhau nhìn không sót một thứ gì. Thanh Ninh thật ra là rất không đồng ý hai người cùng nhau tắm rửa, chạy trốn được mấy lần thì không thành công nữa, ngược lại mỗi lần xong chuyện sau đều sẽ bị anh vác vào phòng tắm.

Tắm xong, Mục Lương Hòa lấy khăn lông lớn lau mình khô ráo, lại cầm một cái khăn bao bọc lấy người Thanh Ninh đưa về giường. Đàn ông sau khi xong chuyện thường cũng rất mệt mỏi, Mục Lương Hòa cũng không ngoại lệ. Thanh Ninh lại không ngủ được, tay sờ đến những nơi mới bị anh yêu qua vẫn cảm nhận được một loạt tê dại, đau nhức cùng ầm Ứt, thân thể run lên một cái.

Mục Lương Hòa mở mắt, tay dài chụp tới, “Ngủ, đừng loạn động.”

Trong bóng tối Thanh Ninh quẫn nhưng vẫn quấy rối, tay nhỏ bé sờ về phía bụng của anh, vẽ vòng vòng, sau đó rê xuống rốn anh, rốn Mục Lương Hòa rất tròn, không lớn không nhỏ, vừa đủ cho ngón trỏ của cô chọc vào.

“Không cho phép náo, ngủ.” Mục Lương Hòa kéo xuống bàn tay cô đang loạn động nắm ở lòng bàn tay mình, thân thể không có tiền đồ giật giật, ôm lấy bờ eo mềm mại của cô uy hiếp rõ ràng: “Còn cử động nữa, lại mở pháo.”

Thủ trưởng nói là làm, Thanh Ninh an phận thu tay về, bắt mãi đá anh một cước mới lật người ngủ. Kích động trong thân thể còn chưa lui xuống, cô mở to mắt nhìn cả phòng tối đen, trong không khí vẫn còn nồng đậm tư vị hoan ái cộng thêm người đàn ông đang ngủ bên cạnh chân thật đến đáng sợ, cô lập tức chui đầu vào trong chăn.

Việc chuyển của Mục Lương Hòa mãi vẫn không có tin tức gì, Thanh Ninh đã hỏi bóng gió mấy lần điều lệnh rồi cuộc lúc nào thì đưa xuống cũng bị anh bác đi, Mục Lương Hòa hình như không có gì sốt ruột nhưng cô lại rất muốn rời đi.

Mùa thu này kết thúc lúc Mục Lương Hòa cực kỳ bận rộn, Trần Minh luôn có mặt đón cô lúc tan ca đưa cô về trước rồi mới quay lại đón thủ trưởng, tính kỹ lại bọn họ cũng hơn nửa tháng rồi không ăn tối cùng nhau.

Nghĩ kỹ lại, như vậy cũng rất tốt.

“Cô chủ, bên bộ đội gọi tới nói ông chủ hình như bị thương rồi.” Chị Ngô đưa điện thoại cho cô, Thanh Ninh nuốt vội thức ăn trong miệng thả dũa nghe bên kia tiếng của Cố Thành Dĩ có vẻ rất gấp gáp, trong ấn tượng của cô Mục Lương Hòa khỏe như trâu có thể một tay xách lấy cô làm sao có thể bị thương được đây.

“Cố Thành Dĩ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

“Cô chủ bình tĩnh, sẽ không có chuyện gì, cô từ từ một chút.” Chị Ngô ở phía sau khuyên cô chớ nóng vội, cô đã xách túi vọt ra cửa. Giờ Trần Minh cũng không có ở đây, cô đành bắt taxi đến thẳng bệnh viện quân đội.

Cố Thành Dĩ cúp điện thoại cũng không dứt vào túi mà cầm trong tay vuốt vuốt, hài hước nói với Mục Lương Hòa đang nằm trên giường bệnh: “Tôi xem chị dâu rất quan tâm cậu, đoán chừng rất nhanh sẽ đến đây thôi.”

Mục Lương Hòa nhin xuống kích động muốn cầm gối đầu ném bạn, mặt không biến sắc xem đồng hồ, giờ này trời đã tối hẳn, loáng thoáng có thể thấy được vọn ánh đèn ngoài kia, trên hành lang bệnh viện ngoại trừ mùi thuốc sát trùng còn thoảng thoảng mùi thơm của thức ăn.

Trên đường đến bệnh viện, trong đầu Tạ Thanh Ninh không ngừng nghĩ khi gặp mặt câu đầu tiên sẽ nói gì, nói là “Thủ trưởng, bị thương có nghiêm trọng không” hay là “Thủ trưởng, làm sao lại bị thương” hoặc ước ất hơn mà nói “Anh bị thương nhưng mà lòng em đau” ...

Nhưng cô đã quên sự tình phát triển thế nào đâu phải do cô định liệu được, nếu có thể tính toán trước thì không phải là cuộc sống phức tạp rồi.

Ngẩng nhìn số phòng bệnh, xác định mình không đi nhầm, vừa ngó nghiêng qua cửa thủy tinh vừa nghĩ nên vào ngay hay để lát nữa mới vào, còn chưa nghĩ xong đã bị một tiếng kêu “Chị dâu” làm cho giật mình.

Cố Thành Dĩ cười phô hàm răng trắng bóng, trên gương mặt ngăm đen tràn ra ý cười, đưa tay đẩy cửa phòng bệnh “Chị dâu đến rồi sao không vào, thủ trưởng mới vừa nói với tôi là nhớ chị đây.”

Động tĩnh của họ bên ngoài đã sớm rơi vào trong lỗ tai của người trong phòng, Mục Lương Hòa nằm lỳ ở trên giường không động. Hạ Gia Dĩnh xoay người liếc nhìn người con gái đang đi vào, lên tiếng chào hỏi rồi lại tiếp tục nói chuyện với Mục Lương Hòa: “Lần này là vết thương cũ tái phát, phải nằm ở trên giường nghỉ ngơi thật tốt, nếu không cần thân thể nữa thì có thể lập tức trở về bộ đội.”

Lời nói của Hạ Gia Dĩnh vang vang có lực, thậm chí còn mang chút tình cảm riêng tư ở bên trong. Cố Thành Dĩ cũng là người thông minh, vừa nghe giọng điệu này, nghĩ thầm hồng bét rồi, vỗ đùi cái đét rồi mời Hạ Gia Dĩnh tới ăn trái cây. Thanh Ninh liếc nhìn người con gái mặc áo blue trắng đứng trước giường bệnh, rõ ràng dáng dấp rất ưa nhìn cũng rất ngoan hiền, nhưng cô nhìn thế nào cũng thấy ngứa mắt, chẳng lẽ mắt cô gần đây không tốt.

Sau khi Hạ Gia Dĩnh dứt lời Mục Lương Hòa cũng không nói gì, ngược lại vươn tay kéo Thanh Ninh. Cô trừng mắt liếc anh một cái, thuận thể ngồi xuống mép giường, vén lại chăn cho anh, quay đầu nói chuyện cùng Hạ Gia Dĩnh: “Rất nghiêm trọng sao?”

“Ừ, vết thương cũ tái phát, lần này không điều dưỡng tốt, về sau cái thắt lưng này cũng không cần nữa.”

Hạ Gia Dĩnh đứng ở cuối giường, cúi đầu không thấy rõ vẻ mặt, một tay cầm cuốn vở, một tay cầm bút viết, sau đó ngẩng đầu xem thời gian: “Bệnh nhân còn chưa ăn cơm, dinh dưỡng nhất định phải bảo đảm.”

Cố Thành Dĩ lại vỗ bập đùi, kéo cửa xông ra ngoài, chỉ bỏ lại một câu sẽ quay lại ngay.

“Lương Hòa, thân thể chính là của anh, tôi chỉ nói đến đây thôi, tôi có việc phải đi trước.”

Hạ Gia Dĩnh đã đi, sau khi cửa đóng lại trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người bọn họ. Mục Lương Hòa nằm lỳ ở trên giường, cô ngồi ở bên giường, nhớ lại lúc mình mới bước vào phòng tay Hạ Gia Dĩnh nhấn tới nhấn lui trên lưng anh, trong lòng thoáng có vị chua, giống như có một ngọn lửa nóng rùng rục, lại giống uống phải một ly cà phê đắng, muốn nhổ ra mà không nhổ được.

Ánh mắt vòng vo nhìn chằm chằm người đàn ông sắc mặt vẫn tĩnh bơ trên giường hỏi “Thủ trưởng, làm sao có thể đem bản thân chơi cho hư hỏng thành ra thế này?”

Xem chừng là biểu hiện vừa rồi của mình có chút kém cỏi, Mục Lương Hòa đưa tay vuốt vuốt tóc vợ: “Không có việc gì đâu, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe.”

“Chẳng lẽ vừa rồi là em nghe nhầm.”

“Có thể thôi.”

“Thủ trưởng, anh nói chuyện cười không hợp chút nào cả, có đói không?”

Mục Lương Hòa đúng là đói bụng, lặng yên một chút sau đó thành thực gật đầu.

29. Chương 29

Cử chỉ mang theo sự đáng yêu chưa từng thể hiện ra, chỉ là cô cũng không xem nhẹ tiếng gọi “Lương Hòa” thân thiết kia của Hạ Gia Đình, nhớ lại hình như cô cũng chưa từng gọi tên anh thân mật như vậy, nếu không phải là gọi đầy đủ cả tên họ thì cũng chỉ gọi thủ trưởng thôi.

Cô xấu hổ phát hiện mình đang ghen, vén chăn lên muốn xem vết thương trên eo của anh, anh lại giấu đi không cho nhìn. Muốn nổi nóng rồi, có thể cho Hạ Gia Đình nhìn mà cô lại không được?

“Vợ anh bây giờ lệnh cho anh vén áo lên.” Cô thu mười phần khí lực quát, ở trước mặt anh cô luôn luôn là hùng dũng bừng bừng khí phách.

“Thanh Ninh.” Mục Lương Hòa ý vị sâu xa kêu tên cô một tiếng, con ngươi sâu thẳm, tay nắm chăn từ từ kéo lên. Thanh Ninh cũng cùng vén chăn, vạch áo bệnh nhân trên người anh ra nhìn chòng chọc hai giây liền thả áo xuống.

“Thủ trưởng, hiện tại vợ thủ trưởng tước đoạt tất cả quyền lợi chính trị của anh, tiếp chỉ đi!”

Mục Lương Hòa dở khóc dở cười, cười lên lại động vết thương ngang hông “Thanh Ninh, ý chỉ có thể nhận sau được không, em đỡ anh đi toilet trước đi.”

Thanh Ninh nghe vậy đỏ mặt “A” một tiếng, vẫn thận trọng đỡ anh. Phòng bệnh Mục Lương Hòa ở là phòng đơn, tuy không tính là sang trọng cao cấp nhưng mọi thứ bày trí cũng không thua kém, toilet cũng ở trong phòng. Thanh Ninh ngồi xổm xuống đi giày cho anh mới đỡ đi vào.

Cách một cánh cửa vẫn nghe được nước chảy truyền ra ngoài, mặt cô lại thêm đỏ, không tự nhiên đối tư thế đứng, đợi Mục Lương Hòa rửa tay ra ngoài, cô lại đỡ anh về giường.

Mới vừa đắp kín chăn, Cố Thành Dĩ đã quay lại, đặt mấy hộp đựng thức ăn trên bàn, mùi thơm thức ăn lan tỏa khắp phòng.

“Chị dâu chắc cũng chưa ăn, ăn tạm cơm hộp nhé.”

Cơm hộp Cố Thành Dĩ mua nhìn một cái cũng biết quán cơm có món nào là chủ đạo, loại cơm hộp như thế này làm sao có chất lượng với mùi vị được. Vì Mục Lương Hòa không thể ngồi dậy nên cô đành bưng cơm tới đút cho anh từng muỗng.

“Nào, ăn cá viên, bồi bổ protein.”

Mục Lương Hòa không kén ăn, cô đút gì anh đều ăn, mỗi lần đều xúc đầy một muỗng lớn thế mà anh đều nuốt xuống sạch sẽ, sau đó thấy anh có vẻ bị nghẹn nên cô cũng không dám đút nhiều cơm nữa.

“Anh ăn no chưa?” Mục Lương Hòa ăn nhiều, ở nhà bình thường cũng ăn được mấy bát cơm, xem chừng một hộp không đủ, cô lại mở hộp cơm khác ra.

Một bữa cơm đút hết nửa giờ, cho đến khi Mục Lương Hòa no bụng, trên bàn vẫn còn lại một hộp cơm, Thanh Ninh chỉ ăn qua loa vài miếng. Cố Thành Dĩ lưu loát thu dọn hộp cơm trên bàn, quay sang nói với cô.

“Chị dâu, tôi về bộ đội trước, ngày mai lại tới.”

“Vâng, hôm nay đã phiền anh nhiều rồi, để tôi tiễn anh một đoạn.”

Bóng đèn tiết kiệm năng lượng không tính là sáng hắt xuống nền gạch men sáng bóng, hai người cùng đến trước cửa thang máy.

“Chị dâu có gì muốn nói, xin cứ nói thẳng đừng ngại.”

Cô đúng là có chuyện muốn nói nên mới lấy cớ ra ngoài: “Vết thương trên hông anh ấy làm sao mà có?” chuyện này trước kia cô đã từng hỏi Mục Lương Hòa nhưng anh vẫn lờ đi không nói, dù cô có chơi xấu cách nào anh cũng không chịu nói.

Cổ Thành Dĩ ngẫm nghĩ một hồi, vẫn lời ít mà ý nhiều nói ra. (vẫn connt

“Ừm, cảm ơn anh, đi đường cẩn thận.”

Nhẹ bước quay trở về, hành lang bệnh viện ban đêm vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng cũng chỉ có tiếng bước chân nhẹ nhàng của mấy cô y tá. Thanh Ninh dựa người vào tường bên ngoài phòng bệnh nhìn bóng đèn chân không trên trần hồi lâu mới đẩy cửa đi vào. Mục Lương Hòa đang nhắm mắt nằm trên giường, vẫn biết anh có hàng lông mi rất dài dưới ánh đèn lại thêm một tầng bóng, bởi vì nhắm mắt mà nét nghiêm khắc trên mặt đã phai nhạt rất nhiều, lại thêm vài phần nhu hòa, cô mới vừa đi tới trước giường anh đã mở bừng mắt ra.

“Lau người xong rồi hãy ngủ.” Thanh Ninh mang chậu nước ấm ra rửa mặt, lau tay cho anh, nhớ tới anh ngày nào cũng phải tắm rồi mới ngủ mà hiện tại không thể tắm nhất định sẽ rất khó chịu, liền vén chăn lên lau người cho anh.

“Anh có thể từ từ xoay người không?” Lau xong phía sau, cô lại giặt khăn, Mục Lương Hòa chống thân thể lật người để cho cô lau phía trước, lúc lau đến ngực vô tình quẹt móng tay vào điểm đỏ nhạy cảm, nét mặt Mục Lương Hòa liền cứng lại rên lên một tiếng, nét mặt kia giống như là đang nói... em cố ý ?.

“Nhìn gì mà nhìn, cho dù là cố ý, anh cũng là hữu tâm vô lực.” Thanh Ninh ương ngạnh trừng lại, nét mặt Mục Lương Hòa giãn ra, một tay chống trên giường một tay đè lại cái khăn cô đang lau tiếp xuống bụng, mắt tràn đầy ánh sáng nói: “Phía dưới để anh tự làm thôi.”

“Chẳng lẽ còn sợ em giở trò với anh không được.” Thanh Ninh quăng khăn lông nóng cho anh, quay lưng lại, Mục Lương Hòa nhanh chóng lau xong.

“Được rồi, Thanh Ninh, khiến em vất vả rồi.”

“Nếu cảm thấy em vất vả thì chịu khó mà dưỡng thương cho tốt.”

Mục Lương Hòa gật đầu một cái, lật người lại nằm ở trên giường. Thanh Ninh đem chậu vào phòng vệ sinh, bên trong có gương phản chiếu về mặt của cô, hốc mắt phỉm hồng, ánh nước lòng vòng trong hốc mắt, thật là ngu ngốc, có một chút chuyện cũng che giấu không được.

Cô trở ra thấy anh vẫn còn chưa ngủ, nghĩ dù sao buổi tối cũng nên có người chăm sóc anh nên đêm tắm đắp trải lên salon nằm xuống nói: “Thủ trưởng, có chuyện thì gọi em, ngủ ngon!”

Mục Lương Hòa nằm trên giường căn bản không ngủ được, không biết là do cơn đau ở hông hay là bởi không đành lòng nhìn vợ ngủ trên ghế sa lon, dù sao một đêm này anh hầu như không chớp mắt, một bên nghe tiếng thở đều của vợ một bên chờ thời gian dần trôi qua.

Tạ Thanh Ninh nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp Mạnh Kiết Nhiên, đó là quãng thời gian thanh xuân rực rỡ nhất, ngay cả trong không khí cũng tràn đầy hương thơm, trong không khí tốt đẹp đó Vương Xuân Di vào cửa Tạ gia. Thanh Ninh cùng bà ta đã xảy ra một cuộc chiến kịch liệt nhất, nói như Mạnh Kiết Nhiên là cô đã bị kéo vào tròng, Vương Xuân Di chính là cố ý để tìm được địa vị ở Tạ gia, chỉ tại cô lúc ấy tuổi còn quá trẻ, không thể nhìn thấu được người đàn bà kia, cuối cùng bị Tạ Đông Phong tắt một cái nầy đom đóm mất hết cả thể diện. Vương Xuân Di dĩ nhiên đã thắng, mà kẻ chứng kiến Mạnh Kiết Nhiên kia chỉ làm một người bàng quan, nhìn từ đầu tới đuôi mặc kệ cô bị người sỉ nhục. Có thời gian cô thậm chí rất ghét Mạnh Kiết Nhiên, chỉ cần nhìn thấy hần liền nhớ lại những sỉ nhục ngày đó.

Lúc đó bởi vì Mạnh Kiệt Nhiên đang có một dự án hợp tác cùng công ty Tạ Đông Phong, Thanh Ninh càng có nhiều lần tiếp xúc, dần dần từ chỗ ghét đến không ghét, sau đó lên Tạ Đông Phong cùng hẳn yêu đương. Cuối cùng nhìn vở kịch hẳn cùng người phụ nữ khác đính hôn, tất cả đều như một tấm màn hoa lệ mà cô chưa từng tham diễn. Có lúc cô hoài nghi Mạnh Kiệt Nhiên chưa từng yêu mình, lúc đó cô chỉ là một cô gái tính tình đại tiểu thư không xem ai ra gì, không được người thích là còn ngang bướng. Thời gian trôi qua, cô đã tự hỏi lại mình, yêu hay không yêu cũng đã là quá khứ, mỗi người đều phải nhìn về phía trước, cần gì khư khư giữ lấy quá khứ không buông.

Thanh Ninh bị đánh thức bởi một loạt âm thanh huyền ảo ngoài cửa, trong phòng đã sáng, dư âm của giấc mộng vẫn còn lưu lại rất chân thật, bất an lau lau cái trán, liếc về phía người đang nằm trên giường bệnh vẫn giữ nguyên tư thế nằm tối qua, nhất định là rất mỏi.

Sau khi lấy nước giúp Mục Lương Hòa rửa mặt, lúc xuống lầu mua điểm tâm đi lên đã thấy Hạ Gia Dĩnh tới kiểm tra phòng, đang đứng khom lưng trước giường cùng Mục Lương Hòa nói chuyện, đôi tay mảnh khảnh thon dài đặt tại bên hông Mục Lương Hòa. Đang hoảng hốt trước một màn trước mắt thì sau lưng bị người đẩy một phát, cúi đầu nhìn xuống thì thấy là một bé trai cao đến ngang hông người lớn, đầu đội mũ quả dưa, trên tay cầm một quả táo đỏ to, mắt to ngập nước tí tách chảy nhìn cô. Thanh Ninh xoay người nhìn hành lang không có một bóng người, đây rốt cuộc là con cái nhà ai, cô tạo dáng vẻ cực kỳ thân thiết khom lưng cười híp mắt hỏi mẹ cậu bé ở đâu.

Cậu bé chỉ tay vào Hạ Gia Dĩnh đang khom lưng nói chuyện với Mục Lương Hòa, trong đầu cô lóe một cái, lại có chuyện hay đây.

Dắt tay bé trai đi vào nói với Mục Lương Hòa: “Thủ trưởng, có một đồng chí nhỏ tới thăm anh này.”

Mục Lương Hòa đã sớm thấy cô, liếc nhìn bé trai mặc quần yếm nói với Hạ Gia Dĩnh: “Cầu Cầu đã lớn như vậy rồi à.”

“Đúng vậy, lúc trước còn mè nheo em là không thấy chú Mục tới thăm nó.”

“Ha ha, do chú gần đây quá bận, sau này sẽ mang cô thường xuyên đi thăm cháu.” Mục Lương Hòa nói vươn tay ra nheo nheo làm da non nốt mìn màng của thằng bé, Thanh Ninh vẫn còn chưa thích ứng được một màn trước mắt đã nghe Mục Lương Hòa nói: “Thanh Ninh, em đi ăn sáng trước đi.”

Thanh Ninh nhìn đồ ăn sáng trong tay, lại nhìn Mục Lương Hòa đang nắm tay bé trai cùng với Hạ Gia Dĩnh vẫn đứng trước giường bệnh kia, trong đầu một cổ oán khí dâng lên, rất nghe lời đến salon ngồi ăn bánh bao thịt cua, nghe nói bánh bao thịt cua ở thành phố C là ngon nhất mà cô nhai trong miệng thấy chẳng qua cũng chỉ như thế, đúng là hư danh.

Có lúc phụ nữ hiểu rõ phụ nữ nhất, Hạ Gia Dĩnh tự biết Tạ Thanh Ninh không vui, kiểm tra xong liền dắt đứa bé đi khỏi, trước khi đi nhìn cô một cái không rõ ý tứ.

Cho đến khi tiếng khóa cửa vang lên, Thanh Ninh vẫn ngồi hậm hực nhai bánh bao, hết cái này đến cái khác cho đến khi hết phần của mình, phần còn lại mua cho người kia vùng vằng thấy qua, động tác thô lỗ, Mục Lương Hòa cũng không để ý mà ăn.

Thanh Ninh cảm thấy nếu không hỏi cho rõ chuyện đứa bé thì cô sẽ bị ghen chết mất, Mục Lương Hòa hình như biết cô muốn hỏi gì, liếc một cái, đem bánh bao thịt cua trong tay ăn hết, lại uống một ly sữa đậu nành mới mở miệng: “Đứa bé kia là trẻ bị bỏ rơi, sau đó được Hạ Gia Dĩnh nhận nuôi.”

Trái tim đang còn cào cào của Thanh Ninh sau khi nghe được câu trả lời thì xui xuống, đứa bé trai kia rất đáng yêu, cha mẹ ruột sao nỡ vứt bỏ, “Cô ấy lúc đó vẫn còn ít tuổi mà?”

“Mới vừa tốt nghiệp đại học không bao lâu.”

Đáp án nghe được thật bất ngờ, hơn nữa hành động của Hạ Gia Dĩnh khiến cô rất bội phục, đổi lại là cô chưa chắc sẽ làm được.

“Lại đây đỡ anh xuống nào.” Mục Lương Hòa thấy vợ vẫn còn rối rắm, chủ động mở lời, anh cũng thật sự muốn đi toilet.

Đỡ anh về giường xong cô mới ra ngoài gọi điện đến công ty xin nghỉ vài ngày, sau đó lại gọi cho chị Ngô. Cả buổi sáng chỉ ngồi xem TV thời gian trôi qua rất nhanh, Mục Lương Hòa vẫn nằm im ở trên giường như cũ, cộng thêm ngoài việc huấn luyện hình như anh không có sở thích nào khác, đến cả tạp chí mua về mà anh cũng không thèm xem, nhắm hai mắt xem chừng là muốn ngủ thiếp đi.

Lúc mẹ chồng Lương Nhu Hoa tới Thanh Ninh đang say sưa xem một bộ phim truyền hình nói về cuộc chiến mẹ chồng nàng dâu, đang diễn đến chỗ nàng dâu cùng mẹ chồng vì chuyện rửa chén mà gây gỗ, anh con trai bị kẹp ở giữa. Đang định đổi tư thế ngồi thì nghe thấy Mục Lương Hòa gọi một tiếng “Mẹ”.

Mẹ của anh không phải là mẹ chồng cô ư, lập tức quay đầu vừa đúng chạm vào mắt mẹ chồng, sau đó lại quay lại nhìn một màn trên TV, bên trong cuộc chiến mẹ chồng nàng dâu đã đến hồi gay cấn, anh con trai bất lực ngăn cản, ôm đầu ngồi trên salon, còn kém che mặt khóc thút thít.

“Mẹ, mẹ đến rồi.”

Lúc này Thanh Ninh nói cười ríu rít đến trước mặt mẹ chồng, đưa tay tắt TV, Lương Nhu Hoa cũng thu tâm mắt, gật đầu một cái đi tới bên giường, nào có người làm mẹ nào không đau lòng con mình, dù có là hơn ba mươi tuổi thì trong mắt cha mẹ cũng vẫn là đứa bé.

“Mẹ, bác sĩ nói chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe, không có chuyện gì nghiêm trọng cả, mẹ cũng đừng cho ba biết nhé.”

“Chỉ sợ cha anh lo lắng, sao không sợ vợ của anh lo lắng.”

Mẹ chồng Lương Nhu Hoa thoát nhìn giống một người phụ nữ dịu dàng yếu đuối, nhưng mà nói ra mới thấy khí thế lớn vô cùng, Mục Lương Hòa cũng phải im không dám nói gì.

“Con cho rằng có thể gạt được ba con sao, nếu không phải ông ấy nói thì mẹ làm sao biết.”

Mục Lương Hòa giờ hoàn toàn bị chặn họng, liếc liếc về cô vợ đứng nghiêm một bên không tỏ vẻ ý muốn giúp một tay nào cả, trong lòng cảm khái vạn phần.

Lương Nhu Hoa mang theo rất nhiều thuốc bổ tối, trong đó có cả thuốc bổ não, trừ thuốc an thai ra hình như loại nào cũng có.

“Thanh Ninh, mấy ngày nay khổ cho con rồi, mẹ đã thuê một y tá đến trông chừng.” Lúc gần đi mẹ chồng lôi kéo tay của cô nói.

“Mẹ không sao đâu, con đã xin nghỉ rồi.”

“Như vậy sao được, thanh niên làm việc cũng không dễ dàng, con đi làm đi, Lương Hòa ở đây có mẹ lo.”

Từ lần đầu tiên gặp mặt đã biết mẹ chồng Lương Nhu Hoa là một người rất dễ ở chung, tuy xuất thân danh gia nhưng không hề ra vẻ mà lo liệu việc nhà vô cùng chu đáo, giúp đỡ đồng hành cùng chồng qua từng bước ngoặt, đúng là một tấm gương quân tử. Khó trách ba chồng cùng mẹ chồng sau bao năm tình cảm vẫn vô cùng tốt, khiến cho không chỉ có mình cô hâm mộ.

30. Chương 30

Nói thế nhưng Thanh Ninh vẫn không đi làm mặc dù mẹ chồng đã mời y tá đến trông, Mục Lương Hòa chỉ nằm viện mấy ngày rồi trở về đại viện quân nhân điều dưỡng. Buổi chiều hôm xuất viện, trong phòng bệnh có rất nhiều chiến hữu của anh tới, trái cây để đầy phòng bệnh, Thanh Ninh phải đem bớt cho y tá.

“Thanh Ninh, đừng lo dọn nữa, lại đây nghỉ một lát.”

Mục Lương Hòa dựa vào trên giường, ánh mắt thâm sâu, khoe miệng thoáng hiện nụ cười. Thanh Ninh mang đồ từ bệnh viện phân loại đầu vào đây mới ngồi xuống, xoa xoa trán, cuối mùa thu nhiệt độ đã xuống thấp, cửa sổ ban công mở rộng, gió lạnh thổi vào, cô sợ anh lạnh nên bước tới đóng lại, đúng lúc nhìn thấy xe Trần Minh chạy vào.

“Thủ trưởng, anh muốn ăn gì, hôm nay em sẽ đích thân xuống bếp.” Thanh Ninh đột nhiên hứng trí đề nghị.

“Cứ để chị Ngô làm, em cùng anh nói chuyện.”

Thanh Ninh kinh ngạc “A” một tiếng, Mục Lương Hòa rất ít khi dùng ngôn ngữ để trao đổi với cô, anh thích dùng hành động hơn. Cô vẫn đi tới ngoiiff bên mép giường điều chỉnh tư thế chỉnh tề đối diện với anh.

“Thủ trưởng, anh chọn đề tài đi, em thích tám chuyện nhiều chuyện.”

Mục Lương Hòa đưa tay sửa lại cổ áo xốc xếch của cô, sau đó vén mấy sợi tóc rối bên tai, cầm lên điện thoại di động bên cạnh để cho cô nhìn dãy số hiển thị trên đó.

Dãy số này cô đã quá quen thuộc, ngoài kinh ngạc chính là tức giận, đúng, cô cảm thấy rất phẫn nộ, trong lòng đã nhóm lên ngọn lửa: “Ông ấy nói gì?”

Mục Lương Hòa đặt lại di động lên tủ đầu giường, vẻ mặt bình thản: “Đợi qua một thời gian nữa chúng ta đến thăm, dù sao hiện giờ cũng đã kết hôn, về tình về lý cũng nên đi gặp một chút.”

Đối với chuyện cùng Mục Lương Hòa kết hôn, Thanh Ninh vẫn không nói cho Tạ Đông Phong biết, một là cảm thấy không cần thiết, mặt khác là cảm thấy hôn nhân với Mục Lương Hòa sẽ không bền lâu, sớm muộn cũng tách ra.

Cô không khó tưởng tượng tâm tình Mục Lương Hòa lúc nhận được điện thoại của Tạ Đông Phong. Cha cô tuyệt đối sẽ không nói điều gì hay, thậm chí sẽ còn xoi mói một phen, đó mới đúng với tính cách và thủ đoạn làm việc của ba cô, cô cũng không muốn Mục Lương Hòa tự dẫn thân đến cho Tạ Đông Phong xăm xoi, cứ cho là cô bao che cũng được.

“Không cần thiết, dù sao chuyện của em em sẽ tự quyết định.”

“Thanh Ninh, nói cho cùng ông ấy là cha em.”

“Em không có người cha như vậy.”

“Thanh Ninh.”

Cô không để ý Mục Lương Hòa đang gọi sau lưng cứ thế bỏ xuống lầu. Quan hệ cha con cô hiện tại mỏng manh yếu ớt như sợi chỉ, từ rất lâu trước đây khi mẹ cô qua đời thì khoảng cách giữa hai người đã bị kéo giãn sâu sắc như một con hào, cho dù Tạ Đông Phong có làm cách nào cũng bị Thanh Ninh cự tuyệt.

Có lúc người càng thân thiết, nếu phạm sai lầm thì càng không cách nào dễ dàng tha thứ, bởi vì ban đầu hi vọng quá cao, mất mát cũng càng lớn.

Mục Lương Hòa nhìn bóng người đã khuất ngoài cửa, nhắm mắt tựa vào trên giường. Vừa rồi cũng không phải là anh ép buộc cô, chỉ là có những chuyện nên giải quyết sớm vẫn tốt hơn, càng kéo dài thời gian càng biến hóa phức tạp.

Ngày thứ hai sau khi Tạ Thanh Ninh không nhận điện thoại của ba, Tạ Đông Phong liền phái thư ký tới đón, lúc ấy vừa đúng giờ tan tầm mà hôm nay Trần Minh có việc không thể tới đón, cô đang định đón xe bus về nhà.

“Tạ tiểu thư, mời lên xe, Tạ tổng đang đợi cô.”

Thư ký cung cung kính kính không kiêu ngạo không siểm nịnh mở cửa xe. Thanh Ninh liếc mắt nhìn sườn xe bóng loáng, trong bóng đêm mờ hồ ánh đèn đường hắt ánh sáng vào thân xe. Đột nhiên cô thấy hoảng hốt, ba cô đã không còn là chàng trai Tạ Đông Phong nghèo hèn không có khả năng cưới vợ năm xưa, hiện giờ ông đã ở trên tầng cao xã hội, có sự nghiệp thành công cùng với vợ đẹp con khôn, chỉ là những thành công đó đều được xây dựng trên những đau khổ của người khác.

Cô cũng không cự tuyệt, khom lưng ngồi vào trong xe, chiếc Bentley chậm rãi hòa vào dòng xe trên đường, màu sắc đèn neon vùn vụt trôi qua. Thanh Ninh lấy di động nhắn tin cho Mục Lương Hòa nói rằng buổi tối cô có việc, không cần chờ cơm. Đầu bên kia rất nhanh trả về một chữ “Được” lại thêm một câu dặn cô về sớm.

Nhìn dòng tin nhắn, trong lòng Thanh Ninh bỗng chốc dâng lên cổ cảm xúc ảm áp, có chút ảm ứ, một dòng dòng nước ảm từ ngực trào ra khắp toàn thân.

Địa điểm gặp mặt là tại một nhà hàng năm sao cao cấp của thành phố C tọa lạc ngay khu trung tâm sầm uất. Sau khi đưa xe vào bãi đậu, thư ký dẫn cô đi vào bên trong, đập vào mắt là đại sảnh xa hoa sáng chói. Cô vốn không ưa sự ra vẻ của ba mình, giống y kiểu cách của nhà giàu mới nổi, có lẽ đó là nỗi sợ của những người đã từng trải qua cảnh nghèo nên khi có tiền phải để cho toàn thiên hạ đều biết.

Căn phòng ở lầu 3, còn chưa đi vào đã nghe thấy mấy giọng nam thấp giọng trò chuyện. Đi qua bình phong mới thấy Tạ Đông Phong đang cùng nói chuyện với một người đàn ông còn trẻ tuổi, thấy cô đi vào ông cười giới thiệu với người đàn ông bên cạnh: “Đây là con gái tôi Tạ Thanh Ninh, vị này là Đông gia Kỳ Yên Kỳ tiên sinh.”

“Xin chào, Kỳ tiên sinh.” Kỳ Yên chính là chủ của khách sạn năm sao mà cô đang đứng, đối với cái người thuộc Đông gia trẻ tuổi tài cao này, không biết trong hồ lô của Tạ Đông Phong bán thuốc gì đây.

“Kỳ Tuấn không quấy rầy Tạ tiên sinh cùng con gái yêu dùng bữa nữa, có điều nhất định phải để cháu thanh toán bữa này, cháu xin đi trước một bước.”

Thanh Ninh liếc nhìn người đàn ông tên gọi Kỳ Tuấn, diện mạo lịch sự, chỉ là ngoài mặt càn tào nhả ai biết được nội tâm lại càn cảm thú thì sao, tốt hơn hết là bớt trên chọc vào.

“Không phải chỉ là ăn một bữa cơm ư, sao phải phô trương thế này.”

Tạ Đông Phong hôm nay tâm tình hình như không tệ, trên mặt một mực tươi cười “Mời con gái bảo bồi của ta ăn cơm, đương nhiên là phải tìm nơi tốt rồi, món cá hồi nơi này không tệ, nếm thử một chút.”

“Sao cũng được, ba có chuyện gì thì nói nhanh đi, dù sao giờ con cũng là người có gia đình, trở về còn có việc bận.”

Nụ cười trên mặt Tạ Đông Phong không giữ được nữa nhưng vẫn tốt hơn so với trong tưởng tượng của cô, cứ nghĩ rằng vừa thấy mặt cô là sẽ nổi giận chất vấn, giờ cho thấy vẫn còn giữ được lý trí.

“Thanh Ninh, chuyện kết hôn lớn như vậy cũng không cùng ba thương lượng, hơn nữa còn gả cho quân nhân, quả thực là quá càn quấy.”

“Quân nhân thì sao, nói theo cách của ba chẳng lẽ mấy triệu quân nhân Trung Quốc sẽ phải chịu độc thân hết hay sao ?”

“Đó là chuyện của người khác, con gái Tạ Đông Phong tại sao có thể gả cho quân nhân, ba xem con là tuổi còn nhỏ bị lừa gạt rồi.” Ông không khoan nhượng phản đối.

“Con cũng không phải con nít ba tuổi, vẫn có năng lực phân biệt rõ ràng người nào đối tốt người nào không tốt với con, ba không cần phải dạy bảo.” Có lẽ ở trong mắt của Tạ Đông Phong, gả ột đại phú gia mới là mối hôn nhân tốt nhất, không chỉ có lợi đối với sự nghiệp của ông mà còn giúp ông nở mặt nở mày.

“Thanh Ninh, mẹ con đã không còn, chuyện đại sự của con ba nhất định phải quan tâm triệt để, có thời gian mang nó tới cho chúng ta gặp mặt một lần.”

“Con thấy không phải là gặp mặt mà là xoi mói thôi.”

“Thanh Ninh.” Tạ Đông Phong lên giọng, Thanh Ninh bắt mắt nắm chặt tờ thực đơn trong tay nuốt nuốt nước miếng trả lời: “Biết rồi.”

Con gái rốt cuộc cũng chịu xuống nước để cho Tạ Đông Phong một chút mặt mũi. Bữa cơm này ăn vào thật không biết đến mùi vị gì, lúc ăn cá hồi còn suýt bị hóc, cô đổ lỗi cho việc tại ba chọc cô không vui. Lúc về lại gặp Kỳ Tuấn đứng hàn huyên cùng Tạ Đông Phong, Thanh Ninh nhìn đã cảm thấy không thoải mái, nhớ tới việc cùng tiếp xúc với mấy người thượng cấp hạ cấp của Mục Lương Hòa, cô vẫn thích sự sáng khoái của bọn họ hơn.

Thanh Ninh cự tuyệt ý tốt đưa cô về của viên thư ký, tự bắt taxi về nhà. Đến nhà đã gần 9 giờ tối, chị Ngô đang chuẩn bị ra về, lúc đi nói với lại là tối nay Mục Lương Hòa không ăn cơm, cô gặt đầu xem như đã biết, chẳng lẽ là tại không mang anh đi, tức chết rồi.

Đẩy cửa phòng ngủ, ánh đèn vàng hắt lên người Mục Lương Hòa đang nằm nghiêng ở trên giường, trong tay là bản đồ quân dụng trông nửa mới nửa cũ, phía trên dùng bút đỏ khoanh vài điểm, cô đến gần buồn cười mở miệng: “Xem bản đồ quân dụng đến no đến không cần ăn cơm nữa?”

Mục Lương Hòa gấp bản đồ để lên tủ đầu giường, chống tay ngồi dậy kéo tay cô nói: “Ngày mai anh quay về bộ đội, em đừng nói với mẹ.”

“Thủ trưởng, xem ra anh không cần cái eo đó nữa, đừng mong em sẽ giúp anh che giấu.”

Thanh Ninh rất tức giận, người này thế nào tuyệt không quan tâm thân thể của mình, cho là mình trẻ tuổi có thể làm loạn sao? Không khỏi nhéo một cái thật mạnh lên cánh tay anh.

“Thủ trưởng, bộ đội ít đi một mình anh thì vẫn còn là bộ đội, cũng không phải là giải tán.”

“Không thể để cho bọn họ một mình tác chiến.”

“Được rồi, tùy anh, em nói không lại anh.” Mục Lương Hòa tính khí vừa thối vừa cứng đầu giống y tăng đá trong hầm cầu. Tự biết mình không làm lay động được quyết định của anh nên cũng không kiên trì khuyên nữa “Xoay người, em xoa bóp cho.”

Lúc xuất viện Hạ Gia Đình đã căn dặn sau khi về nhà mỗi ngày phải xoa bóp, Thanh Ninh thành thạo thoa thuốc cao có mùi vị ngai ngái vào lòng bàn tay xoa đều trên eo rồi bắt đầu mát xa, Mục Lương Hòa không nói tiếng nào. Thật ra cô biết rõ lúc xoa bóp này anh sẽ thấy rất đau nên cố ý dùng thêm sức vào, thật không biết anh cố căn răng chịu đựng làm gì, cho dù có kêu ra tiếng thì cô cũng sẽ không cười anh.

Xoa bóp xong cô lấy khăn lông nóng lau hết thuốc cao, lấy áo ngủ rồi tắt đèn, trong phòng chỉ còn lại ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn ngủ. Thanh Ninh bước vào phòng tắm, trong phòng tắm có một cái gương lớn có thể phản chiếu toàn thân, cô nhìn mình trong gương thấy ánh mắt xúc động, trong hốc mắt hơi đỏ. Cô phát hiện chính mình không nở, vết thương của anh còn chưa khỏi, lặn lội trên đường nhất định sẽ phải cố sức gồng mình, tính cách quật cường này thật không ai lay chuyển được.

Nghĩ tới gọi điện thoại mật báo ẹ chồng, lại sợ anh tức giận, Tạ Thanh Ninh, mày đúng là bị ma ám rồi.

Tắm xong, cô tìm máy sấy sấy khô mái tóc ướt nhẹ xoa trên vai đi ra ngoài mới trở vào, ánh đèn vàng nhạt chiếu trên nửa bên mặt của anh, ma xui quỷ khiến cô cúi người nhẹ nhàng hôn một cái lên đó. Lúc đứng dậy chạm vào đôi mắt đen lay lắt đang mở to của anh, hình như muốn nói gì đó, Thanh Ninh hoảng hốt vội vàng xốc chăn nằm xuống.

Mục Lương Hòa đưa tay sờ sờ chỗ mới vừa được hôn còn lưu lại nhiệt độ nóng bỏng, bờ môi êm ái mềm mại đã gọi lên dục vọng ngủ quên đã lâu trong thân thể.

Chỉ cảm thấy người bên cạnh xoay người lại, một thân thể nóng bỏng dán lại gần, Thanh Ninh co rúc ở trong chăn, cả người bị anh ôm vào ngực, ngay sau đó áo ngủ từ phía dưới bị nhấc lên, một bàn tay duỗi vào đặt trên bụng.

“Thủ trưởng, anh xác định anh bây giờ có thể, sẽ không bỏ dỡ nửa chừng.”

Mục Lương Hòa thấp giọng cười, lồng ngực phập phồng, lỗ tai cô dán vào lồng ngực anh nghe được tiếng tim đập như sấm bên trong lồng ngực, đè lại tay anh đang đặt trên bụng không để cho anh sờ loạn.

“Thanh Ninh, khai pháo trước xem có vang không nhé.”

“Không muốn.”

Mục Lương Hòa tiếp tục thấp giọng cười, tay đặt trên bụng cô không thành thật luồn vào phía dưới, cách lớp vải mỏng vuốt ve chỗ kia. Thanh Ninh theo bản năng khép hai chân lại, giam luôn cái tay anh lại bên trong, Mục Lương Hòa cong ngón trở, tìm đúng chỗ rồi chen vào khiến cô rên lên một tiếng, thân thể trở nên vô lực, cảm giác trống rỗng ngày càng tăng. Cô cảm thấy đáng xấu hổ với phản ứng động tình của mình, không muốn thừa nhận khiêu khích của anh, thân thể thành thực hơn cái miệng rất nhiều, đã ẩm ướt rồi.

Ngón trở lại di chuyển bên trong vách tường non mềm chặt khít, trong bóng tối Mục Lương Hòa hôn mi mắt cô, giọng như con hồ ly xảo trá dụ dỗ: “Ngoan, đừng thít chặt quá.”

31. Chương 31

Thanh Ninh cảm thấy chỉ giầy giũa vô ích, cô sắp bị cảm giác hư không hành hạ đến điên rồi, càng kẹp chặt chân hơn nữa, nín lấy cổ áo anh la lối om sòm: "Thủ trưởng, anh ~ mau ra đi."

"Ừ, như vậy được không?" Anh rút nửa ngón trở ra ngoài, còn một nửa vẫn ở bên trong vách ngăn chật hẹp hưởng thụ, ngón tay miết miết bên ngoài hoa tâm, rõ ràng là muốn làm tan rã một chút xú lý trí còn lại của cô.

"Khó chịu, thủ trưởng, anh ra ngoài mau ~"

Cô sắp bị hành hạ điên rồi, liều mạng cắn một cái lên bả vai anh, Mục Lương Hòa rên lên một tiếng quả nhiên cũng rút ra, nhưng bàn tay vẫn không bỏ qua mà ở bên ngoài sờ soạng một hồi làm cho cô càng trở nên ẩm ướt, sau đó đem ngón trở dính đầy dịch rê lên trên bụng cô rồi im không còn động tác nào khác nữa.

Thanh Ninh không ngờ đêm nay Mục Lương Hoà lại dễ dàng tha cô như vậy nên hơi kinh ngạc. Thân thể bắt đầu động tình, luồng sóng tình cuộn cuộn dâng lên như dời sông lấp biển, mãi một lúc sau mới lắng xuống. Cô tựa vào lồng ngực của anh, nghe trống ngực như sấm bên trong, đợi đến khi nhịp tim trở lại bình thường mới dí dỏm chọt chọt ngực anh, nhéo lấy đầu vú nhỏ kéo ra ngoài trừu: "Thủ trưởng, pháo hư hả!"

Mục Lương Hòa đưa tay bắt lại cái tay đang làm loạn trên ngực mình, nắm thật chặt trong lòng bàn tay, cúi đầu từng chút một hôn lên mang theo biểu tình của sự sùng bái, cô chưa từng thấy qua một Mục Lương Hòa có chút điên cuồng như vậy.

Anh ngâm ngón tay cô trong miệng, đầu lưỡi liếm qua lòng bàn tay, sau đó là khớp ngón tay đến đầu ngón tay, nhẹ như lông vũ quét qua nhưng khiến tim Thanh Ninh đập nhanh hơn, mặt đỏ bừng lên, may là bóng đêm làm anh không thể nhìn rõ được vẻ mặt cô lúc này.

"Thanh Ninh, có hư hay không bây giờ sẽ chứng minh cho em thấy nhé?"

Tay của anh làm như lại muốn đi xuống, Thanh Ninh sợ hết hồn vội dè lại: "Đừng, đừng, thủ trưởng, em biết rõ pháo của anh là tiên tiến nhất rồi."

Mục Lương Hòa nghe vậy trầm giọng cười, vòng tay ôm cô vào trong lòng, để cho thân thể cô càng thân mật với cơ thể anh. Hai người rất ít khi ngủ thân mật như vậy, cô nhẹ nhàng đổi vị trí thích hợp, sau đó dựa vào trong ngực anh.

Ngoài cửa sổ ánh trăng rải xuống khắp vườn, lá phong bị mùa thu nhuộm đỏ im ắng đắm chìm trong trong bóng đêm mịt mờ, không còn tiếng côn trùng rí rả mà chỉ còn loáng thoáng tiếng lá cây xào xạc.

Sáng hôm sau hai người cùng nhau thức dậy, Thanh Ninh lấy từ trong tủ cho anh một bộ quần trang mới tinh và cái mũ màu ô-liu. Hơn mười ngày không nhìn thấy Mục Lương Hòa mặc quần trang, bây giờ nhìn thấy anh ăn mặc chỉnh tề găng gượng đứng ở đó, eo lưng thẳng tắp, trên đầu đỉnh đầu là mũ quân trang màu ô-liu trông vô cùng có tinh thần.

"Thủ trưởng của em hôm nay vô cùng đẹp trai, để em chụp ột tấm hình nào."

Mục Lương Hòa đứng tại chỗ khoát khoát tay, sửa sang lại vạt áo của mình, xác định thật chỉnh tề mới xuống lầu, vết thương trên eo vẫn chưa hoàn toàn bình phục nên bước đi không được nhanh nhẹn giống trước kia.

Thanh Ninh theo sau xuống lầu, trong tay là bức hình mới chụp vội, bởi thiếu ánh sáng nên trong hình có vẻ hơi tối nhưng cũng có nét đặc biệt riêng, cô bấm lưu lại rồi đổi làm hình nền điện thoại.

Trần Minh như thường lệ đưa cô đến công ty trước rồi mới đến doanh trại. Mục Lương Hòa đã nghỉ hơn mười ngày, lúc Cố Thành Dĩ thấy anh hoan hỉ tiến lên đón: "Nhanh như vậy đã tới rồi, chính ủy nói thật đúng."

"Chính ủy nói tôi làm sao?" Mục Lương Hòa mở cửa đi vào phòng làm việc, bên trong đã có mấy người lính đứng đầy sẵn, Cố Thành Dĩ đi vào nhìn thấy phóng ra một cước hét: "Mấy thằng nhóc các cậu còn không cút ra ngoài huấn luyện cho tôi, lần này mà thua liên hợp đối kháng xem tôi có lột da các cậu không."

Mấy cậu lính kia làm quân lễ rồi ảo não cụp đuôi ra ngoài, lúc đi cũng không quên đóng cửa lại.

Mục Lương Hòa lại ngồi sau bàn làm việc, nghe Cố Thành Dĩ bắt đầu ba hoa: “Chính ủy nói cậu nghe được chuyện tham gia liên hiệp đối kháng nhất định sẽ trở lại, lần này không đoạt được giải thì không phải họ Mục.”

“Vậy tôi họ gì?”

“Cùng họ Tạ với chị dâu chứ sao.”

“Thế thì phải cảm ơn các cậu đã thay tôi tính toán rồi.” Mục Lương Hòa tức xì khói, cầm lấy sắp văn kiện vỗ lên bàn bành bạch.

“Nói thật đi, mấy ngày nay ở nhà được chị dâu chăm sóc, tình cảm có tiến triển không.”

“Cậu muốn phát triển đến mức độ nào?”

“Tỷ như hình thành một đứa trẻ.”

Dứt lời, tài liệu trong tay Mục Lương Hòa đã nhanh chóng ném tới, trực tiếp trúng hồng tâm mục tiêu, Cố Thành Dĩ khổ sở bịt mũi vừa gào vừa mắng om mũi chạy ra ngoài.

Hơn mười ngày không làm việc, công việc của Mục Lương Hòa chất thành một núi nhỏ, cơm trưa là do Cố Thành Dĩ đưa tới. Lúc Thanh Ninh gọi điện đến thì anh đang vừa ăn cơm vừa xem hồ sơ, “Thủ trưởng, hôm nay mẹ anh gọi điện cho em.”

“Là mẹ chúng ta.” anh cải chính.

“Được rồi, là mẹ chúng ta.”

Âm thanh đầu bên kia nghe có vẻ buồn bực cô đơn, anh đại khái đã đoán được vấn đề, “Em đừng để ý lời mẹ nói, anh sẽ giải thích với mẹ sau.”

“Anh nói xem, thủ trưởng và thủ trưởng phu nhân ai lớn hơn?”

“Ở bên ngoài thủ trưởng lớn, ở nhà phu nhân là lớn nhất.”

Đây có lẽ là câu dỗ ngọt êm tai nhất của Mục Lương Hòa rồi. Thanh Ninh vẫn mơ hồ không rõ anh có thích mình không, lại càng hiểu kỳ nguyên nhân anh cưới cô lúc đó. Lúc nhớ tới vấn đề này, cô sẽ tự nhủ, Mục Lương Hòa nhất định là quỳ gối dưới váy Tạ Thanh Ninh rồi.

“Thủ trưởng, anh thích thủ trưởng phu nhân à?”

Thanh Ninh run rẩy to gan hỏi, thật lâu không nghe được âm thanh đối diện, chỉ nghe tiếng lật giở sách, cô tức giận anh lúc cùng cô nói chuyện điện thoại không chuyên tâm nên ngắt luôn cuộc gọi. Mục Lương Hòa đang định nói nhiều hơn thích một chút thì nghe tiếng động bên kia, bất đắc dĩ lắc đầu nhìn màn hình di động. Thật đúng là trẻ con, tính khí nóng nảy nói đến là đến, một điểm cũng không kém cạnh.

Thanh Ninh sau khi cúp điện thoại tức giận nắm lấy bồn hoa trên bàn làm việc cho đến khi lá cây bị vật hết mới dừng lại. Hít sâu một hơi suy nghĩ kỹ lại hành vi của mình, quyết định sau này sẽ mua một chậu xương rồng để không thể để ỉn vật lá được nữa, mới nghĩ đến đây thì bị một đồng nghiệp vỗ vai.

Thanh Ninh làm việc tại một công ty nhỏ nên khó tránh khỏi sẽ phải dựa hơi những công ty lớn để tồn tại. Ông chủ là một gã keo kiệt người Đài Loan tự xưng đẹp trai lại còn nhuộm đầy một đầu tóc vàng hoe, có điều cũng là kẻ đã lặn lội thương trường nhiều năm nên đã tường tận tính tình mấy ông lớn.

Vốn là dự án hôm nay không phải do cô phụ trách nhưng vì người phụ trách lại xin nghỉ đi dự tiệc cưới nên cô bất đắc dĩ phải xuất đầu lộ diện. Người Trung Quốc bàn chuyện hợp đồng, đại đa số là ở trên bàn tiệc quyết định, ăn xong còn phải đi tặng hai.

Trong một gian phòng bao lớn nhất, 6 người ngồi xung quanh một bàn tròn rộng khắc hoa màu đỏ sậm. Người tham gia có 4 nam hai nữ mà công ty cô chỉ có mình cô là nữ, cũng không phải chưa từng thấy cảnh tượng này nhưng vẫn không thể quen được với không gian đầy mùi thuốc lá lẫn với những câu trò chuyện

thô lỗ của mấy gã đàn ông kia, còn có một tên cứ chăm chăm nhìn vào ngực cô khiến cô chỉ muốn lật cái bàn vào mặt gã.

“Sao Tạ tiểu thư lại không uống rượu thế kia, đây để tôi mời cô một ly.”

Gã háo sắc mới nói liền bưng lấy ly đi về phía cô, lúc nói chuyện lộ ra hàm răng vàng khè khiến người ta muốn nôn mà muốn tránh không được, không thể làm gì khác hơn là nặn ra một nụ cười đáp lại: “Là tôi phải mời mới đúng, Hoàng tổng khách khí quá.”

Nửa ly Bạch Oa Đầu vào bụng không chỉ có miệng nóng hừng hực mà dạ dày cũng cồn cào, mặc dù không đến nỗi không biết trời trăng gì nhưng cũng không khá hơn chút nào, bèn viện cớ đi toilet để giảm bớt khó chịu.

Toilet của nhà hàng cách phòng bao không xa, bài trí cũng xa hoa không thể tưởng tượng nổi, đèn lưu ly hắt ánh sáng lúc sáng lúc tối, dưới chân sàn nhà gạch men đen trắng, ở giữa là một chùm đèn pha lê tỏa những ánh sáng lấp lánh. Thanh Ninh dựa vào bồn nước cẩm thạch màu đen mở khóa vòi vốc nước hắt lên mặt, may là sáng nay lúc đi làm không trang điểm.

Cô gái trong gương môi đỏ, mặt ửng hồng, sóng mắt lưu chuyển, chính là những biểu hiện của người say, tửu lượng của cô cũng không tốt, lúc say rượu sẽ ăn nói lung tung, đây là do Mục Lương Hòa nói cho cô biết làm cô vẫn bán tín bán nghi không biết là thật hay giả, chỉ phỏng đoán nhất định là Mục Lương Hòa phóng đại lên thôi.

Nhớ lại lúc mời rượu bị bàn tay ghê tởm của gã háo sắc kia đụng phải, cô xịt nước rửa tay cọ đi cọ lại mấy lần mới thôi.

Toilet nữ đối diện toilet nam, ở giữa là một bồn hoa cỡ đại, Thanh Ninh từ phía sau bồn hoa đi ra, vừa đúng chạm phải gã họ Hoàng cười lộ ra một hàm răng vàng khè khi thấy cô, hắn bóp tắt tàn thuốc trong tay, tiện tay ném xuống đất.

“Tạ tiểu thư, cùng nhau quay lại nhé.”

Thanh Ninh không có lý do để cự tuyệt, mím môi nín thở cùng hắn bước về phía phòng bao, đi tới khúc quanh bất chợt bị hắn kéo đến áp lên tường làm cô không kịp phản ứng, bị bàn tay bóng nhẫy của hắn nắm lên ngực, lúc này không biết hơi sức từ đâu đột nhiên tới cô liều mạng phóng một đá vào trũng hạ thân hắn.

“Ui, thật nhìn không ra còn dữ dội như vậy, không biết lúc ở trên giường có phải cũng dữ dội như vậy hay không.”

Tay của hắn vén lên vạt áo sờ về phía bụng cô, Thanh Ninh tức giận vô cùng cắn một cái thật mạnh lên tai hắn, chỉ nghe một tiếng kêu của đàn ông sau đó sức lực đè trên người cô đã được giảm bớt, cả người bị kéo về che ở phía sau.

“Tạ tiểu thư, cô không sao chứ?”

“Không có việc gì, cảm ơn Kỳ tiên sinh.” Thanh Ninh vẫn chưa hết sợ hãi, vỗ ngực, tức giận trừng mắt nhìn gã đàn ông bí ối đang nằm lẩn trên đất bịt lấy lỗ tai cùng khoe miệng. Kỳ Tuấn vẫn giữ dáng vẻ lịch sự, trên mặt không có chút cảm xúc dao động nào cho dù mới vừa rồi tức giận đánh người, người đàn ông như vậy thật sự là làm cho người ta nhìn không thấu, cũng rất nguy hiểm. Thanh Ninh từ phía sau anh ta ló ra đá một cái vào trên người gã đàn ông bí ối kia.

“Tạ tiểu thư không sao là tốt rồi, nếu cô không may mà xảy ra chuyện ở chỗ này, Kỳ Tuấn tôi thật không biết nên ăn nói thế nào với bác trai nữa.”

Cả thân người Kỳ Tuấn nửa ẩn trong ánh sáng, không thấy rõ vẻ mặt, khoanh tay đứng đực con người làm như nhìn cô, vừa tựa như xuyên thấu qua cô xem người khác. Gã tổng giám đốc Hoàng nằm trên đất kêu rên mấy tiếng, lúc nhìn thấy Kỳ Tuấn cả người biến thành màu gan heo, cụp đuôi chạy mất.

“Chuyện hôm nay cảm ơn nhiều, tôi còn có việc, đi trước một bước.”

“Chờ một chút.”

32. Chương 32

Mạnh Kiết Nhiên nghiêng đầu, con người đen nhánh nửa hí rơi vào người con gái mặc đồ công sở ngoài cửa, đồ công sở màu trắng đoan trang mang theo hoạt bát cùng hấp dẫn, hấn đẩy ra cô gái mời rượu bên cạnh đứng lên bước đi ra ngoài.

Kỳ Tuấn mỉm cười, lịch sự nhắc cô đầu tóc không chỉnh tề, Thanh Ninh nói tiếng cảm ơn, muốn đi về, cửa phòng bên cạnh chợt mở rộng ra, cô và Kỳ Tuấn theo bản năng nhìn sang.

Gương mặt tuấn tú của Kỳ Tuấn vẫn bình đạm như cũ, nhìn không ra vui giận : “Thì ra là Mạnh tổng, Kỳ Tuấn tiếp đãi không chu đáo rồi.”

Mạnh Kiết Nhiên gật đầu hàn huyên đôi câu, tầm mắt lại rơi vào trên người Tạ Thanh Ninh, quen thuộc đưa tay lên vén tóc rối cho cô, bị Thanh Ninh khom lưng né tránh, phòng bị lui về phía sau hai bước.

“Thì ra Mạnh tổng và Tạ tiểu thư là người quen.” Kỳ Tuấn hơi kinh ngạc đem biểu hiện của hai người thu vào đáy mắt, bối cảnh Mạnh Kiết Nhiên này không đơn giản, mà cũng chỉ có thể dùng ba chữ không đơn giản để hình dung.

“Thanh Ninh là vị hôn thê của.” Mạnh Kiết Nhiên tự nhiên tiếp lời, cũng không buồn khi bị cự tuyệt, nhanh chóng kéo Thanh Ninh đến bên cạnh giữ chặt lấy tay cô không cho kháng cự.

“Thì ra là như vậy, lúc hai người kết hôn Kỳ Tuấn nhất định muốn được uống một ly rượu mừng .”

”Vô cùng hoan nghênh, là vinh hạnh của tôi và Thanh Ninh.

Mạnh Kiết nhiên rất tự nhiên biểu hiện khí độ phong nhã khi nói chuyện làm Thanh Ninh rất tức giận chỉ muốn đá ột cái, đợi đến khi Kỳ Tuấn tìm lý do bỏ đi rồi cô lập tức tránh khỏi kìm kẹp của hấn.

” Mạnh Kiết Nhiên, anh như vậy là có ý gì?”

“Thanh Ninh, chớ hô to gọi nhỏ nữa, chúng ta đã lâu không gặp mặt rồi phải cùng hàn huyên ra trò mới được.” Cửa phòng bên cạnh lần nữa mở ra, một người đàn ông mặc tây trang thẳng thớm bước ra nhìn thấy hai người, lại nhanh chóng cúi đầu đóng cửa quay vào, nếu như cô không nhìn lầm, người kia là Vệ Đông, trợ thủ đắc lực của hấn.

Tạ Thanh Ninh không giận ngược lại nở nụ cười, giọng nói nhẹ nhàng: ” Mạnh Kiết Nhiên, nói chuyện thì thôi đi, tôi thấy anh cũng cực kì bận rộn, vẫn nên trở vào tiếp tục giao dịch ma túy đi.”

Mấy chữ cuối cùng cô dùng khẩu hình phát âm vì dù sao chỗ này cũng tai vách mạch rừng, nhớ chút tình cảm xưa còn sót lại cô vẫn không muốn nhìn thấy cảnh hấn bị bỏ tù.

Mạnh Kiết Nhiên cũng cười, đem tay chống vào vách tường vây lấy cô ở giữa, hơi cúi đầu mắt đối mắt với cô. Thanh Ninh không muốn ngẩng đầu, hấn liền đưa tay cưỡng chế nâng cằm cô lên, phả hơi thở phách nam bá đạo trên mặt cô “Thanh Ninh, lá bài tẩy của anh em đều đã biết, có phải là nên quay về bên anh rồi không ?” Mạnh Kiết Nhiên nhanh chóng thu vào đáy mắt con người co lại của cô, ngón trỏ nhẹ nhàng miết lên đôi môi đỏ thắm, động tác thân mật làm như giữa hai người đang yêu.

Thanh Ninh chỉ cảm thấy rợn cả tóc gáy, mỗi một lỗ chân lông đều kêu gọi phải đẩy hấn ra, quanh thân đều là hơi thở lạnh lẽo đen tối. Cô bầm bấp đùi của mình một cái, nước mắt trong hốc mắt đảo quanh, bộ dáng điềm đạm đáng yêu lả chã chực khóc, cốt làm cho hấn không đành lòng.

Mạnh Kiết Nhiên quả nhiên đưa tay đặt lên mắt cô, giọng nói nhẹ đi nhiều, cũng dịu dàng hơn, cũng thu lại hơi thở lạnh lẽo trên người, nhéo nhéo môi cô muốn nói lại thôi, cô quay mặt đi tránh cái hôn của hấn sượt qua gò má, hấn cười.

Thanh Ninh nghe thấy giọng nói của chính mình trầm xuống: ” Mạnh Kiết Nhiên, giữa tình yêu và chánh nghĩa, tôi vĩnh viễn lựa chọn chánh nghĩa.”

Sau khi nói xong cô thu lại ánh mắt nghe tiếng thở thật dài không cam lòng của hấn bên tai, nhân lúc thân thể lấy được tự do, nhanh chóng lui về phía sau chạy về hướng lối ra.

Vào đến tận thang máy rồi mà vẫn còn thở hổn hển, tay không ngừng nhấn xuống con số lầu một. Cảm xúc trong tay vẫn chưa hề lui đi, cô rõ ràng đụng phải súng của hắn bởi vì cô đã từng thấy và nghịch súng của Mục Lương Hòa.

Không biết hắn sẽ còn dùng thủ đoạn gì với cô, cô càng phản kháng kịch liệt, thủ đoạn của hắn càng bén nhọn, cho nên chỉ có yếu thế, dựa vào cảm tình của hắn đối với cô mà làm cứu cánh mặc dù hơi vô sỉ.

Ngồi lên xe taxi rồi cô gọi điện thoại cho đồng nghiệp công ty nói có chuyện phải về trước. Cũng không biết có bị ông chủ nổi giận mắng mỏ hay không, nếu mà có thì đành về nhà cho Mục Lương Hòa nuôi vậy.

Về đến nhà vẫn chưa muộn lắm nên thủ trưởng còn chưa về, cô thay quần áo xuống phụ chị Ngô làm cơm tối. Nghĩ tới thân thể Mục Lương Hòa vẫn chưa hoàn toàn khỏe hẳn nên cô gọi điện bảo anh về nhà sớm một chút, mới vừa nắm lấy điện thoại thì Mạnh Kiết Nhiên gọi tới.

Cô suy nghĩ một chút mới cầm điện thoại ra ngoài nghe.

“Alo.”

“Thanh Ninh, là anh.” Cô dĩ nhiên biết là hắn, nghe tiếng là biết rồi.

“Chuyện gì?”

“Em muốn Hoàng Hưng Đạt chết như thế nào.” Đầu bên này Mạnh Kiết Nhiên khinh thường nhìn gã đàn ông sợ tới mức đá ra quần đang quỳ trên mặt đất, ném tàn thuốc trước mặt hắn, đưa tay làm hiệu, gã lại khò sở rên một tiếng, co quắp không dứt trên mặt đất.

Thanh Ninh cả kinh, bất giác lên giọng, “Tôi không hề tổn thất gì, anh đừng làm loạn.”

“Cái thành phố này quá chật chội, thiếu một hai người cũng chả đáng gì.”

Giọng điệu nói chuyện của hắn quá mức khinh thường, coi mạng người như cỏ rác, ” Mạnh Kiết Nhiên, anh điên rồi.”

“Ha ha ~~ cũng chỉ là chơi trò chơi mà thôi, nghe một chút âm thanh này thật tuyệt.”

Trong loa vang lên tiếng kêu gào khổ sở của gã họ Hoàng, Thanh Ninh cảm thấy mình đã lọt vào một cảnh khốn quẫn lớn rồi, cả người lạnh toát như ở trong hầm băng, bên kia ngay sau đó cúp điện thoại, chỉ còn lại đoạn thông báo tự động máy móc. Thanh Ninh cứng ngắc xoay người, Mục Lương Hòa quần trang thẳng thớm cầm nón lính trong tay đang đứng dưới ánh đèn.

“Sao thế, sắc mặt tái nhợt thế kia, thấy khó chịu chỗ nào hả?”

“Không sao.”

“Đi rửa tay đi, chị Ngô đang dọn cơm kia.”

Mục Lương Hòa nửa tin nửa ngờ quay ra máng áo lên móc. Thanh Ninh vào phòng vệ sinh đóng cửa lại vốc nước hắt lên mặt, cả người vẫn run rẩy, nhìn cô gái trong gương hốc mắt đỏ đỏ, môi trắng nhợt giống như muốn khóc, vẻ mặt khác thường như thế nhất định là anh đã nhìn ra nhưng lại không hỏi gì.

Mạnh Kiết Nhiên động tay động chân với gã họ Hoàng chẳng qua là muốn cho cô thấy hắn muốn làm một người biến mất là chuyện dễ dàng cỡ nào, cũng có nghĩa là có thể dễ dàng làm cho Mục Lương Hòa biến mất.

“Thanh Ninh, thế nào rồi?”

“Ừm, em ra liền đây.”

Thanh Ninh đi ra đã thấy Mục Lương Hòa đang ngồi trước bàn xới cơm cho cô, cô rút khăn giấy lau khô tay rồi cũng ngồi vào theo.

“Hôm nay tan ca sớm hả?”

“Ừ, không có việc nên về sớm, quên gọi điện thoại cho anh.”

Tạ Thanh Ninh lúc nói dối thường không dám nhìn vào người đối diện, lúc nào cũng đỏ mặt cúi đầu, thói quen này đến khi trưởng thành cũng không sửa được, cô rất ghét mình như vậy.

Mục Lương Hòa không hỏi nhiều mà gấp món ăn cô thích vào trong bát cô.

Buổi tối Mục Lương Hòa vẫn như thường lệ ở trong thư phòng xử lý công việc, Thanh Ninh chuyển một cái ghế dựa đến ngồi đối diện anh, trên đầu gối đặt một cái laptop thông thả lướt web, xem hoạt hình. Liếc thấy trà trong cốc của anh đã hết nước lại bỏ đầy đứng dậy châm đầy, đến 10 giờ thì xuống nhà làm điểm tâm khuya cho anh.

“Thanh Ninh, anh phải đến quân khu khác làm diễn tập, em ở nhà tự lo ỉn, có chuyện gì thì liên lạc với Trần Minh vì có lẽ đến lúc đó điện thoại của anh không được dùng.” Mục Lương Hòa đặt hồ sơ xuống nói.

“A, phải đi bao lâu?”

“Nhanh thì 7 ngày, chậm thì 9 ngày.”

“Ừ, yên tâm đi, em cũng không phải là đứa bé, anh lo diễn tập cho thật tốt, em chờ anh về.” Thật ra cô muốn nói vết thương của anh chưa khỏi không nên đi, nhưng nghĩ tới anh là một người lính tình nguyện chết trên chiến trường chứ không muốn vì thế mà ở nhà.

“Nhân lúc còn nóng anh ăn đi, để em thu dọn đồ đạc cho anh, thời tiết bên đó lạnh hơn ở đây nhiều.”

“Không vội, ăn cùng anh đi.” Mục Lương Hòa kéo cô đến ngồi trong lòng, dứt sủi cỏ qua lại cho nhau anh một miếng em một miếng.

“Em muốn ăn nhân nấm, cái này cho anh.” Thanh Ninh chơi xấu cắn một miếng rồi dứt hết phần nhân cần tây vào miệng anh, Mục Lương Hòa không kén ăn, cười cười nuốt xuống.

“Cái này chắc là nhân nấm nè.” Mục Lương Hòa nhanh tay gấp miếng bánh Thanh Ninh đang định gấp thả vào miệng.

“Thủ trưởng, anh dứt cho em.”

Mục Lương Hòa nắm lại cái tay nhỏ đang vỗ lưng tung của cô, hôn một cái lên khóe miệng: “Ngoan, có chút tổ chức và kỷ luật đi.”

“Em không có tổ chức không có kỷ luật thì sao, cũng không phải là lính của anh.”

“Vợ nói rất đúng, thủ trưởng là lính của vợ.”

Sáng sớm Mục Lương Hòa đi quân khu khác nhưng cô không đi tiễn. Buổi sáng hôm đó trời mưa, giọt mưa đập lên phiến lá chuối ở góc tường, Thanh Ninh đếm giọt nước trên trần nhà nhỏ xuống, lắng nghe tiếng động cơ dần dần mất hẳn trong tiếng mưa rơi.

Cả phòng lộn xộn có thể thấy được cảnh điên cuồng trước khi chia tay, đây là lần Thanh Ninh chủ động nhất từ trước giờ. Lửa nóng của anh xuyên thấu thân thể cô, nóng bỏng hôn từ dưới lên trên, xoa nắn, gặm cắn, những nơi bị anh hôn qua đều còn lưu lại hơi thở, Thanh Ninh ngượng ngùng kéo chăn đắp kín đầu, vùi thật sâu vào trong chăn, trong chăn cũng có mùi vị của anh, rất nồng rất nồng, cô lại thò đầu ra, không khí trong phòng ngủ cũng thế. Cô bước chân không xuống giường kéo cửa sổ ra, bên ngoài mưa bụi không dứt, kéo theo hơi thở mùa thu, mưa bụi lạnh lẽo, xen lẫn trong không khí có mùi bùn đất lẫn mùi hoa.

Tạ Thanh Ninh nhận được điện thoại của Mục Lương Hòa đều vào khoảng 8 giờ tối, hai người nói mấy chuyện nhảm chán nhưng không ai muốn cúp điện thoại.

“Còn ba ngày nữa anh sẽ về.”

“Ừm, thủ trưởng phụ nhân nhất định sẽ xếp hàng chào đón.”

Bên này đầu dây Mục Lương Hòa thấp giọng cười, “Có kỷ luật hơn nhiều.”

Cô cũng ôm điện thoại cười, “Về rồi hầu hạ bằng gia pháp, hít đất 300 cái.”

“Được, không thành vấn đề.”

Thanh Ninh chưa thỏa mãn mà cúp điện thoại, giọng nói đầy từ tính của Mục Lương Hòa vẫn còn quẩn quýt bên tai, trong lòng dâng lên ngọt ngào, mong đợi cuộc gọi ngày mai của anh, nhất định phải nói cho anh biết cô rất thích nghe giọng nói trầm thấp đầy từ tính của anh.

Có điều tối hôm sau anh không gọi về, cô gọi lại thì toàn báo tắt máy, hôm sau nữa vẫn tắt máy, ba ngày sau đó, anh vẫn chưa về.

Sau khi mất liên lạc đến ngày thứ tư, cô không nhận được nữa gọi điện thoại cho ba chồng.

“Thanh Ninh, Lương Hòa đi cứu tai rồi.”

33. Chương 33

Dù chưa từng trải qua cảnh thiên tai nhưng cũng đã được thấy những hình ảnh thê thảm kinh động lòng người trên truyền hình, nước lũ bao phủ cả xóm làng đồng ruộng, mọi người không có nhà để về, thậm chí bởi vì nước lũ mà mất đi sinh mạng.

Đó là toàn bộ ấn tượng của Thanh Ninh về lũ lụt, bởi chưa trải qua nên không biết nó tàn khốc, nhưng nhìn thấy cảnh các chiến sĩ đi cứu tế, trong lòng vẫn vô cùng xúc động.

Ba chồng Mục Hồng Quân nói sau khi nhiệm vụ hoàn thành lại gặp phải lũ lụt cho nên anh được lệnh đem quân đi cứu tế, do vậy mà bị cắt liên lạc.

Cúp điện thoại xong cô lập tức lên mạng tìm hiểu tin tức nơi xảy ra lũ lụt và tình trạng. Tạ Thanh Ninh cảm thấy cả trái tim mình như muốn nhảy ra ngoài, đoạn video ngắn ngủi có 5 phút mà khiến cho cô sợ hết hồn hết vía, nước sông chảy xiết phá vỡ đê đập, cuốn trôi cầu, làm sạt lở núi, tất cả những hình ảnh đó cứ như đèn chiếu xoay vòng vòng trong đầu cô. Chấn thương của Mục Lương Hòa vẫn chưa khỏi, nếu không may xảy thêm chuyện gì thì thật không dám tưởng tượng.

Có lẽ do cô nghĩ tiêu cực nhưng đầu óc bây giờ giống như đã không còn là của mình, không thể khống chế được cứ suy nghĩ lung tung.

Tay run run tắt vi tính, cầm điện thoại gọi cho anh lần nữa nhưng vẫn tắt máy.

Đêm nay cô nằm trên giường trần trọc mãi mà không ngủ được, nửa đêm lò dò dậy chạy sang thư phòng sửa sang lại tài liệu trên bàn cho anh thật chỉnh tề. Trên bàn bản đồ quân dụng vẫn đang mở, bên trái còn có một khung hình hai người bọn họ chụp chung, hình là do cô chụp trên bancon, anh mặc quân trang tạo dáng đẹp trai, cô mặc một cái quần hoa, tóc quần xòa trên bờ vai, chú chim nhỏ rúc trên tay anh, bởi vì ảnh chụp bằng di động nên lúc phóng ra không được rõ lắm.

Ngón tay vô thức vuốt ve người đàn ông trong ảnh, khóe môi hơi nhếch chút xíu tạo thành nụ cười yếu ớt, khóe mắt cũng cong lên một chút. Cô vẫn nghĩ anh là người lạnh lùng, nhưng nghe mẹ chồng Lương Nhu Hoa kể lại khi còn bé anh rất tỏ vẻ ông cụ non, đều tự chơi một mình mà không chịu chơi chung với đám bạn cùng lứa, kể từ đó cô luôn cười anh quái gở.

Do ảnh hưởng khí tượng, mấy ngày nay vẫn có mưa lác đác, hiện tại mưa cũng không ngớt. Thanh Ninh đặt khung ảnh xuống, bước lại bên cửa sổ nhìn ra ngoài, mấy cây bạch dương hai bên đường cơ hồ đã bị mùa thu nhuộm màu, trở nên điêu tàn hơn.

Cả đêm không ngủ, sáng sớm chị Ngô đến dọn dẹp làm điểm tâm, cô ở trên lầu thu dọn mấy bộ đồ đơn giản cho vào balo, đem tiền mặt cho vào ví rồi xuống lầu.

“Cô chủ, cô định đi đâu à?” chị Ngô đang chuẩn bị bát đũa ngừng lên thấy cô vác balo xuống giặt mình hỏi.

“Công ty có chút việc, phải đi công tác một chuyến.”

“A, bên ngoài trời vẫn còn mưa, cô mang theo ô đi nhé.”

“Vâng, Trần Minh đâu rồi, tôi muốn nhờ anh ấy đưa ra bến xe.”

“Ồ bên ngoài, để tôi đi gọi.”

Thanh Ninh khoác balo đứng nhìn màn mưa liên miên không dứt bên ngoài, trong tay cầm một cái ô màu đen, lúc trước mua nó là vì cảm thấy trang trọng, bây giờ nhìn lại chỉ cảm thấy trong lòng buồn bực cực kỳ.

Chị Ngô đem đồ ăn sáng vào hộp thức ăn cho cô ăn trên đường, Trần Minh đã khởi động xe, chiếc xe nhanh chóng trượt vào màn mưa.

Đến bến xe, Trần Minh đoạt lấy balo nhất định đòi đưa cô vào trong, cô vất vả lắm mới đẩy được anh ta về, chờ xe đi khuất cô liền chặn một chiếc taxi trực tiếp đến sân bay.

Máy bay đáp xuống thành phố B, ngồi xe buýt vòng vèo mãi mới đến thành phố W. Bên ngoài mưa càng ngày càng lớn, cô mở tấm bản đồ mới mua ở bến xe thành phố W ra xem, huyện xảy ra lũ lụt cách nơi này một quãng đường, cô mua qua loa một cái bánh rán hoa quả rồi lên xe.

Khẩu âm địa phương thành phố W cô nghe hoàn toàn không hiểu, dùng tiếng phổ thông nói với tài xế cô muốn đi đến huyện Kim Miện thì ông tài xế xoắn lại một tràng cô nghe không hiểu, phải trực tiếp giơ tiền trong ví ra ông ta mới chịu lái đi.

Dọc đường mưa không ngớt, nghe nước mưa xối xả lên thân xe cũng biết mưa to bao nhiêu. Cảnh vật bên ngoài vì mưa mà trở nên mơ hồ, cô cũng không biết mình đang đi đến đâu, chỉ cảm thấy xe đi thật lâu, từ êm ả chuyển sang lắc lư, cuối cùng xe dừng ở ven đường, tài xế sơ phụ quay đầu lại.

“Xuống ở chỗ này đi, không thể đi tiếp nữa.”

Thanh Ninh nghiêng ngẫm mãi mới hiểu lời ông tài xế nói, nói tiếng “Cám ơn” rồi khoác balo căng ô xuống xe. Trên đường đã ngập nước lênh láng, thỉnh thoảng mới thấy được vài chiếc xe ba bánh khó khăn di chuyển qua. Thanh Ninh mở GPS ra xem hướng dẫn, tìm tòi vị trí, tìm hồi lâu mới có tín hiệu, huyện Kim Miện cách nơi này không xa. Theo lời ông tài xế thì khoảng nửa tiếng nữa là tới, nhưng cô bây giờ phải đi bộ, có lẽ phải trời tối mới đến được.

Lúc từ thành phố C đến đây Thanh Ninh đã suy tính trong đầu, mình một mình đến huyện Kim Miện này là không ổn nhưng cô lại không yên tâm về Mục Lương Hòa. Cô chỉ muốn nhìn xem anh có phải vẫn tốt hay không, ai nói cô không hiểu chuyện cũng được, cô không quan tâm, cô chỉ không muốn mòn mỏi ở nhà đợi điện thoại của anh.

Chân ngâm trong nước đã thấm lạnh, cô lại đi ủng ngắn nên toàn bộ ủng đã bị úng nước. Một tay giữ balo, một tay che ô, quần áo nhanh chóng bị gội ướt cả, cái ô này căn bản không là gì so với mưa lớn như thế này, cô thậm chí hận đã không mặc áo mưa.

“Cô gái, cho hỏi phía trước có phải là huyện Kim Miện rồi không?”

Thanh Ninh run rẩy xoay người, sau lưng có một chiếc xe moto ngừng lại, lái xe là một người đàn ông trung niên mặc một cái áo mưa màu lam, đi đôi ủng cao su cao đến đầu gối, cả chiếc xe cũng đã ngập một nửa trong nước. Cô gật đầu, người đàn ông lại hỏi: “Cô là người ở đó à?”

“Không phải, tôi đi tìm người.”

Người đàn ông có chút khó hiểu, một cô gái mảnh mai thế kia lại đi tìm người vào lúc này: “Vừa hay tôi cũng thế, cô đi thế này chắc còn lâu mới đến, nếu không ngại thì đi cùng với tôi.”

Thanh Ninh cầu còn không được, lập tức gật đầu trèo lên ngồi sau xe. Người đàn ông nổ máy một cách khó nhọc, cô che ô lên đỉnh đầu, gió lớn làm cái ô gãy mấy hai nan sắt, một bên ô sụp xuống, cô vừa chống chỗ lõm vừa xoắn balo đặt ở trước ngực.

“Phía trước có hai con đường, đi đường nào bây giờ?”

Đến đường rẽ, người đàn ông dừng xe, Thanh Ninh lấy GPS tra đường nhưng đã hoàn toàn mất tín hiệu, ảo não ra hiệu với người chủ xe.

“Nếu vậy thì chọn đường bên trái đi.”

Bọn họ chỉ còn cách đánh cuộc, chỉ mong cuộc thắng, tiếc là đi được đến nửa đường thì bị một tốp quân nhân cản lại không cho đi tiếp.

“Phía trước là khu vực gặp nạn, vô cùng nguy hiểm, không thể đi vào.”

Người lính cản xe nói, vì sạt lở núi đường đã bị chặn mất rồi, xe chuyên chở không vào được, quân đội đang phải áy đào máy xúc vào để dọn đường.

Người đàn ông không vào được nên đưa một lá thư cho anh lính nhờ chuyển ột người dân trong thôn, nhờ dài một tiếng quay xe đi về. Thanh Ninh đứng run lấy bấy che cây ô rách không cam lòng quay về, túm lại một đồng chí đang chuyển bùn ra ngoài đưa hình của Mục Lương Hòa cho anh ta nhìn.

“Không biết, tôi mới đến hôm qua thôi, nếu là quân đội đến cứu nạn từ mấy ngày trước thì chắc là ở khu vực gặp nạn bên trong.” Anh lính nhìn hình và mấy cái gạch sao thì biết ngay cấp bậc người này rất cao, đánh giá người con gái xinh đẹp toàn thân trước mắt, rõ ràng đã lạnh phát run phải cắn chặt hàm răng lại.

“Tôi có thể đi vào cùng các anh không?” Thanh Ninh thận trọng hỏi.

”Cô đúng là vợ người này chứ?

“Đúng vậy, tôi chỉ muốn gặp anh ấy một chút.”

“Vậy được, tí nữa cô ngồi xe chúng tôi cùng vào.”

Anh lính trẻ nhận lời Thanh Ninh còn tìm cho cô một chỗ tạm tránh mưa, chờ xe đi đổ bùn đất quay lại sẽ vào bên trong.

Thanh Ninh chỉ mong sao có thể lập tức đi vào trong, bỗng từ xa một chiếc xe tải lớn tiến lại, mặc dù mới 4 giờ chiều mà trời đã nhập nhoạng tối.

Trong thùng xe đều là lính ngồi, không biết anh lính lúc này nói gì mà họ để cho cô ngồi lên ghế phụ. Lái xe cũng là một anh lính trẻ, làn da ngăm đen, cười lên khoe hàm răng trắng giống y Cố Thành Dĩ, cậu ta nhiệt tình đưa ra một cái khăn lông, trong lòng Thanh Ninh nóng lên.

Xe đi rất chậm, chòng chành dữ dội, rốt cuộc lúc trời tối hẳn cũng vào được trung tâm cứu trợ tạm thời, nghe bọn họ nói tất cả nhân viên cứu tế sau khi thay ca buổi tối cũng sẽ về đây nghỉ ngơi.

Trong lều tạm đã chen lấn không ít người, ánh mắt kinh hoảng, do dự. Thanh Ninh che ô ôm balo đứng ở bên ngoài, nghĩ tới lúc gặp Mục Lương Hòa phải nói gì. Đột nhiên một tiếng còi hụ lên dồn dập, chỉ nhìn thấy một toán quân nhân từ trong lều trại nhanh chóng ra ngoài, trèo lên xe tải lớn, không bao lâu xe biến mất trong bóng đêm. Nghe một người phụ nữ bên cạnh nói có tình huống khẩn cấp, trong lòng cô giật thót một cái.

Không tới thì không biết, đến rồi mới thấy tình hình thiên tai nghiêm trọng. Dưới màn đêm túp lều tạm xiêu vẹo chực đổ, bị gió thổi qua phát ra tiếng soạt soạt, còn có đứa bé đáng thương mặc quần áo ướt sũng đứng ở trước lều, tay mò mẫm trong túi thức ăn, rút ra chỉ còn toàn vụn thức ăn.

Thanh Ninh lặng người xúc động, đang chuẩn bị đi về phía lều Giải Phóng Quân thì phía sau vang lên một tiếng chị dâu, cô cứng người lại đồng thời mừng rỡ xoay người.

“Chị dâu, thật sự là chị...sao chị tới đây?” Cố Thành Dĩ vốn không xác định, giờ thì hoàn toàn khẳng định rồi.

Quần áo trên người Cố Thành Dĩ cũng ướt nhẹp, trên quần đều là bùn, khác cái là cô che ô còn anh ta mặc áo mưa, chân mang ủng cao su cao đến đầu gối.

Cố Thành Dĩ nhìn người trước mặt sắc mặt hơi trắng bệch, không chờ trả lời đã vỗ đùi: “Nhất định là đến thăm thủ trưởng, anh ấy vẫn chưa về, chị vào trong ngồi trước đã.”

34. Chương 34

Cố Thành Dĩ hết sức nhiệt tình nhận lấy balo trong tay cô rồi đưa cô vào trong lều. Trong căn lều chật hẹp kê liên tiếp mấy cái nệm đã ướt nhẹp vì nước mưa, có mấy cái còn là nệm cỏ, phía trên phủ sơ cái mền mỏng. Gió bên ngoài vừa thổi căn lều đã rung rinh như ông già tuổi xế chiều.

“Chị dâu, chị đến đây chắc là không yên tâm về thủ trưởng hả.”

“Ừm.” Thanh Ninh ngồi xuống một cái nệm rơm, nhìn chung quanh lều một vòng: “Vết thương của anh ấy vẫn chưa khỏi, tôi không yên tâm nên đến xem thế nào, xong rồi sẽ đi ngay.”

Cố Thành Dĩ cảm thấy cô gái này cũng quá thành thực rồi, chỉ vì muốn xem một chút mà chạy đến tận khu vực xảy ra thiên tai, nếu bảo tình cảm không sâu thì có đánh chết anh ta cũng không tin. Có điều nhìn thấy cũng thật ghen tỵ, đến khi nào thì mới có một cô gái chịu vì anh ta như vậy đây, được vậy dù có chết cũng nhắm mắt. Nhưng nếu mà có chuyện đó thật, anh ta sẽ không nở mà bỏ cô ấy đi xa thế này, đừng nói gì là để cô ấy đến khu vực thiên tai nguy hiểm như bây giờ.

“Thủ trưởng một lát nữa sẽ về, chị uống tạm chén nước cho ấm bụng đã.”

Cố Thành Dĩ rót một chén nước nóng đưa tới, Thanh Ninh thối thối uống vào. Ở đây nhiệt độ đã thấp hơn thành phố C mấy lần, cộng thêm quần áo trên người đã ướt cả, gió vừa thổi lạnh hơn cô đã bịt mũi hắt hơi một cái.

“Thế này thì chị dâu sẽ bị cảm mất.” Cố Thành Dĩ đem lò chuyển lại bên cạnh cô cho ấm hơn.

“Chị dâu, chị cứ ở đây, tôi có việc phải đi một chút, thủ trưởng một lát sẽ về.”

Cố Thành Dĩ dặn dò xong thì ra ngoài, hơi lạnh bên ngoài cũng bởi hành động của anh ta mà tràn vào. Thanh Ninh nhìn theo bóng lưng của Cố Thành Dĩ chỉ cảm thấy trong ngực thất lại. Nơi này nguy hiểm trùng trùng, nếu sơ ý một chút thì hậu quả không lường.

Thanh Ninh lấy di động ra nhìn không hề có vạch sóng nào, mở balo ra kiểm tra thấy không bị ướt, cô lấy thuốc mang theo ra chờ anh về sẽ xoa bóp cho anh. Sau đó lại lấy ra thịt gói chân không mang theo từ nhà, nghĩ mấy ngày qua chắc là anh không được ăn uống đầy đủ nên mang thêm cho anh ăn.

Mới bật lò lên thì cửa lều bị vén ra, cô theo bản năng quay đầu lại.

Mục Lương Hòa vẫn còn duy trì tư thế một tay vén lều, một tay khác xuôi bên người, lưng vẫn thẳng tắp, mặt lạnh không cười quen thuộc, Thanh Ninh bỏ đồ trong tay xuống cười dí dỏm với anh.

“Thủ trưởng, em đem cơm cho anh.”

Mục Lương Hòa sải một bước về trước rút ngắn cự ly giữa hai người, trong mắt có thứ ánh sáng khó hiểu, thả cửa lều xuống ngăn gió lạnh lẫn ánh mắt tò mò ở bên ngoài: “Tạ Thanh Ninh, em thật hồ nháo, nơi này là chỗ để em chơi hả?”

Mục Lương Hòa thấp giọng khiển trách, nụ cười trên mặt cô không xịu xuống mà còn trở nên tinh quái hơn như sớm đoán được anh sẽ như vậy “Thủ trưởng, đến cũng đã đến rồi, đừng làm mặt lạnh nữa mau già lắm đó.”

Tạ Thanh Ninh người này thật có bản lĩnh khiến người khác tức chết mà vẫn phải vui mừng, Mục Lương Hòa cũng cảm thấy giờ mà la hét cô cũng vô ích, người cũng đã đến rồi, lý do anh giấu cô cũng chính là cái này, sợ cô biết rồi sẽ bất chấp tất cả chạy tới, quả nhiên tới thật rồi.

Liếc nhìn cô đang loay hoay với cái lò trước mặt, quần áo ướt nhẹp, tóc bết vào bên má, chân mày nhăn tít cả lại “Thay quần áo ướt đi, anh ở đây canh chừng cho em. ”

Mục Lương Hòa nói xong lại đi ra ngoài, Thanh Ninh cười ngọt ngào, lấy quần áo khô trong balo ra thay, đem quần áo ướt vắt trên một cái dây, chờ cô thay xong anh mới đi vào.

“Thủ trưởng, anh cũng nên thay đồ đi.” Dù anh có mặc áo mưa nhưng quần áo vẫn bị ướt, cả người giống như mới từ trong nước vớt ra, đi một bước lại lưu lại một vệt nước.

“Lát còn phải ra ngoài, thay hay không cũng thế.”

“Nếu vậy thì dán một miếng cao đã.”

Không đợi anh trả lời, đã đem miếng cao xé ra, sau đó tròn mắt nhìn anh. Mục Lương Hòa không cưỡng được, không thể làm gì khác hơn là nằm xuống vén áo lên cho cô dán cao.

Tay Thanh Ninh đặt ở trên chỗ eo bị thương của anh, phía trên đã sưng lên một mảng, cố ý ấn xuống một cái làm anh phải rên lên: “Cũng nghiêm trọng như thế rồi, thủ trưởng, anh đang liều mạng à.”

“Dán nhanh lên đi.”

Thanh Ninh đau lòng cho vết thương của anh, nhưng vì đã biết anh một lòng vì quốc gia và nhân dân nên cũng không tiện nói gì. Dán xong cô lấy thịt đã làm nóng cho anh nhưng anh không ăn.

“Thanh Ninh, đem đồ đi chia hết đi.”

“Không muốn.” Đây là đồ cô mang từ xa đến cho anh mà.

Mục Lương Hòa thâm trầm nhìn cô chăm chăm làm lông tóc cũng muốn dựng cả lên. Chợt anh đoạt lấy cái mâm đi ra khỏi lều, một lát sau trở lại, trong tay chẳng có gì cả, đó là cô đặc biệt chuẩn bị cho anh, kết quả người ta không nhận tâm ý của mình.

Thanh Ninh cảm thấy đến đây lần này đúng là tự mình đa tình, có lẽ người ta căn bản cũng không thích cô đến, tự mình chạy tới giờ biết trách ai.

Xoa đi giọt nước mắt trực trào, đem cái lò để lại chỗ cũ, gạt bộ quần áo ướt bỏ vào balo, không có tiền đồ đem thuốc đặt lên cái nệm rơm nói “Nhớ mỗi ngày dán một miếng, em về trước đây.”

“Đứng lại, Tạ Thanh Ninh, bây giờ không phải là lúc em làm loạn, muốn thế này còn muốn đi đâu?”

“Em thích đi đâu thì sẽ đến đó, nếu em tới được thì sẽ về được.”

Thanh Ninh lắc đầu với đôi mắt ửng đỏ, thái dương Mục Lương Hòa nhảy giật giật, đưa tay đoạt lấy balo trong tay cô “Tối nay ở lại, sáng mai anh bảo người đưa em ra ngoài.”

“Dù sao em ở lại chỉ làm anh chướng mắt, không bằng đi luôn bây giờ.”

“Anh bảo em chướng mắt bao giờ, không cho phép tùy hứng, hiện tại phải nghe anh.” Thanh Ninh lắc đầu không cam lòng, anh lại gần: “Trở về rồi để cho em dùng gia pháp trừng trị không được sao?”

Cô nghe liền không có tiền đồ bật cười, đưa tay đánh một quyền lên ngực anh, Mục Lương Hòa cầm lấy tay cô, đặt balo xuống hỏi: “Đã ăn gì chưa?”

“Vẫn chưa, vì muốn gặp anh mà sắp đói chết nè.”

“Chờ chút.”

Mục Lương Hòa bỏ lại hai chữ rồi sải bước ra khỏi lều, không bao lâu trở lại cầm theo một hộp cơm và mấy cái bánh bao trắng, đem hộp cơm mở ra rưới thêm nước sôi mới đưa cho cô bảo : “Ăn đi.” Thanh Ninh cầm bánh bao lên cắn từng miếng mà không cảm nhận được vị gì, muốn chia cho anh một nửa.

“Bánh bao rất thơm, ăn nhanh đi.”

Mục Lương Hòa đưa tay lấy bánh, rất nhanh đã ăn hết hai cái, uống một ly nước quay lại đã thấy Thanh Ninh ôm hộp cơm hai mắt lưng tròng, giống như chú chó đáng thương không có nhà để về, thấp giọng nạt : “Khóc cái gì, nhân lúc còn nóng ăn nhanh lên.”

Nước mắt vẫn nhen trong hốc mắt không rớt xuống, và một miếng cơm nhồm nhoàm hỏi: “Có phải vì có em nên anh chỉ có thể ăn bánh bao không.”

“Đừng nghĩ lung tung, ăn xong thì ngủ đi.”

Mục Lương Hòa chuẩn bị giường đệm ở tận cùng trong góc lều, lại tìm một miếng vải bạt căng lên làm rèm, lấy áo của mình gấp lại làm gối cho cô, xong xuôi anh lại đội mũ muốn ra ngoài.

“Đã trễ thế này còn phải đi ra ngoài ư?”

“Một lát sẽ về, em đừng chờ, cứ ngủ trước đi.”

Mục Lương Hòa ngồi xe tải đi sang đập lớn bên kia, mực nước vẫn không ngừng tăng lên, theo tình thế trước mắt trừ dẫn lưu thì không còn cách nào.

“Thủ trưởng, chị dâu tới thăm, thật khiến người ghen tỵ.” Cố Thành Dĩ là một người không tim không phổi, có sao nói vậy. Mục Lương Hòa ảm đạm nhìn nước sông chảy xiết gào thét dưới ánh đèn: “Sáng sớm mai đưa cô ấy đi, với tính cô ấy mà ở đây thì không thể bảo đảm an toàn.”

“Thì đúng rồi, chị dâu cũng quá lợi hại đi, xa như vậy mà cũng có thể đến, khắp nơi đều là sóng nước mênh mông, nếu là một người phụ nữ bình thường khác thì đã sớm sợ phát khóc rồi.”

“Cậu nghĩ cô ấy không khóc sao? Đoán chừng sớm đã khóc rồi.”

“Thật à?”

Mục Lương Hòa đáp một tiếng không nói gì, màn đêm thâm trầm, bầu trời giống như bị xé toang một mảng gây ra lỗ thủng lớn, nếu không mưa sao có thể lớn như vậy, còn không có dấu hiệu khi nào thì chấm dứt.

Lúc Mục Lương Hòa quay về lầu Thanh Ninh đã nằm trong cái giường tạm anh trải, trong lúc mơ màng thấy có người đụng chân, thấy là anh thì lại quay ra ngủ tiếp.

Mục Lương Hòa nhìn chằm chằm cái chân vốn trắng nõn xinh xắn bởi vì nước lũ mà trở nên trắng bệch, chỗ gót chân bị phồng cũng bong ra lộ thịt non có lẫn tia máu. Anh tìm miếng dán khử trùng rồi dán lại cho cô, đem cái chân lạnh lẽo ủ vào bụng mình cho ấm, còn mình thì tựa vào bên cạnh thiếp đi.

Nhiều ngày vất vả nên vừa nhắm mắt lại anh đã ngủ ngay, cảm giác cái chân trong ngực giật giật, anh lập tức tỉnh lại, không nói một lời nhìn cô, phát hiện áo đắp trên người cô bị tuột xuống lại đưa tay sửa lại.

Buổi sáng hôm sau Tạ Thanh bị một hồi còi đánh thức. Hôm qua mặc dù tiếng mưa rất lớn nhưng cô ngủ rất ngon. Mới nhấc áo khoác ra thấy Mục Lương Hòa vén rèm đi vào, một thân hơi nước, trong tay cầm mấy cái bánh bao “Chịu khó xiu, ăn xong anh bảo người đưa em về.”

“Em tự về được.” Thanh Ninh rửa mặt mũi qua loa rồi cầm lấy bánh bao ăn, tuy vẫn còn nóng nhưng khá cứng, không thơm ngon như Mục Lương Hòa nói.

Anh hơi nghĩ ngợi: “Mình em về anh không yên tâm.”

“Có gì mà không yên tâm, chẳng phải là men theo đường thủy mà về thôi ư.”

Tuy nói thế, Mục Lương Hòa vẫn kêu người đưa cô đi. Thanh Ninh không thể làm trái ý anh, đành ngồi lên sau xe nhỏ, mặc cho Mục Lương Hòa mặc cho hai lần áo tới vì sợ cô ướt “Trở về ngoan ngoãn ở yên, nghiêm chỉnh một chút, đừng náo loạn nữa, xong việc anh sẽ về ngay.”

“Đại khái là lúc nào?” Thanh Ninh lười kéo ống tay áo anh, bị anh lườm cho thế là đành bĩu môi không cam lòng buông xuống.

“Rất nhanh sẽ trở về, đi đi.”

Thanh Ninh cố chấp bắt anh hứa hẹn ngày về chính xác, kết quả chỉ lấy được hai từ “Rất nhanh”, không vui đi theo lính của anh ra ngoài.

Sáng sớm mà bầu trời u ám, Mục Lương Hòa nhìn phương hướng bọn họ rời khỏi mới quay đi.

35. Chương 35

Mục nước trong đập không ngừng lên cao, khó khăn lắm mới tạm dung nạp được lượng nước lũ ào ạt đổ xuống. Đứng ở thượng nguồn phóng mắt ra xa, khắp nơi trời nước nối liền, đâu đâu cũng là màu nước lũ. Mấy năm trước Mục Lương Hòa cũng từng tham gia một lần cứu thiên tai nên anh biết, phương pháp duy nhất bây giờ là phải phá hủy đoạn đập chắn phía bắc để dẫn nước vào đồng, nhưng nếu làm vậy thì tổn thất rất lớn, năm nay vụ mùa chắc chắn sẽ bị mất trắng.

“Thủ trưởng, phía trên đã chuyển lệnh xuống rồi.”

Mục Lương Hòa trầm mặc: “Ừ, bắt đầu bố trí đi.”

Mấy quân nhân mặc đồ rằn ri đã được lệnh bố trí quanh đập, Mục Lương Hòa bước ra khỏi đập ngồi vào xe.

“Đến phía trước xem một chút.”

.....

Tình hình lũ lụt ở huyện Kim Miện rất được trung ương xem trọng, trong thời gian ngắn đã cung cấp đủ mọi vật tư, ngoài ra còn có của nhân dân các nơi tự ủng hộ, một số người tình nguyện cũng đã lên đường đến khu vực thiên tai. Mạnh Kiết Nhiên theo dõi thống kê trên truyền hình, quay sang hỏi Vệ Đông cuộc họp sáng mai sẽ diễn ra lúc mấy giờ.

“Tổng giám đốc Tạ đang ở ngoài phòng họp.”

“Ừm, tôi lập tức qua.”

Lần này Tạ Đông Phong tới là muốn bàn hợp tác một dự án với Mạnh Kiết Nhiên, đứng ở lập trường một thương nhân mà nói, lợi ích vẫn là trên hết.

“Thủ trưởng đang ở trên đập, chị dâu ở đây nghỉ nhé.”

Tạ Thanh Ninh xách balo vào lều, đứng ra sáng nay cô đã đi rồi nhưng mà ông trời không muốn cho cô đi, đường quốc lộ đã bị đất sạt lở lấp kín một đoạn, đó là lối ra duy nhất, đúng với ý nguyện cô đã được ở lại.

Trong lều không một bóng người, cô cất balo rồi đi sang lều đối diện của những người dân huyện Kim Miện, trong lều đều là phụ nữ và trẻ em, mấy đứa trẻ thì khóc nhéch nhác, phụ nữ thì đang làm màn thầu, thấy thế cô cũng lại gần xin giúp.

“Cô gái, chắc cô không phải là người dân huyện này?” Một người phụ nữ đang nhào bột mì lên tiếng hỏi, cô cười gật đầu một cái.

“Chỗ này khắp nơi đều là nước lũ, sao cô lại chạy đến đây, quá nguy hiểm.”

“Tôi tới tìm người.” Cô suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Chắc là tới tìm chồng rồi.” Một người phụ nữ bật cười “Hi hi”.

Thanh Ninh đỏ mặt chấp nhận “Vâng.” Một tiếng chồng này nghe vào tai sao mà ngọt ngào, giống như vuốt mềo đang gãi ngứa, thật là thoải mái, muốn lập tức nhìn thấy anh bây giờ.

“Chồng của cô đâu rồi, bên ngoài mưa lớn như vậy, đi ra ngoài cũng phải cẩn thận.”

Thanh Ninh đang muốn nói chồng của tôi là quân nhân tới cứu tế thì sau lưng chợt vang lên một tiếng “Thanh Ninh.”

Mục Lương Hòa ướt lướt thướt mết mết từ bên ngoài vén màn đi vào, bởi vì trên người anh mặc đồ rằn ri nên ánh nhìn của mấy người phụ nữ đều mang theo cảm kích. Lần đầu tiên từ tận đáy lòng cô thấy tự hào về thân phận của anh, những quân nhân như bọn họ là đáng yêu nhất.

“Thủ trưởng, em lại về rồi.”

Mục Lương Hòa dĩ nhiên biết cô quay lại, buổi sáng ở trên đập nhìn thấy đất đá lấp đường thì đã dám chắc cô sẽ quay lại. Anh quay về lều trước tiên là muốn nhìn cô một cái, sau đó mặt không biến sắc dời đi : “Ừm, cứ ở yên đây, chờ thông đường rồi thì về ngay.”

“Tuân lệnh.” Thanh Ninh dí dỏm làm một cái quân lễ, cô biết có mình ở đây sẽ làm anh phân tâm. Gương mặt bị nước xối ướt nhột nhột lộ ra một tia cười nhàn nhạt, rất mau thu lại, kéo cô lại gần nói nhỏ vào tai cô mấy câu.

Thanh Ninh không nhịn được lẩm bẩm : “Em cũng không phải là đứa trẻ.”

Mục Lương Hòa từng nghĩ, nếu cô mà là đứa trẻ thật thì đã sớm dè ra đánh ột trận, làm sao mà có thể để cô ngênh ngang như thế nữa.

“Chú ý an toàn, đi sớm về sớm!”

Mục Lương Hòa vén rèm sải bước tiến vào trong màn mưa, cô đứng nhìn theo cho đến khi anh khuất bóng, trong lòng len lên ngọt ngào.

“Cô gái, chồng của cô thật là đẹp trai.”

“Ừm, chỉ là tính khí thú vị vô cùng.” Thanh Ninh quay lại nâng mâm ột người phụ nữ gấp màn thầu ra.

“Hai người sống chung có va chạm là chuyện thường, giống như vợ chồng già chúng tôi sống với nhau mấy chục năm, không ít lần náo náo náo náo.”

Thanh Ninh nghe xong khoe miệng cong lên một nụ cười. Giữa cô và Mục Lương Hòa, náo náo gì cũng đã có qua, tính cả việc cô bỏ đi mấy năm nhưng vẫn không thoát được anh, có lẽ đây chính là duyên phận mà mọi người thường nói.

Tạ Thanh Ninh cảm giác mình đã thích Mục Lương Hòa, hôm nay tới huyện Kim Miện này cô không thể không đối diện với trái tim mình.

Cô giúp mọi người chia màn thầu cho bọn trẻ con và người lớn trong lều, rồi lại nấu thêm một nồi nước, sau đó lấy kéo rơm rạ lại ngồi gần bên bếp lò cùng tám chuyện với người phụ nữ làm bánh.

Thì ra người phụ nữ này là người Kim Miện, lúc lữ tới chỉ kịp đem theo vài thứ đồ có giá trị một chút, còn lại nhà cửa đều bị nước nhấn chìm. Bà còn có một đứa con trai đã đi làm ở địa phương khác, không dám để cho con về chịu lụt, chồng bà là thôn trưởng ở đây, bởi hiểu rõ địa hình nên đang ở trên đập giúp đỡ chống lũ.

“Con cô nhỏ hơn cháu 2 tuổi, đang tính sang năm tìm một cô vợ cho nó, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện.”

“Biết đâu cậu ấy ở bên ngoài đã tìm được rồi đấy.”

“Thằng bé nhất gái lắm, nói chuyện với con gái người ta thôi mà đã đỏ mặt rồi.”

“Có lẽ được con gái theo đuổi thì sao.”

“Nếu thế thì phúc cho nó.” Nói đến con trai, trên mặt người phụ nữ đều tràn ngập ý cười, chợt nhớ tới cái gì, liền lấy áo tơi treo trên cột lều mặc vào, “Cô đi đưa cơm cho ông nhà đây.”

“Để cháu đi cùng cô.”

Cô chạy về lều lấy áo tơi mặc vào, đi đôi ủng cao su nhỏ nhất, cầm hai cái bánh bao nhét vào trong ngực đi theo vợ người trưởng thôn.

“Cô gái, đi sát cô nhé cẩn thận hố nước.”

“Vâng.” Thanh Ninh không quen đi đường ngập nước qua bàn chân, bùn nhão cứ dính lấy ủng. Vợ trưởng thôn biết thế nên cố ý đi chậm cho cô theo kịp. Lúc lên đập vì dốc đất thấm nước đặc biệt trơn, cô không phòng bị trượt ngã, cả người toàn là bùn đất.

“Ai u cô gái, té rồi.”

Thanh Ninh ngã xuống buột miệng kêu “Ai nha” một tiếng làm kinh động vợ trưởng thôn đang đi trước, bà lập tức chạy lại kéo cô dậy đỡ đi lên đập.

Đây là lần đầu tiên Thanh Ninh nhìn thấy nước lũ mãnh liệt thế này, trước mắt tất cả đều là sóng bạc cuộn cuộn, đi trên đập cảm giác đất bùn dưới chân đang bị kéo đi làm cô sợ không dám nhìn xuống. Người phụ nữ đã đi tìm chồng bà còn cô ôm bánh bao trong ngực ngẩn ngơ không biết Mục Lương Hòa ở đâu, cứ đi theo đập nước, không ngờ gặp Cố Thành Dĩ đang khiêng bao đất.

“Chị dâu, thủ trưởng ở phía trước.”

Tiếp tục đi về phía trước lại bắt gặp cảnh bộ đội đang khiêng bao đất, vai khiêng một bao, tay kéo một bao đi về phía xe tải cũng đã xếp đầy bao đất, động tác vô cùng nhanh nhẹn, dứt khoát.

Mục Lương Hòa mang theo một nhóm người đi lại từ phía bắc sau khi bố trí mọi việc, chỉ chờ khơi thông là cho nổ đập.

“Thủ trưởng.”

Tạ Thanh Ninh tìm thấy Mục Lương Hòa đang ở trong lều cúi đầu cùng người khác bàn chuyện, cô lẻ đôi ủng rộng lạch bạch chạy tới. Thính lực Mục Lương Hòa rất tốt, nghe thấy tiếng cô lửa giận vụt cháy, thế mà ngẩng lên thấy bộ mặt lấm lem bùn đất đáng thương thì cơn giận cũng tiêu tan, chỉ còn lại biểu cảm rất bất đắc dĩ.

Người đang bàn chuyện với anh cũng là người tinh ý, kính quân lễ rồi lập tức ra khỏi lều, đem không gian để lại cho hai người.

“Thủ trưởng cùng chị dâu từ từ nói chuyện.”

“Ngứa da?” Mục Lương Hòa nghiêm mặt quát.

Người kia cười khoái trá rồi chạy mất.

“Sao trông lồi thoi thế này.”

Anh nghiêm mặt nạt, tuy cứng miệng nhưng tay đã đưa lên lau bùn trên mặt cho cô, kết quả càng lau càng bẩn. Bất đắc dĩ lồi cô đến cạnh đập vốc nước rửa mặt mũi tay chân cho cô. Thanh Ninh nhìn nước cuộn cuộn không dám tiến lại mép nước. Mục Lương Hòa nhìn đến đầu gối đầy bùn của cô thì ngay cả sức để than thở cũng mất hết.

“Thủ trưởng, em đưa đồ ăn cho anh.”

Thanh Ninh biết anh sợ ảnh hưởng hình tượng nên kéo anh vào lều, lấy bánh bao từ trong ngực đưa ra cho anh. Ánh mắt Mục Lương Hòa trầm xuống, nhận lấy bánh bao, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, lặng yên hồi lâu mới mở miệng: “Chính là vì đưa cái này tới?”

Cô bĩu môi: “Ai bảo, chủ yếu là muốn xem thủ trưởng chỉ huy như thế nào thôi, nhân tiện mang tới.”

Lúc cô nói láo sẽ luôn luôn nháy mắt, mặt cũng ửng đỏ như quả táo chín, anh cũng không chọc phá, cầm bánh bao trắng cắn một cái.

“Có cảm thấy mùi vị không giống nhau không?” Ánh mắt của cô sáng lóng lánh.

“Chẳng lẽ có thể biến ra mùi thịt?” Anh không chút nghĩ ngợi hỏi ngược lại.

“Đây chính là tự tay em làm, thủ trưởng, ngàn vàng khó mua nha.”

Anh cười cười, càng cứng chịu xoa xoa tóc cô, thật là một đứa trẻ hư, nhưng chính anh cũng bị vui sướng mê muội đầu óc. Mục Lương Hòa anh đi được tới bước này, thật không dễ dàng gì, Tạ Thanh Ninh, em chính là đứa bé được cưng chiều quá thành hư.

36. Chương 36

Lúc về Mục Lương Hòa không yên tâm nên dắt cô đi qua đập. Thanh Ninh sợ nước, cố đi xa bờ đập nhất có thể, nhìn cũng không dám nhìn, thật không biết lá gan nhỏ như vậy mà có thể đi lên bằng cách nào.

Đưa cô xuống chân đập, nhìn lại vợ đi đôi ủng rộng rinh ngập trong nước, mặc một cái áo nhung dày nhưng cổ rộng trông không ấm áp chút nào, một chút cũng không biết tự chăm sóc, cũng không biết quàng thêm khăn, mới vừa nắm tay cô thấy rất lạnh, rất dễ ngã bệnh.

Mục Lương Hòa Hấn đứng trên dốc nhìn theo cô lọ mọ quay về lều, trong lòng khó nói có cảm giác gì, vợ anh vốn nên như một đóa hoa trong nhà kính được yêu thương che chở, không nên đến nơi này vì anh mà chịu cực, còn anh lại không thể thời thời khắc khắc ở bên quan tâm chăm sóc cô.

Thanh Ninh đi được một đoạn lại quay lại nhìn, Mục Lương Hòa vẫn đứng nguyên tư thế trên dốc, cái mũ đã bỏ xuống cầm trong tay, bởi vì hơi xa nên không nhìn rõ biểu hiện trên mặt anh. Cô đoán vẻ mặt anh lúc này nhất định là lại nghiêm nghị không cười, hoặc không để lộ căng thẳng, có điều trong mắt cô bây giờ các vẻ mặt ấy cũng trở nên sinh động một cách lạ kì. Thì ra tình yêu quả thật kì diệu, sẽ thay đổi rất nhiều tính cách và thói quen của con người ta, gương mặt đó của Mục Lương Hòa hiện giờ càng nhìn càng thấy đẹp trai, cho dù vừa đen vừa gầy cũng thấy vừa mắt.

Thanh Ninh về đến nơi thì người vợ thôn trưởng đã về rồi, trước lều có một chiếc xe bus chở vật tư đã dừng sẵn, một nhóm quân nhân đang cùng nhau chuyển vật tư xuống xếp đầy trong trại, đám trẻ con trông thấy vui mừng hớn hở, sau đó núp trong lòng mẹ nhìn trộm ra ngoài.

Chờ sau mười mấy phút xe vật liệu tháo dỡ xong đi rồi, Thanh Ninh đang định quay vào lều thì nghe loáng thoáng người phụ trách vận chuyển vật tư nói đến tên tuổi Mạnh Kiệt Nhiên, theo bản năng xoay người lại, đám người nói chuyện đã dần đi xa, nếu đây đúng là do Mạnh Kiệt Nhiên quyên tặng, cô cũng tin tưởng, hẳn bây giờ đúng là có năng lực này, thật không dễ dàng thấy hẳn có tâm ý như thế này.

Nằm trong lều một lúc, do hoàn cảnh trong hai ngày này thay đổi quá lớn không thích nghi được lại thêm căng thẳng, nằm xuống không bao lâu đã ngủ say. Dưới chân là nệm do đích thân Mục Lương Hòa trải, bởi vì đã lót thêm một lớp rơm dày nên nằm không cảm thấy cứng, cô gối lên áo anh, đắp trên người cũng là áo khoác quân nhân cực dày của anh, trong mũi tràn ngập mùi hương nhàn nhạt đặc biệt của riêng anh, cô ngủ rất thoải mái. Ngủ không biết bao lâu thì bị lay tỉnh không biết bởi vì lạnh hay vì âm thanh huyền ảo bên ngoài.

Mặc xong áo tới chạy ra ngoài đã thấy không ít người dân trong làng trong tay cầm cuốc xẻng, khí thế hung hăng, đối diện là mấy người quân nhân sắc mặt nghiêm túc, còn có trưởng thôn, Mục Lương Hòa không có ở đây.

“Chúng tôi không đồng ý phá đập, cho nổ rồi sau này dân làng chúng tôi ăn cái gì, thu hoạch cả năm chỉ trông chờ có bấy nhiêu.”

Một người đàn ông ước chừng hơn 50 tuổi lớn tiếng nói, sắc mặt xanh mét, trông hết sức tức giận, cầm xẻng trong tay xuống đất, cuộn tay áo lên đứng giống như nếu ai mà cản trở thì sẽ cùng liều mạng với người đó.

Một người có vẻ là cấp trên trong đám quân nhân ngăn ồn ào xuống, mắt ưng lia một vòng qua những người đang kích động: “Trước mắt đây là biện pháp duy nhất, tôi hiểu mọi người không muốn, chúng tôi kể từ khi mới đến cũng đã thử qua nhiều biện pháp nhưng mọi người cũng thấy đấy, mực nước không ngừng lên cao, nếu không chọn cho nổ một đoạn đập, nước lũ sớm muộn cũng phá vỡ đập lớn, kể cả nơi này cũng bị nhấn chìm, đó mới thật sự là không nhà để về.”

Giọng nói vang vọng có lực từng chữ từng chữ thấm vào lòng người. Thanh Ninh đứng trong đám người, xuyên qua màn mưa muốn nhìn rõ khuôn mặt của người quân nhân vừa nói, có thể nói ra được những lời như vậy chắc hẳn trông bộ dạng rất chính trực.

Đám người xôn xao từ từ bình tĩnh lại, tuy vẫn có người thì thâm to nhỏ nhưng không có ai tiến lên làm căng nữa. Hai nhóm người vẫn đứng im lặng giằng co trong mưa, dù không nói gì nữa nhưng cũng không có ai nguyện ý nhường nhịn. Thời gian chậm chậm trôi qua, mọi người vẫn đứng như đám thú đang canh me ranh giới. Bỗng có người nói học phí sang năm của con họ làm thế nào, thế là cục diện giằng co bị đánh vỡ, mấy người nông dân vác cuốc xẻng xông lên. Bên kia chỉ có mấy người lính, dù có khỏe mạnh cách mấy thì một người cũng không thể chọi lại hai người đàn ông thành niên, huống chi họ còn đang mất kiểm chế. Thanh Ninh nhìn đám người hỗn loạn, nghĩ tới Mục Lương Hòa nhất định là đang ở trên đập, không biết có bị nguy hiểm hay không, chỉ nghe “Ầm” một tiếng, đám người lập tức an tĩnh lại, sắc mặt mấy người dân đại biến. Sau đó mấy tiếng “Ầm” nối tiếp nhau, nét mặt mấy người lính giãn ra một chút, còn mấy người dân sau phút kinh sợ thì hiểu ra đập đã bị cho nổ, lại dùng hết sức muốn xông lên.

“Toàn bộ trở lại, hiện tại bên ngoài rất nguy hiểm.”

Nhưng mấy người dân nào ai còn tâm trí mà nghe, từng người một vượt qua khỏi đám lính ngăn cản chạy đi. Thanh Ninh không giúp được gì, ở trong đám người bị đùng đã mấy lần, cuối cùng cũng theo sát đi ra bên ngoài. Chỗ bọn họ dựng lều trại ở trên cao nên có thể nhìn rất rõ lúc đập nổ trong khoảnh khắc nước lũ cuộn tràn vào, đem đồng ruộng bao phủ trong nháy mắt, mực nước càng ngày càng cao, cuối cùng nhấn chìm tất cả trong nước, chỉ còn lại sóng bạc gầm thét, trời đất thoáng chốc như rộng ra thêm. Bên cạnh cô đã vang lên những tiếng khóc sùi của mấy người phụ nữ ôm con chạy theo, đàn ông vánh mắt cũng đỏ hoe nhưng nước mắt kìm lại không rơi. Trong lòng Thanh Ninh cũng không biết là cảm giác gì, rầu rĩ, buồn bực không thở nổi, dựa vào một gốc bạch dương bên cạnh đã bị nước lũ xói lộ rễ, trông cây giống như cũng đang rơi lệ.

Mục Lương Hòa chỉ huy cho nổ xong còn phải phân công thực hiện rất nhiều công việc khác, Cổ Thành Dĩ ngồi ở trong lều tạm gặm bánh bao, cởi áo khoác vắt lên một cái rế cây, vui vẻ rung chân: “Mưa này cũng không biết lúc nào thì ngừng, nếu còn tiếp tục thì ông già nhà mình cũng gấp muốn chết.”

“Vì sao?” Một anh dáng dấp ngăm đen của người Đông Bắc tiếp lời, nghe đều là khẩu âm Đông Bắc.

“Còn có thể vì sao, muốn ôm cháu chứ sao, ngày một tháng sau đã sắp xếp ỉnh đi xem mắt, xem ra là không đi được rồi.”

Anh chàng người Đông Bắc vỗ một cái thật mạnh lên vai Cổ Thành Dĩ : “Huynh đệ, cậu nhất định phải phối hợp, cũng đừng quên bảo chị dâu giới thiệu ỉnh một người nha.”

Cổ Thành Dĩ vừa cắn bánh bao vừa vươn tay xua : “Đi, đi, đi, té ra chỗ khác đi, còn muốn cố ý kích mình, muốn đi cũng đi không được, cùng quý phối hợp à!”

“Tôi xem hai người các cậu đều có thể giúp nhau đấy.” Mục Lương Hòa vén rèm lên đi vào, cầm chai nước suối trên đất lên uống hai ngụm, ném cho Cổ Thành Dĩ : “Động tác nhanh lên, có chuyện rồi.”

Xem trong ống nhòm thấy dải đất nguy hiểm trước mặt không ngờ xuất hiện thôn dân, đang trong tình trạng nguy cấp, Mục Lương Hòa dẫn người đến nơi thì thấy mấy người đang ôm gốc cây to, cả người ngâm trong nước, nhìn bộ dạng có thể chờ đến lúc được cứu viện quả là không dễ.

Mục Lương Hòa từ trên thuyền cứu nạn nhảy xuống vớt người, bởi vì nước chảy xiết, bơi rất khó, cộng thêm người bị nạn sức nặng lại đuối sức, phải mấy người cố gắng mới kéo được người lên.

“Nhanh lên một chút trở về.”

Mục nước sông tăng lên không ngừng, nơi này càng ngày càng nguy hiểm, Mục Lương Hòa ngồi phía trước, Cổ Thành Dĩ đi lên cuối cùng ngồi ở phía sau, nằm bên cạnh là người mới được cứu, sắc mặt tái nhợt, người đó chợt nhớ tới cái gì, gấp đến nói không ra lời.

“Vợ tôi cũng đi theo, nhất định còn ở lại chỗ đó.”

Mục Lương Hòa nghe vậy sắc mặt trầm ngâm, phóng tầm mắt nhìn tới đều là nước lũ cuộn cuộn, người này vừa rồi nếu không phải ôm được gốc cây thì đã sớm bị nước cuốn đi rồi, còn phụ nữ, nhất là người không hiểu thủy tính, khả năng sống sót cực thấp. Nhanh chóng phân tích xong, lệnh cho Cổ Thành Dĩ mang người hội hợp cùng những nhóm khác, còn anh mang theo một người quay lại tìm người.

“Thủ trưởng, cậu trở về còn phải chỉ huy, để mình đi, bảo đảm nhiệm vụ hoàn thành, an toàn đem người mang về cho cậu.”

Mục Lương Hòa nhìn phía sau, không tới ba giây nhanh chóng quyết định, anh mang theo tổ thành viên đi đón nhóm khác, Cổ Thành Dĩ cùng một người nữa đi tìm người.

“Thời gian càng lâu càng nguy hiểm, trong nửa giờ cậu phải quay lại.”

“Yên tâm, bảo đảm nhiệm vụ hoàn thành.” Cổ Thành Dĩ lập Quân Lệnh Trạng, nhảy lên một cái xuống khác đi về hướng ngược lại.

Tạ Thanh Ninh ở cứu trợ trung tâm tạm thời, là bãi đất cao nhất, phía dưới toàn bộ đã bị nước bao phủ, cô rất muốn biết Mục Lương Hòa hiện tại thế nào, nhưng ngoài việc ở đây chờ đợi thì không còn cách nào.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, màn đêm chậm chậm buông xuống, Thanh Ninh ăn bánh bao mới hấp, lại có dưa muối xào dầu gừng với tiêu ăn với cơm rất ngon, cô ăn liền hai bát, uống một ly nước nóng, bụng no căng .

Bên ngoài đã hoàn toàn tối, trong lều mắc một bóng đèn vàng nhỏ, ánh sáng mờ nhạt, Thanh Ninh tựa cửa nhìn ra, từ lúc trời mới nhá nhem đến khi đã tối đen, chờ liên mấy tiếng đến lúc dựa cửa ngủ gà ngủ gật. Cũng không biết ngủ gật bao lâu, mở mắt nhìn thấy Mục Lương Hòa đứng ở trước mặt đang cầm hai tay cô, vui sướng dậy lên, vừa chuẩn bị muốn đứng dậy nhưng vì giữ nguyên một tư thế lâu quá nên chân tê không còn cảm giác, ngã nhào vào lòng anh.

“Đã tê rần rồi.” Thanh Ninh khỏ sở cau mày, Mục Lương Hòa bế cô đến ngồi trên giường, bàn tay xoa hết bắp chân nhứt mỗi của cô không nói một lời. Thanh Ninh thấy tối nay anh không bình thường, nhẹ nhàng đẩy đẩy anh “Thủ trưởng, rốt cuộc có chuyện gì thế ?”

37. Chương 37

“Không có gì, vẫn còn tê sao?”

Lòng bàn tay Mục Lương Hòa ấm áp, dán lên da trên bắp chân cô giống như ngọn lửa nhỏ cháy lan đồng cổ. Thanh Ninh thu chân lại, đưa tay bắt lấy bàn tay anh, trên mu bàn tay có một vết thương thật dài vì bị ngâm nước mà trắng nhợt, lớp da bên ngoài đã bị bong ra, nhìn hết sức dữ tợn, thế này mà cũng không biết sơ cứu, nhờ nhiệm trùng thì làm sao. Cô muốn đứng lên đi lấy hộp cấp cứu, bị anh chặn ngang kéo xuống, cả người mất trọng tâm ngã ngổ ở trong lòng anh. Mục Lương Hòa ôm lấy cô thật chặt, so bình thường dùng lực nhiều hơn, làm như muốn đem cả người cô ghì vào trong thân thể, tan vào trong máu. Anh vùi đầu trong cổ cô, khí nóng thổi ra vẩn vít quanh cần cổ. Rốt cuộc thì anh đang đè nén cái gì, một ý tưởng đáng sợ nảy ra trong đầu, không thể nào nói ra khỏi miệng, cũng nắm chặt tay áo, tựa đầu lên bả vai anh.

Hồi lâu cảm thấy một giọt nóng hổi rơi xuống trong cổ áo, cả người Thanh Ninh run lên, theo bản năng đưa tay ôm anh, dùng má mình dán thật chặt vào gò má anh cọ cọ, như hai người cực kỳ tuyệt vọng tìm sự an ủi lẫn nhau.

Mục Lương Hòa từ trong cổ cô ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đã trấn tĩnh lại, sự đè nén đã phai nhạt rất nhiều, nhưng vẫn có thể nhận ra hốc mắt đỏ đỏ chứng tỏ anh vừa khóc, người đời đều nói nam nhi có lệ không dễ rơi, huống chi là Mục Lương Hòa.

“Thủ trưởng, là ai đã xảy ra chuyện?” Cuối cùng cô vẫn hỏi, thân thể Mục Lương Hòa cứng ngắc, con người đen nhánh nhìn cô từ từ nhắm lại rồi chậm rãi mở ra, chỉ vừa liếc mắt làm như trải qua vạn năm tang thương, cũng là trong nháy mắt. Một Mục Lương Hòa như vậy khiến cô rất đau lòng, cái đau phát ra từ nội tâm, là một loại đau khó diễn tả bằng lời, lúc đầu chỉ là một chấm nhỏ dần lan rộng ra toàn thân, đau đến vô cùng, nước trong mắt đã dâng lên, sống mũi cay cay.

“Em cũng đoán được đúng không?”

“Em không muốn đoán.” Một chút cũng không muốn, cô nhớ bọn họ đều rất giỏi, cùng tiến cùng lùi, lần liên hiệp đối kháng này không phải đã thắng ư, còn phải trở về nhận khen thưởng nữa mà.

“Thanh Ninh, anh không hối hận đã mang bọn họ đến đây, nhưng anh hối hận người ở lại không phải là anh, Thành Dĩ. Không thấy cậu ấy.” Nói xong câu đó, cả người anh vô lực co quắp ngã sòng xoài trên mặt đất, không có sức sống, ánh sáng trong đáy mắt tắt ngấm, chỉ còn lại một mảnh tĩnh mịch trầm trầm. Trong lều rất yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa lộp bộp bên ngoài xem lẫn tiếng gió hỗn tạp như mãnh thú gào thét. Thanh Ninh ngồi dậy, đứng ở bên cạnh anh, đưa tay ôm lấy khuôn mặt lạnh lẽo của anh, miết miết cánh môi cũng lạnh lẽo, sau đó kéo tay anh nhét vào trong ngực, vuốt đi vuốt lại từng ngón tay anh, biết hiện tại trong lòng anh khó chịu nên không hỏi thêm gì, chỉ yên tĩnh cùng với anh.

Đêm đã vào sâu, hồi lâu sau Mục Lương Hòa mở mắt ra, cầm lấy áo đắp lên cho cô, tiếng nói cô đơn vang lên trong lều : “Thanh Ninh, ngày mai tất cả mọi người ở đây sẽ được sơ tán, em cũng cùng đi theo đi.”

“Em không đi.” Đừng trách cô tùy hứng, cô chỉ muốn ở cùng anh.

“Thanh Ninh, em phải đi, bởi vì. anh không thể nào chịu đựng nếu lại mất đi.” Nhất là em, Tạ Thanh Ninh , thái độ Mục Lương Hòa kiên quyết, kéo tay đang nắm lấy ống tay áo anh của cô, không mở mắt quay đi để lại cho cô một bóng lưng cô đơn quyết liệt. Bóng lưng ấy đã từng là từng bách trong lòng cô thì giờ hơi hơi xụ xuống, Thanh Ninh đi tới từ phía sau ôm lấy anh, dán mặt lên lưng anh : “Thủ trưởng, em sẽ về thành phố C, nhưng mà chúng ta giao hẹn, nhiều nhất là mười ngày, em chỉ chờ mười ngày, nếu không. sẽ không cần anh nữa.” Mấy chữ sau cô nói rất nhẹ rất nhẹ, nhưng Mục Lương Hòa vẫn nghe được rõ ràng, cũng không xoay người ôm cô mà gỡ từng ngón tay cô đang ôm mình : “Một lời đã định, mười ngày.” Sau đó anh không ngừng lại sải bước ra khỏi lều, bên ngoài đêm đã khuya, Thanh Ninh không biết anh đi ra ngoài muốn làm gì, nhưng đoán chắc là có liên quan đến Cố Thành Dĩ. Bất ngờ nghe được

tin này, cô vô cùng kinh ngạc, rất mong đây chỉ là một chuyện đùa, người đàn ông có làn da ngăm đen khi cười lộ hàm răng sáng bóng kia không còn nữa thật sao?

Ngày thứ hai sơ tán nạn dân, cô đồng ý theo lời Mục Lương Hòa đi về. Sáng sớm, bên ngoài trung tâm cứu trợ tạm thời đã đỗ mấy chiếc xe tải lớn, cô thu dọn đồ vào balo, mặc quần áo che dù đứng ở ngoài lều nhìn về hướng cửa, muốn nhìn anh thêm một chút nhưng không kịp, lúc xe lăn bánh cô nhớ đến không biết anh có thấy thuốc trị thương cô để lại trên nệm không.

Gần tối ngày hôm sau Tạ Thanh Ninh mới về đến thành phố C, lúc đi trời mưa, bây giờ đã tạnh, cô cũng không thông báo cho những người khác, từ sân bay ra ngoài, ngửa đầu nhìn mặt trời đã lâu không gặp nhẹ nhàng cười, Mục Lương Hòa, đã nói rồi đấy, mười ngày.

Về đến đại viện quân nhân, chị Ngô đang bóc đậu tương phơi nắng trên bậc hè, nhìn thấy ô về liền bỏ đấy đứng lên ra đón “Thủ trưởng phu nhân, cô cuối cùng cũng về rồi, lão thủ trưởng cùng phu nhân cũng gấp muốn chết, mau gọi điện thoại cho bọn họ.”

Thanh Ninh quỳnh lên, cô cứ tưởng chuyện cô đi tìm Mục Lương Hòa không có ai biết, không ngờ cha mẹ chồng đều biết cả, cẩn thận hỏi lại : “Lão thủ trưởng không nói gì sao?”

“Ông bảo chờ cô về phải lập tức gọi điện sang.”

“A, được, vậy tôi đi gọi điện thoại ngay đây.” Điện thoại di động đã hết pin, cô đành dùng điện thoại bàn, bên kia chuông chưa reng đến tiếng thứ hai đã có người tiếp máy, sau đó truyền đến tiếng mẹ chồng Lương Nhu Hoa và cả tiếng ba chồng Mục Hồng Quân, cô nghĩ không biết có phải mình đã gây họa không.

Nói chuyện mấy câu bên kia đã gác máy, Thanh Ninh mệt mỏi lên lầu tắm rửa, mấy ngày nay ở chỗ thiên tai không có điều kiện rửa ráy, cả người nhớp nháp khó chịu. Lúc cô xuống nhà đã thấy Lương Nhu Hoa đang ngồi uống trà trong phòng khách, chợt hít vào một hơi.

“Mẹ, con thật sự không sao, còn làm phiền mẹ phải sang đây.”

Thanh Ninh đi lại ngồi trên salon đối diện mẹ chồng, chị Ngô đem cho cô một lon nước trái cây ướp lạnh, tắm xong quả nhiên là khát, uống vài hớp hết hơn phân nửa, lúc chùi miệng phát hiện Lương Nhu Hoa đang nhìn mình. Thường nói, xưa nay quan hệ mẹ chồng nàng dâu khó chung đụng, mà Mục Lương Hòa lại không có ở nhà, khó tránh khỏi có chút lo lắng, cô sợ Lương Nhu Hoa không thích mình.

“Lương Hòa không có nhà, dặn dò chúng ta chăm sóc thật tốt cho con, kết quả để con đi mất, suýt chút nữa xảy ra chuyện, ba con mấy bữa nay cũng rất lo lắng.”

Lương Nhu Hoa đối với đứa con dâu này rất vừa lòng, dáng dấp vui vẻ, miệng cũng ngọt, tính tình, gia thế cũng không tồi, lại không có thói tiểu thư nhà giàu, quan trọng hơn là có thể làm cho đứa con trai độc thân nhiều năm gặt đầu, còn nâng niu trong lòng bàn tay mà cưng chiều .

“Con xin lỗi, mẹ, lần này là con không cân nhắc kỹ, để cho ba mẹ lo lắng.” Mục Lương Hòa từng nói với Tạ Thanh Ninh , làm sai biết nhận sai là thái độ tốt, nhưng quay đi là quên hết sạch lại tiếp tục phạm sai lầm, bị bắt tận tay mới lại nhận sai.

Lương Nhu Hoa cũng sợ lời của mình nói nặng, nói cho cùng là con dâu và con trai tình cảm tốt, nếu không cũng không sốt ruột mà chạy đến chỗ nguy hiểm thế kia, trước khi đến đây cha của thằng bé (Mục Hồng Quân) cũng đã dặn dò không thể nói nặng lời.

“Về là tốt rồi, Lương Hòa làm việc có chừng mực, con xem mới chạy đi mấy ngày đã thành ra thế này, nhất định phải bồi bổ trước khi Lương Hòa về.”

Mẹ chồng Lương Nhu Hoa không chỉ một lần nói cô gầy quá, muốn cô ăn nhiều một chút, sau này sinh con cũng sẽ bớt vất vả, nhưng vấn đề là thể chất cô ăn vào không mập, hơn nữa con gái ai mà không thích mình gầy, đã gầy đến mức thành cây tre rồi đây.

“Mẹ, cứ để tự nhiên đi ạ.”

“Mẹ biết thanh niên các con bây giờ coi gầy là đẹp, mẹ cũng không nói nữa, mấy ngày nay hai đứa luôn ở cùng nhau hả.” Lương Nhu Hoa rốt cuộc vẫn đau lòng con trai, lại quay lại đề tài chính, Thanh Ninh cười

cười.

“Vâng, mẹ yên tâm đi, anh ấy rất tốt, sẽ về nhanh thôi ạ.” Những lời này không chỉ là nói ẹ chồng nghe mà còn cho chính mình, củng cố lòng tin của mình, ước hẹn mười ngày, mà anh cũng ngay thơ ngoéo tay với cô rồi, nghĩ đến thật đúng không phải là phong cách của anh.

Chỉ là chuyện của Cố Thành Dĩ, chỉ mong anh đừng tự giày vò mình.

Mẹ chồng Lương Nhu Hoa ở lại ăn tối rồi mới về, trời đã hoàn toàn tối, sau một trận mưa thời tiết lại lạnh thêm, Thanh Ninh ra ngoài trở vào bị nhiễm khí lạnh, lập cập kéo thảm trên sofa đắp người, mở tivi thấy chương thời sự đã kết thúc, quyết định lên lầu xem máy tính, mới đứng lên thì chị Ngô gọi lại.

“Cô chủ, lúc cô không có nhà, có người gửi bưu kiện, tôi đã ký nhận thay cô.”

Chị Ngô lấy một cái hộp chưa mở từ trong tủ đưa cho cô, túi bọc bên ngoài hơi bẩn, Thanh Ninh dùng giấy lau sạch rồi mới mở ra. Bên trong là một chiếc hộp màu đen, đang định mở nhưng không hiểu sao lại chần chừ rồi cầm cái hộp lên lầu. Không biết ai gửi cho cô, phía trên là địa chỉ ở thành phố này nhưng không ghi cụ thể, cô do dự một hồi mới mở ra.

Bên trong lại là một cái hộp, rốt cuộc là ai nhầm chán như vậy, tiếp đó lại mở, bên trong lại là một cái hộp nhỏ màu hồng. Đến bây giờ cô đã có thể khẳng định đây tuyệt đối không phải là Mạnh Kiệt Nhiên đưa tới, hoàn toàn không phù hợp với tính tình cao ngạo của hắn. Tiếp tục mở, rốt cuộc nhìn thấy đồ, là một cái lắc tay kiểu cổ có hình Mỹ Nhân Ngư sáng lấp lánh dưới ánh đèn.

Trong hộp còn có một tờ giấy, phía trên viết vài chữ to rồng bay phượng múa, “Tạ nha đầu, chúc mừng trước nhé, sinh nhật vui vẻ!”

Ngoài Tề Mạc Đình nhầm chán kia thì còn ai vào đây, hàng năm cậu ta đều tặng quà trước, có điều chắc cậu ta đã biết chuyện cô kết hôn, có lẽ là do Tạ Đông Phong nói rồi.

38. Chương 38

Đem quà tặng lần nữa thả lại trong hộp, bỏ vào trong ngăn kéo tủ đầu giường, mở ra lịch ngày, phía trên số 18 đã đánh một dấu đỏ, dấu này không phải do cô vẽ, chỉ có Mục Lương Hòa, anh đã xem chứng minh thư của cô nên biết ngày sinh nhật cô cũng không có gì lạ, chỉ là hiện tại anh vẫn còn ở phương xa phần đầu, ước hẹn mười ngày, cô chưa từng có mong đợi thời gian trôi qua thật nhanh như bây giờ để anh có thể sớm quay về.

Hôm sau cô đến công ty, lúc đi cũng không chính thức viết đơn xin phép chỉ là báo cho cấp trên trực tiếp xin nghỉ, nói thể nào trình tự đều không đúng. Cô đã chuẩn bị tâm lý bị sặc ột trận, nhưng chờ đến trưa cũng không thấy lãnh đạo nói gì, thật là kì lạ.

Buổi tối đồng nghiệp muốn tổ chức tụ họp, nghĩ đến Mục Lương Hòa cũng không có nhà nên gọi về cho chị Ngô không cần nấu cơm và cứ về trước.

Nghe nói công ty lần này nhận được một dự án lớn, thu được không ít lợi nhuận, ông chủ tự bỏ tiền túi mời mọi người ăn cơm ở Minh Yên vịnh Tam Á, nơi đó vị trí không tệ, cộng thêm chung quanh thiết bị giải trí đầy đủ hết, giá đất đang ngày một tăng cao, ban đầu Tạ Đông Phong mua một mảnh đất giờ giá trị đã tăng gấp vài lần.

Một đoàn người rồng rắn kéo đi, Thanh Ninh không có xe nên tính ngồi nhờ xe đồng nghiệp, ông chủ cũng đi cùng, đứng trong đám người một tay dứt túi quần, một tay cầm chìa khóa xe, dưới ánh đèn nét mặt sáng sủa tối tối nói cùng mọi người: “ Mọi người ở bên kia đông, không đủ chỗ ngồi thì sang chỗ tôi.”

Mọi người vừa nghe, trên mặt cười hì hì, tuy nhiên cũng nhanh chóng lên xe khác, ngồi chung xe với ông chủ cũng không phải là cảm thụ dễ chịu gì. Thanh Ninh đi đến bồn hoa gần đó gọi điện thoại, lúc quay lại thì mấy xe đồng nghiệp đã ngồi đầy người, họ lắc đầu nhún vai với cô, sau đó chỉ vào chiếc Audi màu

trắng trước mặt, cô tất nhiên biết đó là xe ông chủ trong lòng cũng đánh trống, làm mặt quỷ với người đồng nghiệp kia rồi mới chậm rãi đi qua.

Từ Tông nhìn cô gái mặt mày bí xị tiến lại chỗ mình, không khỏi cười cười, anh có đáng sợ đến mức khiến người ta tránh mình như tránh rắn rết thế này không.

Thanh Ninh đi đến ngồi vào xe, ông chủ lớn này cho người khác cảm giác quá mức sắc bén, không chỉ là ánh mắt mà ngay cả trong hành động, người như vậy không dễ đối phó. Cô thắt dây an toàn, thu mình trên ghế phụ sao cho giảm thiểu nhất cảm giác về sự tồn tại của chính mình.

Xe của bọn họ đi trước, bởi vì cách đèn đỏ nên đã bỏ xa mấy xe khác. Do đang đi trong nội thành, lại vào giờ cao điểm tan tầm nên xe chạy cũng không nhanh. Trong xe yên lặng, ngay cả tiếng nhạc cũng không có nên không khí có phần ngưng ngịu, Thanh Ninh đang nghĩ nếu cứ để không khí này không hay cho lắm thì Từ Tông đã mở miệng trước, nói mấy đề tài cô nghe cũng không hiểu cho lắm.

“Đối với chơi cổ phiếu tôi quả thực chưa từng tiếp xúc.” Thật ra thì cô đã từng chơi, cũng giống như mọi người chơi khác, cũng đã từng biết cảm giác phát lên sau một đêm, bất quá cũng chỉ là giấc mộng, tỉnh mộng rồi đã bị thua lỗ hết sạch, may mắn là cô chơi cũng không nhiều nên mất một con số cũng không lớn lắm, coi như là được thêm kiến thức.

“Chơi cổ phiếu cần nhiều kĩ xảo, gần đây tôi đang theo một loại.”

“A, loại nào vậy?”

Trên đường đi cứ nói mấy đề tài xa lạ này miễn cưỡng cũng qua. Từ Tông rất hứng khởi nói cho cô các tiểu xảo khi chơi cổ phiếu, cô nghe như đàn gảy tai trâu, cuối cùng đã đến điểm hẹn, bọn họ đến sớm nhất, đậu xe xong vào nhà hàng đợi mọi người tới.

Từ Tông tuổi cũng không lớn, đoán chừng ngang tuổi với Mục Lương Hòa, diện mạo trên trung bình, hơn nữa tự mình mở công ty, như vậy điều kiện cũng không tệ. Đến tuổi này mà ngay cả bạn gái cũng chưa có, không biết nguyên nhân là gì, chẳng lẽ là gay, tất nhiên cô nào dám hỏi ra, chỉ dám suy đoán trong lòng.

“Mọi người tới rồi.”

Đợi khoảng 5 phút thì mọi người cũng tới, Thanh Ninh nói qua loa với Từ Tông hai câu rồi lập tức chạy đến chỗ đồng nghiệp. Từ Tông đứng trên bậc hè dưới ánh đèn đỏ nhìn Thanh Ninh đang chạy đi, chạy xa nữ nhân, khoe miệng cong lên, con người trông rộng quét qua mọi người.

Tối nay tuy là tụ tập nhưng nhiều đồng nghiệp nữ bởi có con nhỏ nên không đi theo được, ở đây hầu như toàn là các cô gái độc thân và những người đã kết hôn nhưng chưa có con, chỉ là hình như không ai biết.

Cánh đàn ông đa số lại đều là người độc thân, trong đó không thiếu mấy đôi đã vừa mất nhau, cách cái bàn mặt mày đưa tình, mọi người đều thấy hết. Rượu vài tuần đã có người nhiều chuyện, cũng không biết là ai mào đầu yêu cầu mấy đôi này phải hôn một cái hoặc nói mấy lời ướm át.

Ông chủ Từ Tông cũng gật đầu, mấy đôi nam nữ bị mọi người bao vây phải làm theo yêu cầu hôn một cái mới được tha. Thanh Ninh nhớ trò chơi này hồi cấp 2 đã từng chơi qua, mỗi ngày đến giờ tan học, mấy đôi bạn đều bị bạn bè trong lớp chặn trước cửa cho đến khi ôm hôn rồi mới được cho qua.

Chắc là thông qua chuyện lần này sẽ có vài đôi xác định được quan hệ. Thanh Ninh đứng nhìn mấy người bị trêu đùa đang ôm hôn, không khéo chạm phải ánh mắt của Từ Tông đang nhìn lại phía cô, Thanh Ninh không dám nhìn vội cúi đầu tránh đi, sau đó cười thầm, trong lòng suy nghĩ, Từ Tông này rốt cuộc là có ý gì.

Đoàn người ở Minh Yên cơm nước xong liền đi KTV (karaoke) trên lầu, bởi có điện thoại gọi đến nên cô đi ra nhận, không để ý mọi người đã lên thang máy đi trước, chỉ còn lại Từ Tông đang chờ. Lúc này anh ta uống nhiều rượu, gương mặt đã hơi đỏ lên, là trạng thái say rượu, đang nói chuyện có thể nghe thấy được mùi rượu nhàn nhạt trên người.

“Bọn họ lên trước rồi.” Từ Tông thấy cô nhìn về bên này thì tự động giải thích. Thanh Ninh cười cười, trong lòng thầm mắng đám người không nhân tính kia, bỏ lại mình cô với ông chủ. Tuy nói ông chủ này cũng

không ghê gớm ba đầu sáu tay, nhưng cô rất không thích cảm giác ở chung một chỗ với anh ta, rất ngột ngạt.

Nói vài câu thì thang máy đến, Thanh Ninh đang định đi vào thì bị người đứng trong làm cho ngăn ra, Từ Tông dĩ nhiên phát hiện ra sự khác lạ của cô, híp mắt ngắm nhìn người đàn ông phía trong rồi nói với cô : “Đi thôi, bọn họ đang chờ trên đó.”

Vệ Đông cầm tài liệu trong tay, người hơi tựa vào vách thang máy, lúc thang máy mở ra dĩ nhiên cũng nhìn thấy Tạ Thanh Ninh, hẩn tạm thời thu lại ánh mắt sắc bén, rũ mí mắt xuống, giống như động vật vô hại nhìn Thanh Ninh đi vào với người đàn ông kia.

Thang máy dừng ở tầng KTV, Thanh Ninh liếc qua Vệ Đông một cái mới cùng Từ Tông đi ra, sau khi đi mấy bước theo bản năng xoay người lại, cửa thang máy đã đóng lại, đếm số tầng không ngừng nhảy trên thang máy.

Vệ Đông ở chỗ này, có phải Mạnh Kiết Nhiên cũng ở nơi đây không.

Nghĩ đến đây bước chân có chút liêu xiêu, cố giữ bản thân trấn định, nếu nhìn kĩ nụ cười trên mặt cô có mang theo nét run rẩy.

Trong phòng bao lớn, lúc cô và ông chủ đi vào thì mọi người đang hát một bài tình ca của Hồng Thiên Vương, giai điệu du dương uyển chuyển vang vọng, cô nhớ trước đây cô cũng từng cùng người kia cùng nhau hát bài hát này, chỉ là hôm nay hồi tưởng lại có chút tức cười.

Từ Tông ngồi cạnh cô, trong tay cầm cái ly Whisky, đá trong ly đã tan, chỉ còn lại mảnh nhỏ lênh bênh phía trên. Anh ta nghiêng người dựa vào salon, tầm mắt rơi xuống về phía cô, Thanh Ninh bị nhìn khó chịu, mượn cơ hội chạy đi chọn bài hát.

Cô chọn một bài hát cũ, cũng là một bài tình ca, cùng một đồng nghiệp cùng nhau hợp ca. Hát xong mọi người lại nhao nhao yêu cầu họ cùng hát thêm bài nữa, có ý tác hợp, họ vốn không biết chuyện cô đã có gia đình, cứ nghĩ là cô còn độc thân.

“Được, hát thì hát.” Bài hát sau là do đồng nghiệp nam này chọn, vóc dáng anh ta vừa cao lại gầy teo, đứng bên cạnh cô, ánh đèn màu lấp lóe phản chiếu lên bọn họ rất nhiều biểu tình phong phú. Hát xong, Thanh Ninh ngồi xuống uống bia rồi đi toilet.

Lúc điện thoại Mạnh Kiết Nhiên gọi tới cô cắt ngang rồi tắt máy luôn, đến bây giờ vẫn lo sợ tim đập thình thịch. Cô sợ nhất Mạnh Kiết Nhiên chợt xuất hiện, rút kinh nghiệm mấy lần trước, cô đi rất nhanh, lúc về ngang qua một hành lang cố ý liếc nhìn, thần hồn nát thần tính.

Tạ Thanh Ninh cũng không chờ kết thúc, lấy cớ rời đi. Từ Tông cũng về cùng cô, anh ta lái xe tới nhưng hôm nay đã uống nhiều rượu nên chắc là không thể lái xe về rồi.

“Từ tông nên gọi xe về đi.”

“Ừm, làm một công dân tốt tuân thủ pháp luật.”

Bọn họ đứng ở trên bậc thềm nói chuyện, xe Mạnh Kiết Nhiên dừng ở phía dưới, Vệ Đông xuống xe mở cửa, Mạnh Kiết Nhiên xuống, đôi tay buông xuôi bên người, thân thể cao to đứng trước xe, ánh mắt không vui không giận nhìn trên người con gái đang chuyện trò vui vẻ kia.

Lúc Tạ Thanh Ninh nhìn thấy Mạnh Kiết Nhiên thì biết hôm nay mình trốn không được rồi. Cô vội vàng cùng Từ Tông chào hỏi rồi đi về phía xe ngồi vào trong. Mạnh Kiết Nhiên liếc nhìn Từ Tông, cũng theo sát ngồi vào, Vệ Đông ngồi ở vị trí kế bên tài xế, người tài xế cô chưa từng gặp nhưng liếc nhìn gò má hẩn trực giác cho biết là một người ngoan độc.

Mạnh Kiết Nhiên sau khi lên xe cũng không mở miệng, chỉ là nắm chặt lấy tay cô, vuốt ve từng đầu ngón tay, động tác thân mật khiến cô thấy phiền chán, hất ra.

“Thanh Ninh, chớ chọc anh không vui, anh có biện pháp khiến Cố Thành Dĩ chết ở huyện Kim Miện, thì cũng sẽ có thể khiến Mục Lương Hòa vĩnh viễn không về được.”

39. Chương 39

” Mạnh Kiết Nhiên, anh đúng là không bằng cầm thú.”

Quả thật không dám tưởng tượng, sự việc của Cố Thành Dĩ là do hắn ở trong bóng tối động tay động chân. Một người đang sống sờ sờ thế mà nháy mắt đã chết đi, mới nghe tin tức này trong người cô không ngừng kêu gào muốn cùng hắn hơn thua sống mái. Thanh Ninh không thể nào chấp nhận việc mình đang cùng hắn hít thở chung một bầu không khí, hắn vốn dĩ là kẻ điên, hoàn toàn là một kẻ điên.

Mạnh Kiết Nhiên nghe cô cắn răng nghiêng lợi mắng hắn không bằng cầm thú, mắt tròn to cười lên, đem hai tay đang giãy giụa của cô khóa chặt phía sau, cả người thuận thế đè cô trên ghế ngồi, đưa tay nhấn chốt kéo tấm chắn xuống, Vệ Đông nghe âm thanh phía sau không có biểu hiện gì hạ mí mắt xuống

“Không bằng cầm thú, Thanh Ninh, đánh giá của em đối với anh đã tăng thêm một tầng nữa rồi. Một Cố Thành Dĩ đã có thể khiến em tức giận thành như vậy, nếu đổi lại là Mục Lương Hòa, anh ngược lại thật mong đợi biểu hiện của em. Mục Lương Hòa hiện tại vẫn còn ở huyện Kim Miện đúng không, có rất nhiều cơ hội để cho em biểu hiện.” Con mắt Mạnh Kiết Nhiên tối đen nhìn không rõ, trong xe chỉ có ánh đèn mờ mờ trên đỉnh đầu yếu ớt hắt ra vài tia sáng vào bên sườn má hắn, cả người ác độc như lang sói. Mạnh Kiết Nhiên như vậy quá mức xa lạ, cùng với tư thế đè ở trên người cô của hắn làm cho cô sinh ra một loại cảm giác sợ hãi. Mạnh Kiết Nhiên giống như cũng nhìn ra sự sợ hãi của cô, cánh tay to khỏe kiềm chế tay cô không hề buông ra, một tay dọc theo đường cong thắt lưng đi lên, phát hiện dưới tay là thân thể đang nhẹ run rẩy, độ cong khéo miệng hắn lại càng mở rộng. Cuối cùng dùng tay bóp cằm cô nặng nề hôn lên, hận không được nuốt xuống, môi lưỡi cùng sử dụng, hung hăng hôn, cắn, liếm Thanh Ninh nức nở phản kháng, dùng chân đá hắn, cũng bị hắn áp chế ở phía dưới. Mạnh Kiết Nhiên và Thanh Ninh trước kia khi còn yêu đương đã từng có nhiều hành động thân mật nhưng vẫn chưa đi đến bước cuối cùng. Không phải hắn không muốn mà là chờ cô gặt đầu, chỉ là lần này, hắn đã không có ý định chờ cô đồng ý, chiếm đoạt phù hợp với phong cách và tính tình của hắn bây giờ hơn.

Bàn tay đã từ dưới quần áo duỗi vào, nhiệt độ lòng bàn tay nóng bỏng, kích thích từng thớ da thịt chỗ nó chạm vào. Giờ khắc này, cô nhớ Mục Lương Hòa, ở nơi đầu sóng ngọn gió chống thiên tai anh có khỏe không? Còn cô thì rất không tốt, nước mắt vẫn ề ề nên không cho rơi xuống, Mạnh Kiết Nhiên hôn theo cổ xuống dưới, thân thể cô không cảm được run rẩy. Nhận thấy được cô ề ề nên khò khò thút thút, hắn nằm ở trên người cô, vỗ gò má, giọng nói nhẹ nhàng: “Thanh Ninh, khóc cái gì, có thể cùng Mục Lương Hòa làm, cùng anh lại không được, nói thế nào chúng ta cũng đã yêu nhau mấy năm, em nói đúng không?”

Thanh Ninh không muốn nhìn ánh mắt của hắn lại bị ép buộc phải nhìn, ác độc há miệng cắn lên trên cằm hắn. Mạnh Kiết Nhiên không phòng bị bị cắn, không nói tiếng nào, đè bả vai cô kéo xuống, đưa tay cởi nút áo trước ngực cô, hiển nhiên Mạnh Kiết Nhiên đang nóng nảy cũng không có kiên nhẫn cởi từng nút một mà trực tiếp xé ra, hai vạt áo bung ra, hắn lần nữa cúi người vươn bàn tay vuốt ve bộ ngực mềm mại.

Vệ Đông ngồi trên ghế phụ bỗng nhận được điện thoại, gõ một cái lên tấm che kêu ông chủ, động tác của Mạnh Kiết Nhiên hơi chậm lại, buồn bực nâng tấm che lên nhận điện thoại trong tay Vệ Đông, trong khoảng khắc, vẻ mặt thay đổi mấy lần, khắp người tỏa ra luồng khí ngoan độc “Đến địa điểm kia.”

Sau khi nghe điện thoại Mạnh Kiết Nhiên từ trên người Thanh Ninh trượt xuống, ngồi ở trên ghế nhắm hai mắt thở dốc, làm như đang suy nghĩ gì. Thanh Ninh mới rồi bị làm cho vô cùng sợ hãi, co rúc ở trong ghế, tận lực giảm bớt cảm giác về sự tồn tại của chính mình, khép lại quần áo quần sát người, trong khoang xe mở máy sưởi, vẫn cảm giác khí lạnh không ngừng từ lòng bàn chân dâng lên, một lòng hoàn toàn ngâm trong hầm băng.

Lúc điện thoại trong túi xách vang lên, Thanh Ninh theo bản năng liếc Mạnh Kiết Nhiên, phát hiện hắn còn nhắm hai mắt, trong lòng run sợ từ trong túi lấy điện thoại di động ra. Nhìn trên màn hình là người đàn ông đã lâu chưa gặp, trong lòng khẩn trương tràn lan, mở miệng, phát hiện tiếng nói khàn khàn run rẩy.

“Ừm, em đang ở ngoài, về nhà sẽ gọi lại cho anh.”

Thanh Ninh không dám nói quá nhiều ở trước mặt Mạnh Kiết Nhiên nên nói mấy câu liền cúp điện thoại. Cô có quá nhiều điều muốn nói với Mục Lương Hòa, nhưng không phải hiện tại, cẩn thận liếc nhìn Mạnh Kiết Nhiên, hắn ngồi thẳng người, đôi mắt chìm ưng nhìn không nháy mắt, khóe môi cười mỉa mai ác độc,

bàn tay trực tiếp đặt lên cổ Thanh Ninh, rợn cả tóc gáy: Tại sao không nói, gấp như vậy cắt đứt, anh có thể cách điện thoại đối với hắn như thế nào?”

“Thanh Ninh, anh đã sớm nói rồi, đây mới chỉ là bắt đầu.”

Hắn gần từng từ, cô hất tay của hắn ra vùi trên ghế ngồi. Xe chạy một lát thì dừng, Vệ Đông xuống mở cửa xe, Mạnh Kiệt Nhiên nhìn cô một cái mới xuống xe, sau đó xoay người đuổi tay ra: “Xuống.”

Cô không muốn phối hợp, xuống xe từ bên kia, giày cao gót nện xuống mặt đường xi-măng, bốn phía trống trải, đèn đường không sáng lắm, chỉ có một tòa kiến trúc trước mắt, phía trên lấp lánh đèn neon với mấy chữ to là trung tâm biểu diễn nổi tiếng nhất thành phố C Tiêu Kim Quạt, không ngờ cũng là ở dưới tên hắn.

Mạnh Kiệt Nhiên cũng không lấy thế làm giận, vòng qua xe, kéo tay cô đi vào bên trong. Trước cửa trải thảm đỏ thành một con đường dài, giống như con đường xa lạ mở ra vận mệnh chưa biết. Hai bên đường trải thảm cứ cách vài mét lại treo một cái đèn, ánh đèn vàng vọt hắt lên người họ. Người giữ cửa kéo hai cánh cửa trạm trổ nặng nề cho họ, cửa lớn đóng lại bao bọc họ trong ánh sáng chói lóa.

Thanh Ninh bị Mạnh Kiệt Nhiên kéo lên lầu, đi vào khu vực VIP. Cách lớp kính Thanh Ninh có thể nhìn thấy sàn nhảy điên cuồng bên dưới nhưng không hề nghe thấy tiếng âm nhạc, chứng tỏ hiệu quả cách âm rất tốt. Mạnh Kiệt Nhiên đưa cô lên lầu 3, dọc hành lang có một dãy người mặc vest đứng đó, rất cung kính khom lưng chào hỏi.

Ánh mắt lướt qua mặt của bọn họ, có mấy quen mặt, lần trước ở trên thuyền từng thấy, những người này cũng là Mạnh Kiệt Nhiên quái tử tử, năng sanh sanh chán ghét, chỉ cảm thấy hô hấp cũng khó khăn, phiền não hất tay của hắn ra.

Mạnh Kiệt Nhiên trực tiếp dắt cô vào phòng bao, bên trong bày trí xa hoa, còn vang lên một bản piano nhẹ nhàng, chỉ là sự hài hòa đã bị người đàn ông nằm trên đất phá hư. Thanh Ninh bị dọa sợ hết hồn, Mạnh Kiệt Nhiên đưa tay muốn ôm cô bị cô máy móc thoát được.

Thanh Ninh cố gắng lơ đi tiếng rên đứt quãng của người đàn ông máu me dầm dề trên đất kia. Mạnh Kiệt Nhiên ép cô ngồi cạnh hắn, đèn lớn trong phòng toàn bộ mở hết, ánh sáng như ban ngày, chiếu vào người đàn ông đã tái nhợt trên đất, bởi mất máu quá nhiều mà trông chẳng khác gì quỷ địa ngục, cô không dám nhìn, cúi đầu nhìn chằm chằm vào mũi giày.

Chỉ nghe tiếng Vệ Đông lạnh lạnh vang lên: “Ông chủ, cái này tìm thấy trên người hắn.”

Hắn đưa ra một cái hộp màu đen bọc kín, bên trong toàn là bột trắng, Mạnh Kiệt Nhiên chột kéo tay cô về mặt nghiêm túc chỉ vào người nằm trên đất hỏi nên xử lý như thế nào.

Cô căm ghét nhìn lại hắn: “Anh thật ghê tởm.”

“Ha ha, Thanh Ninh, nếu làm bẩn mắt em vậy thì mang vứt xuống biển đi.”

Người đàn ông thê thảm nằm trên đất nghe được lập tức kêu rên, nâng cánh tay gãy quỳ xuống không ngừng van xin. Thanh Ninh thấy tội nghiệp đang định xin Mạnh Kiệt Nhiên bỏ qua cho hắn, chợt bàn tay đầy máu của tên kia bất ngờ bò lên túm lấy mũi giày làm cô hét lên một tiếng lui về phía sau. Mạnh Kiệt Nhiên đáp cho hắn một cái bay về sau mấy mét, cầm lấy khăn tay khom lưng lau sạch sẽ giày cho cô “Dẫn đi, làm lưu loát vào.”

Tiếng kêu rên đã đi xa, Thanh Ninh vẫn còn hoảng hốt đắm chìm trong tình cảnh mới vừa rồi, Mạnh Kiệt Nhiên liếc sang, không nói một lời đi đến bên cửa sổ. Vệ Đông liếc nhìn người con gái sắc mặt tái nhợt ngồi trên cung tay lại đi ra ngoài, một lúc sau lại đi vào thì thầm bên tai Mạnh Kiệt Nhiên mấy câu.

“Tối thật là nhanh, làm cho sạch sẽ một tí.”

Thanh Ninh còn chưa kịp phản ứng đã bị Mạnh Kiệt Nhiên kéo xuống lầu. Đi đến lan can lầu hai thì thấy sàn nhảy vốn náo nhiệt đã ngừng lại, tiếng nhạc xập xình cũng ngừng, đèn lớn mở sáng choang, toàn bộ niên nam nữ mới rồi còn điên cuồng đã đứng ngay ngắn, giữa sảnh có mấy người mặc đồng phục cảnh sát đang tuần tra xét.

Diêm Nhuận Hoa đứng giữa, vừa ngẩng đầu đã chạm mắt Mạnh Kiết Nhiên.

Tạ Thanh Ninh tất nhiên cũng thấy Diêm Nhuận Hoa, theo bản năng muốn giữ khoảng cách với Mạnh Kiết Nhiên, cô không muốn khiến Mục Lương Hòa khó chịu, đây không chỉ là sĩ diện của đàn ông mà còn là tôn nghiêm của đàn ông.

Diêm Nhuận Hoa cũng đã nhìn thấy Tạ Thanh Ninh, chân mày cau lại, ngay sau đó quay sang nói chuyện cùng đồng nghiệp bên cạnh.

Mạnh Kiết Nhiên tay dứt túi quần thong thả bước xuống bậc thang, cô cũng theo sau, bên cạnh là vệ sĩ của Mạnh Kiết Nhiên, không khí có vẻ hết sức căng thẳng.

” Cảnh sát Diêm hôm nay đại giá quang lâm, thật là vinh hạnh cho quán nhỏ của chính tôi!”

Mạnh Kiết Nhiên như thường, thậm chí nói chuyện với Diêm Nhuận Hoa một cách thoải mái, không hề tỏ vẻ lo lắng nào.

“Mạnh tiên sinh quá khen, cũng chỉ là việc công, đây là lệnh kiểm soát.”

Mạnh Kiết Nhiên liếc qua lệnh kiểm soát trong tay Diêm Nhuận Hoa, ánh mắt sắc bén lia một vòng mọi người có mặt, cuối cùng rơi vào trên người Tạ Thanh Ninh sau đó bật cười “Thanh Ninh, em đừng nhìn chằm chằm cảnh sát Diêm như thế, người ta đã có vợ đẹp rồi đấy.”

Lúc này Thanh Ninh thật không hiểu Mạnh Kiết Nhiên rốt cuộc muốn làm gì, đưa mắt với Diêm Nhuận Hoa một cái, sau đó ghé vào tai Mạnh Kiết Nhiên nói nhỏ vài câu rồi đi về phía sau.

Cả lầu hai và lầu ba cũng bị lục soát, lúc cô từ nhà vệ sinh đi ra thì Diêm Nhuận Hoa đã đợi bên ngoài.

“Chị dâu, thật trùng hợp.”

Thanh Ninh tái mặt, cố nở một nụ cười nhợt nhạt : “Thật trùng hợp, tò mò tại sao tôi lại đi cùng hẳn?”

“Tôi hiểu rõ nguyên nhân, lần trước Đại Mục đã nói với tôi.”

Đôi mắt âm trầm bỗng chốc vụt sáng lên, cô sợ Mạnh Kiết Nhiên sẽ hoài nghi nên bỏ lại câu “Lần sau nói chuyện” rồi vội vã trở về.

Mạnh Kiết Nhiên vẫn còn ở đại sảnh, đang ngồi chéo chân trên sofa, ngón tay nhịp nhịp theo tiết tấu trên tay vịn, Vệ Đông kẻ vừa rồi không xuất hiện đang đứng bên cạnh hẳn. Cô biết nhất định đã xử lý xong việc, Vệ Đông người này từ trước đến giờ làm việc vô cùng kín lẽ một giọt nước không lọt, cũng là một nhân vật hung ác.

40. Chương 40

Diêm Nhuận Hoa dẫn theo mấy người mặc đồng phục cảnh sát từ trên lầu đi xuống, sắc mặt khó coi nhìn Mạnh Kiết Nhiên: “Mạnh tiên sinh, quấy rầy.”

“Ừ, tôi tiễn các vị.”

Mạnh Kiết Nhiên cười tươi, dập thuốc đứng lên đưa người ra cửa, cho đến khi mấy xe cảnh sát mất hút nơi đường lớn mới quay sang hỏi Vệ Đông: “Tra được là ai ở sau lưng giở trò quỷ chưa?”

Vệ Đông liếc qua cô một chút.

“Cứ nói đừng ngại.”

“Trước mắt chưa tra được nhưng đã có kẻ khả nghi.”

Mạnh Kiết Nhiên trầm ngâm mấy giây: “Ừ, chuyện này nhanh chóng làm xong đi.”

Bọn họ ở trước mặt cô không hề kiêng dè, trải qua lần này, đoán chừng Diêm Nhuận Hoa đã chú ý đến lại cho rằng bọn họ cùng một giuộc rồi, còn bên chỗ Mục Lương Hòa thì làm thế nào.

Đêm đó Mạnh Kiết Nhiên cũng không đưa cô về đại viện mà bỏ cô trước cửa nhà trọ. Thanh Ninh cứ lo sợ hấn sẽ ở lại nhưng kết quả hấn không đòi lên, trước khi xuống xe còn hung hăng hôn cô một hồi mới cho xuống xe. Thanh Ninh cảm tức chà thật mạnh hơi thở hấn lưu lại.

Gió đêm thấm lạnh, cô kéo chặt áo nhìn xe của Mạnh Kiết Nhiên biến mất trong bóng đêm, tay chân cứng ngắc có chút tê dại. Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm tối đen, sao cũng không sáng, có lẽ do không có tâm tình ngắm, cô chậm chậm ra khỏi chung cư bắt taxi về đại viện.

Chị Ngô đã về, trong phòng đều là một bầu không khí lạnh lẽo, lúc cô tắm xong ra ngoài cũng vừa lúc di động reo vang.

Cô biết Diêm Nhuận Hoa chắc chắn sẽ tìm mình, rất nhanh đã đến hẹn.

Nơi Diêm Nhuận Hoa hẹn cô là một chỗ bí mật, tìm rất lâu mới đến được, người hầu bàn dẫn cô vòng qua một cánh cửa bỏ đầy loại dây leo không biết tên đến bàn đặt trước, hôm nay Diêm Nhuận Hoa mặc thường phục, áo khoác len màu đen, khăn quàng cổ tối màu, lần trước Mạnh Kiết Nhiên vô tình nói anh đã kết hôn, không rõ là ý tứ gì.

“Chị dâu, ngồi đi, chị uống gì?”

Diêm Nhuận Hoa gọi café, cô gọi trà hoa mật ong, mùi vị ngọt ngào, đang bắn khoả nhìn khói nóng bốc lên chưa biết nên nói gì Diêm Nhuận Hoa đã thẳng thắn mở miệng trước.

“Nghe Đại Mục nói, chị dâu cùng Mạnh Kiết Nhiên từng có một đoạn tình cảm, tôi nói thế có cảm thấy đột ngột quá không?”

“Không sao, đều là quá khứ rồi, đúng là tôi và hấn ta từng có thời gian yêu nhau, chuyện này không ít người biết, sau đó bởi vì hấn đính hôn với con gái nhà họ Ủy nên chia tay.”

Khơi lại quá khứ mới thấy đoạn tình cảm này cũng không phải quá sâu sắc, có lẽ con người đã thay đổi, tình cảm dù có sâu hơn cũng không tồn tại nổi với thời gian. Gặp được Mục Lương Hòa là may mắn của cô, cô cũng không phủ nhận đoạn tình cảm với Mạnh Kiết Nhiên kia là nghiêm túc, nếu không có những chuyện đã xảy ra có lẽ bọn họ thật sự sẽ đi được đến cùng.

“Chị dâu, nói thật đêm đó nhìn thấy chị đúng là ngoài ý muốn, chẳng qua tôi nhớ chị cũng không phải là tự nguyện, có phải hấn đang uy hiếp chị không?”

Chuyện của Cố Thành Dĩ, còn có an toàn của Mục Lương Hòa, cô không biết nên nói như thế nào, trong đầu rối như canh hẹ, ngón tay nắm chặt cái ly đến trắng bệch có chút khấn thưng: “Diêm Nhuận Hoa, các anh đang điều tra hấn đúng không?”

“Không giấu gì chị, đúng là đang điều tra, đã tiến hành từ năm ngoái nhưng vẫn chưa thu thập được chứng cứ có giá trị.”

“Anh cần tôi làm gì?”

“Đây đúng là yêu cầu quá đáng, chờ Đại Mục trở lại xem thái độ của cậu ấy.” Dò xét thái độ người khác này cũng xuất phát từ nguyên nhân bệnh nghề nghiệp của Diêm Nhuận Hoa, mà đối với tình tiết vụ án này cũng cần thận trọng.

“Anh ấy cũng sắp về rồi.” Nhắc đến Mục Lương Hòa, bọn họ ngày hôm qua đã nói chuyện qua điện thoại, nghe âm thanh hết sức mệt mỏi, cô cũng không dám hỏi chuyện liên quan đến Cố Thành Dĩ nhưng anh chủ động nói, đã tìm được người, chỉ là vĩnh viễn đã nhắm mắt.

Cô vẫn không dám tin vào đáp án này, càng không dám tưởng tượng tất cả đều là do Mạnh Kiết Nhiên, mà truy đến cùng đều là tại vì cô. Mạnh Kiết Nhiên cái kẻ điên này, trên tay hấn đã hại không biết bao nhiêu mạng người, vốn nên bị luật pháp trừng trị, mấy năm nay không biết trên người hấn rốt cuộc xảy ra chuyện gì, khiến ột người chính trực biến thành một ác ma tội ác tày trời như thế.

Nói chuyện xong Diêm Nhuận Hoa nghĩ ý đưa cô về nhưng Thanh Ninh không đồng ý, đang đi bộ đến ngã rẽ đường lớn thì một chiếc xe bắt ngờ phanh lại phía trước cô. Trong xe là Từ Tông, nhân viên trốn việc bị ông chủ bắt gặp, thật là hay ho.

“Lên xe đi, tôi đưa cô về.”

Thanh Ninh suy nghĩ một lát cũng đồng ý ngồi lên.

“Trông cô như người mất hồn, tâm tình không tốt?” Anh ta vừa bẻ tay lái vừa hỏi.

“Vẫn tốt.”

Trong xe tĩnh hai giây, lại nghe thấy tiếng của Từ Tông: “Đêm hôm đó tôi thấy cô lên chiếc xe đó.”

Lời nói của Từ Tông thật đúng là dọa người “Ừm, chúng tôi là bạn.”

“Bạn trai?”

“Không phải, tôi đã kết hôn, đối phương là một quân nhân.”

Thanh Ninh cảm thấy Từ Tông đối với cô thái độ không bình thường, vẫn nên đem chuyện mình đã kết hôn nói ra thì tốt hơn, một Mạnh Kiết Nhiên đã đủ để cho Mục Lương Hòa nhức đầu, không muốn lại thêm một Từ Tông nữa, nếu không nói không chừng Mục Lương Hòa sẽ làm bộ khó chịu đem cô nhốt lại cũng nên.

“Quân nhân, nhìn không ra cô chính là một quân tử, người ta vẫn nói để làm quân tử cần rất nhiều dũng khí, lúc ấy cô làm sao mà quyết định?” Con mắt sắc của Từ Tông không thay đổi, chuyên chú nhìn dòng xe chạy phía trước, chờ đợi câu trả lời của cô, một lát sau nghe Thanh Ninh thấp giọng trả lời: “Khi đó tuổi còn nhỏ, liền bị anh ấy gạt.”

Nói như vậy nhưng trong lòng cười, thật ra giữa hai người bọn họ ban đầu cũng không biết rốt cuộc là ai lừa gạt ai, dù sao, cuối cùng cũng sa vào cuộc hôn nhân này, duyên phận thật sự là rất thần kỳ.

“Tuổi còn nhỏ?” Từ Tông thăm nhủ trong lòng những lời này, tuổi còn nhỏ, bao nhiêu mà nhỏ.

“Tôi và anh ấy kết hôn đã hơn ba năm, rất bất ngờ đúng không.”

Từ Tông cười mà không nói, kết hôn hơn ba năm, đúng là nhỏ, nếu tốc độ nhanh cũng đã có mấy đứa nhóc rồi.

Thấy Từ Tông không lên tiếng, cô cũng không tiếp tục khơi chuyện, xe dừng trước cổng đại viện cô nói cảm ơn rồi vào nhà.

Người trực gác cổng hôm nay hình như là người mới, cô chưa từng gặp nên chăm chú nhìn thêm, vừa đúng anh lính đó quay lại nhìn cô nên cô vội cười cười quay đi.

Vào nhà thấy chị Ngô đang cắm hoa, cô nhận lấy làm thay, đang làm thì Trần Minh vội vã từ bên ngoài chạy vào “Thủ trưởng đã về, thủ trưởng đã về.” Tay đang cầm hoa của cô bị gai đâm một cái, đầu ngón tay lập tức rỉ máu.

“Ở đâu?”

Không phải bảo là mấy ngày nữa mới về sao, cô ném hoa đó muốn chạy đi xem thì bị Trần Minh kéo lại “Thủ trưởng về đơn vị, giải quyết xong một số việc sẽ về nhà.”

Tâm tình mới vừa nóng lên bởi vì câu nói này mà lạnh xuống, thất vọng “À” một tiếng tiếp tục cắm hoa, chuyện cần làm có phải là chuyện Cố Thành Dĩ không, cô cũng muốn đi xem người đàn ông tươi cười đó.

“Thủ trưởng dặn chị dâu không cần đi, xong việc thủ trưởng sẽ về.” Trần Minh giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô, tiếp tục nói.

“Vậy anh ấy có nói khi nào thì xong không?”

“Cái này thì thủ trưởng không nói, nhưng mà chị dâu yên tâm, thủ trưởng sẽ cố gắng về sớm.”

Tạ Thanh Ninh lơ mơ cảm giác Mục Lương Hòa đã biết gì đó hoặc đã nghi ngờ, một loại cảm xúc bị lạnh nhạt chợt khơi dậy rất khó chịu.

Chị Ngô làm món ăn mà cô thích nhất nhưng cô cũng chỉ đựng vài đĩa rồi thôi. Điện thoại vẫn luôn để bên gối nhưng thủy chung cả đêm không một tiếng vang, Thanh Ninh phiền muộn nhìn chằm chằm dây số quen thuộc rồi thiếp đi lúc nào không biết.

Hôm sau có khách tới nhà, là Hạ Gia Đình cũng với mục đích như lần trước là đưa thuốc. Thanh Ninh vẫn không hiểu lắm Hạ Gia Đình dùng tình cảm gì để đối đãi với Mục Lương Hòa, chắc là hâm mộ. Có điều, cô ấy nhận nuôi một đứa bé khi còn trẻ như vậy thật vô cùng dũng cảm.

“Lương Hòa không có ở đây, bác sĩ Hạ, cảm ơn chị.” Lần đầu tiên gọi tên anh, cảm giác cái tên thoát ra một cách tự nhiên từ miệng mình thật khác biệt.

Đợi cho chị Ngô đưa trà xong trở vào bếp, phòng khách chỉ còn hai người Hạ Gia Đình hỏi cô : “Tạ Thanh Ninh, thật ra tôi vẫn luôn tò mò hai người kết hôn như thế nào?”

Hạ Gia Đình không vừa mắt Tạ Thanh Ninh, không phải bởi vì cô tùy hứng không hiểu cách chăm sóc người, mà là không chung thủy. Một người phụ nữ đã kết hôn lại có thể cùng một gã đàn ông khác ôm ấp ấp, ngay cả một điểm đạo đức cơ bản nhất cũng không có, thật sự là khó có thể tưởng tượng, Mục Lương Hòa có thể cùng kết hôn một người vô liêm sỉ như vậy.

“Có gì đâu mà tò mò, yêu đến một mức độ tự nhiên sâu đậm, tất cả đều thuận theo tự nhiên.”

Tính trẻ con của Thanh Ninh lại phát tác, nếu là trước kia được hỏi có lẽ cô sẽ coi thường, hiện tại đã biết rõ tình cảm đối với Mục Lương Hòa, cô quyết không để người khác nói bọn họ không thích hợp.

“Nước chảy chỗ trũng, Tạ Thanh Ninh, tôi chúc hai người đi tới cuối cùng.”

“Cám ơn, tôi tiễn chị.”

Chủ nhân đã hạ lệnh đuổi khách, Hạ Gia Đình còn mặt mũi nào ở lại, cũng không để Thanh Ninh tiễn mà ra xe đi thẳng Nhìn theo chiếc xe đi khuất Thanh Ninh mới trở vào, nhìn bọc thuốc trên bàn cả người đều phát hỏa thiêu đốt khó chịu phải chạy vào bếp uống một ly nước lạnh to mà hỏa khí vẫn chưa hạ xuống được.

Mục Lương Hòa, sao anh còn chưa về, 10 ngày giao ước đã sắp đến rồi, nếu về trễ sẽ cho anh biết tay, Thanh Ninh rũ rượi nằm trên sofa, tay vừa chọc chọc bọc thuốc vừa nghĩ.

41. Chương 41

Sự ra đi của Cố Thành Dĩ khiến mọi người đều vô cùng đau lòng tiếc thương, nhất là Mục Lương Hòa. Lúc anh nhận lệnh đem quân đi cứu thiên tai đã đảm bảo với cấp trên sẽ mang toàn bộ quân trở về, hiện tại lại thiếu một. Anh không thể đối diện với cấp trên, càng không có cách nào đối diện chính mình, người kia không phải ai khác mà chính là Cố Thành Dĩ người bạn nối khố của anh.

Di thể Cố Thành Dĩ đã được đưa về thành phố C, đang đặt tại nhà tang lễ.

Đây không phải là lần đầu tham gia tang lễ của chiến hữu nhưng là lần khó khăn nhất. Không tính đến những quan hệ khác, anh và Cố Thành Dĩ không chỉ là đồng đội tốt an hem tốt mà quan hệ hai nhà rất thân thiết, cùng xuất thân từ trường quân sự, đồng hành tác chiến cho tới hôm nay. Ba Cố vẫn hi vọng cậu ấy sớm lập gia đình, cưới con dâu sinh một đứa bé mập mạp, coi như là hoàn thành tâm nguyện, lần này còn định là khi cậu ấy trở về sẽ sắp xếp cho đi xem mắt nữa.

Nhớ đến những điều này thân thể Mục Lương Hòa tưởng chừng đứng không vững, sắc mặt trắng bệch, chính ủy đứng bên cạnh phải vị anh quát lên: “Cậu đi nghỉ một lát đi, không cần sức khỏe nữa hả?”

Anh phất tay uốn thẳng lưng từ trên bậc thang nhìn xuống: “Không có gì đáng ngại, tôi muốn đưa cậu ấy đoạn đường cuối cùng này.”

Tin tức Cố Thành Dĩ gặp chuyện không may không được tiết lộ trước, di thể anh theo chân đồng đội trở về. Ba Cố đỡ mẹ Cố khóc ngất lên ngất xuống, chỉ một đêm đầu bạc trắng.

“Lương Hòa, xử lý xong chuyện ở đây con về sớm một chút, ba sẽ qua bên kia xem thế nào.” Mục gia và Cố Gia hai nhà là thế giao, Cố Gia xảy ra chuyện lớn như vậy, Mục Hồng Quân cùng Lương Nhu Hoa nhất định sẽ tới lo giúp trong ngoài.

“Vâng, con sẽ về sớm.” Mục Lương Hòa theo bản năng vượt di động trong túi, cuộc gọi lần trước nghe được giọng điệu kích động của Thanh Ninh anh rất nhớ nhưng. Như vậy mới thật sự là Tạ Thanh Ninh, không cần làm bộ thành thực, muốn làm cái gì thì làm cái đó, đem toàn bộ tâm tình đều hiện ở trên mặt, mặc dù tính tình trẻ con có lúc tùy hứng giận dỗi, náo loạn gây gổ khiến anh tức chết.

Mục Lương Hòa nhìn lên bầu trời mờ mịt, sợ là trời muốn mưa, xoay người đi vào linh đường.

Tạ Thanh Ninh từ chỗ Trần Minh mới biết hôm nay là tang lễ của Cố Thành Dĩ. Cô vội vã chạy đến nơi thì thấy Mục Lương Hòa và ba chồng Mục Hồng Quân đang đứng cùng nhau, không nhìn thấy mẹ chồng Lương Nhu Hoa đâu. Lúc cô chuẩn bị đi vào thì nghe thấy một hồi tiếng khóc, mẹ chồng Lương Nhu Hoa đỡ một người phụ nữ niên từ bên trong ra ngoài, nếu không phải có mẹ chồng cô cùng người đàn ông bên cạnh đỡ thì đã té trên đất rồi. Không cần đoán cũng biết đó là mẹ của Cố Thành Dĩ, bất chợt cô không còn dũng khí để tiến vào, sững sờ đứng ở dưới bậc thang khiến những người đi qua đều liếc nhìn vài lần.

Ý nghĩ trong đầu liên tục xoay chuyển, tiến không được lùi cũng không xong, có một cây kim cứ đâm vào ngực từng hồi đau đớn, đang chuẩn bị đi về chợt bị gọi lại.

Mục Lương Hòa nghe đồng đội nói chị dâu tới liền vội vã ra ngoài tìm người, thấy cô chần chừ không vào mới lên tiếng gọi. Lúc cô xoay người lại vẫn thấy được thái độ kinh hoàng mang theo hoảng hốt, sau, trong đôi mắt vụt sáng có bắn khoả lo lắng, tay luống cuống nắm lấy vạt áo đã tiết lộ tất cả.

“Đã tới thì vào một lát đi.”

Mục Lương Hòa dẫn cô đi vào, bên trong rất nhiều người có đồng đội, người thân bạn bè. Cứ theo mỗi bước chân anh, càng tiến gần linh đường thì lòng cô càng hốt hoảng, áp lực chân tướng sự tình khiến cô không thở nổi.

Trước mặt là khung ảnh trắng đen của Cố Thành Dĩ với nụ cười tỏa nắng, người trong hình so với hiện tại trẻ hơn. Anh ấy và Mục Lương Hòa lớn lên cùng nhau, cũng trẻ tuổi như vậy mà sinh mạng đã mất đi, nghĩ đến đây nước mắt không ngừng được thánh thót rơi xuống, nắm tay Mục Lương Hòa dứt quãng nói: “Thủ trưởng, anh ấy rốt cuộc làm sao. . . .” Mạnh Kiết Nhiên nói Cố Thành Dĩ là do hấn đặt bẫy, rốt cuộc là bẫy gì, cô rất muốn biết.

Mục Lương Hòa nhìn người qua lại xung quanh, nhỏ giọng ở bên tai cô: “Trở về rồi nói..., anh bảo Trần Minh đưa em về trước.”

Đã nhiều ngày không gặp anh, Thanh Ninh túm tay áo anh không buông, hành động bị ba chồng bắt gặp thế là ông phát tay bắt hai vợ chồng phải về nhà.

Trần Minh lái xe, cô và Mục Lương Hòa ngồi phía sau, về đến nhà đã khuya, chị Ngô cũng đã về nhà. Thanh Ninh mở tủ lạnh xem có gì ăn được không, thấy toàn là thức ăn sống không có gì ăn ngay được. Đang tần ngần, Mục Lương Hòa đã cởi áo khoác lại ôm cô từ phía sau, một tay ôm eo cô, một tay đưa vào trong tủ lạnh cầm nguyên liệu nấu ăn.

“Ăn mì sợi.”

“Được, để em làm, anh nghỉ ngơi một lát đi.” Thanh Ninh đón lấy thức ăn trong tay anh định làm đã bị anh ngăn lại “Để anh.”

Mục Lương Hòa nói ra hai chữ này tiếng nói đặc biệt trầm thấp khác thường, xen lẫn cảm xúc khó hiểu, cô đứng tại chỗ nhìn anh vào phòng bếp, thoáng thấy tư thế đi đứng của anh không đúng, chắc là vết thương nơi hông đã tái phát, chẳng trách Hạ Gia Đình lại tới đây đưa thuốc.

Thanh Ninh đi theo vào, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy anh, đầu áp lên lưng anh. Tay Mục Lương Hòa đang cắt cà chua dừng lại, một tay đẩy tay đang ôm của cô quáat nhỏ : “Đừng làm rộn, dao không có mắt.”

“Thủ trưởng có mắt là được rồi.”

Mục Lương Hòa không thể làm gì cô nàng đang ăn vạ, cũng không nhiều lời, tiếp tục cắt trái cà chua, đem thịt gà cắt thành hạt lựu bỏ vào chén nhỏ, động tác thành thạo. Nhìn vợ tự ti lại nghĩ đến chuyện Cố Thành Dĩ, những điều tốt đẹp trước mắt chính là cớ nào châm chọc, châm chọc sự ngu xuẩn của anh.

“Thủ trưởng, hôm đó các anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đây là chuyện cô đã suy nghĩ thật lâu, từ lúc nghe chuyện Cố Thành Dĩ.

Mục Lương Hòa cũng không muốn giấu cô, đem sự tình tóm tắt ngắn gọn từ đầu đến đuôi.

“Anh có cảm thấy có chỗ nào không bình thường không, tỷ như tại sao mấy người kia lại xuất hiện ở chỗ đó, nơi nguy hiểm như vậy, người bình thường có chút đầu óc sẽ không đi.” Cô thử dò xét hỏi, nước lúc này đã sôi, Mục Lương Hòa mở nắp “Ủ” một tiếng đem mì sợi thả vào, dùng chiếc đũa khuấy khuấy.

“Vậy anh phát hiện được gì?”

Thanh Ninh thận trọng nhìn nét mặt anh, xác định không nhìn thấy gì khác thường, bí mật cất giấu trong lòng giống như vuốt mèo cào xé khó chịu đứng ngồi không yên, căng thẳng đến mức không thở được.

“Mì xong rồi, đem khay đến đây.”

Cô không bồn chồn không yên quay sang lấy cái khay cho anh vớt mì. Tào nấu nướng của Mục Lương Hòa không tệ, tuy trang trí không được đẹp nhưng mùi vị mì gà cà chua này rất được. Thấy cô cho thêm dấm vào, anh liền giắt lấy chai dấm trừng cô: “Bao tử không tốt thì nên ăn ít cái này thôi.”

Thanh Ninh le lưỡi: “Tuân lệnh.”

Cô chọc chọc mì trong tô của mình một lát lại mon men trong cái tô không thêm dấm của anh, Mục Lương Hòa không thể làm gì cũng kệ mặc kệ cô, chọn mấy miếng thịt gà gấp sang cho cô.

“Không cần, khuya rồi không ăn thức ăn mặn.” Nói xong, trả lại thịt gà vào bát anh, mấy ngày qua đi cứu thiên tai anh không ăn uống tử tế, cả người cũng gầy đi trông thấy, hốc mắt lõm xuống, con mắt có vẻ càng lớn, cộng thêm chuyện Cố Thành Dĩ, một vị thủ trưởng tinh thần sáng láng đã không thấy đâu, cô rất đau lòng, nghĩ thầm ngày mai phải nhắc chị Ngô làm thêm mấy món bồi bổ cho anh.

Lần này trở về Mục Lương Hòa có thể cảm thấy sự biến hóa của Tạ Thanh Ninh, trước kia đâu có dính người như hiện tại, anh đi tới đâu cô theo tới đó. Buổi tối tắm rửa xong lên giường, Mục Lương Hòa nghiêng người đi thì cô từ phía sau ôm dính sát như keo, tay nhỏ bé cũng mò vào dưới áo anh xoa nắn lung tung, bị anh ngăn lại không vui bắt đầu dùng chân.

“Thủ trưởng, anh lạnh nhạt em.” Thanh Ninh làm mặt dày nói, nói xong mặt của mình đều đỏ ửng, cũng may là trong bóng tối không thấy rõ, cúi trực tiếp gác lên người anh, tư thế không chỉ có mập mờ, nhiệt độ cũng nhanh chóng tăng lên.

“Đừng quấy, ngủ sớm một chút.” Mục Lương Hòa quát nhẹ, xoay người ấn cô vào trong ngực, không để cho cô lộn xộn. Thanh Ninh cũng chịu an tĩnh rồi, đưa tay vòng quanh cổ anh, để cằm tựa sát vào trong ngực anh, cả người quẩn luyến như con bạch tuộc.

Mục Lương Hòa cũng không ngăn cản, bởi vì cô quẩn mình như vậy, trong thân thể dâng lên một luồng sóng xao động bị anh đè ép xuống, dựa vào giác quan, cúi đầu là khuôn mặt cô với hơi thở nóng bỏng phả lên cổ tê tê đại đại, đúng là yêu tinh biết hành hạ người. Đợi cô ngủ say Mục Lương Hòa nhẹ nhàng đặt cô xuống nệm đứng dậy đến thư phòng, bên trong vẫn nguyên trạng như lúc anh đi chỉ có khung hình là thay đổi. Anh đến trước cửa sổ đốt một điếu thuốc, lúc đàn ông có chuyện buồn phiền thì thuốc lá là phương pháp giải tỏa tốt nhất, có thể bình tĩnh suy nghĩ trong làn khói lãng đãng.

Một điếu thuốc hút xong, lại đốt một điếu nhưng lần này không hút mà chỉ kẹp ở đầu ngón tay. Chốc lát anh phủi tàn thuốc vương vãi, dập luôn điếu thuốc cháy dở, đi vào phòng tắm súc miệng rồi quay về giường. Thanh Ninh vẫn nằm tư thế lúc anh ra ngoài nhưng chân đã đá rớt một nửa, nửa người lộ ra bên ngoài, thời tiết lạnh như vậy, nếu thế này mà lạnh cả đêm, ngày mai chắc có thể trực tiếp đưa vào bệnh viện.

Mục Lương Hòa nằm vào đắp kín chăn cho cô, cả người thuận thế kéo vào trong ngực, môi ở trên trán cô in một cái hôn, bật ra mấy chữ để cho Thanh Ninh cả người ngẩn ra “Anh phải làm sao với em mới tốt đây?”

Mục Lương Hòa, anh rốt cuộc vẫn còn nghi ngờ phải không?

Chuyện của Cố Thành Dĩ đã dấy lên nghi ngờ trong anh, có phải ngay cả cô cũng không thể nói, hay là bởi vì đoạn quá khứ kia mà khẳng định cô sẽ đứng về phía Mạnh Kiệt Nhiên.

Buổi sáng thức dậy đã không thấy Mục Lương Hòa, chỗ nằm bên cạnh đã lạnh cho thấy anh dậy lâu rồi. Thanh Ninh làm vệ sinh, thay quần áo xuống lầu đã thấy hai người ngồi trong phòng ăn.

42. Chương 42

“Chị dâu, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

Diêm Nhuận Hoa nhìn thấy Tạ Thanh Ninh xuống thì đẩy ghế đứng lên chào hỏi. Mục Lương Hòa đang xếp đĩa liếc nhìn vợ lại nhìn bạn lạnh giọng nói :die»nd anl«equ»yd«on “Ngồi cả xuống ăn sáng đi.”

Có những thói quen không thay đổi được, tỷ như thói quen hay gấp thức ăn cho cô của Mục Lương Hòa, anh sẽ dùng muỗng quấy cho nguội bớt mới đưa sang cho cô. Diêm Nhuận Hoa nhìn một màn trước mặt, ánh mắt không thay đổi, chỉ cười, trong lòng ngầm hiểu.

Thanh Ninh ngồi xuống vị trí của mình, thấp thỏm lo lắng chỉ sợ Diêm Nhuận Hoa đem chuyện ngày hôm đó cô và Mạnh Kiệt Nhiên gặp mặt nói cho Mục Lương Hòa biết. die»nd anl«equ»yd«onLúc đó Diêm Nhuận Hoa đã nhìn thấy Mạnh Kiệt Nhiên hôn cô, một loại cảm giác bút rút sâu xa từ lòng bàn chân dâng lên, ngay cả tay cầm cái muỗng cũng vì thế mà run rẩy, thiếu chút nữa làm đổ sữa tươi Mục Lương Hòa rót cho cô.

“Trong người khó chịu hay sao?”

Mục Lương Hòa thấp giọng hỏi, bởi vì bị cảm mà giọng hơi nặng, tiếng nói càng thêm trầm thấp, từ tính.

“Không sao, có thể bị lạnh, ăn không thấy ngon thôi.”

Mục Lương Hòa là người thô kệch, ở trong bộ đội cùng một đám đàn ông khô khan quen rồi, với lại có rất ít cơ hội quan tâm chăm sóc đàn bà con gái, anh sờ sờ tay cô đã lạnh lẽo thấu xương, chân mày lập tức nhíu lại, vọt miệng quát : “Không muốn thân thể nữa hả, ăn sáng xong lên lầu mặc thêm áo vào.”

Cô rút tay ra, nhìn bộ dạng muốn cười của Diêm Nhuận Hoa, nhẹ nhàng nhắc nhở: “Thủ trưởng, còn có người ở đây.”

Mục Lương Hòa tự biết thất thố nhưng mặt ngoài không thể hiện gì, kêu chị Ngô lấy thêm dấm, Diêm Nhuận Hoa cũng là dạng đàn ông khô khan tất nhiên hiểu Mục Lương Hòa.

Ăn sáng xong, Thanh Ninh giúp chị Ngô dọn dẹp, Mục Lương Hòa và Diêm Nhuận Hoa đi sang thư phòng. die»nd anl«equ»yd«onThanh Ninh suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cắt trái cây bưng lên, đứng ở ngoài gỗ cửa, đợi Mục Lương Hòa đồng ý mới đi vào.

“Hai anh ăn trái cây đi, tươi lắm.”

Lúc này hai người đàn ông đang đứng bên cửa sổ cùng đốt thuốc, cả phòng mù khói hít thở có chút khó chịu. Cô đặt khay trái cây lên bàn, cố ý cẩn thận không muốn ra ngoài, Mục Lương Hòa tất nhiên nhìn tâm tư của cô nhưng không phơi bày, bèn bảo : “Em đi xem chị Ngô giặt quần áo của anh chưa, xong rồi thì ừ giúp anh nhé.”

Diêm Nhuận Hoa nhìn Tạ Thanh Ninh lưỡng lự đi một bước lại ngoái nhìn cho đến khi cánh cửa đóng lại mới phì cười thành tiếng dấm một cái vào bả vai Mục Lương Hòa die»nd anl«equ»yd«on: “Cậu thật đúng là đã cưới phải một đứa trẻ nhỉ, nhìn đôi mắt u oán kia không phải là chờ mình đi rồi thì sẽ phạt cậu quỳ bàn giặt đấy chứ?”

“Thế thì không nhưng biết đâu buổi tối sẽ phải ngủ sofa.”

Diêm Nhuận Hoa hình như rất thấu hiểu lập tức phụ họa: “Bà xã nhà mình cũng thế, một khi chọc cô ấy không vui, buổi tối nhất định sẽ ném chăn ình ngủ ngoài sofa.”

Mục Lương Hòa cũng cười “Dù có ngủ trên sofa cũng là hạnh phúc, tối thiểu cô ấy tức giận nghĩa là còn để ý.”

Những lời này không sai, Diêm Nhuận Hoa tràn đầy cảm xúc, phỉ phỉ tàn thuốc nhìn về phía vườn hoa dưới lầu, bởi vì mùa đông đã đến nên hoa đã héo tàn hết chỉ còn trơ cành theo gió lung lay, lác đác xung quanh còn mấy mảnh lá vàng.

“Đại Mục, cậu thật sự có thể không để ý chuyện chị dâu và Mạnh Kiết Nhiên?”

“Mình tin tưởng cô ấy nhưng lại không tin tưởng Mạnh Kiết Nhiên.” Nói đến đây nét mặt Mục Lương Hòa đã lạnh xuống.

“Lần trước cục cảnh sát nhận được tố cáo, lệnh điều tra cũng đã ban xuống nhưng chưa tra ra được manh mối nào.”

” Mạnh Kiết Nhiên không đơn giản, làm việc kín kẽ một giọt nước không lọt, cậu nên chú ý người tên Vệ bên cạnh hắn.”

Vệ Đông cái tên này cũng không xa lạ, ngày đó đứng ở sau lưng Tạ Thanh Ninh chính là Vệ Đông, tài liệu lưu trữ trong cục cảnh sát viết rất rõ ràng, cô nhi, không rõ cha mẹ, người như vậy càng giống kẻ liều mạng, chết cũng không từ.

“Trước khi cậu về mình đã tìm chị dâu, die»nd anl«equ»yd«onthái độ của cô ấy rất rõ ràng, nguyên ý phối hợp, chỉ còn chờ cậu gặt đầu.”

Mục Lương Hòa nghe như vậy cũng không kinh ngạc chút nào, trong lòng thoáng suy đoán thái độ cô ấy như vậy càng thêm chứng minh điều gì rồi.

“Mình ủng hộ cô ấy, điều duy nhất mình yêu cầu chính là bảo đảm an toàn của cô ấy.”

“Điểm này cậu yên tâm, bên trong cục đã an bài, sẽ có người âm thầm bảo vệ.”

Bây giờ Mục Lương Hòa vẫn không biết, quyết định này sẽ khiến anh sau này hối hận cả đời, mỗi lần nhớ tới cũng hận không thể tát mình mấy bạt tai.

Diêm Nhuận Hoa đi rồi, Mục Lương Hòa vào phòng ngủ, cô gái nhỏ vô cùng nghe lời đang ủi quần áo cho anh, động tác vụng về, vì cúi đầu nên không thấy được ánh mắt trong sáng của cô. Nghe tiếng bước chân cô cũng không quay lại nói: “Diêm Nhuận Hoa đi rồi à, có phải là nói với anh chuyện Mạnh Kiết Nhiên không?”

“Ừ, cậu ấy nói em đã đồng ý.”

Động tác cô chậm lại: “Ừ, anh cũng đừng ghen nha!”

“Sẽ không.”

“Em hẹn hắn tối mai ăn cơm.” Lúc bọn họ ở thư phòng nói chuyện, Mạnh Kiết Nhiên gọi tới hẹn cô ăn cơm, cô cũng không cự tuyệt mà sảng khoái đáp ứng.

“Cẩn thận một chút.”

Mục Lương Hòa ngẫm nghĩ hồi lâu chỉ nói một câu này, đưa tay ôm cô vào ngực, cầm gác lên trên trán cô, chỉ đơn giản ôm như vậy nhưng lại thật lâu không tách ra. die»nd anl«equ»yd«onThanh Ninh xoay người lại chôn sau hơn vào trong ngực anh, tay bấm bên hông lộn xộn bị anh tóm được.

“Chuyện của Cố Thành Dĩ em không có gì muốn nói với anh sao?” Mục Lương Hòa biết mình một khi hỏi như thế, chính là đối với cô không tin tưởng hoặc có lẽ sự ám áp giữa hai người sẽ bị hủy đi.

Người trong ngực thân thể cứng ngắc, chôn ở trong ngực anh không ngẩng lên, ngón tay mân mê cúc áo anh nhỏ giọng đáp: ” Mạnh Kiết Nhiên nói là do hắn đặt bẫy.”

“Ừ, anh cũng đã đoán như thế.”

Mục Lương Hòa rút cuộc xác định, Cố Thành Dĩ là cản cho anh một kiếp, người Mạnh Kiết Nhiên muốn đối phó là anh, ngày đó đoán chắc người ở lại là anh chỉ tiếc sai lệch ở chỗ Cố Thành Dĩ thay anh lưu lại .

“Thanh Ninh, bây giờ em chọn đứng bên anh thì xin em vĩnh viễn không thay đổi.” Anh chỉ cần cô ủng hộ, càng hy vọng cô lấy thân phận người vợ tiếp tục kiên trì.

“Thủ trưởng, em đã gả cho anh rồi còn có thể có ý kiến gì.”

” Tốt nhất là thế, nếu không xem anh đem bí kíp huấn luyện binh sĩ dạy em đến bất phân Đông Tây Nam Bắc luôn.”

Thanh Ninh kiêu ngạo trở lại: “Em vốn đã không phân Đông Tây Nam Bắc, không cần anh dạy.”

Mục Lương Hòa thấp giọng cười, ở trên tóc cô hôn một cái.

Buổi tối cô theo hẹn đi gặp Mạnh Kiết Nhiên, Mục Lương Hòa đưa cô tới cửa, liền nghiêm mặt dặn dò cô phải cẩn thận, cô cười cười phát tay tạm biệt.

Taxi đến chỗ hẹn đã thấy chiếc Lincoln màu đen của Mạnh Kiết Nhiên đỗ ven đường, Vệ Đông xuống mở cửa xe cho cô ngồi vào, trên đầu gối Mạnh Kiết Nhiên để một chồng tài liệu cũng không ngại cô nhìn thấy, Thanh Ninh thoáng liếc được đó là văn kiện gọi thầu.

“Tò mò? Cho em xem đấy.” Mạnh Kiết Nhiên đưa một phần tài liệu cho cô, tất cả đều là tiếng Anh, phía trên có rất nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp cô không biết, cũng khó trách hần hào phóng như vậy ném cho cô xem, căn bản là biết cô xem không hiểu, có chút tức giận ném trả về.

“Được rồi, được rồi, xem không hiểu thì thôi, tức giận cái gì, chúng ta đi tắm suối nước nóng, còn có rất nhiều đồ ăn nhà vườn nữa. ”

“Quá xa, ăn cơm trong nội thành thôi, tôi không muốn đi xa thế đâu.” Vừa nghe thấy tắm suối nước nóng, cô theo bản năng phòng bị, dục vọng của Mạnh Kiết Nhiên đối với cô quá mức mãnh liệt, chính là thứ dục vọng chiếm hữu nguyên thủy nhất của đàn ông đối với đàn bà viết rõ ràng trong ánh mắt, khó nói về sau hần sẽ không ép buộc cô làm cái gì, lúc ấy cơ hội chạy trốn cũng không có, cô sẽ không ngu đến mức tự đem mình vào tình cảnh ấy. die»nd anl«equ»yd«on

“Được, vậy thì tìm một nhà hàng gia truyền trong thành phố đi.” Mạnh Kiết Nhiên híp mắt mang nụ cười.

Tài xế nghe lệnh lái xe đi, giữa đường Vệ Đông xuống xe, không biết là làm gì, chỉ biết là hần nhận điện thoại, chỉ nghe âm ừ mấy tiếng giống như chuyện không thể tiết lộ.

“Đến rồi.” Tài xế tìm một nhà hàng gia truyền ở vị trí yên tĩnh, Thanh Ninh chưa từng tới, nhìn quanh phát hiện nơi này là một hẻm cụt, chỉ vừa ột chiếc xe đi và không thể quay đầu.

“Vào đi, Thanh Ninh, chúng ta đã thật lâu không ăn một bữa cơm ra trò rồi.”

Thanh Ninh chột dạ đi theo hần vào trong Tứ Hợp Viện, ánh đèn lồng đỏ lẩn cam hắt xuống trông qua khung cảnh vui mừng như là mừng năm mới.

“Tôi không uống rượu, cho tôi một ly đồ uống.”

Mạnh Kiết Nhiên gọi thức ăn và một chai rượu gạo, tửu lượng cô không tốt nên càng không dám ở trước mặt hần uống rượu, trong đầu cứ nhăm đi nhăm lại mấy chữ say rượu hỏng việc.

“Được, theo ý em, đem hai ly nước ép trái cây.”

Tâm tình Mạnh Kiết Nhiên rất tốt, một mực cười, die»nd anl«equ»yd«on cô chú ý di động của hần đặt ngay bên tay, thỉnh thoảng lúc nói chuyện ngón tay sẽ vuốt ve mặt bóng loáng của di động, đầu ngón tay ở phía trên từng cái đánh nhịp.

Động tác này nhìn như hết sức vừa lòng, không chút để ý, nhưng ánh mắt sắc của hần cứ dính trên người cô cơ hồ muốn đem cô bắn thủng, khiến cô khó chịu ngồi không yên.

“Thanh Ninh, món này ngon lắm, em nếm thử xem.”

Mạnh Kiết Nhiên gấp một miếng măng tươi để vào bát cô, lại múc thêm một chén canh, lúc cô nhận không cẩn thận làm đổ canh lên tay hần, nước canh bắn cả lên áo sơ mi trắng một mảng dầu, cô hơi áy náy nói: “Anh đi gột đi.”

“Ừ, chỉ một lát thôi.”

Mạnh Kiết Nhiên tay nắm thành quyền, đứng dậy đi toilet, đợi hần đi xa không nghe được tiếng bước chân, cô lập tức cầm lấy di động trên bàn.

Mạnh Kiết Nhiên trở về rất nhanh, cô lau khô miệng dính nước trái cây, nước trái cây có vị sữa tươi nồng đậm ngọt ngào mà không ngán.

43. Chương 43

“Nhìn em như con mèo ăn vụng, thích uống thế thì kêu thêm ly nữa nhé.” Tuy hần nói là chỉ biểu hiện khi uống nước của cô nhưng Thanh Ninh vẫn chột dạ, không biết hần có nghi ngờ gì không, cảm giác ánh mắt đang chăm chú trên người cô càng sắc bén cùng nóng bỏng, lại cổ giả bộ như bình thường xem như không có chuyện gì xảy ra.

Mạnh Kiết Nhiên rất ít uống nước trái cây, hôm nay cũng là một trong số ít lần đó, phát giác mùi vị cũng không tệ lắm, ít nhất ngon hơn so với trong tưởng tượng, cố ý kêu phục vụ đưa thêm hai ly.

” Mạnh Kiết Nhiên, cảm ơn về bữa tối.” Dùng cơm xong Thanh Ninh dùng khăn giấy lau khô miệng, không nhanh không chậm nói.

Mạnh Kiết Nhiên thoáng đảo con ngươi rồi thu liễm rất nhanh : “Thanh Ninh, nếu thật muốn cảm ơn anh thì hôn anh một cái đi.”

Hần cách cái bàn nghiêng mặt qua, nụ cười trên mặt cô dần dần nhạt xuống, ngón tay dưới mặt bàn nắm chặt: “Với quan hệ bây giờ của chúng ta, hình như không quá thích hợp làm những thứ này.”

“Phụ nữ đã có chồng, Thanh Ninh, em vẫn chưa rõ là trong mắt anh căn bản không quan tâm những thứ này.”

“Nhưng tôi để ý, cho nên Mạnh Kiết Nhiên anh đừng ép tôi.” Có lẽ là ánh mắt của cô quá mức trong sáng, khiến Mạnh Kiết Nhiên lời đến khô miệng lại nuốt vào, hoặc giả có lẽ bởi vì thái độ hôm nay của cô đối với hần rất tốt, hòa theo cô một chút thì có làm sao.

“Anh không ép em, em có phải sẽ quay lại bên cạnh anh hay không?”

“Cũng không còn sớm nữa, tôi phải về.”

Thấy cô rõ ràng đang trốn tránh đề tài này, Mạnh Kiết Nhiên cũng không hỏi nữa, đứng lên theo cô ra ngoài. Lúc cô mặc áo khoác, hần tự nhiên muốn xách túi giùm cô nhưng bị cự tuyệt. Mạnh Kiết Nhiên bị bỏ lại hai bước nhìn theo cái bóng yếu điệu của cô dưới ánh đèn rồi mới đuổi theo.

Như cũ, Kiết Nhiên đưa cô về nhà trọ, lúc xe ngừng hần hỏi ý cô rồi đốt một điếu thuốc. Mạnh Kiết Nhiên cũng không nhớ lúc mình hút thuốc nhiều nhất là khi nào, chắc là từ vài năm trở lại đây, lúc cơn nghiện lên mà không hút đủ một bao thì sẽ thấy vô cùng khó chịu, loại cảm giác này đã thật lâu không xuất hiện vì hần đã cai thuốc được một thời gian, hôm nay không hiểu sao lại cực kỳ muốn hút một điếu.

“Thanh Ninh, anh có một chuyện vẫn muốn hỏi em... ban đầu tại sao em không hỏi anh vì sao đính hôn cùng Ủy Dĩ An sau đó lại hủy hôn?”

Hỏi xong lại rít vào một hơi khói đầy buồng phổi, sau đó lẳng lặng chờ câu trả lời của cô, nhưng đợi hồi lâu cũng không cô nói gì, theo bản năng nhìn sang, Thanh Ninh đang nhìn chằm chằm tòa nhà cao tầng trước mặt, đáy mắt trống rỗng không hề chớp, lâu đến mức hần cho là câu hỏi của mình chính là tự rước nhục thì âm thanh nhàn nhạt mới chậm rãi cất lên : ” Mạnh Kiết Nhiên, anh hỏi tôi tại sao không hỏi, nhưng anh lại chưa từng chủ động nói.”

“Em nói đúng, là anh không đúng trước, có muốn nghe chuyện của anh mấy năm nay không?” Giọng điệu của hắn chợt trở nên vui vẻ.

Tối nay Mạnh Kiết Nhiên làm như muốn cùng cô rộng mở cánh cửa lòng, Thanh Ninh theo bản năng nín thở, hướng mặt về phía hắn, điều chỉnh camera và máy ghi âm trong túi xách, trong lòng có một cổ kích động muốn phá lồng ngực xông ra, tay đặt trong túi xách nắm chặt.

“Lần sau đi, quá muộn rồi, trở về sớm nghỉ ngơi một chút.” Mạnh Kiết Nhiên hít một hơi nhìn về phía tầng lầu cô ở, cửa sổ đen thui nhuộm màu lạnh lẽo, đồng thời vui vẻ cười lên cũng không tiếp tục đề tài mới rồi nữa.

Trong lòng bàn tay Thanh Ninh tất cả đều là mồ hôi, xách túi xuống xe, Mạnh Kiết Nhiên tựa bên thân xe nhìn theo cho đến khi ánh đèn phòng cô sáng lên mới lái xe đi. Trong phòng ánh đèn từ trên đỉnh đầu tỏa xuống, lẳng lặng trải trên mặt đất và trên người một tầng sáng nhàn nhạt, giờ phút này, là xinh đẹp.

Mục Lương Hòa không nói một lời đem cô đặt lên trên cửa, cơ hồ là lấy phương thức gặm cắn mà hôn, đầu lưỡi bị anh công kích đến tê dại, trong khoái cảm xen lẫn đau đớn, khó chịu muốn tránh thoát hơi thở mãnh liệt của anh. Mục Lương Hòa đem hai tay cô giam trên đỉnh đầu, dùng chân ngăn lại cái chân lộn xộn của cô, để cho cả người cô luân hãm vào trong ngực anh, bị hơi thở của anh bao phủ.

Nơi này tĩnh lược hơn sáu trăm chữ (tác giả).

“Thủ trưởng, chúng ta không về nhà sao?”

Lúc bật đèn nhìn thấy Mục Lương Hòa cô rất vui mừng, cô thích nhìn bộ dạng anh vì cô mà lo lắng khẩn trương, Hạ Gia Mẫn từng nói đây chính là căn bệnh quái đản của cô.

“Không về, thỉnh thoảng đổi địa phương làm cũng không tồi.” Người vốn ít nói như anh mà hôm nay ăn nói rõ ràng gãy gọn như vậy thì thực không bình thường.

Trời cũng không còn sớm, Mục Lương Hòa không muốn lãng phí thời gian đi đường không cần thiết, hơn nữa dục hỏa của mình đã bị vợ khơi lên hừng hực rồi, cả người ngứa ngáy khó chịu, chỉ muốn đem vợ hung hăng đè ở phía dưới.

Mục Lương Hòa bạo lực một cước đạp cửa phòng ngủ ra, Tạ Thanh Ninh thấy một cái đá kia mười phần tự nhiên thô bạo, ở trong lòng anh kêu to “Ngang ngược”.

Anh vừa động, chuông di động bỗng dưng reo vang, anh cố tình không ngừng động tác, chuông ngừng rồi hai người cùng thở phào nhẹ nhõm.

Sóng tình trong Mục Lương Hòa bị cắt đứt, hết sức buồn bực khó chịu, bàn tay mò mẫm tay cô. Chuông di động lại vang lên lần nữa, lần này Mục Lương Hòa không nói một lời xoắn bước xuống giường, khi nhìn thấy cái tên trên màn hình thì trong lòng chỉ muốn xông ra đi giết người, trực tiếp ném phịch cái điện thoại xuống giường, không hề nhẹ nhàng chút nào. Thanh Ninh nghiêng người qua nhìn thấy tên người gọi cũng hơi ngẩn ra, nhìn Mục Lương Hòa một cái rồi nghe máy.

“Thanh Ninh, khăn quàng cổ của em để quên trên xe anh, ngày mai anh đưa cho em nhé.” Trong phòng rất yên tĩnh, Mục Lương Hòa trần truồng đứng trước giường, trong phòng chỉ có ánh sáng mờ ảo của một chiếc đèn tường nhỏ, cả người anh ẩn trong ánh sáng ấy không thấy rõ biểu tình, nhưng không nghi ngờ gì là những lời Mạnh Kiết Nhiên nói anh đều nghe không sót một chữ. Tâm tình rõ ràng không vui nhào lên giường, ấn cô xuống, bàn tay ở những điểm mẫn cảm của cô trên ghẹo không ngừng khiến cô suýt nữa thì rên thành tiếng.

“Ừ, không sao, để tôi tự đến lấy.”

“Được, vậy em nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ừ, anh cũng vậy.”

Thanh Ninh run rẩy nói ra từng câu ngắn, mỗi một chữ là mỗi lần bàn tay ma quái của Mục Lương Hòa gây nên từng trận kích tình, đợi cô cúp điện thoại, anh ở phía sau tiến mạnh vào, thân thể cô càng run rẩy mãnh liệt.

Một đêm này Mục Lương Hòa đòi hỏi cô với nhiều tư thế khác nhau, cũng chẳng kể gì đến khúc dạo đầu, từ lúc nhận điện thoại của Mạnh Kiệt Nhiên, cũng biết là anh ghen nên cô hết sức thưởng thức bộ dạng của anh, cũng chiều theo anh cho nên sáng hôm sau dậy không nổi.

Toàn thân giống như mới bị nghiền qua, xương cốt cũng rệu rã, bực chán không muốn rời giường. Mục Lương Hòa mặc quần áo xong, tinh thần sảng khoái đứng trước giường, bộ dáng kia giống như là lại muốn bắt đầu dạy bảo cô. Chờ nửa ngày cũng không thấy anh nói gì, chỉ thấy anh kéo học tử lấy quần áo cho cô nói “Dậy đi, hôm nay chúng ta còn phải sang bên bố mẹ.”

“Không dậy nổi, toàn thân đều đau ê ẩm.”

Chân mày Mục Lương Hòa cau lại, bàn tay kéo chăn tiến vào, cô lập tức cuốn chăn lăn sâu vào trong giường. Mục Lương Hòa sờ không được trực tiếp bò lên giường, vẻ mặt có chút khấn trương: “Cho anh xem nào, làm em thương hả?”

Đêm qua quả thực là anh hơi quá.

“Không sao, anh mặc quần áo cho em thì em dậy ngay.” Thanh Ninh được voi đòi tiên làm nũng, có điều cô thế này cũng là tại anh mà ra cả.

Mục Lương Hòa bỗng cười rộ lên, nhìn chằm chằm cô vợ ngủ đến mặt mũi đỏ bừng, thật sự cảm quần áo lại mặc cho cô, Thanh Ninh cũng không thẹn thùng mà vén chăn lên để kệ cho anh mặc quần áo ỉnh.

Mục Lương Hòa đúng là một người đàn ông thô lậu cũng chưa từng mặc áo lót cho con gái bao giờ, nút áo móc mấy lần vẫn không được khiến ặt mày đã thoáng đỏ lên, tay run run chạm vào xương vai cô dính lên da thịt mềm mại, cả người cũng run theo. Thanh Ninh thấy thế thì che miệng cười trộm.

44. Chương 44

Làm cha mẹ không phải đều chỉ có hi vọng con cái thường về thăm nhà một chút, Lương Nhu Hoa cũng không ngoại lệ, mới sáng sớm đã dậy đi chợ cùng với người giúp việc mua những thứ con trai con dâu thích ăn.

Lúc về còn mua thêm một mớ xoài tươi, lần trước nghe con trai nói con dâu thích ăn. Trong lúc người giúp việc trong phòng bếp làm rau thì bà cũng không rảnh rỗi, làm món salad trái cây, thế hệ bọn họ thì không cảm thấy có gì ngon nhưng bọn trẻ lại thích.

“Thủ trưởng, thủ trưởng phụ nhân ra lệnh anh lập tức dừng xe tấp vào bên kia.” Cô gái ngồi bên ghế phụ rất có khí phách ra lệnh, Mục Lương Hòa liếc nhìn tòa nhà cao ốc bên ngoài người đi lại tấp nập hỏi “Em muốn vào trung tâm mua sắm?”

“Không nói cho anh.”

Mục Lương Hòa vẫn lái xe vào bãi đậu cùng cô đi vào. Anh đã quen với việc mặc quân phục, giờ mặc đồ thường, áo khoác ngoài màu xanh dương đậm với quần đen, cũng không cảm thấy có chỗ nào khác biệt, có điều vẫn cứ đẹp trai ngời ngời. Trong đám người, vẻ đẹp trai của Mục Lương Hòa không hề khoa trương chút nào, so sánh với Tề Mạc Đình, vẻ đẹp của anh càng thêm phần nội liễm khiến người ta cảm thụ mà không phải sự từng trải.

Thanh Ninh ôm lấy tay anh, Mục Lương Hòa liếc nhìn xuống khoe miệng không tự chủ nâng lên, cùng vợ lên lầu ba.

Lầu ba là khu vực thời trang nam, thật ra thì ban đầu Thanh Ninh cũng không có ý định lên đây nhưng nhìn thấy manocanh vóc dáng y hệt Mục Lương Hòa, vẫn là nhin không được khơi dậy ý muốn mua đồ cho người đàn ông của mình vượt qua cả lý trí.

Đối với việc mua quần áo giữa đàn ông và phụ nữ quả thật khác nhau một trời một vực, phụ nữ thích thử đi thử lại, chọn tới chọn lui, còn đàn ông thì rất nhanh gọn, thấy hợp liền mua, Mục Lương Hòa cũng không ngoại lệ.

“Thủ trưởng, anh thử cái này xem.”

Mục Lương Hòa chân mày nhướng thật cao, không vui vẻ vào phòng thử quần áo, đây đã là lần thử thứ ba rồi, nhìn người đàn ông mặt mũi đã có chút vụn vẹo trong gương, bất đắc dĩ cười lên, theo anh quần áo này chỉ có màu sắc là khác nhau thôi chứ còn kiểu dáng đều na ná cả.

“Cũng không tệ, hay là thử thêm cái này.”

Thanh Ninh gơ thêm một bộ lên, Mục Lương Hòa hít sâu một hơi, cầm lấy mấy món đồ này giờ anh vừa thử trầm giọng nói với nhân viên bán hàng : “Gói toàn bộ giúp tôi.” Sau đó quay đầu vào phòng thử đồ thay quần áo ra.

Lúc đi ra sắc mặt đưa đám, trong tay xách theo mấy túi lớn, Thanh Ninh đi theo sau cũng chẳng tươi tỉnh nhìn sau lưng anh như muốn đốt một cái hố , thật là không đáng yêu tí nào.

Lên lầu bốn, Thanh Ninh chọn ẹ chồng Lương Nhu Hoa một cái khăn quàng cổ lông dê bởi mùa đông sắp đến rồi, lại chọn thêm cho ba chồng một đôi bao tay, Mục Lương Hòa không tham gia ý kiến gì, tác dụng duy nhất chính là rất sáng khoái cà thẻ, đối với người đàn ông như vậy, Thanh Ninh cũng chẳng biết nói gì hơn.

Bởi vì trên đường trì hoãn, 11 giờ mới đến nhà ba mẹ chồng, cơm canh đã chuẩn bị xong cả, ba chồng Mục Hồng Quân không ở nhà, nghe nói là đi công tác, mẹ chồng Lương Nhu Hoa mặc tạp dề lúi húi trong bếp, thấy bọn họ tới mới tháo tạp dề chạy ra ngoài.

Với tuổi tác của Lương Nhu Hoa, phải nói là bà chăm sóc bản thân rất tốt, tóc tùy ý vắn lên, mặc quần áo ở nhà mà vẫn một vẻ đoan trang nhã nhặn, có thể tưởng tượng lúc còn trẻ bà đẹp bao nhiêu.

“Trên đường bị kẹt xe phải không?”

“Không phải, bọn con mua ít đồ.”

Mục Lương Hòa nói như vậy, Thanh Ninh cũng tức thời đem đồ đưa ẹ chồng “Một chút tâm ý của tụi con, hi vọng mẹ thích.”

“Đến là được rồi còn mua này nọ, trong nhà cái gì cũng không thiếu, nhanh đi rửa tay ra ăn cơm.”

Hai vợ chồng một trước một sau vào phòng vệ sinh, phòng vệ sinh tầng trệt của biệt thự Mục gia nằm ngay cạnh cầu thang, bên cạnh là phòng dì giúp việc. Thanh Ninh y như đứa trẻ tranh vào phòng vệ sinh trước anh rồi ngúng nguẩy ra ngoài, Mục Lương Hòa dĩ nhiên biết nguyên nhân, đoán chừng bởi vì việc anh không phối hợp thử đồ đây mà.

“Thanh Ninh, không hợp khẩu vị hả con?”

Lương Nhu Hoa nhìn con dâu hầu như không đụng đến con tôm nào trên bàn thì lên tiếng hỏi “Hay là do cay quá?”

“Không phải, mẹ, con muốn ăn cơm xong rồi ăn vả.”

Mục Lương Hòa dĩ nhiên biết cô không ăn là bởi đó là món anh đã gắp cho cô, vẫn còn giận dỗi nên không thèm để ý đến hành động lấy lòng của anh.

“Lương Hòa, con cũng chịu khó ăn nhiều vào, nghe Lưu chính ủy nói vết thương trên eo con lại tái phát, đừng cậy trẻ mà xem nhẹ nếu không về già sẽ chịu khổ đấy.”

Mục Lương Hòa lắng nghe lời Lương Nhu Hoa nói cũng gật gù hứa trong khoảng thời gian này phối hợp trị liệu, nghỉ ngơi thật tốt.

“Mẹ, mẹ yên tâm, con biết chừng mực.”

“Mẹ còn không rõ cái chừng mực của con hay sao, đúng là cha nào con nấy, thôi không nói nữa. Thanh Ninh, Lương Hòa, có mấy lời mẹ muốn nói với mấy đứa, nhân lúc còn trẻ thì sinh con đi, hiện tại mẹ ở nhà cũng rồi rảnh, cũng có thể giúp các con trông nom.” Lương Nhu Hoa đã nói đến mức này rồi còn chủ động giúp vợ chồng chăm con, bọn họ đúng là không có lý do gì không muốn sinh con.

Thanh Ninh theo bản năng nhìn về phía Mục Lương Hòa, chờ anh lên tiếng.

Mục Lương Hòa cũng nhìn lại cô, trong ánh mắt vợ tràn ngập vẻ vô tội, thậm chí còn có chút biểu hiện không biết làm thế nào, anh cầm bàn tay dưới bàn: “Mẹ, chúng con nhất định sẽ sinh nhưng giờ cũng chưa gấp lắm, với lại giờ thân thể Thanh Ninh quá gầy, cứ bồi bổ đã tránh cho đến lúc đó chịu khổ.”

Lời của Mục Lương Hòa thực là ngoài dự liệu của Thanh Ninh, Lương Nhu Hoa cảm thấy như thế cũng đúng trăm ngàn một chút: “Thân thể Thanh Ninh cần bồi bổ cho tốt, vậy thì lần sau đi với mẹ đến chỗ bác sĩ Trung Y bốc vài thang thuốc.”

“Vậy thì làm phiền mẹ sắp xếp ạ.”

Đề tài này đến đây kết thúc, Thanh Ninh làm bộ đánh trống lảng bắt đầu bóc vỏ tôm, cô rất thích ăn đuôi tôm thế là bóc đầu tôm bỏ ngay trước phần mâm của Mục Lương Hòa chất thành một cái núi nhỏ, Mục Lương Hòa cũng bóc nhân tôm phân ra bỏ vào chén mẹ và vợ, hai người phụ nữ quan trọng nhất đời anh.

Ăn cơm xong, Mục Lương Hòa mang cái ghế ra sân nằm phơi nắng, Thanh Ninh ở trong nhà phụ mẹ chồng dọn dẹp, đến khi đi giúp việc gọi bảo có việc mới chạy ra.

“Thanh Ninh, điện thoại.”

Đi ra chỉ thấy Mục Lương Hòa sắc mặt căng thẳng đứng ở trên ban công, trong tay là di động của cô, trước tiên nghĩ tới là Mạnh Kiết Nhiên gọi.

“Là Diêm Nhuận Hoa.” Anh nói.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

“Không cần cảm ơn, đây là tôi nên làm.”

Thì ra Diêm Nhuận Hoa gọi tới để cảm ơn cô chuyện ngày hôm qua, thiết bị theo dõi đã được gắn vào di động của Mạnh Kiết Nhiên, nếu hắn có động tĩnh gì thì bên cảnh sát sẽ dễ dàng theo dõi, sẽ nhanh lộ sơ hở, chuyện sau đó thì không cần nói.

“Thanh Ninh, em sợ không?”

Thanh Ninh chưa từng trải qua giây phút sinh tử nên có lẽ không biết rõ, còn Mục Lương Hòa anh thì hiểu, sinh mạng quá nhỏ bé, tử vong có khi chỉ trong chớp mắt. Anh không hề phủ nhận nội tâm mạnh mẽ cứng rắn của anh đã từng biết sợ, ngộ nhỡ có một ngày Mạnh Kiết Nhiên phát hiện ra tất cả là âm mưu, người đầu tiên gặp nguy hiểm chính là cô.

“Không phải có thủ trưởng ở đây hay sao, em có gì mà phải sợ, khó đến mức thủ trưởng không bảo vệ được em hay sao?”

Cô ngược đầu hỏi, con mắt trong sáng, anh một tay ôm cô vào ngực: “Đúng, em còn có anh.”

Thâm tâm một người theo chủ nghĩa đàn ông, anh rất hài lòng khi Tạ Thanh Ninh ỷ lại vào anh.

Hai giờ chiều bọn họ trở về đại viện gia đình quân nhân đại viện, lúc về mẹ chồng còn đưa cho cô một bọc khoai lang nói là rất ngọt, dùng để nấu cháo rất tốt. Buổi tối lấy ra nấu cháo, bởi vì có việc nên buổi chiều Mục Lương Hòa chỉ đưa cô về nhà rồi đến đơn vị ngay, anh còn gọi điện bảo là tối không về. Thanh Ninh đành ăn cơm với chị Ngô, để phần cho anh một tô cháo ăn khuya.

Tạ Đông Phong từ khi biết đến sự tồn tại của Mục Lương Hòa thì vẫn luôn không thích, xét cho cùng chính là bởi thân phận của anh, vị trí của anh là kẻ có quyền còn ông là một thương nhân thì càng chỉ nên kết thân với một người cùng giai cấp thôi.

“Nhạc phụ, cha muốn uống gì?”

“Tiếng nhạc phụ này tôi e là không nhận nổi đâu.” Tạ Đông Phong ở trên thượng trường hô mưa gọi gió đã quen, nếu là ở trước mặt Tạ Thanh Ninh dù đui lý thì ông cũng có thể mắng vài câu mà không sợ mất mặt, còn đây là Mục Lương Hòa, nói thế nào thì mình cũng sắm vai cha vợ, lịch sự cần thiết là không thể xem thường.

“Thế thì gọi một bình Phở Nhĩ được không ạ.”

Mục Lương Hòa trên người vẫn mặc quân trang, mới từ trong đơn vị ra ngoài, vẻ mặt không kiêu ngạo không siểm nịnh, đối với lời mỉa mai của ông cũng không tỏ ra để ý, cũng là sắm một vai ác, thảo nào mà lừa gạt được đứa con gái bốc đồng kia của ông.

“Vậy thì Phở Nhĩ đi.”

Mục Lương Hòa ngược mắt nhìn về phía người đàn ông trung niên đối diện: “Nhạc phụ hình như là có chút hiểu lầm đối với con rể.”

“Hừ, hiểu lầm, tôi thấy đều là do cậu rắc tâm, chúng ta cũng không cần thiết quanh co lòng vòng.”

“Thanh Ninh là cam tâm tình nguyện gả cho con, cũng không phải là do con ép buộc, điểm này là không thể nghi ngờ.” Thái độ Mục Lương Hòa giống như là đám bị bông khiến Tạ Đông Phong càng thêm tức giận. Ông gặp Mục Lương Hòa có hai mục đích, một là khuyên bọn họ ly hôn, hai là châm chọc để đạt cho được mục đích đầu tiên. Nghe nói cậu ta đi giải cứu thiên tai, Thanh Ninh cũng chạy đi theo, cũng là một con người, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, trong lòng ông lo lắng đứng ngồi không yên. Đời này ông chỉ yêu nhất mẹ con bé, người con gái mềm mại như sông nước giang nam ấy, chỉ là người không kháng nổi sự biến thiên của thời gian, cuộc hôn nhân ấy chỉ vì sai lầm của ông mà kết thúc, vợ ông cũng vì thế mà qua đời, mới dẫn đến quan hệ cha con tồi tệ như hôm nay, trở thành kẻ thù chứ không phải cha và con gái.

“Lấy thân phận của cậu, cậu có thể chăm sóc tốt cho nó ư, Thanh Ninh là viên ngọc trong tay tôi thế mà đi theo cậu chỉ biết chịu khổ, quốc gia lệnh cho cậu đi thì cậu phải đi, hầu hết thời gian của cậu đều thuộc về quốc gia mà không phải con bé.”

Lời Tạ Đông Phong nói đều là sự thật, những ai có mắt đều thấy được rõ ràng, Mục Lương Hòa cũng không bao biện, càng không cam đoan bởi vì anh không có gì để cam đoan. Đúng như lời cha vợ, thời gian của anh đều giành cho quốc gia mà không phải cô, cấp trên có lệnh thì Thanh Ninh chỉ đành xếp thứ hai.

“Nhạc phụ, hiện tại đúng là con không thể cam đoan với cha chuyện gì, làm một quân nhân được quốc gia giao phó nhiệm vụ, thời gian của con không có nhiều, nhưng con có thể giành hoàn toàn quỹ thời gian ít ỏi đó cho cô ấy, hơn nữa còn tuyệt đối trung thành.”

“Trung thành” hai chữ này, nhìn đơn giản, viết cũng đơn giản, nhưng không nhiều người đàn ông làm được, Tạ Đông Phong cũng không làm được, hai chữ kia lập tức đâm đúng chỗ hiểm của ông, thời gian tang thương, nhớ lại lúc còn trẻ, mình cũng từng mạnh mẽ hứa với người đó, nhưng đến cuối cùng vẫn phụ bạc cô ấy.

“Mục Lương Hòa, Thanh Ninh có phải cũng như thế này mà bị cậu lừa về hay không, cậu cũng thể thốt tuyệt đối trung thành với nó.” Tạ Đông Phong tay cầm ly trà có chút run, tình cảm đè nén trong thân thể không tìm được chỗ bộc phát mãnh liệt rít gào, là hối hận hay là không cam lòng, hoặc là trống trải.

Mục Lương Hòa nhìn thẳng vào mắt ông khẳng định: “Nhạc phụ, mặc kệ như thế nào, con và Thanh Ninh đã kết hôn, chuyện tối nay cha không cần cho cô ấy biết.”

45. Chương 45

Mục Lương Hòa về nhà rất khuya, Thanh Ninh đã ngủ, chỉ để lại cho anh một ngọn đèn nhỏ đầu giường tỏa ra ánh sáng vàng nhạt yếu ớt. Mục Lương Hòa nhẹ nhàng mở cửa, đi chân trần lấy quần áo vào phòng tắm, tắm xong lại nhẹ nhàng vén chăn nằm xuống giường.

Bên giường trững xuống, Thanh Ninh rất tự nhiên tiến lại gần anh, Mục Lương Hòa đưa tay ôm lấy cô vào trong ngực. die»nd anl«equ»yd«onCô ậm ừ một tiếng nhưng không mở mắt, tự nhiên lật người, áp mặt tựa vào ngực anh, tay cũng vòng quanh hông anh cuộn người lại mà ngủ, loại tư thế ngủ này tâm lý học phân tích là do con người không có cảm giác an toàn, chắc là trong tiềm thức của cô luôn thiếu hụt cảm giác an toàn.

Mục Lương Hòa tắt đèn ngủ, trong bóng tối cúi đầu hôn lên trán cô một cái rồi kéo chặt chăn.

Cô ngủ lâu rồi mà tay chân vẫn lạnh lẽo, anh đem tay cô kéo xuống ủ trên bụng mình, chân kẹp lấy chân cô.

Buổi sáng tỉnh lại, bên cạnh không có ai nhưng gối đầu bên kia vẫn còn lún xuống nên biết là hôm qua anh có về nhà, tay vô thức sờ sờ lên gối còn vương lại nhiệt độ của anh, tâm tình rất tốt rời giường. die»nd anl«equ»yd«onMục Lương Hòa ở trong bếp chỉ nghe thấy tiếng hát của cô, một bài hát vui vẻ mà anh không biết, vui sướng như chim sẻ nhỏ. Cô mặc một cái áo da sọc đen trắng và một cái quần bút chì màu hồng cánh sen đi qua đi lại, lúc anh ra ngoài thấy cô vợ nhỏ đang cầm một quả chuối tiêu định bóc vỏ liền nghiêm mặt quát lên.

“Biết rồi, không ăn thì không ăn.”

Mục Lương Hòa nhìn vẻ miễn cưỡng của cô cũng đành cười chịu thua, bưng cái khay đi tới trước bàn “Mau lại ăn sáng đi, tí nữa còn phải đi làm.”

Thanh Ninh chậm chạp tới gần, cũng không cầm chiếc đĩa mà trực tiếp lấy tay cầm một cái bánh bao cho vào miệng, kết quả bị phồng oa oa kêu to, Mục Lương Hòa ném cho cô một đôi đĩa, “Lớn thế kia rồi mà vẫn còn bộp chộp.”

“Thủ trưởng, anh chính là người thuộc tuýp già dặn, nhưng mà người ta đâu phải ai cũng có thể trở nên già dặn chín chắn, nếu hai chúng ta mà cũng như thế thì cuộc sống chung lấy đâu ra niềm vui thú nữa chứ.” Câu nói ra đầu ra đĩa, Mục Lương Hòa thật đúng là hết nói nổi, cầm một cái bánh bao nhét vào trong miệng cô, tốt bụng nhắc nhở: “Ăn nhiều một chút.”

Thanh Ninh bị chặn miệng, nhìn anh trợn mắt, nuốt xuống cái bánh bao xong mới đá một cái vào chân anh dưới bàn: “Thủ trưởng, anh là đang muốn gây với em.”

Đúng vậy, Mục Lương Hòa cũng từng nghĩ, Tạ Thanh Ninh đúng là rất ằm ỉ, riu rít nói không dứt, không hề giống một chút nào với những người con gái mà anh từng tiếp xúc, nhưng mà sự ằm ỉ của cô đối với anh đã thành thói quen, nếu ngày nào đó không nghe cô náo động thì dường như cảm thấy thiếu thiếu cái gì. die»nd anl«equ»yd«on

Ăn sáng xong Mục Lương Hòa đưa cô đến dưới cổng công ty còn anh đến doanh trại. Lúc xuống xe cô chỉ chỉ gò má mình đòi một cái hôn tạm biệt, Mục Lương Hòa liếc nhìn người đi qua ngoài xe, nâng kính xe lên rồi nghiêng người qua hôn lên môi, hôn thêm một cái trên trán cô rồi thấp giọng nói: “Thanh Ninh, muốn thân thiết cũng phải tìm chỗ vắng người, thủ trưởng anh đây toàn thân quân trang, ảnh hưởng rất không tốt.”

Thanh Ninh dựa vào trong ngực anh hì hì cười, bẹo cằm anh một cái mới xuống xe, Mục Lương Hòa nhìn theo cô khuất hẳn trong tòa nhà mới lái xe đi.

Mục Lương Hòa không có trực tiếp đến doanh trại mà đến cục cảnh sát. Đỗ xe dưới một tàng cây trước cổng, anh lấy điện thoại bấm bấm, một lát một người đàn ông từ trong cục cảnh sát đi ra, nhìn chung quanh một chút mới lên xe.

“Sau khi tổng hợp tư liệu, kết quả không khác mấy so với suy đoán của cậu.”

“Xem ra cậu cũng rất nhanh chóng, trực tiếp lấy tài liệu từ bên kia.” Mục Lương Hòa hạ cửa sổ xe, đốt điều thuốc, tay trái gác lên trên thành cửa xe, ném điều thuốc cho người bên ghế phụ.

“Nếu không phải là lấy danh nghĩa của ông già thì chưa chắc đã làm được.” Diêm Nhuận Hoa cúi đầu, lấy tay che gió châm lửa, hít một hơi khói:die»nd anl«equ»yd«on “Chỉ là, vụ án này cũng không dễ xử lí, hạn chế về địa bàn, dù sao nơi đó cũng không thuộc quyền của chúng ta.”

“Vậy thì cứ giải quyết cụ án hiện nay, thế thì có thể đem hấn nhỏ cỏ tận gốc.”

“Chẳng qua tổ cũng cảm thấy kỳ quái, theo dõi lâu như vậy, đều là các cuộc gọi nghiệp vụ thông thường và một ít cuộc gọi cá nhân.”

“Có phải hấn đã phát hiện được gì hay không?” Mục Lương Hòa nghĩ đến khả năng sau cả người lập tức run lên, nếu thật là như vậy, Thanh Ninh gặp nguy hiểm rồi.

“Việc này bây giờ chưa thể biết được.”

“Sau này còn cần cô ấy làm gì nữa?”

“Đại Mục, cậu lo lắng.”

Diêm Nhuận Hoa suy nghĩ một chút cũng cảm thấy bạn mình lo lắng khẩn trương là bình thường, nếu hiện tại đổi lại là vợ anh đi làm nằm vùng, đoán chừng anh cũng sẽ lo sợ “Không phải lo lắng, người của chúng ta sẽ âm thầm bảo vệ.”

“Hoa Tử, mình tin cậu.”

.....

Nguyên một buổi sáng ngồi dự họp hết hai tiếng đồng hồ, Thanh Ninh miệng đắng lưỡi khô từ bên trong ra ngoài, rót chén nước ấm, đầu óc quay cuồng, cô chán ghét mấy cuộc họp vô nghĩa không có tính xây dựng như vậy, theo cô đều là nói nhảm.

“Chị Thanh Ninh, đại BOSS kêu chị đến văn phòng.”

“Chuyện gì thế, tiết lộ chút đi.”

“Không biết, đi đi, nhìn sơ chắc không phải chuyện xấu đâu.”

Trong lòng nghi hoặc không yên, lúc một mình ở cạnh Từ Tông, ánh mắt anh ta nhìn cô luôn là lạ, không biết là do cô nhạy cảm hay là có chuyện gì.

Gõ cửa, bên trong vang lên một tiếng “Mời vào” cô mới đẩy cửa đi vào. Từ Tông đã cởi áo vest đen, chỉ mặc áo len lông cừu đứng bên cửa sổ, ngoài cửa sổ một vệt nắng chiếu vào, rơi trên người hấn, cả người được ánh mặt trời bao bọc, nho nhã cười với cô.

“Thanh Ninh, buổi tối cùng tham gia một bữa tiệc với tôi nhé.”

Thanh Ninh nghĩ rất nhiều khả năng có thể xảy ra, nhưng không ngờ lại là chuyện này, có chút thất thần, lại nghe thấy hấn nói: “Thư kí Bạch không có ở đây, làm phiền cô đi với tôi vậy.”

“Được thôi.” Thân là công ty nhân viên người ta, cô hình như không có lý do gì cự tuyệt.

“Buổi chiều tôi sẽ kêu lái xe chở cô đi trang điểm.”

Lúc cô về thấy đồng nghiệp đang ngồi vào chỗ của cô ngóng chờ, cô đi tới đẩy cô nàng ra: “Làm việc, làm việc đi.”

“Chị Thanh Ninh, đại BOSS đưa cho chị chuyện tốt nhé.”

“Cho em đấy, em muốn không?”

“Không dám, ăn không tiêu.” Cũng không hỏi chuyện gì đã nói không chịu nổi, đại BOSS Từ Tông cho người khác cảm giác không phải là người nghiêm nghị khó gần, ngay cả hình dung bằng cụm từ tao nhã lịch sự thì nhân viên cũng không có ai tình nguyện làm thân.

Buổi chiều lái xe của Từ Tông đưa cô đi trang điểm, chịu dày vò mấy tiếng đồng hồ, đến 6 giờ Từ Tông mới lái xe đến đón. Hấn cũng đã thay một bộ vest mới màu trắng, không đeo caravat, áo sơ mi màu đậm kẻ ô vuông bên trong để hở cổ, lộ ra xương quai xanh đàn ông khêu gợi, xem ra càng thêm tao nhã lịch sự.

“Rất đẹp.”

Hắn đứng ở phía sau gương, một tay khoác lên trên ghế dựa, nhìn thợ trang điểm hoàn thành mấy bước cuối cùng nói.

“Cám ơn.” Cô cũng đã thay lễ phục, là một chiếc váy dài chữ V sẫm màu trắng, mép váy lay động lả lướt, gió thổi qua giống như có muôn hoa đua nở, phiêu dạt mang theo dịu dàng, đoan trang, bên hông là thiết kế chiết eo càng làm cho vóc dáng cô hiển hiện rõ ràng, die»nd anl«equ»yd«onbởi vì đã là mùa đông nên cô khoác bên ngoài một tấm áo da vừa vặn có thể che lại da thịt.

“Đi thôi, tiểu thư xinh đẹp.”

Từ Tông lịch sự mở cửa xe để cho cô lên, trên xe hắn thỉnh thoảng quay đầu nói với cô, Thanh Ninh nhàn nhạt đáp lời. Điện thoại trong túi xách lúc này rung lên, là tin nhắn của Mục Lương Hòa, chỉ có đơn giản mấy chữ, quả nhiên là phong cách của anh.

“Tôi đưa cô đi dự tiệc, vị kia nhà cô không phải là ghen chứ?” Từ Tông chợt cười nói sang đề tài này.

“Cũng không biết chừng, anh ấy là người tâm tư kín đáo, dù có không vui cũng sẽ không thể hiện trong tin nhắn.” Mục Lương Hòa rất ít gửi nhắn tin, ở trong bộ đội giao thông đều là đi bộ, truyền tin dựa vào gào thét, nếu có chuyện thì sẽ trực tiếp gọi điện nói. Nhưng Thanh Ninh lại cứ thích gửi tin nhắn cho anh, ví dụ như vào buổi đêm sẽ gửi tin nhắn hỏi anh ăn gì, ở đâu, lâu dần anh cũng quen với thói quen mới này. Hiện tại Mục Lương Hòa đang nhìn chằm chằm tin nhắn trên di động, chân mày nhíu thành một cục.

Di động trong túi xách lại rung, cô lấy ra xem đang định nhắn lại thì Từ Tông đã mở cửa xe cho cô xuống.

Đây là một bữa tiệc công việc, người tham dự đều là ông chủ các công ty lớn, phần lớn đến tham gia vì muốn tìm kiếm đối tác.

Từ Tông dẫn cô xuyên qua đám người, tửu lượng của cô cũng không tốt nên hắn chỉ dám cho cô cầm một ly nước trái cây, còn hắn thì cầm một ly rượu đỏ.

“Từ tổng, hôm nay anh dẫn tôi theo sợ là thất sách, tửu lượng của tôi rất kém.”

Từ Tông nhìn đám người cách đó không xa, cười cười: “Tôi không có thói quen để phụ nữ đỡ rượu ình, chúng ta qua bên đó đi.”

Thanh Ninh đã từng tham gia mấy bữa tiệc tương tự như vậy, nhưng đó đã là chuyện mấy năm trước rồi, mọi thứ đều trở nên mơ hồ, ấn tượng duy nhất còn rõ ràng là lần cô theo Mạnh Kiệt Nhiên tham gia khi công ty hắn mới khởi nghiệp không bao lâu, vẫn chưa ổn định nên cô mới cố ý đi cùng hắn.

“Nghĩ gì thế, kia là tổng giám đốc Ngô của Hoa Khang, lần trước từng hợp tác với chúng ta.”

Từ Tông giới thiệu từng người với cô, đối với vị tổng giám đốc Ngô này cô vẫn có chút ấn tượng nên đi theo qua chào hỏi.

“Cô xem người bên phải, người đàn ông kia chắc là còn nhớ chứ.”

Thanh Ninh nhìn theo tay Từ Tông chỉ, nhìn đến một người đàn ông trung niên bận tây trang màu đen, bên cạnh có một cô gái trẻ đẹp khoác tay, cúi đầu không biết nói với nhau cái gì nhưng không thể nghi ngờ là một đề tài thích thú, trên mặt hai người đều tràn đầy nụ cười.

“Là ông ta.”

“Ừ, đi qua chào hỏi.”

Người trên thương trường đều có thói quen mang mặt nạ, cho dù bọn họ mấy ngày trước mới vì lợi ích nào đó mà cạ mặt nhau, giờ hoàn toàn có thể nói cười ríu rít với nhau như cũ, nếu là cô e rằng không làm được như thế.

“Vị tiểu thư xinh đẹp này, không biết xưng hô thế nào?”

Ánh mắt sắc bén của người đàn ông trung niên đó rơi vào trên người cô, nếu ánh mắt có thể bức người thì cô đã bị rồi, thế mà lại không thể chống đối, không thể làm gì khác hơn là gờ lên tươi cười nói chuyện cùng ông ta, Từ Tông đơn giản giới thiệu, nói chuyện mấy phút rồi đi chỗ khác.

Vừa đi khỏi, Thanh Ninh liền kéo gót giày cao sang khu đồ ăn, Từ Tông đứng ở trước bàn đưa cho cô một cái khay, cũng không hỏi cô chuyện vừa rồi mà chỉ hỏi cô có muốn ăn bánh ngọt không.

“Cám ơn, để tôi tự lấy.”

Cầm lấy chiếc nĩa trong tay hần, tự cắt ình miếng bánh ngọt, tựa vào trước bàn từ từ nhắm nháp. die»nd anl«equ»yd«onBữa tiệc mới bắt đầu không bao lâu, không khí đã dâng cao, đợi đến lúc bắt đầu khiêu vũ mới, tất cả đèn phòng khách đều tắt hết thay vào đó là đèn nháy chiếu xuống sàn nhảy, đám khói nhân tạo lượn lờ như sương phun ra, không khí cùng tình điệu đều đã có, không thiếu nam nữ cũng vào sàn nhảy, khó trách mọi người đều mang theo bạn gái tới tham gia dạ tiệc.

“Không mời tôi nhảy một điệu sao?”

Từ Tông dựa vào trước bàn, nhìn hướng sàn nhảy rồi khom lưng vươn tay làm một cử chỉ tiêu chuẩn mời cô, Thanh Ninh vừa mới chuẩn bị để tay lên, chợt bị người kéo.

“Thanh Ninh, điệu thứ nhất nên dành cho anh.”

Mạnh Kiết Nhiên dùng sức kéo cả người đứng ở bên cạnh cô, cánh tay lôi kéo đầy sức lực không cho phép cô cự tuyệt, ánh đèn lưu ly hắt lên người hần ta như một con thú cao ngạo bề ngễ nhìn chúng sinh.

“Từ tổng, ngại quá.”

Mạnh Kiết Nhiên lôi kéo tay cô nhìn như dịu dàng, kì thực dùng nhiều sức lực, Thanh Ninh bị hần kéo muốn lảo đảo đến sàn nhảy, quay đầu lại nhìn về phía Từ Tông, chỉ thấy được lưng mà không thấy được vẻ mặt hần. die»nd anl«equ»yd«onNói thế nào thì cô cũng là nhân viên của hần, bây giờ bị Mạnh Kiết Nhiên kéo đi, rốt cuộc là làm mất mặt hần.

46. Chương 46

“Thanh Ninh, nếu em còn liếc mắt nhìn, có tin tối nay tên đó không còn có thể trở ra nữa hay không?” Mạnh Kiết Nhiên cúi đầu, tràn đầy uy hiếp nói, hô hấp bá đạo nóng bỏng phả vào trên mặt cô, Thanh Ninh mất tự nhiên quay đi, bàn tay to của hần giam cầm bên hông, hơi sức lớn cơ hồ muốn bẻ gãy.

“Anh nhẹ một chút, làm đau tôi.” Thanh Ninh cũng nổi sùng, mặc kệ là đang đứng trong sàn nhảy cũng không cần biết chung quanh có người hay không, giày cao gót trực tiếp giẫm lên chân của hần, hần cũng không tránh ra, rên lên một tiếng sau con người đen nhánh khóa chặt lấy cô, nhìn đến Thanh Ninh cơ hồ không thở nổi.

“Thanh Ninh, cô gái này một đập của em quả thật hung ác.” die»nd anl«equ»yd«onMạnh Kiết Nhiên hút khí, bàn tay vẫn như cũ giam cầm bên hông, Thanh Ninh rất không thích thân mật như vậy, trực giác liền muốn trốn tránh.

“Buông ra, hôm nay tôi không muốn khiêu vũ.”

Thanh Ninh đã quen tùy hứng, Mạnh Kiết Nhiên ngưng mắt nhìn cô mấy lần, kéo cô ra khỏi sàn nhảy đi thẳng khỏi đại sảnh bữa tiệc. Áo da khoác ngoài lúc vào tiệc đã cởi ra, giờ da thịt hoàn toàn lộ trong không khí rét lạnh của đêm đông, dần dần từng tầng da gà thi nhau nổi lên, tay chân lạnh lẽo, gió đêm luồn qua làn váy khiến cô rùng mình một cái.

“Mặc vào.” Mạnh Kiết Nhiên nắm tay lạnh lẽo của cô, cởi áo khoác xuống khoác lên trên vai cô. die»nd anl«equ»yd«onHai người đã ra khỏi sảnh tiệc, giờ đang đứng trước cổng nơi chiếc Lexus màu đen cao cấp của Mạnh Kiết Nhiên đang đậu, chiếc xe như một con báo tàn bạo đang núp mình trong bóng đêm.

“Không mặc, tôi còn muốn đi vào, tối nay tôi không phải bạn gái của anh.”

Thanh Ninh hất tay của hần ra đi trở về, còn chưa đi được hai bước đã bị cản lại, cả người bị ôm lên nhét vào trong xe. Cô thét lên giãy giụa cũng không ngăn cản được động tác của hần. Cách cửa sổ xe, Từ Tông một thân tây trang màu trắng đứng ở trên bậc thang nhìn bọn họ bên này.

Tiếng động cơ êm ru của chiếc Lexus phá vỡ màu đen an tĩnh, sau lưng tòa nhà càng ngày càng xa, cho đến khi nhìn không thấy nữa, nghe Mạnh Kiệt Nhiên uy hiếp mở miệng: “Về sau ít cùng Từ Tông lui tới, hẳn không phải người đơn giản người nghĩ đơn giản như vậy.”

“Thế anh cho rằng anh thì đơn giản chắc?” Thanh Ninh phản kích lại, nhìn thấy Mạnh Kiệt Nhiên đổi sắc mặt, gân xanh trên tay cầm volant muốn nhô cả lên thì rất hả hê. Tốc độ xe chọt tăng nhanh, cô không có phòng bị, thân thể ngã ngửa ra sau, lập tức đụng phải cửa xe, đầu văng mắt hoa chóng người ngồi dậy nắm chặt lấy tay cầm trên ghế ngồi, nhìn những tòa nhà vùn vụt lướt qua ngoài cửa xe, nghiêng đầu nhìn về phía kẻ không muốn sống vẫn đang tăng tốc bên cạnh.

” Mạnh Kiệt Nhiên, anh quả thật là người điên.”

Cô hắng giọng mắng, Mạnh Kiệt Nhiên nghe vậy, ngược lại nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp hùng hậu, vang vọng ở trong buồng xe kín bưng, một chút sợ hãi le lói dâng lên trong lòng cô.

” Mạnh Kiệt Nhiên, anh dừng xe, tôi muốn xuống.”

Thanh Ninh nổi điên đánh hấn, sau đó lay cửa xe, cũng không muốn cùng điên với cái tên điên cuồng này thêm nữa. Mạnh Kiệt Nhiên biến sắc, vội vàng đánh tay lái, tiếng thắng xe chói tai vang lên trong đêm đen, tạo thành một vệt dài trên đường. Khóa cửa xe mở ra, Thanh Ninh không kịp chờ đợi nhào xuống, đóng sầm cửa lại, cũng bất cần bên ngoài rét căm căm cứ thế gõ giày cao gót chạy thực mạng, chỉ sợ hấn lại bắt cô trở lại.

Giá rét thấu xương từng chút một chui vào trong lỗ chân lông, tay chân từ từ mất đi tri giác. Mạnh Kiệt Nhiên ngồi trong xe nhìn bóng dáng màu trắng trong kính chiếu hậu càng ngày càng xa, cuối cùng dần dần biến mất không thấy gì nữa, một quyền đánh vào trên tay lái, Tạ Thanh Ninh, có phải em ghét bỏ anh dơ bẩn không, nhưng dù có là thế thì em cũng đừng mong trốn thoát. Em không biết được những kẻ sống trong bóng đêm khao khát ánh mặt trời bao nhiêu đâu.

Lúc Mục Lương Hòa tìm được cô, Thanh Ninh đang co ro trong boot điện thoại đầu đường, cả người cuộn thành một đoàn ngồi dưới đất, tóc dài buông xõa ở đầu vai, thân thể run lấy bầy, y như cô bé bán diêm, chỉ liếc mắt một cái, bao nhiêu đau lòng của Mục Lương Hòa đều ghen trong cổ họng.

Kéo cửa kính buồng điện thoại ra, cởi áo khoác lên cho cô rồi ôm cả người vào lòng, cái đầu chôn trong đầu gối của cô ngẩng lên, khuôn mặt gần trong gang tấc, cắn môi từ đầu đến cuối không buông ra dần dần tím lại. Mục Lương Hòa vuốt môi cô để cho cô từ từ buông ra, cánh môi vốn đỏ thắm mà giờ tím tái, cắn đến rách cả da, còn có vết máu khô dính lại. Thân thể cô cứng ngắc, không nhúc nhích được, mặc cho anh ôm lên xe.

Trong xe mở máy sưởi, Thanh Ninh mới lên xe không thích ứng kịp nên lại run rẩy một hồi. Mục Lương Hòa bế cô ngồi ở trên đùi, cởi áo ra ép cô vào trong ngực ủ ấm, Trần Minh từ kính chiếu hậu nhìn thấy tình cảnh trên băng ghế sau, cầm cái thảm trên ghế đưa sang cho Mục Lương Hòa đắp lại cho cô.

“Thanh Ninh, có còn lạnh hay không?”

Thanh Ninh chăm chú nhìn vào mắt anh rồi đảo đảo mấy cái, lúc này Mục Lương Hòa mới thở phào nhẹ nhõm, liếm liếm cánh môi lạnh lẽo lẫn vết máu khô trên đó, sau đó lại dùng mặt cọ xát mặt của cô, không thể nghĩ ngờ cũng là một mảnh lạnh lẽo.

Lòng bàn tay toàn vết chai luôn vào trong tấm thảm nắm lấy tay cô, đầu ngón tay ở phía trên tỉ mỉ vuốt ve, vuốt từng cái khớp xương, ánh mắt của cô lại lay động rồi vùi mình thật sâu vào trong ngực anh.

Tay nhỏ bé nắm chặt áo anh, ậm ừ nói: “Thủ trưởng, làm sao anh lại ấm áp thế này nhỉ.”

Cô nói rất chậm, rất nhẹ, Mục Lương Hòa trong lòng không có cảm giác, thiên ngôn vạn ngữ đè nén trong lòng nhưng nói không ra lời, mấy lời bộc phát muốn nói đến bên miệng lại nuốt trở vào, cuối cùng biến thành một câu: “Ai cho phép em trời lạnh mà mặc ít như thế, vì lạnh mà bệnh còn không phải tự mình chịu hay sao.”

Lời nói ít nhiều cũng có khiến trách ở bên trong, Thanh Ninh gác cảm lên bả vai anh nghe thế cũng không tức giận. Sớm đã quen với cách ăn nói của Mục Lương Hòa, ít nhiều gì vẫn có chút

thất vọng, cho là anh sẽ dịu dàng nhỏ nhẹ nói đôi câu, có điều yêu cầu anh nhỏ nhẹ dịu dàng cũng chính là làm khó anh rồi.

“Sau này sẽ không thể nữa.” Thanh Ninh thì thầm bên lỗ tai anh, Mục Lương Hòa hơi ngẩn ra rồi kéo cái tay đang treo trên cổ anh xuống nhét vào dưới tấm thảm ủ ấm.

“Được, anh cho phép.”

Trần Minh không biết chị dâu nói gì, anh đoán có lẽ là câu tán tỉnh gì đó, bởi vì thủ trưởng vốn nghiêm túc lạnh lùng lúc này ý cười tràn đầy trên mặt.

Xe lái vào đại viện, Mục Lương Hòa ôm cô xuống xe trực tiếp lên lầu, điều hòa trong phòng đã tỏa ra khí ấm áp, rèm cửa sổ sáng màu cũng kéo lên rồi, Thanh Ninh bị anh đặt ngồi xếp bằng trên giường. die»nd anl«equ»yd«onMục Lương Hòa cởi áo khoác máng lên móc áo, xoay người đã thấy cô vợ nhỏ chân không nhảy xuống giường, bàn chân trắng nõn giẫm trên sàn nhà, trên sàn nhà lại không trải thảm, anh nhướng mày đang định mở miệng.

Thanh Ninh lại nhanh nhẹn mang dép vào, hướng anh nói cười ríu rít, chiếc váy dài chữ V ở dưới ánh đèn chớp chớp, gấu váy uyển chuyển theo động tác của cô mà tung bay như những cánh hoa nở rộ. Dưới ánh đèn, cô chậm chậm đi đến, trong mắt Mục Lương Hòa giống như đang đạp trên hoa sen.

“Thủ trưởng, anh không mời em điệu nhảy đầu tiên của tối nay ư?”

Mục Lương Hòa nghe vậy ánh mắt thăm đi, bên trên hầu kết trượt động, xem ra cực kỳ hấp dẫn, chân bước một bước về phía trước, cái lưng thẳng tắp hơi hơi khom xuống làm một tư thế mời tiêu chuẩn.

Cô không chút nào do dự đặt tay lên, Mục Lương Hòa nắm chặt bàn tay mềm như không xương trong lòng bàn tay, tay hơi dùng lực, thân thể cô liền ngã về phía trước tiến sát trong ngực anh.

“Thủ trưởng, xem ra anh thâm tàng bất lộ a!”

Thanh Ninh từ trong ngực anh ngẩng đầu, tay thon khoắc lên trên bả vai anh nháy mắt với anh. die»nd anl«equ»yd«onMục Lương Hòa vừa cúi đầu, liền bắt gặp con người trong sáng của cô, tay đặt trên eo cô tăng thêm sức lực, tốc độ cũng mau hơn.

“Thanh Ninh, bắt cho kịp.”

Mục Lương Hòa khiêu vũ rất giỏi, từng bước chân có thể nói là hoàn mỹ, hơn nữa mỗi một động tác cũng rất có lực dẫn dắt cô, cuối cùng cô trực tiếp dẫm lên mu bàn chân anh nhẹ nhàng tung bay theo bước chân anh.

Làn váy trắng bung xòe trong khoảnh khắc nhẹ nhàng, mặc dù không có âm nhạc nhưng họ vẫn phối hợp hoàn mỹ. Sau khi kết thúc động tác sau cùng, Mục Lương Hòa ôm cô lên, đá văng cửa phòng tắm đi vào.

Lễ phục màu trắng bị anh gấp gấp xé bung, hai thân thể ôm nhau chặt chẽ dưới vòi hoa sen mặc cho nước nóng chảy qua. die»nd anl«equ»yd«onMột chân Thanh Ninh bị anh kéo vòng quanh eo chỉ còn một cái chân chống đỡ, thân thể mất đi thăng bằng, chỉ có thể đưa tay vòng chặc lấy cổ anh. Cả người bị anh đè ở trên gạch men lạnh lẽo, phía trước là thân nhiệt nóng rực từ anh, phía sau là gạch men sứ lạnh lẽo, hai loại nhiệt độ cùng đan xen, đụng chạm.

“Thủ trưởng, nhẹ một chút.”

Mục Lương Hòa động tác dừng một chút, phân thân chôn trong thân thể cô một lát sau mới cử động, tư thế này khiến anh có thể ra vào càng sâu, nhiệt độ trong phòng tắm chốc lát liền dâng cao, một mảnh mờ mờ ảo ảo. die»nd anl«equ»yd«onSau cùng, Mục Lương Hòa sợ cô không thở nổi, động mấy cái thì ôm cô ra khỏi phòng tắm.

Thân thể được nước nóng làm cho ấm lên, Mục Lương Hòa đặt cô ở trong chăn rồi đi lấy khăn lông lau người cho cô, chỉ nghe cô “Hắt xì” một cái.

“Dậy uống rượu bữa lam nhé.”

Mục Lương Hòa lấy áo ngủ đặt ở trên chăn, Thanh Ninh cầm lấy lò dò vào trong chăn mặc, không bao lâu anh bưng cái ly đi vào, bên trong là rế bản lam ngăm.

“Đem đi, khó ngủ lắm.” Mục Lương Hòa mặc đồ ngủ, cái chén trong tay bị cô đẩy ra suýt nữa thì đổ, anh lạnh mặt sốc một góc chần lên: “Ba giây, dậy.”

Mỗi lần cô làm nũng anh đều bày ra bộ mặt như đang huấn luyện binh sĩ, tiếng nói to đến mức cửa sổ thủy tinh cũng rung lên. Thanh Ninh làm bộ đáng thương từ trong chăn thò đầu ra, liếc anh một cái, ngoan ngoãn nhận lấy cái ly uống vào.

“Ngủ đi.” Sau khi uống xong, Mục Lương Hòa gièm chần lại cho cô, tắt đèn ngủ, cầm cái ly đi ra ngoài, một hồi trở lại vén chăn lên nằm vào.

Cứ đến mùa đông, khi đi ngủ Thanh Ninh đặc biệt sợ lạnh, trên người Mục Lương Hòa thì giống y cái lò lửa, đặc biệt ấm áp, cô thích rúc vào lòng anh ngủ, như vậy sẽ không lạnh nữa.

Ngủ đến nửa đêm, Mục Lương Hòa phát giác người trong ngực có chút không bình thường, sờ tới trên người một mảnh nóng bỏng, áp đầu thử nhiệt độ thì nóng hầm hập, lập tức bật đèn, vỗ vỗ mặt cô, Thanh Ninh mơ mơ màng màng mở mắt ra. die»nd anl«equ»yd«on

Nằm ở trên giường nhìn nước trong chai giọt giọt xuống, chảy vào trong người, trong đầu lộn xộn, toàn thân đau đớn ê ẩm, khó chịu khụ khụ hai tiếng, cổ họng khàn đặc muốn kêu tên mà nghẹn cứng.

“Cô chủ, cô đừng động đây, nước sắp truyền xong rồi, để tôi đi gọi y tá.”

Chị Ngô buông việc đang làm dở chạy đi tìm y tá, Trần Minh đang dẫn bác sĩ đi vào, hai người đụng vào nhau.

“Đến rất đúng lúc, cô chủ tỉnh rồi, ông xem hạ sốt chưa.”

Bác sĩ là một người đàn ông trung niên khoác áo blue trắng, mang theo cặp mắt kính, ông đến gần là có thể nghe thấy được mùi thuốc trên người. Y tá đúng lúc bưng khay đi vào, bác sĩ lấy nhiệt kế để cho cô ngậm trong miệng, y tá đổi bình truyền cho cô. die»nd anl«equ»yd«on Nhìn quanh phòng vẫn không thấy anh đâu, chị Ngô tẩu hình như là biết cô đang suy nghĩ gì, lại gần nói Mục Lương Hòa đi bộ đội, buổi chiều sẽ về.

“Đã hạ sốt rồi, chờ truyền hết chai nước này rồi theo dõi nhiệt độ xem thế nào.”

Bác sĩ lại lắng nhịp tim của cô một hồi, nói không có gì đáng ngại xong cùng Trần Minh đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại cô và chị Ngô.

“Cô chủ, từ lúc tỉnh dậy vẫn chưa ăn gì, lúc đi cậu chủ dặn chờ cô dậy thì cho cô ăn cháo.”

Chị Ngô lấy cái chén nhỏ múc cháo từ bình ủ ấm trên tủ cho cô, lại đỡ cô dậy từ từ ăn. die»nd anl«equ»yd«on Nhỏ tới tối hôm qua Mục Lương Hòa đưa cô tới bệnh viện, bận rộn một hồi chắc là anh không được nghỉ ngơi tốt.

“Cậu chủ đi lúc 7 giờ, ăn sáng rồi mới đi.”

47. Chương 47

Chị Ngô giống như biết cô muốn hỏi gì, liền có gì nói nấy. Ăn xong, chị Ngô lại giúp hạ giường xuống cho cô nằm nghỉ, phòng bệnh rất an tĩnh, chỉ thi thoảng có bước chân rất nhẹ của chị Ngô và một vài giọng nói khe truyền đến từ bên ngoài, không gian nhàn nhạt mùi thuốc, trong đầu có chút rối bởi có lẽ là tối hôm qua ngủ không ngon.

Tỉnh lại lần nữa đã là buổi chiều, trong phòng bệnh không có một bóng người, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào chiếu trên sàn nhà, chiếu sáng cả phòng bệnh. Kim truyền trên tay đã được rút ra và dán lên một miếng băng màu trắng, Thanh Ninh co duỗi ngón tay, có chút tê dại, tầm mắt rơi vào trên cánh cửa màu xám tro, xuyên thấu qua thủy tinh, có bóng người đi lại bên ngoài, thỉnh thoảng có tiếng nói chuyện nho nhỏ.

Không bao lâu, cửa bị đẩy ra, Vệ Đông đi vào, trong tay là giỏ trái cây, Thanh Ninh theo bản năng siết chặt chân, Vệ Đông đại biểu cho Mạnh Kiết Nhiên, như vậy hẳn cũng tới sao?

Chị Ngô theo sát Vệ Đông đi vào, cười rót cho hắn ly nước nóng, trong lời nói hình như coi hắn là bạn của cô, lại kéo cái ghế bên cạnh cho hắn ngồi xuống, làm xong tất cả, chị đóng cửa đi ra ngoài.

Vệ Đông đem cái ly trong tay đặt ở trên tủ đầu giường, từ trên ghế, thong thả bước đi đến trước cửa sổ, sau lưng hắn là mặt trời sáng lóa, cả người đắm chìm trong ánh mặt trời, nhưng cho dù có tắm ánh sáng mặt trời thì cũng không thể làm dịu đi bên mặt nhìn nghiêng của hắn.

“Có lời cứ nói, tôi còn muốn nghỉ ngơi.”

Đối với người bên cạnh Mạnh Kiết Nhiên cô rất xin lỗi, không thể biểu hiện được thái độ tốt, ngày hôm qua nếu không phải bởi vì hắn, cô cũng không đến nỗi nằm tại đây, ngửi mùi thuốc, còn phải uống thuốc chích thuốc.

“Xem ra tình trạng cô không đến nỗi nào, tôi cũng đã có thể đi báo lại với ông chủ là cô rất tốt.”

Vệ Đông rút tay trong túi quần, có chút cương quyết lờ đi thêm chút kiêu căng, trên mặt cương nghị không có quá nhiều cảm xúc, hoặc giả có cũng đã được hắn giấu ở đáy lòng, không dễ dàng lộ ra ngoài.

“Vậy anh có thể đi, tôi đúng là rất tốt, còn chưa chết.”

“Ta cũng đang có ý đó.”

Vệ Đông nói dứt lời liền đi thật, không dây dưa dài dòng. Thật ra cô rất lấy làm tò mò không hiểu vì sao Vệ Đông nhìn cô bằng ánh mắt không ưa, cô dường như không đắc tội hắn bao giờ. Đang nghĩ thì chị Ngô đi vào, trong tay đang cầm hộp cơm.

“Cô chủ, cô chịu khó ăn thức ăn bệnh viện này nhé, tối tôi về nhà sẽ làm cái khác cho cô.”

Bởi vì đang sốt nên ăn vào cũng không có mùi vị gì, cộng thêm Vệ Đông mới vừa đi, tâm tình Thanh Ninh còn mãi dẫu dẫu, ăn qua loa vài miếng rồi bảo chị Ngô dọn đi, uống ly nước nóng nằm xuống. Sau đó bác sĩ đến khám và đo lại nhiệt độ cho cô thấy nhiệt độ đã bình thường.

“Chị Ngô, chị dọn dẹp một chút, chúng ta xuất viện.” Thanh Ninh không thích mùi thuốc bệnh viện, lại còn phải nằm cái giường này nên mặc kệ chị Ngô can ngăn nhất định thay quần áo đi ra ngoài. Ra tới cửa bệnh viện thì di động kêu lên, nghe tiếng chuông cũng biết là Mục Lương Hòa, có lẽ anh đã nghe chị Ngô báo cáo.

“Thủ trưởng, em ở nhà chờ anh, buổi tối về sớm chút ăn cơm nhé!”

Mục Lương Hòa nghe nói cô vợ nhỏ cứng đầu cứng cổ đòi xuất viện, đã lập một bụng hỏa khí định bụng sẽ giáo huấn cô một bài cái tội không biết nặng nhẹ. Ai nê mới nghe giọng mềm mại làm nũng thì hỏa khí tự dưng tiêu tan một mảy may cũng chẳng còn.

“Về nhà nghỉ ngơi thật tốt, anh sẽ về sớm.” Mục Lương Hòa đứng trong hành lang gọi điện thoại cố ý nhỏ giọng, nhưng vẫn bị chính ủy ở trong phòng nghe thấy lại bị chọc ghẹo một phen.

“Ừ, biết, em cúp trước.”

Thanh Ninh khom lưng chui vào trong xe, Trần Minh lái xe đưa họ về đại viện quân nhân, cuộc sống bên ngoài nhìn như yên tĩnh mà lại đang xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Buổi tối Mục Lương Hòa ở trên đường về nhận được điện thoại của Diêm Nhuận Hoa, trực tiếp quay đầu xe.

Về đến nhà đã 12 giờ đêm, sợ đánh thức Thanh Ninh nên anh rửa ráy ở phòng vệ sinh tầng dưới rồi mới đi lên. Trong phòng ngủ như cũ chừa cho anh một ngọn đèn, ánh đèn nhàn nhạt chiếu sáng nửa bên giường đệm, cô vợ nhỏ cuộn chặt cả người co thành một cục, chỉ lộ ra cái đầu làm như ngủ không được thoải mái, chân mày hơi nhíu. Anh muốn đưa tay vuốt lên, lạ thấy cô đột nhiên mở mắt, còn ngái ngủ nhìn anh, sau đó từ trong chăn đưa đôi tay ra vòng chặc cổ anh, bất mãn lắm lắm : “Sao bây giờ mới về?”

“Xin lỗi, lần sau sẽ không thế nữa.”

Mục Lương Hòa vén chăn lên nằm vào, vòng ôm lấy thân thể còn lạnh lẽo của cô vào lòng ủ ấm, đôi mắt ngái ngủ của cô khép lại cọ cọ trong lòng anh chốc lát đã lại ngủ say

Nhớ đến những lời Diêm Nhuận Hoa nói với anh hôm nay, Mục Lương Hòa càng ôm chặt người trong lòng hơn.

Vào lúc vụ án Mạnh Kiết Nhiên không hề tiến triển, cục cảnh sát nhận được một bức thư nặc danh, bên trong là một quyển sổ. Việc này đối với tình cảnh vụ án đang lâm vào bế tắc có sức ảnh hưởng vô cùng trọng đại. Vụ án có thể tiến triển bước tiếp theo hay không là hoàn toàn dựa vào người duy nhất có thể tiếp xúc thân cận với nghi phạm đang nằm trong ngực anh đây, trong lòng Mục Lương Hòa đấu tranh dữ dội song cuối cùng vẫn lựa chọn thỏa hiệp.

Đi làm lại sau thời gian nghỉ bệnh, Thanh Ninh nhớ ra phải nói gì với Từ Tông, ngày đó ở trong bữa tiệc cứ như vậy bị Mạnh Kiết Nhiên lôi đi, đã làm mất hết mặt mũi của sếp. Không khéo là buổi sáng trong thang máy lại gặp phải hắn, cô không vào thì có vẻ hẹp hòi quá, chỉ có thể mặt dày theo vào đồng thời giải thích chuyện đêm hôm đó.

“Không sao, không cần cảm thấy có lỗi.” Từ Tông nâng mắt kính, dưới gọng kính ánh mắt nhu hòa rơi vào người con gái bên cạnh, một tay xách cặp công văn, một tay phủ áo khoác.

“Nếu đã cảm thấy có lỗi như vậy thì mời tôi một bữa cơm là được rồi.” Thanh Ninh thở phào nhẹ nhõm, nghe hắn nói như vậy, trái tim giống như trống giội muốn nhảy lên tận cổ họng.

“Được, sếp chọn thời gian đi.”

“Vậy tối nay đi.”

“OK.”

Từ Tông hình như rất vui vẻ ra khỏi thang máy, cô không nói chỉ nhìn mũi chân mình. Buổi tối cùng đại Boss ăn cơm, lúc về chắc Mục Lương Hòa cũng đã từ doanh trại trở về.

Buổi tối Từ Tông đưa cô đến địa điểm là một nhà hàng truyền thống thức ăn khá ngon, nơi này Mạnh Kiết Nhiên đã từng mang cô tới, ngay cả phòng ăn cũng là căn lần trước đi cùng với Mạnh Kiết Nhiên, nhân viên phục vụ hình như vẫn còn ấn tượng tươi cười với cô.

“Tối nay tôi mời khách, Từ tổng xin đừng khách sáo.”

“Trực tiếp gọi tôi Từ Tông đi, tôi cũng sẽ gọi tên cô.”

Từ Tông cầm thực đơn kê vài món ăn, Thanh Ninh cũng lật xem nhưng cảm thấy không muốn ăn cái nào, nghĩ chắc là do mới hết bệnh nên gọi hai món ăn nhẹ và đồ uống.

“Khí sắc cô không tốt lắm, thân thể còn chưa khỏe ư.”

“Người ta nói bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ quả không sai, bây giờ còn trẻ tuổi, chờ sau này lớn tuổi, thân thể không biết còn thành cái dạng gì nữa.”

“Đó cũng là chuyện sau này, Thanh Ninh, tối nay tôi có chuyện này muốn nói.” Từ Tông chột nghiêm túc, nụ cười trên mặt cũng thu lại hết, vẻ mặt căng thẳng, tay để trên bàn nắm chặt. Thanh Ninh cũng khấn trương theo, lỗ tai dựng lên, người nghiêng về phía trước làm tư thế chuẩn bị nghe. Chỉ thấy hắn vỗ tay một cái, cửa phòng mở ra, người phục vụ đẩy xe đi vào, phía trên để rượu đồ cùng hoa tươi, Thanh Ninh hơi thất thần chốc lát, rất mau phục hồi tinh thần lại, muốn xem xem hắn rốt cuộc muốn làm gì.

Người phục vụ đã đi vào, đem rượu đồ cùng hoa tươi để lên bàn, dưới ánh đèn sáng chói, mấy giọt nước trên hoa phản chiếu ánh sáng lấp lánh ánh vào trong mắt cô, ngón tay thon dài của Từ Tông cầm hoa tươi trên bàn lên, môi mỏng mấp máy.

“Thật xin lỗi, Từ Tông, tôi đã kết hôn rồi.”

Hắn rốt cuộc là đang diễn cái gì, Từ Tông mặt không đổi sắc nói “Tôi hiểu, nhưng có mấy lời để ở trong lòng đã lâu không buông được, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.”

Thanh Ninh nhớ Mạnh Kiết Nhiên từng nói Từ Tông không phải đơn giản như nhìn bề ngoài, hiện tại cô tin rồi, có chút hối hận là mình sao lại có thể cùng hắn ăn cơm tối, thật đúng là tự làm khổ: “Từ Tông, rất xin lỗi, hoa rất đẹp, nhưng mà tôi lại không thể nhận, thật xin lỗi, tôi đi trước.”

Cô bây giờ coi như là lâm trận bỏ chạy ư, dù sao đi cũng đã đi rồi, cũng không quản được nhiều như vậy. Bữa cơm này cô ăn không vô nữa, một đường chạy ra khỏi hành lang thuận lợi vào thang máy rồi đi. Sau khi Thanh Ninh đi, Từ Tông ném hoa tươi trong tay, nhìn người đàn ông ngồi đối diện, gỡ kính xuống để một bên.

“Động tác của cậu đúng là mau lẹ.”

“Như nhau cả thôi, có điều hành vi của cậu đã vượt ngoài khả năng chịu đựng của tôi rồi đấy.”

“Vậy cậu muốn thế nào?”

“Tôi đã cảnh cáo cậu không được trêu chọc cô ấy.” Người đàn ông vỗ một cái lên bàn.

“Ha ha, tôi chính là muốn nhìn xem người con gái có thể làm cậu điên đảo thần hồn rốt cuộc là như thế nào, muốn biết sau khi tôi thổ lộ thì biểu hiện của cô ấy ra sao. Lúc đó, biểu tình của cô ấy quả nhiên đủ đặc sắc, còn đặc sắc hơn so với trong tưởng tượng của cậu nhiều, thật động lòng người.” Từ Tông những lời này còn chưa nói hết, người đàn ông đối diện đã một quyền đánh tới, cắt đứt lời kể tiếp của hắn.

Từ Tông giơ tay lên lau khóe miệng tràn ra tơ máu, cười cười, nghiêng đầu nhìn người đàn ông giận dữ, ném khăn tay chậm rãi đứng lên, hai người đàn ông này chiều cao không sai biệt lắm, từ phía sau lưng nhìn qua thân hình cũng không khác nhau là bao.

” Mạnh Kiệt Nhiên, cậu rốt cuộc lo lắng cái gì, là sợ cô ấy tiếp nhận tôi, hay là sợ cô ấy cự tuyệt tôi, để tôi đoán... cậu nhất định là sợ cô ấy cự tuyệt tôi, bởi vì như vậy thì một cơ hội cậu cũng không có, tôi nói đúng không? Cậu ngàn tính vạn tính, đoán chắc tất cả, chính là tính không được lòng người, bây giờ hối hận rồi.” Từ Tông cũng không đợi hắn trả lời, giơ tay ném hoa tươi trên bàn xuống, một cước đạp lên, cánh hoa nát bấy, ly rượu đỏ cao cổ cũng chảy đầy bàn, niêm đỏ khăn trải bàn màu sáng, Mạnh Kiệt Nhiên không nhúc nhích nhìn hắn phá hủy tất cả.

Mục Lương Hòa về sớm, cứ nghĩ là cô buổi tối mời khách ăn cơm phải khuya mới về, kết quả vào đến nhà đã thấy cô vợ nhỏ mặc quần áo ở nhà thư thả ngồi xem tivi, nhìn thấy anh lập tức vọt từ sofa đứng lên, riu rít vẫy tay ngoác anh.

Chỉ liếc mắt một cái, tim của anh liền mềm một nửa, cởi áo khoác đi tới mặc cho cô vợ nhỏ dính cứng lấy. Tạ Thanh Ninh hai chân vòng bên hông anh, bởi vì không có chị Ngô ở đây cô mới dám to gan như vậy.

“Thủ trưởng hôm nay trở về sớm, thủ trưởng phu nhân quyết định thưởng cho anh.”

“A, thưởng cái gì.” Đôi tay Mục Lương Hòa nâng lấy mông cô, không để cho cô trượt xuống.

“Vác nặng việt dã.”

“Khẩu vị nặng như vậy.”

48. Chương 48

Mục Lương Hòa ngoài miệng thì nói vậy nhưng kích động đem người ôm ngang lấy mang lên lầu, thô lỗ đập cửa rồi đặt cô xuống giường. Trên người anh chỉ mặc áo sơ mi, cúi xuống nền làm động tác hít đất, sau đó anh cũng cởi phẳng áo sơ mi, chỉ còn áo ba lỗ bên trong lộ ra bắp tay, cánh tay trắng kiện phập phồng, gân xanh trên cánh tay tràn đầy sức lực, trông rất man. Cô thích nằm trên giường nhìn anh tập chống đẩy - hít đất, trên người tỏa ra nồng đậm hơi thở phái nam, thủ trưởng nhà cô chính là một người tuần kiện.

“Không lên à.”

Mục Lương Hòa hai tay chống lên hỏi cô, chớp mắt cô từ trên giường bò dậy, dép cũng không xỏ mà trực tiếp giẫm lên sàn nhà, đặt mông ngồi ở trên người anh. Mục Lương Hòa mặc dù trên thân có một người ngồi nhưng tốc độ chống đẩy không giảm. Thanh Ninh từ ngồi, cuối cùng biến thành nằm ở trên người anh, dán vào sau lưng anh, có ý quấy rối, ở bên tai anh hà hơi, đưa tay gỡ cổ. Mục Lương Hòa sợ nhột, cuối cùng hít vào một hơi, tay không chống nổi cả hai người đều nằm bẹp xuống nền nhà. Thanh Ninh cười ha ha, không hề lo lắng vì phía trước đã có Mục Lương Hòa làm đệm lót.

“Thủ trưởng, không làm nữa à.”

Cô ngồi dậy, lôi kéo áo anh, tay nhỏ bé trắng nõn luồn vào trong, dùng lời của Mục Lương Hòa nói thì là đang móc trứng chim trong tổ đấy.

“Tạ Thanh Ninh, một ngày không đánh đánh em thì em muốn nhảy lên đầu đỡ ngói hả.” Phía dưới Mục Lương Hòa cắn răng nghiêng lợi, nghiêng người một cái khiến cô không phòng bị té xuống đất, anh lập tức nhào tới đè cô phía dưới, hai tay chống ở bên vai cô, mặt dần tới gần, Thanh Ninh cho là anh muốn bắt đầu làm chuyện cấm trẻ nhỏ gì đó, ai biết anh lại tiếp tục hít đất.

Chỉ là mỗi một lần ép xuống thì môi cũng in ở môi cô, còn cố ý vê qua lại, hoặc là dùng đầu lưỡi câu hạ xuống, đây rõ ràng là trêu chọc cô.

“Thủ trưởng, chúng ta chơi trò chơi có được không?”

“Cảnh sát bắt kẻ trộm?” Anh giả vờ cười.

“Dĩ nhiên không phải, em sẽ đọc một dãy số, mỗi lần anh áp xuống nếu đuôi số là số lẻ thì anh phải hôn em một cái, không được hôn sai.”

Cô vợ nhỏ nằm dưới mắt sáng lấp lánh, lúc nói ra quy tắc trò chơi giống y như con meo ăn vụng, Mục Lương Hòa ở khoảng cách gần chăm chú nhìn cô, trong lòng cười lên, nói thế nào cũng là anh có lợi a.

“Được, em đọc đi.”

Khóe miệng Thanh Ninh khẽ cong: “22.”

Mục Lương Hòa ép xuống đôi môi cách cô 1cm thì chịu đựng, sau đó chống lên, cô nằm ở phía dưới dương dương đắc ý, hướng anh nháy mắt, bộ dáng hết sức hoan hỉ.

“32”

Lần này Mục Lương Hòa áp xuống đôi môi như cũ cách môi cô 1cm, hô hấp phả trên mặt cô, cái mặt nghiêm chỉnh từ từ mở ra nụ cười “Thanh Ninh, em cứ thử thêm một lần số chẵn nữa xem.”

“59.” Bị uy hiếp Tạ Thanh Ninh lập tức nghe lời đếm một số lẻ, Mục Lương Hòa được như nguyện áp xuống hôn, đầu lưỡi cường thế cạy ra môi lưỡi chui vào, bao bọc đầu lưỡi cô tỉ mỉ cuốn lấy, lại lấy đầu lưỡi chà sát liếm môi cô hai lần nữa mới thỏa mãn rời khỏi, chống lên thân thể.

Một màn hôn nóng bỏng làm cho phiền môi cô càng thêm đỏ thắm, như có nước nhỏ ra ở dưới ánh đèn long lanh bóng loáng. Mục Lương Hòa đang còn muốn hôn thêm, hảo hảo mà giầy xéo một phen, cổ tình mấy lần đếm kế tiếp đều là số chẵn, thân thể hơi buồn bực, ngay cả sắc mặt cũng không tốt theo, nụ cười trên khóe miệng từ từ biến mất, mỗi một lần ép xuống đôi môi áp lại, cái mũi ngửi ngửi mùi vị trên người cô, không phải mùi sữa tắm.

“Thủ trưởng, anh phạm quy.” Thanh Ninh đưa tay che lồng ngực của mình không cho anh ngửi. Mục Lương Hòa tiếp tục chống lên, cũng không áp môi tới nữa mà duy trì khoảng cách độ 20cm với khuôn mặt cô. Hai tay Thanh Ninh từ chỗ chống trên ngực anh chuyển thành vòng qua cổ, hai chân cũng vòng quanh hông, cả người treo lủng lẳng vào anh. Trên người bị treo vật nặng như vậy, Mục Lương Hòa đã sớm khởi phát tâm tư này nọ, hai tay chống dậy đem cả người cô theo ngã lên giường.

“Thủ trưởng, tối nay rèn luyện nhanh như vậy đã kết thúc sao?” Cô treo ngược trên người anh cố ý hỏi như thế, chân vòng bên hông cố ý ma sát xuống, Mục Lương Hòa dĩ nhiên biết ý của cô vợ nhỏ, rõ ràng là đang cười hân.

“Thanh Ninh, chúng ta đổi loại phương thức rèn luyện mà em thích.” Lời anh vừa ra khỏi miệng, mặt cô liền đỏ hơn phần nữa, tuyệt không cảm trêu chọc.

“Thủ trưởng, anh lại đang giở trò lưu manh, không có tổ chức không có kỷ luật.”

Những lời này là anh dùng để dạy dỗ cô, giờ cô vợ nhỏ dùng phản lại anh. Mục Lương Hòa cầm lấy tay cô, để cho cả người cô nằm ở trên người anh, gò má dán chặt ngực anh, dưới lỗ tai là trái tim anh, lắng nghe

tiếng tim hữu lực nhảy trong lồng ngực cảm giác cùng chung nhịp đập với trái tim mình, là một loại cảm giác kết hợp thật chặt chẽ.

Tóc cô tán loạn trên ngực anh, Mục Lương Hòa đưa tay xuyên vào mái tóc cô cuốn lấy, sau đó buông ra, rồi lại cuốn, lặp đi lặp lại không biết mệt.

“Thủ trưởng, chúng mình sinh con nhé.”

Tạ Thanh Ninh nhớ tới lần trước mẹ chồng Lương Nhu Hoa nói, tuổi tác Mục Lương Hòa cũng không cò nhỏ. Bọn họ hiện tại quả thật nên sinh con, một đứa bé trong thân thể chảy dòng máu của hai người, có lẽ là con trai, cũng có thể là con gái, đều là con của họ, đều là kết tinh tình yêu của họ. Chờ con sinh ra rồi, cô sẽ nắm tay con tập đi, sẽ dạy con nói, sẽ chỉ cho con nhận biết thế giới này.

“Được, chờ thân thể em điều dưỡng tốt lên chúng ta sẽ sinh con.” Mục Lương Hòa ôm cô chặt hơn, hận không thể đem người con gái này hòa tan trong thân thể mình, cúi đầu hôn lên tóc cô, sau đó là cái trán, mắt, mũi, miệng, từng tắc dờ xuống. Đêm, tĩnh mịch, ngoài phòng vài ánh sao nhấp nháy như đang nhẹ nhàng hát ca.

Buổi sáng Thanh Ninh đi làm như thường lệ, Mục Lương Hòa hôm nay được nghỉ, Trần Minh lái xe đưa cô đến công ty. May mắn là không gặp Từ Tông, cảnh tượng lúng túng tối hôm qua vẫn còn vắn vít trong đầu khiến cô có suy nghĩ kích động muốn thôi việc.

Trong thư phòng Mục Lương Hòa mới vừa mở bản đồ quân sự ra, chị Ngô đã mang theo di động của anh đi vào. Ở nhà anh không bao giờ giữ di động bên mình mà hay để dưới nhà, nhìn màn hình là một chuỗi số xa lạ.

Cau mày mở ra.

Đây là lần đầu tiên Mục Lương Hòa cùng hân chính thức gặp mặt, mấy lần trước đều là vội vã lướt qua. Hai người đàn ông bề ngoài ưu tú giống nhau ngồi trong một gian riêng của quán café, trước mặt ly café lượn lờ khói trắng bốc lên, Mục Lương Hòa liếc nhìn nhưng không uống... Có lẽ là do sự miễn tiện của một quân nhân khiến anh không thể không đề phòng trước mặt Mạnh Kiết Nhiên.

“Mục Lương Hòa, xuất thân quân nhân thế gia, năm nay 33 tuổi, ba năm trước cùng Tạ Thanh Ninh kết hôn, từng hai lần đạt được huân chương quân công hạng nhất, năm lần huân chương quân công hạng nhì, vô số lần huân chương quân công hạng ba, một đối thủ cạnh tranh như vậy thật là có ý nghĩa.” Mạnh Kiết Nhiên ngửa người ra sau, cả thân thể vừa lỏng vơi lấp ở trong ghế sofa, nhìn vô cùng kiêu ngạo, trong tay vờn vờ một cái khuy tay áo.

Trái lại Mục Lương Hòa ngồi thẳng tắp, đôi tay đoan đoan chính chính đặt trên bàn, mười ngón tay bắt chéo, mắt nhìn thẳng vào mắt người đàn ông đối diện.

“Tôi nên cảm ơn anh đã tiêu tốn nhiều thời gian vì tôi như vậy, dù sao thì đối với một thương nhân mà nói, thời gian là vàng bạc.” Thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, đây chính là người đàn ông mà Tạ Thanh Ninh coi trọng, đúng là có chút bản lĩnh, chẳng thể thì sao mà mới trẻ tuổi như vậy đã đạt được quân hàm Thiếu tướng.

“Không cần, dù sao biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

“Trực tiếp nói vào chuyện chính đi, tôi cũng không cho rằng những lời mới rồi của anh là làm màu.” Mười ngón tay bắt chéo trên bàn của Mục Lương Hòa lúc này đã buông xuống đặt tại trên đầu gối, môi mỏng mím lại, ánh mắt sắc bén nhìn quanh căn phòng.

Bên trong gian phòng mọi thứ đều không lọt qua ánh mắt anh, mặc dù bên trong không giấu được người, nhưng không có nghĩa bên ngoài sẽ không có người, tay anh chụp vào bên hông, ngón trở nhẹ nhàng vạch lên.

“Chia tay cô ấy, tôi thấy cô gái tên Hạ Gia Đình kia không tệ, anh còn có thể có một đứa con đáng yêu đã biết nói biết chạy nhảy nữa.”

Mạnh Kiết Nhiên muốn điều tra một người, đương nhiên là ngay cả người bên cạnh cũng phải điều tra, đừng mong một ai thoát đi. Chỉ là ngoài ý muốn để hân phát hiện, thì ra Hạ Gia Đình cùng Mục Lương Hòa đã

từng có hôn ước, sau này không biết là nguyên nhân gì mà hai nhà âm thầm từ hôn, chuyện này trừ hai bên gia đình ra, người ngoài hình như đều không biết, Tạ Thanh Ninh chắc chắn cũng không biết.

“Mạnh tiên sinh thật biết nói đùa, chẳng qua đúng là tôi sắp làm cha, chúng tôi đang lên kế hoạch sinh con.” Liều thuốc mạnh này phát huy hiệu quả ngay lập tức, tay bưng ly café của Mạnh Kiết Nhiên nghiêng một cái, chất lỏng màu nâu từ trong ly chảy xuống, rơi vào trên bàn thủy tinh và mặt thảm màu trắng, Mục Lương Hòa thừa nhận mình trong khoảnh khắc đó cảm thấy cực kì vui sướng.

Cuộc chiến giữa hai người đàn ông, Mạnh Kiết Nhiên vừa mới bắt đầu đã thua, cho nên đi đến tình cảnh càng về sau này đã thành chấp niệm, cũng là ma niệm.

.....

“Hôm nay sao lại đến đón em, có phải có chuyện?”

Tạ Thanh Ninh một đường từ trong cao ốc chạy ra, khom lưng ngồi vào trong xe. Hôm nay Mục đại thủ trưởng thay đổi thân quân phục thường ngày thành áo khoác vàng nhạt và quần màu xám tro, anh hạ cửa sổ xe xuống khoát tay với cô. Lúc Từ Tông theo sau lưng cô ra ngoài, chỉ nhìn thấy chiếc xe màu đen đang hòa vào trong dòng xe cộ.

“Thắt dây an toàn vào.” Mục Lương Hòa đánh tay lái liếc cô nói.

“Ừm, biết rồi, nhưng mà hôm nay rốt cuộc là ngọn gió nào xui khiến anh tới vậy, thủ trưởng, em rất vui.”

“Từ giờ anh sẽ ở cạnh em nhiều hơn.” Mục Lương Hòa nghĩ lại hai người lúc ở chung đa phần đều ở nhà, hầu như không ra ngoài bao giờ chứ đừng nói đi du lịch. Ngay cả đi dạo phố cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, duy nhất lần trước đi dạo phố còn chọc cô tức giận, không khỏi bị cảm giác vô lực thất bại xâm nhập.

“Thủ trưởng, anh là thuộc về quốc gia, đạo lý này em sớm hiểu được.” Lúc nói ra câu này, trong lòng cô nói không cô đơn là giả, còn có chút chua xót lan tràn toàn thân, có người phụ nữ nào không mong có chồng bên cạnh mà không phải chỉ cần một mệnh lệnh của quốc gia thì chồng mình liền hăng hái ra trận, không rõ sống chết.

“Thanh Ninh, thật xin lỗi, anh đã khiến em chịu khổ, em là quân tử, anh tin tưởng em có thể làm tốt vai trò này.”

Thanh Ninh đẩy cái tay đang vươn tới nắm lấy tay cô, làm bộ chưa ngoa mở miệng: “Đừng có mà tăng bốc em, ngộ nhỡ chụp xuống dè chết em thì làm thế nào.”

Không khí vừa trùng xuống vì lời này của cô mà vui lên, Mục Lương Hòa thấp giọng cười, đưa tay cởi bớt hai nút cổ áo, trong xe điều hòa ấm áp, dù chỉ mặc một cái áo len cũng không lạnh.

“Yên tâm, đời này có thể dè chết em chỉ có thể là anh thôi.”

Những lời này còn có nghĩa khác, dè chết cô chỉ có thể là anh, dè chết cô chỉ có thể là anh, dè chết, dè chết, mặt cô lập tức đỏ lên, loại cảm giác đó chậm rãi từ lòng bàn chân dâng lên. Nghĩ tới hai người từng đêm cùng nhau, anh dịu dàng, anh thô lỗ, trong thân thể như một ngọn đuốc càng ngày cháy càng đượm, khiến cô miệng đắng lưỡi khô. Đây là thế nào, len lén liếc anh vẫn đang nghiêm túc lái xe, thật may là không có chú ý tới cô bên này.

Mục Lương Hòa nhìn trong kính chiếu hậu cô vợ nhỏ đang bưng khuôn mặt đỏ rực cũng biết là cô hiểu sai ý mình rồi, loại cảm giác này đúng là rất tốt, vừa lái xe vừa nghĩ tới buổi tối nên dùng tư thế nào.

49. Chương 49

Hai người ăn tối tại một nhà hàng lẩu nổi tiếng, chọn một cái lẩu uyên ương và một cái lẩu thập cẩm cho Mục Lương Hòa. Anh không kén ăn mà cô thì cũng không kiêng kị gì, lúc chọn đồ ăn đa phần đều kêu thịt, Mục Lương Hòa liếc nhìn trên thực đơn cô vợ nhỏ chọn toàn là thịt thì mới kêu thêm vài món rau.

“Anh muốn uống gì?”

“Giống em đi.”

Lại gọi thêm hai lon nước ngọt.

“Ôi nhiều quá, thủ trưởng anh phải ăn cho hết nha.” Lúc kêu chưa thấy gì, đợi người ta mang đồ ra mới biết là kêu quá nhiều, những hơn hai mươi đĩa. Mục Lương Hòa nhìn cái khay, chân mày nháy lên một cái, đây là muốn biến anh thành heo mà!

Từ quán lẩu đi ra đã gần 10 giờ, mới vừa lên xe thì điện thoại Mục Lương Hòa vang lên, Thanh Ninh vừa thắt dây an toàn, anh nhìn thấy tên trên màn hình liền mở cửa xe bước xuống.

Là điện thoại của Diêm Nhuận Hoa gọi tới, Thanh Ninh ngẩng nhìn đáng nghe điện thoại của anh cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho là chuyện trong bộ đội thôi.

Mục Lương Hòa nghe điện thoại xong cũng không nói gì mà chuyên tâm lái xe về đại viện.

Sau khi trở về, Thanh Ninh đi tắm, Mục Lương Hòa vào thư phòng. Thư phòng đã được Thanh Ninh trang trí lại, hết sức ấm áp, trên ghế để một chiếc gối ôm in hình hoạt hình rất đáng yêu, dựa vào vô cùng thoải mái. Nhưng tối nay Mục Lương Hòa không có tâm tình này, bởi vì một cuộc điện thoại đã khiến cho người luôn luôn bình tĩnh như anh cũng bắt đầu dễ nổi nóng, nếu không cũng sẽ không đứng ở chỗ này như một đứa trẻ bơ vơ không biết làm thế nào, vô cùng hoảng sợ.

Trước khi ngủ Thanh Ninh xem đồng hồ trên di động, đã gần 12 giờ mà anh vẫn còn ở trong thư phòng, cô tắt điện thoại, đắp kín chăn rồi ngủ.

Sáng hôm sau Diêm Nhuận Hoa đến, hầu như lần nào anh ta đến sớm đều có chuyện, lần này cũng không ngoại lệ, cho nên Thanh Ninh sáng sớm xuống lầu nhìn thấy người đang ngồi trong phòng khách, trực giác cho biết sắp có chuyện gì xảy ra.

Mạnh Kiết Nhiên đã lâu không gặp được Thanh Ninh, cộng thêm gần đây có vài việc xảy ra khiến hần không thể không hoài nghi đã bị theo dõi, đúng là vấn đề đau đầu.

“Tin tức truyền đến mấy ngày trước có chính xác không?”

“Đáng tin.”

“Nhưng tại sao chuyện lần này lại bị lộ, Vệ Đông, cậu làm việc từ trước đến giờ tôi đều yên tâm.” Lúc Mạnh Kiết Nhiên biết Vệ Đông, mọi người đều rất nghèo túng, giúp đỡ hỗ trợ nhau cho đến tận hôm nay hần không có lý do hoài nghi Vệ Đông.

“Lần sau tôi sẽ chú ý.”

“Ừ, cậu ra ngoài đi.”

Vệ Đông đóng cửa lại đi sang phòng thư kí, Mạnh Kiết Nhiên mở máy, đây là di động dùng riêng vì người kia, trong đó một cuộc điện thoại cũng không có, cũng không có tin nhắn, hần tự cười trào phúng, chẳng lẽ còn trông cậy nhà đầu kia chủ động gọi cho hần ư?

“Đừng vội, chúng ta đã lâu không gặp mặt rồi. Cũng không nhớ anh sao? Ha ha, em càng như vậy, càng kích thích ham muốn chinh phục của đàn ông. Chúng ta buổi tối cùng nhau ăn cơm.”

Tạ Thanh Ninh hung tợn cúp điện thoại, bữa ăn tối nay cô không thể không đi, không những phải đi mà còn phải chuẩn bị nguy cơ bất ngờ có thể xảy ra.

Còn chưa hết giờ làm xe của Mạnh Kiết Nhiên đã chờ dưới lầu. Thanh Ninh bỗng cực kỳ mong đợi thời gian ngừng lại vào giờ khắc này, đừng tiếp tục trôi đi, chỉ tiếc là không thể. Rất nhanh đã hết giờ làm, Thanh Ninh cố ý lè mề thu dọn, lúc đi ngang qua phòng quản lý Từ Tông cũng đang mở cửa đi ra, cô gật đầu một cái, bước đi nhanh hơn.

Xe của Mạnh Kiết Nhiên đã đỗ ở cửa tòa nhà công ty, người đến người đi, không ít người quay lại nhìn chiếc xe sang trọng, Thanh Ninh ra đến nhìn xung quanh thấy không có đồng nghiệp nhanh chóng mở cửa chui vào trong xe.

“Lái xe đi.”

Mạnh Kiết Nhiên phân phó tài xế xong đưa tay muốn cầm tay cô, bị cô né tránh, mang theo vài phần phòng bị dựa vào cửa xe. Thấy cô như vậy, hẳn có chút không thoải mái nơi lồng cà vạt, lại nghĩ đến những lời Mục Lương Hòa nói lần trước thì càng không thoải mái.

Cửa xe hạ xuống, gió đêm thổi vào đã làm đầu óc dịu xuống.

Thanh Ninh dựa vào cửa xe bên cạnh, cùng hắn giữ một khoảng cách, trong xe có mùi nước hoa nam nhàn nhạt, cô ngồi cảm thấy khó chịu, cũng hạ kính xe xuống.

“Tắt radio đi.”

Tài xế nghe vậy liền tắt radio, trong xe đột nhiên an tĩnh, cửa kính cũng đã kéo cả lên ngăn hết mọi âm thanh ồn ào của thành phố. Mạnh Kiết Nhiên thu hết biểu tình khó chịu của Thanh Ninh trong đáy mắt, nhỏ giọng cười lên: “Thanh Ninh, chớ khấn trương, anh làm sao có thể làm gì em đây, ngay cả một cọng tóc của em anh cũng không nỡ đụng, chỉ là muốn trò chuyện vài câu thôi.”

Cô gật đầu: “Muốn nói gì cứ nói đi, tôi nghe.”

“Buổi tối muốn ăn gì, anh xuống bếp làm cho em.” Không phải chỉ có phụ nữ là hay thay đổi, đàn ông cũng vậy, Mạnh Kiết Nhiên nhắc tới bữa tối tâm tình lại tốt lên, bị cô vội vàng cắt đứt.

“Bây giờ đến nhà anh?”

Hắn giống như buông lỏng cười cười: “Ừm, không cần kinh ngạc như vậy, em đã về lâu như vậy rồi mà cũng chưa tới nhà anh, hôm nay đúng dịp đến chơi một chút.”

” Mạnh Kiết Nhiên, chúng ta có thể đi ăn cái khác.” Cô cố gắng thuyết phục hắn đi chỗ khác.

Giọng hắn chợt trầm xuống: “Thanh Ninh, đừng phá hư không khí bữa tối.”

Chuyện Mạnh Kiết Nhiên đã quyết định, ai cũng không thay đổi được, hắn cũng không cho phép thay đổi, xe dừng ở dưới lầu chung cư, hắn kéo cô xuống xe.

Căn hộ của Mạnh Kiết Nhiên nằm trong chung cư hạng sang trung tâm thành phố, hoàn cảnh chung quanh rất tiện nghi, vệ sĩ của hắn cũng không cần theo lên lầu, hắn mở cửa lối kéo cô vào nhà.

Cửa trước hắn đổi giày rồi lại lấy từ trên kệ một đôi dép nữ đưa cho cô, Thanh Ninh ngần ra mấy giây mới nhận lấy.

“Thích không, mua theo ý thích của em đây.” Mạnh Kiết Nhiên nói câu này thân thể đồng thời cúi xuống ép cô giữa cửa và lồng ngực hắn. Chuyện cô dự đoán đã xảy ra nhưng may là hắn chỉ sờ tóc cô rồi cười đi vào trong. Trong nháy mắt Thanh Ninh có loại ý muốn mãnh liệt muốn né tránh ra nhưng cuối cùng vẫn theo chân hắn vào bên trong.

Vào phòng khách sau mới phát hiện này nhà trọ cũng không nhỏ, đoán chừng 200 bình chừng, toàn thân phong cách là chếch nam tính hóa hắc bạch kinh điển sắc, Mạnh Kiết Nhiên đứng ở trước sofa cởi xuống áo khoác cuộn lên tay áo vào phòng bếp, một hồi cầm thức uống ra ngoài.

“Thanh Ninh, đừng khách sáo, anh đi nấu cơm, rất nhanh sẽ xong, em tùy ý xem đi.”

Một Mạnh Kiết Nhiên Như mang tạp dề hết sức ôn hòa, nét mặt sắc bén cũng bị ánh sáng ngọn đèn vàng làm dịu đi khá nhiều, không có chút cảm giác nguy hiểm nào, thế mà lại là cùng một người, một tội phạm không chịu sự câu thúc của pháp luật.

“Ừ, anh đi đi.”

Mạnh Kiết Nhiên vào phòng bếp trước tiên lấy đồ ăn vặt trong ngăn kéo tủ bếp đem ra bàn trà, Thanh Ninh xem nhãn hiệu đa số đều là thứ cô thích, còn cả đôi dép dưới chân nữa.

Nhìn quanh thiết kế căn bếp, Thanh Ninh lơ mơ hiểu được mục đích Mạnh Kiết Nhiên đưa cô về nhà. Ngày còn bên nhau họ đã từng bàn chuyện tương lai, phòng không nên quá lớn, đủ ở là tốt rồi, lấp đặt thiết bị không nên quá tốt, đủ ấm áp thoải mái là được rồi, tiền cũng không cần quá nhiều, đủ là tốt rồi.

Hiện tại hắn đã đạt được những thứ này, chỉ là bọn họ đã không thể quay lại quá khứ, có một số việc đã qua chính là đã qua. Thanh Ninh đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất, phóng tầm mắt vào quang cảnh ban đêm của thành phố C, ánh đèn sáng chói, vô cùng xinh đẹp.

Sau khi vào toilet trở ra vừa hay nhìn thấy phòng đối diện mở cửa, đi vào mới phát hiện là thư phòng của hắn, liếc nhìn lại phòng bếp.

Trở ra lại bên ngoài rồi mà tay Tạ Thanh Ninh vẫn còn run, chân như vô lực, lại đi vào toilet, khoát nước lên rửa mặt. Xem ra cô đúng là không thích hợp làm những việc này, nắm thật chặt túi, vừa đứng gặp phải Mạnh Kiết Nhiên.

“Em xem tivi một lát đi, cơm sắp xong rồi.”

“Ừ, cần giúp một tay không?”

“Không cần, anh làm được.”

Tivi mở lên, Thanh Ninh nhấp nhón nhìn hình ảnh, là một bộ phim kịch tính cầu huyết, đoạn quảng cáo nhằm chán, cô cầm lấy điều khiển nâng cao âm lượng, chỉ có như vậy mới có thể che giấu tâm tình khẩn trương của cô.

Mạnh Kiết Nhiên làm bữa ăn kiểu tây, nói là bữa tối dưới nến tuyệt không quá, trong phòng ánh đèn bị tắt hết, trên bàn châm mấy cây nến, căn phòng từ từ sáng lên, ánh sáng mờ mờ kéo dài bóng hai người hắt lên tường.

“Cạn chén!”

Hai cái ly dài chạm nhau trên không trung, thủy tinh phát ra âm thanh trong trẻo, kéo về lý trí của cô. Tối nay Mạnh Kiết Nhiên rất vui, chuyện hắn mong đợi thật lâu đã hoàn thành, căn phòng này là hắn đặc biệt thiết kế vì cô, đây là hứa hẹn cũng là chấp niệm của mình, khi đã ngấm càng sâu thì giống như thuốc phiện vậy, cai không được.

“Thanh Ninh, cảm ơn em.”

“Cảm ơn cái gì, chúng ta cũng không ai nợ ai, à thịt bò bít tết ăn thật ngon.”

Mạnh Kiết Nhiên vừa ăn bít tết, nhấp chút rượu đỏ, vừa nhìn ngắm người con gái trong lòng. Để tạo không khí, hắn đã bật nhạc, khúc dương cầm chậm rãi du dương tan hòa trong không gian, hắn hắng giọng nói: “Anh ta tốt như vậy ư?”

“Ừ, tối thiểu đối với tôi rất tốt, là một quân nhân chuyên nghiệp thời gian không nhiều lắm, nhưng chỉ cần có thời gian thì anh ấy đều dành cho tôi. Cái này cũng không là gì cả, anh ấy sẽ tự mình ăn bánh bao nguội ngắt mà để lại cơm nóng cho tôi, sẽ quát ầm lên bảo rằng nơi này nguy hiểm. Mạnh Kiết Nhiên, có thể anh cảm thấy những thứ này chẳng là gì cả, nhưng anh nên biết phụ nữ rất cảm tính, tôi cũng không ngoại lệ.”

“Đừng nói ahhh... Đừng nói nữa.” Mạnh Kiết Nhiên đầu đau muốn nứt ra, không nhẹ không nặng thả cái ly đang cầm xuống.

“Không, anh không biết anh ấy đối với tôi tốt bao nhiêu, tốt đến mức tôi cam tâm tình nguyện vì anh ấy mà sinh con, Mạnh Kiết Nhiên, xin hãy buông tay đi.”

Cái ly ta nát dưới đất, Mạnh Kiết Nhiên bỗng đứng dậy, cũng làm đổ chai rượu “Thanh Ninh, anh đưa em về.”

50. Chương 50

Mục Lương Hòa đứng bên cửa sổ thư phòng, mà cái cửa sổ này không nằm hướng cửa nên anh không biết Thanh Ninh đã về. Tạ Thanh Ninh rón rén lên lầu, khe khẽ đẩy cửa, từ phía sau khom lưng đi qua bất thành linh ôm chầm lấy anh làm Mục Lương Hòa giật mình.

“Nói, anh đang nghĩ gì, bị em bắt gặp rồi, kinh ngạc như vậy sao?”

Nàng có lúc cố tình gây sự, biện pháp Mục Lương Hòa trị cô còn ác hơn, nhưng hôm nay anh cũng không muốn dùng cách này, đưa tay ôm cô vợ nhỏ vào trong ngực, cầm gác lên đỉnh đầu cô, không tính là nghiêm túc hỏi: “Hôm nay hai người làm gì?”

Nàng làm bộ thoải mái cười cười: “A, cùng nhau ăn cơm.”

” Ở đâu?”

Thanh Ninh suy nghĩ một chút, đoán chừng Diêm Nhuận Hoa bên kia cũng đã biết, cũng không cần thiết giấu giếm: “Nhà hân.”

Không ghen tỵ là giả, người con gái trước mặt rõ ràng là vợ mình, không ăn cơm với mình mà lại phải cùng ăn cơm với kẻ có tâm địa đen tối với cô, không thể phủ nhận, anh càng ngày càng hối hận với quyết định ban đầu. Có lẽ lúc đầu nên ngăn cô, phá án là chuyện của cảnh sát, không nên kéo cô vào cuộc, sợ cuối cùng khó tránh khỏi sẽ xảy ra chuyện mà anh không chịu nổi.

Nhận thấy được người trước mặt phát ra hơi thở lạnh lẽo, Thanh Ninh vui đầu trong cổ anh cọ xát, lấy lòng hôn một cái vào cổ anh, lại cắn một cái vào hàu kết đang nhô ra: “Chuyện gì cũng không xảy ra, chính là ăn một bữa cơm mà thôi, thủ trưởng, anh bây giờ là đang ghen phải không?”

Anh mỉm cười: “Nếu anh nói đúng thì sao?”

“Thế thì em phải ăn mừng rồi.”

“Muốn phạt.” Mục Lương Hòa ngoài miệng nói vậy, không đợi Thanh Ninh tránh được đã bế bổng cô lên đi về phòng ngủ, trên hành lang không có ai, cô to gan kéo áo anh, có chút vội vã không thể chờ đợi.

Chờ vào đến phòng ngủ thì áo của Mục Lương Hòa toàn bộ đã bị cô vợ nhỏ cởi ra hết, anh cởi trần ép xuống để cô nằm trong khuỷu tay mình.

“Thủ trưởng, hôm nay không rèn luyện sao?”

“Đây không phải sẽ bắt đầu ngay sao.” Mục Lương Hòa từng cái một từ từ cởi ra, động tác chậm rãi, tuyệt không gấp gáp.

“Không phải chỉ cái này.”

“Cái này tốt hơn.”

Giữa vợ chồng lạc thú chính là tình thú, cùng một chuyện nhưng cách làm khác nhau sẽ cho xúc cảm không hề nhỏ. Thanh Ninh rất thích khúc dạo đầu của Mục Lương Hòa, đem cô chơi đùa cả người xụi lơ, sau đó mới từ từ ăn, tiết tấu càng lúc càng nhanh, cuối cùng bay lên, sung sướng mê ly, đối với chuyện này hai người luôn rất ăn ý.

Một cuộc hoan ái đi qua, cô mệt không muốn nói chuyện, cả người cuộn trong ngực anh, Mục Lương Hòa đưa tay vuốt ve tóc dài tán loạn sau lưng cô, kéo chăn qua đắp kín cho cô, chuẩn bị hôn lên trán cô thì điện thoại trên mặt đất đổ chuông.

Mục Lương Hòa cả người tỉnh táo trần như nhộng nhảy xuống giường, nhìn màn hình rồi hết sức không có lý trí ngắt cuộc gọi, sau đó tắt máy, Thanh Ninh trông thấy vẻ mặt anh cũng đại khái đoán được là ai rồi.

“Mau lên đây đi, phía dưới lạnh muốn chết rồi kìa.”

Giữa bọn họ Mạnh Kiết Nhiên chính là quả bom không hẹn giờ, không đảm bảo được nó sẽ nổ khi nào cho nên trước khi nó nổ phải bắt trời bằng được hân lại, trước mắt đây là nguyện vọng lớn nhất của Mục Lương Hòa, chỉ là có một số việc cần phải có quá trình.

Một tuần sau cổ phiếu công ty Mạnh Kiết Nhiên bắt đầu hạ xuống, buổi sáng hôm đó nhiệt độ giảm xuống, đặc biệt lạnh, nhưng đến trưa lại có ánh mặt trời. Thanh Ninh cùng đồng nghiệp đi ăn trưa trở về vừa đứng gặp Từ Tông trước cửa thang máy, cô gật đầu chào hỏi một rồi đi vào, bị hân gọi lại.

Ở công ty bọn họ là quan hệ cấp trên cấp dưới, Tạ Thanh Ninh không thể làm gì khác hơn là đi theo hân vào phòng làm việc.

“Ngồi đi.”

“Từ tổng, có chuyện gì.”

“Không có gì, chính là muốn nói với cô chuyện Mạnh Kiệt Nhiên, tôi biết hai người quen nhau, có tò mò vì sao tôi lại biết hay không.” Ấn tượng của Từ Tông đối với cô vẫn luôn không tẻ, là tuýp người thuộc kiểu tao nhã lịch sự, hiện tại người đàn ông này lại thể hiện vẻ sắc bén, tay cầm điều thuốc, có vài phần mang cảm giác giống Mạnh Kiệt Nhiên.

“Tôi nói là có lẽ cô còn tò mò hơn quan hệ giữa tôi và anh ta, không giấu gì cô, tôi còn phải gọi anh ta một tiếng đại ca, là anh em cùng mẹ khác cha, có phải rất ngạc nhiên hay không.” Từ Tông hít hai hơi khói lại dập tắt, ném vào thùng rác, xoay người đối mặt với Tạ Thanh Ninh.

Hắn vẫn luôn không làm rõ Mạnh Kiệt Nhiên rốt cuộc thích cô gái này ở chỗ nào, thời gian chung đụng đã lâu, hắn đã biết thêm một chút. Cô gái này, đẹp là một chuyện, tư tưởng cùng tính tình lại là một chuyện khác, mà Tạ Thanh Ninh thuộc loại con gái có tư tưởng có tính cách, kiểu người như vậy không cần đàn ông cẩn thận che chở quá nhiều mà vẫn có thể sống tốt.

“Anh không cần thiết nói với tôi những thứ này, xin lỗi, tôi ra ngoài trước.” Đáp án này đối với cô mà nói không quan trọng, mặc kệ là Mạnh Kiệt Nhiên hay là Từ Tông, cô một chút cũng không muốn trêu chọc, có một thủ trưởng cũng đủ rồi.

“Chờ một chút, có lẽ cô đối với cái này sẽ cảm thấy hứng thú.”

Từ Tông đem tờ báo ném tới trên bàn, Thanh Ninh quét qua tựa đề lớn phía trên. Nói thật, trong lòng cô cũng không có quá nhiều cảm xúc, công ty Mạnh Kiệt Nhiên bây giờ về cơ bản là đoạt lấy từ Uất gia, cộng thêm sự phát triển về sau. Ông chủ Uất gia bây giờ còn nằm ở bệnh viện, hắn đã làm chuyện xấu quá nhiều, hiện tại cũng chỉ là quả báo mà thôi, người trong giang hồ hỗn tạp, dù sao cũng có ngày phải trả lại.

“Cám ơn, tôi đi ra ngoài trước.” Thanh Ninh cầm tờ báo trên bàn đi ra ngoài, mở ra tùy tiện nhìn một chút, là cổ phiếu rất điểm cùng các loại nghị luận, những thứ này chẳng có gì lạ, xem xong trực tiếp ném vào thùng rác, mở máy vi tính ra, bắt đầu viết thư từ chức, lần này, cô thật muốn ra đi.

Tan tầm lập tức nộp đơn thôi việc cho cấp trên, cấp trên còn thành khẩn hỏi cô tại sao từ chức, Thanh Ninh viện lý do lung tung, cũng không thể nói ra nguyên nhân thật sự được.

Sau khi từ chức, cô gửi tin nhắn cho Mục Lương Hòa, rất nhanh đầu kia gọi điện lại, cô đứng ở cửa chờ một lúc thì xe Trần Minh đến.

“Chị dâu, thủ trưởng bảo tôi chờ chị đi.”

“Ừm, được, đã lâu tôi không được ăn cơm canteen của doanh trại rồi.”

“Có đầu bếp mới tới, tay nghề không tồi, nhất là món cá nấu cải chua, thật là tuyệt.” Trên đường đi Trần Minh kể cho cô nghe những chuyện xảy ra trong bộ đội, nào là đồng chí chính ủy buổi tối bị chị dâu đuổi khỏi nhà không có chỗ đi đành đến ngủ ở phòng làm việc; nào là một tiểu đội trưởng đi xem mắt giẫm phải gấu vấy con người ta bị mắng lưu manh ..., từ chuyện lớn đến chuyện bé bằng hạt vừng cũng được Trần Minh miêu tả rất sinh động. Có lẽ đời sống trong quân đội quá đơn điệu, cho nên mọi chuyện mới bất quá thành ra như thế, chứng tỏ một cách rất hợp tình hợp lý là không chỉ có mỗi phụ nữ mới nhiều chuyện.

Đến doanh trại thì trời cũng vừa tối, Trần Minh dẫn cô đến phòng làm việc. Phòng làm việc của Mục Lương Hòa ở lầu bốn, vì nhà thấp tầng nên không có thang máy, Thanh Ninh lê giày cao gót bò được đến lầu 4 đã thở không ra hơi, còn bị Trần Minh chê cười một phen, nói thủ trưởng không huấn luyện cô cho tốt.

“Vào đi.”

Trần Minh gõ cửa xong chạy không còn hình bóng, Thanh Ninh sửa sang quần áo rồi mới đẩy cửa đi vào. Mục Lương Hòa ngồi ở sau bàn làm việc, không mặc áo khoác quân phục mà chỉ một áo sơ mi xanh, cúi đầu cầm bút không biết đang viết cái gì, vẻ mặt hết sức chuyên chú, đầu cũng không ngẩng lên.

Hồi lâu không nghe thấy người nói chuyện, Mục Lương Hòa dừng bút ngẩng đầu, đột nhiên mắt sáng lên: “Đến rồi à, tốc độ cũng nhanh đấy.”

“Trên đường không bị kẹt xe.” Thanh Ninh thả túi xách lên bàn làm việc của anh rồi nhìn quanh quất trong phòng. Phòng làm việc của Mục Lương Hòa không tính là lớn, ngoài một bộ sofa màu đen và một máy đun nước màu trắng, bàn làm việc của anh đặt đối diện ghế sa lon, bên cạnh là cái cột mắc áo, phía trên treo áo khoác quân trang của anh.

“Thủ trưởng, em đói rồi, Trần Minh nói chỗ các anh có một đầu bếp mới tới, món cá nấu cải chua rất tuyệt.”

“Ừ, quả thật không tệ, muốn ăn hả?”

“Hắc hắc, không thể được sao?”

Mục Lương Hòa bẹo mặt cô một cái: “Về nhà có thể.”

Thanh Ninh cũng biết Mục Lương Hòa sẽ không thiên vị, nhưng mà anh nói trở về có thể, ý là anh sẽ đích thân xuống bếp, cũng rất không tồi, có mấy phần mong đợi.

Mục Lương Hòa mặc áo khoác, cô bước tới sửa lại cổ áo cho anh, hai người sóng vai xuống lầu, bên ngoài đèn đường đã sáng lên, ký túc xá bên này so với phía đông có vẻ an tĩnh hơn rất nhiều, từ bên trong đi ra không gặp bao nhiêu người, chắc là tan tầm mọi người đã tập trung ở nhà ăn cả rồi. .

“Thủ trưởng, anh nói ở bộ đội phải giữ vững cự ly, anh bảo khoảng cách này đủ chưa?” Thanh Ninh đi sau anh tầm một mét, dùng cánh tay đo đạc cự ly.

Mục Lương Hòa xoay người, làm cái bóng càng dài ra dưới ánh đèn, đôi tay xuôi ở bên người, nhỏ giọng: “Em còn có thể cách xa hơn, như vậy sẽ không có ai biết chúng ta quen biết.”

Cô không vui, dẫu miệng lên: “Không phải anh nói phải giữ vững cự ly, hiện tại lại không hài lòng.”

“Không cho phép chu mỏ, đi về phía trước đi, ở trong phạm vi lãnh thổ của anh.” Mục Lương Hòa mỗi lần làm bộ hung hăng với cô, chân mày cũng sẽ nhướng lên hạ xuống, thần sắc cũng xuống theo, mặt cũng nghiêm chỉnh, cô lẩm bẩm đi tới trước mặt anh, đánh một quyền vào ngực anh: “Lãnh thổ của anh sớm đã bị quân em chiếm lĩnh, cũng cấm cớ xí của em rồi.”

Mục Lương Hòa nghiêng người cùng cô vai kề vai: “Vậy sao, vậy anh hiện tại coi như là tù binh của em?”

“Xem như thế đi, cho nên anh phải biểu hiện tốt một chút nha...” Những lời này nói ra không rõ ý vị, Mục Lương Hòa híp mắt cười cười, có chút xấu xa, mang cô đi ra khỏi đường nhỏ.

“Chị dâu, ngồi đây.” Mới tập tễnh bước vào đã có người gọi theo, cô nhớ lần đầu tiên tới đây, Cố Thành Dĩ cũng là như vậy, hô hoán bọn họ đi qua còn Mục Lương Hòa lại dẫn cô đi chỗ khác, lần này họ cũng đến đây nhưng người kia đã không về được.

“Chúng ta qua bên kia chào hỏi thôi.”

“Đám tiểu tử kia xem chừng ngứa da, không cần để ý bọn họ.”

“Nhưng em muốn qua đó.”

“Vậy thì qua.”

Mục Lương Hòa còn không thiên vị cô nhưng chính ủy lại vì cô mở tiệc nhỏ, một cái nồi lớn cá nấu cải chua được dọn lên, chỉ nhìn liền muốn ăn chứ đừng nói mùi thơm lan tỏa kia nữa.

“Chị dâu, ngồi ở đây.”

Vương Dịch Bằng để gọn đồ chứa ra hai chỗ trước mặt, Mục Lương Hòa bưng hai cái khay, Thanh Ninh xách túi đứng phía sau trông giống y nàng dâu nhỏ.

51. Chương 51

“Đưa túi cho anh.” Cái túi xách vốn đặt trên đùi cô, Mục Lương Hòa cầm lấy đặt sang ghế dựa cạnh anh, mọi người thấy động tác này của Mục Lương Hòa cũng che miệng cười. Người có lá gan trực tiếp bật cười, thậm chí tán dương thủ trưởng là một ông chồng tốt biết săn sóc.

“Không muốn ăn cơm nữa hả.” Mục Lương Hòa đánh giọng quát, một bàn lại khôi phục an tĩnh, mọi người theo khuôn phép cũ, thỉnh thoảng có mấy ánh mắt không quy củ đảo loạn lên nhìn Thanh Ninh, nháy mắt với cô.

Bữa cơm này ăn thật có ý nghĩa, đầu bếp nhà ăn tay nghề không tệ, cơm dẻo không cứng không mềm, thơm ngào ngạt. Ăn xong, những người khác vốn cùng đi theo họ đã tự biết thức thời lấy cốc rời đi, Mục Lương Hòa hai tay chấp sau lưng, cùng cô vợ nhỏ đi chậm rãi.

“Thủ trưởng, chúng ta có phải đi chậm quá không?” Từ phòng ăn ra ngoài có một đoạn đường ngắn mà bọn họ đi 5, 6 phút vẫn chưa hết, thỉnh thoảng có mấy người mặc quân phục đi qua nhìn thấy họ đều lục tục chào hỏi.

“Chê chậm, anh đi nhanh, em theo kịp không?”

“Không thể đi tốc độ vừa vừa thôi à?”

“Ừ, như bây giờ cũng được, lần trước đến đây vẫn chưa mang em đi dạo, hôm nay dẫn em đi một vòng.”

Mục Lương Hòa bình thường bận đến nỗi đều không thấy người đâu, thời gian rảnh rỗi rất ít, khó lắm mới được anh nói muốn mang cô đi dạo, dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt, lúp cúp chạy theo anh. Bóng cây phản chiếu lên hai người có mấy phần loang lổ, trên đường nhỏ không có ai, Mục Lương Hòa kéo tay cô đút vào túi anh. Bây giờ đã là mùa đông, nhiệt độ hơi thấp, tay Thanh Ninh bỏ ngoài đã lạnh cóng, được bàn tay ấm áp của anh ủ trong túi, hơi ấm dần dần lan tỏa, Thanh Ninh tự giác kéo gần khoảng cách vai kề sát vai anh.

“Thủ trưởng, không sợ bỗng nhiên có người đi qua sao.” Thanh Ninh nhớ anh từng nói thẳng rằng lúc mặc quân phục thì luôn phải giữ khoảng cách, huống chi bây giờ còn là ở bộ đội, bất cứ lúc nào cũng có thể bị bắt gặp.

“Người tới anh liền bỏ ra.”

“Năm tay còn phải khảo nghiệm độ phản ứng, đây cũng thực quá giày vò rồi.”

“Giày vò vẫn còn ở phía sau.”

Thật may là đoạn đường này cũng không gặp người ta, ra đến đường lớn Mục Lương Hòa mới buông tay ra cách nhau một chút cự ly. Đoạn đường này có đèn đường sáng trưng, trên đường không ít người, đại đa số đều đang bê chậu, kêu một tiếng thủ trưởng, chị dâu rồi vợ vã đi về phía trước.

“Phía trước là phòng tắm.”

“A, là nam nữ cùng tắm sao?”

Tạ Thanh Ninh cố ý trêu chọc, Mục Lương Hòa mặt đen lại, phun ra một câu “Khẩu vị của em thật đúng là nặng”, “Nhưng mà tối về cũng có thể thử một chút.”

“Không cần, chúng ta đi sang đó làm gì?”

“Đi thì biết.”

Đến phòng tắm, Mục Lương Hòa để cô đứng chờ dưới đèn đường, sau đó một mình đi vào phòng phía trước, lát sau anh quay ra thấy trên tay cầm một cái ly, thì ra là mua đồ uống nóng cho cô.

“Uống chút cho ấm người.”

“Thủ trưởng, lúc anh mua ông chủ có hỏi mua cho ai không?”

“Có, anh bảo là mua cho cô vợ nhỏ, còn cố ý cho thêm đậu đỏ đấy.”

Mục Lương Hòa cười, lúc anh cười nét mặt bỗng trở nên nhu hòa hơn. Thanh Ninh chưa từng cùng Mục Lương Hòa ở ven đường cùng nhau uống đồ uống nóng, càng chưa từng vừa uống vừa mặc sức tưởng tượng viễn cảnh tương lai. Mục Lương Hòa nói muốn một đứa con, nam nữ gì cũng được. Thanh Ninh lại muốn hai đứa, mà là một lần sinh luôn hai đứa có thể bớt được bao nhiêu việc phiền toái phải chuẩn bị. Nhưng

mà đông con thì chăm sóc không nổi, đến lúc đó chắc phải nhờ thêm người giúp, Mục Lương Hòa nói lúc đó có thể nhờ mẹ chồng.

Tối hôm đó Mục Lương Hòa đưa cô đi dạo một vòng trong doanh trại, về đến nhà đã gần 10 giờ đêm, cô đi tắm, Mục Lương Hòa như thường lệ vào thư phòng hơn một tiếng sau mới ra ngoài đi tắm, cùng lúc điện thoại đặt trên tủ đầu giường đổ chuông.

“Anh ấy đang tắm, có chuyện gì nếu tiện chị có thể nói với tôi, tôi sẽ nói lại với anh ấy.”

Đầu kia Hạ Gia Dĩnh không nói gì cúp máy đánh “cách”, Tạ Thanh Ninh nhất thời cả giận, nói thế nào cô cũng là vợ danh chính ngôn thuận của anh mà lại không được người ta coi ra gì, tức giận vọc vạch điện thoại của Mục Lương Hòa. Nghịch tới nghịch lui cuối cùng thấy được một chút khả nghi, cô nghĩ nếu là bình thường có thấy cũng sẽ không có bao nhiêu phản ứng, kì lạ là giờ lại phát hỏa. Trong ảnh Hạ Gia Dĩnh ôm một đứa bé, hai người cười rục rịch, bối cảnh là một mảng phong đỏ rực, đập vào mắt cô thấy nhức chết được.

“Anh với cái cô Hạ Gia Dĩnh kia rốt cuộc có quan hệ gì, Mục Lương Hòa, trong lúc em còn kiên nhẫn thì mau mau thẳng thắn để được khoan hồng.” Mục Lương Hòa mặc đồ ngủ từ trong phòng tắm ra ngoài, ngay lập tức cái điện thoại chực phi vào mặt anh, thật may là anh tay mắt lanh lẹ bắt được.

“Thanh Ninh, em đang tập kích người à.” Bình thường lúc cực kỳ tức giận Thanh Ninh mới gọi cả họ lẫn tên anh, với cái tính giận dữ âm ỉ của cô vợ nhỏ kì thực Mục Lương Hòa cũng rất nhức đầu. Mở cái ảnh trong điện thoại ra xem, anh chỉ nhìn thoáng qua cảm thấy cũng không phải là vấn đề gì lớn nhưng mà trong mắt cô vợ này nghe chừng là một trong mười tội lớn tày trời (Thập Ác Bất Xá), hận không thể kéo anh đi lăng trì xử trảm.

“Đừng đánh trống lảng, anh và Hạ Gia Dĩnh rốt cuộc có quan hệ gì, em danh chính ngôn thuận là vợ anh mà lại bị người ta coi thường, anh còn cười được, cho anh cười, cho anh cười này.” Mấy cái đấm của phụ nữ chẳng qua chỉ như mát xa, hơn nữa lại là đánh yêu của vợ mình, khí thế với sức lực chỉ tầm tầm lại càng thoải mái. Mục Lương Hòa được mát xa sướng khoái, đứng yên mặc cho cô vợ nhỏ đánh, chờ cô đánh mệt rồi thì thuận tay bê ly nước trên bàn đưa cho cô.

“Thanh Ninh, uống miếng nước đi.”

“Không uống, ai biết anh có bỏ thuốc hay không.”

Mục Lương Hòa nhếch lông mày: “Dù bỏ thuốc, cũng là xuân được.”

“Hạ lưu.”

“Cái này gọi là khuê phòng bí sự.”

Thủ trưởng bắt đầu phô ra siêu cấp mặt dày, nhưng mà lúc này phương pháp đó không thực hiện được. Mục Lương Hòa bắt đầu dữ tợn, giáo dục một thôi một hồi, Thanh Ninh nằm trên giường lấy chân bịt lỗ tai không nghe, Mục Lương Hòa đứng bên giường thấy vậy đem chân xốc lên.

“Tạ Thanh Ninh, em nói lý một chút được không.”

“Em chính là không nói lý đấy, ngày mai em cũng tìm một anh chàng đẹp trai chụp ảnh lưu vào điện thoại, mà còn là ở trần nữa nhé.”

“Em dám!”

“Em dám đấy, a ~~ cái người man rợ này, lại đánh người ta PP.”

Mục Lương Hòa bị cô vợ nhỏ nháo đến loạn cả óc, sức đánh cũng không lớn với lại anh làm sao nở cơ chứ. Tạ Thanh Ninh từ trên giường bò dậy, trực tiếp nhảy xuống nhào đến trên người anh, tối nay Mục Lương Hòa đã thấm thía trình độ nháo của cô vợ nhỏ rồi, chỉ muốn làm sao ngăn cái miệng lắm nhảm bát nháo kia lại, cuối cùng cũng ngăn được, mặc dù quá trình gian nan một chút.

“Thanh Ninh, đừng làm rộn, chúng ta đi ngủ.”

“Ai ngủ với anh, ra sofa mà ngủ đi.”

“Không được, trời lạnh, hai người ngủ ấm hơn.” Mục Lương Hòa lấy chăn bọc lấy cô, đem cả người ôm vào trong lòng, không cho cô lộn xộn. Trời mùa đông lạnh, trong phòng lại không mở máy sưởi, cái chăn mới ấm một tí bị cô ngúng nguẩy hơi lạnh lại tràn vào, lạnh run lên.

“Tạ Thanh Ninh, em còn lộn xộn có tin anh xử lý em không?”

“Anh cũng chỉ có bản sự đó thôi.” Thanh Ninh bị áp chế tay chân cũng không dám lộn xộn, nằm im nhắm mắt, bên tai là hô hấp ấm nóng, hơi ngứa ngứa của anh phả lại.

“Thanh Ninh, không ngủ được? Không ngủ được thì chúng ta làm chút chuyện nhé.”

Buổi tối ngủ không ngon, lại bị quẩn luyến não loạn hơn nửa đêm, buổi sáng lại bị điện thoại của Mục Lương Hòa đánh thức, Thanh Ninh nhắm mắt ném cái gối về phía anh, kéo chăn ngủ tiếp. Mục Lương Hòa bị tiếng điện thoại đánh thức, vội lấy quần áo rồi cầm di động sang phòng sát vách. Một lúc lâu sau anh trở lại cầm áo khoác đi ra ngoài, tiếng đóng cửa rất nhẹ, Thanh Ninh vẫn từ trong chăn ló đầu ra, ở trên giường vờ vờ một hồi mới xuống lầu đã không thấy bóng dáng anh, hỏi chị Ngô mới biết, ngay cả điểm tâm anh cũng không ăn đã chạy ra ngoài.

“Cậu chủ hình như có chuyện gấp, Trần Minh bảo đưa đi nhưng cậu ấy không đồng ý mà tự lái xe đi luôn rồi.”

“A...” Trong lòng Thanh Ninh bồn chồn khuấy cháo tôm trong bát, nghĩ lát nữa về phòng gọi điện cho anh. Điện thoại kết nối nhưng không ai nghe máy, lăm lăm mấy câu liền quyết định gọi cho Hạ Gia Mẫn.

Lúc bận không có thời gian dạo phố, đợi đến khi không phải đi làm lại cảm thấy dạo phố không có ý nghĩa, con người a, luôn là không biết đủ. Thanh Ninh bắt xe đến khu thương mại, Hạ Gia Mẫn nói lát nữa sẽ đến, cô đến Starbucks ngồi chờ trước.

Ông chủ Starbucks là ba thanh niên trẻ tuổi, mới vừa tốt nghiệp đại học ra ngoài gây dựng sự nghiệp bằng cửa tiệm này. Ngày khai trương cô và Hạ Gia Mẫn trùng hợp tới uống cà phê, cô nàng Hạ Gia Mẫn tính tình âm ỉ không biết sao mà dụ dỗ được, từ đó trở thành bạn tốt.

“Chị Hạ hôm nay không tới?”

“Ở trên đường, nhớ cô ấy rồi hả?”

“Đùa gì thế, chính chủ ở bên kia kìa.” Chỉ chỉ vào thanh niên cao gầy đứng sau quầy bar, diện mạo lịch sự, theo cách nói của Hạ Gia Mẫn là người lớn lên như thế phải gọi là nhà nhận bại hoại, mặt người dạ thú, phải nhớ mà giữ khoảng cách.

“Nếu không chúng ta tác hợp một phen.”

“Cái này được nha, tác hợp thế nào, nhốt vào trong phòng, tắt đèn.”

“Còn không bằng trực tiếp bỏ thuốc đi, thật là không có đầu óc.”

“Cái này gọi là từ thân đến tâm đều yêu.”

“Cút sang một bên, chắc sắp đến rồi đấy.” Suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ quả thật khác biệt, Thanh Ninh uống hết ly nước ép trái cây rồi đứng dậy cầm túi chạy ra ngoài. Hạ Gia Mẫn nhếch nhác chạy tới, câu đầu tiên nói sau khi gặp nhau chính là “Mấy ngày không thấy, làm sao mà trông cậu tàn tạ thế kia?”

Tạ Thanh Ninh sờ sờ mặt của mình, nghĩ là do tối qua ngủ không ngon, hôm nay sắc da hơi kém, nhưng không đến nỗi dùng hai chữ tàn tạ chứ, rốt cuộc là không học thức thật đáng sợ.

“Đi thôi, do nội tiết mất cân bằng thôi mà, đi mau.”

Hạ Gia Mẫn giương mắt, xách túi lạch bạch chạy theo Tạ Thanh Ninh.

“Đi chậm một chút, mình bảo này, vừa rồi ở ngoài mình gặp một người, cậu đoán xem là ai?”

52. Chương 52

Buổi tối hôm Tạ Thanh Ninh mất tích, Mục Lương Hòa đến cục cảnh sát, phía sau còn có Hạ Gia Mẫn đi theo khóc dầm dứ. Hai người vốn cùng nhau đi dạo phố, sau đó cô đi toilet trở lại đã không thấy người đâu, điện thoại cũng không gọi được. Hạ Gia Mẫn suy trước nghĩ sau tình thế, lập tức bảo cho Mục Lương Hòa, sau đó thì có màn này.

“Thời gian mất tích không lâu, cô nghĩ lại thật cẩn thận mọi việc xem có nhìn thấy người nào khả nghi hay xảy ra chuyện gì đặc biệt không?” Diêm Nhuận Hoa yêu cầu Hạ Gia Mẫn nghĩ thật kỹ, không bỏ qua bất kì dấu vết nào.

“Ở trước cửa tôi gặp Mạnh Kiệt Nhiên, lúc đó trông hắn rất vội vã nhưng tôi chỉ nhìn lướt qua rồi đi.”

Mục Lương Hòa thủy chung không nói một lời, đứng trước cái cửa sổ duy nhất trong phòng, bên ngoài nhà nhà đã lên đèn, gió đêm mùa đông lạnh lẽo theo cửa sổ chui vào chen chúc với khí ẩm. Diêm Nhuận Hoa nghe Hạ Gia Mẫn nói xong thì rơi vào trầm tư, trong phòng yên lặng mấy giây, Mục Lương Hòa khàn giọng mở miệng: “Tôi sẽ đi tìm thêm.”

Diêm Nhuận Hoa cầm áo khoác đứng lên cùng anh đi ra ngoài, dặn dò Hạ Gia Mẫn về sớm một chút.

Diêm Nhuận Hoa lái xe vì tâm tình Mục Lương Hòa hiện tại không thích hợp lắm, xe từ cục cảnh sát đến thẳng căn hộ của Mạnh Kiệt Nhiên.

“Cùng tiến lên đi.”

Mục Lương Hòa bình tĩnh gạt đầu, tay thủ bên hông, ánh mắt sâu thẳm nhìn tòa chung cư cao tầng trước mắt, đây là hy vọng cuối cùng của anh.

Con số màu đỏ trên bảng điện tử thang máy nhích lên từng số một, “Tinh” cửa mở ra, Mục Lương Hòa nghiêng người cùng người tiến vào lướt qua nhau, đứng ở ngoài cánh cửa dây cộm nặng nề. Diêm Nhuận Hoa nhấn chuông cửa, từng hồi vang lên vẫn không có người nào mở cửa, trong hành lang rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp của bọn họ, chợt cánh cửa bị kéo ra.

“Đừng nhấn nữa, anh ta rất ít ở đây, bình thường một tháng cũng chỉ ở có mấy ngày, hôm nay xem ra là không có ai rồi.” Người hàng xóm đối diện Mạnh Kiệt Nhiên mở cửa nói với họ, ánh mắt Mục Lương Hòa đánh giá người đàn ông trung niên mấy giây, sau đó quay đầu đi về phía thang máy, Diêm Nhuận Hoa theo sát. Cảm xúc của Mục Lương Hòa giờ đã rớt xuống số 0, mở cửa xe ngồi ở vị trí ghế lái, Diêm Nhuận Hoa gọi mấy thông điện thoại sắp xếp công việc.

“Trước mắt các hãng hàng không không ghi nhận việc xuất cảnh, chắc còn ở thành phố C.”

Mục Lương Hòa thấp giọng “Ừ” một tiếng, lái xe ra khỏi chung cư, chiếc xe chạy không mục đích trên đường.

.....

Vệ Đông đặt đồ ăn lên bàn, lui ra ngoài đóng cửa, trong phòng rải đầy ánh mặt trời trở nên sáng sủa. Tạ Thanh Ninh nhắc chân ló đầu ra liếc nhìn đồ ăn trên bàn, cười nhạo một tiếng, tiếp tục cuốn chân lại. Từ tối hôm qua tỉnh lại ở chỗ này, cô cũng không bước ra ngoài gian phòng này, căn phòng ở hướng nam đầy đủ ánh sáng, nội thất không thiếu thứ gì, lại cắt đứt thông tin với bên ngoài. Cô giống như con chim bị nhốt trong lồng, chỉ có thể đứng bên cửa sổ nhìn cảnh vật bên ngoài, thậm chí không biết là đang ở đâu.

“Vẫn chưa ăn?” Mạnh Kiệt Nhiên gõ bàn phím, tầm mắt từ trên bàn phím chuyển sang trên mặt người đàn ông, chốc lát trầm xuống.

“Tôi đã mời bác sĩ, túc trực bên ngoài bất cứ lúc nào.” Ý của Vệ Đông rất rõ ràng, dù là không ăn, cũng có thể truyền chất dinh dưỡng.

Mạnh Kiệt Nhiên đẩy ghế ra bước nhanh ra ngoài, sập cửa đánh “cạch” một tiếng, Tạ Thanh Ninh tưởng là Vệ Đông, tiếp tục buồn bực ở trong chăn, chợt cái chăn bị tung lên, cô bất đắc dĩ mở mắt ra, bóng dáng đàn ông cao lớn đứng ở trước giường, vừa nhìn thấy hắn cô lập tức từ trên giường nhảy dựng lên bỏ nhào tới.

“Anh rốt cuộc muốn gì, đây là bắt giữ người phi pháp, tôi sẽ kiện anh.”

Mạnh Kiết Nhiên ngăn lại cô đang muốn bóp cổ mình, sau đó bưng khay đồ ăn trên bàn qua: “Ăn, không ăn làm sao em có hơi sức chạy trốn.”

Tạ Thanh Ninh hận chỉ muốn đem toàn bộ cái khay đập trên mặt hắn, người đàn ông này quá mức đáng ghét, hận không thể giết chết hắn.

” Anh rốt cuộc muốn làm gì, nơi này là nơi nào?” Mục Lương Hòa không tìm được cô, lúc này nhất định lo lắng muốn điên rồi, còn có Hạ Gia Mẫn, Thanh Ninh nắm chặt quả đấm hận không thể cùng hắn đồng quy vu tận.

“Ăn đi anh mới nói cho em biết.” Mạnh Kiết Nhiên đặt khay lên bàn sau đó nhấc cái ghế lại ngồi xuống, hai chân bắt chéo đốt điều thuốc, quan màn khói kiêu căng nhìn cô. Thanh Ninh suy tư mấy giây, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, cầm dưa ăn cơm, thức ăn đã hơi lạnh, cô ăn qua loa vài miếng rồi bỏ dưa: “Bây giờ có thể nói.”

“Chúng ta vẫn còn ở thành phố C, chỉ là không ở trong nội thành mà thôi, ăn no thì nghỉ ngơi đi, nếu cảm thấy nhàm chán thì xem sách, có yêu cầu gì cứ nói với Vệ Đông, cậu ấy sẽ làm.”

“Tôi muốn đi.”

“Trừ cái này, những thứ khác đều có thể suy xét.”

Mạnh Kiết Nhiên đi rất nhanh, trong phòng lại khôi phục an tĩnh. Thanh Ninh cuộn người trên ghế sa lon, nhìn chung quanh phòng một vòng, chân không đi tới trước cửa sổ, đây là lần hai, vị trí không cao lắm, lầu dưới cách mỗi vài mét đều có người đứng, dù nhảy xuống cũng chạy không thoát, còn bị bắt trở lại, cuối cùng ngồi lại bên bệ cửa sổ phờn nằng.

Thời gian trôi qua vô cùng nhàm chán, mỗi ngày trừ Vệ Đông, cô không gặp được ai khác, Mạnh Kiết Nhiên trừ ngày đó thì chưa tới thêm lần nào, cô giống như con chim vùng vẫy giấy chết nằm đếm thời gian từng giây trôi qua.

Tạ Thanh Ninh đã bị xem là người mất tích, cảnh sát khắp nơi phái người tìm kiếm nhưng đã năm ngày trôi qua vẫn không có tin tức, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi được, trên căn bản đã loại trừ khả năng bị bắt cóc, tất cả đầu mối đều tập trung về một người, Mục Lương Hòa đã đi tìm Mạnh Kiết Nhiên, cuối cùng không có kết quả.

Ngày thứ bảy Tạ Thanh Ninh bị dời địa điểm, cô chỉ thấy mình ngủ rất lâu, lúc tỉnh lại đã thấy Mạnh Kiết Nhiên nằm ở bên cạnh, trên người đắp một cái chăn mỏng, cô hơi động dậy mới phát giác cả người không làm gì được.

“Đã tỉnh rồi?”

“Anh rốt cuộc muốn làm gì tôi?”

“Đã hết được tính là được rồi, đói bụng không?” Mạnh Kiết Nhiên dịu dàng dịch chăn cho cô, tay chạm qua mặt cô thấy cô bối vì tức giận mà dẩu miệng lên, không nhận được hôn nhẹ gò má cô một cái.

“Anh đi ra, tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Tạ Thanh Ninh tránh khỏi ngực hắn, Mạnh Kiết Nhiên cũng không để ý cô dịch vào trong giường mà đứng dậy xuống giường, mặc quần áo tử tế, không bao lâu nghe tiếng gõ cửa, Vệ Đông tiến vào trong tay cầm một tập tài liệu.

“Ngủ thêm một giấc đi, tối anh lại đến thăm em.”

Mạnh Kiết Nhiên tâm tình rất tốt, tươi cười ấm áp, cầm lấy tài liệu trong tay Vệ Đông, hai người một trước một sau đi ra ngoài. Thanh Ninh bực chán nhìn trần nhà màu lúa mạch, nơi này mỗi một vật đều giống như đất nước kia, kinh hoàng với kết luận mới rút ra được Thanh Ninh lập tức bỏ dậy kéo cửa ra, một gã đứng ngoài cửa ngăn lại: “Mạnh phu nhân, Mạnh tiên sinh dặn cô phải nghỉ ngơi thật tốt.”

“Tránh ra, tôi muốn ra ngoài.”

“Thật xin lỗi, Mạnh tiên sinh phân phó không được để cô đi lung tung, bên ngoài nguy hiểm.” Đường ra bị hấn chặn lại hoàn toàn không có một khe hở.

“Nguy hiểm? Đây là nơi nào, tôi muốn đi tìm hấn.”

“Nơi này là Tam Giác Vàng, tiên sinh đi làm chút việc rồi sẽ quay lại.” Gã đàn ông dùng tay làm dấu mời, ý bảo cô lui về, Thanh Ninh tức giận trừng hai gã canh phòng mới quay người “oành” một tiếng sập cửa lại.

Về phòng Thanh Ninh kiểm tra khắp nơi hy vọng có thể tìm được thiết bị gì có thể liên lạc truyền tin, phát hiện ngoài mấy đồ gia dụng thì đến một con dao cũng không có hả chẳng lẽ là sợ cô tự sát. Ở trong phòng đi tới đi lui, Mạnh Kiết Nhiên đem cô từ thành phố S đi tới tận Tam Giác Vàng rồi cuộc là vì nguyên nhân gì, có phải là hành tung bị phát hiện rồi hay không, hay là anh ta tính từ chỗ này dẫn cô ra nước ngoài, sau đó giam cầm cả đời.

Nghĩ đến đây, toàn thân cô không nhịn được run rẩy, nếu thật sự là như thế, cô nên làm gì, đối với ham muốn chiếm hữu và tính tình của Mạnh Kiết Nhiên, cô còn có thể chống cự bao lâu.

Rất nhanh bên ngoài truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập kèm theo giọng nói, cô nghĩ là Mạnh Kiết Nhiên tới, kết quả một lát sau lại khôi phục an tĩnh. Thanh Ninh đi tới mở cửa, phát hiện cửa bị khóa lại từ bên ngoài rồi, mở không được, trong lòng vừa động, có phải hiện tại bên ngoài không có người canh giữ hay không.

Nhìn từng góc gác trong phòng phát hiện chỉ có một cửa thông gió trên nóc nhà.

Nóc nhà không tính là quá cao, Thanh Ninh nằm ở trên nóc nhà, cách đó không xa là rừng núi và nhà gỗ, sợ bị phát hiện, cô phủ phục bò về phía sau, phía dưới là đồng rơm, Tạ Thanh Ninh nhắm mắt khoanh tay nhảy xuống, bắp chân truyền đến đau đớn như kim châm, khắp khễnh chạy vào rừng. Chợt từ trong rừng có một bà lão mặc xà rồng đi ra, kinh hoảng nhìn cô, trong miệng không biết nói gì, Thanh Ninh muốn hỏi bà làm thế nào ra khỏi đây nhưng bà lão vẫn hoang mang sợ hãi lắc đầu.

Chợt phía sau truyền đến tiếng quát của đàn ông, Thanh Ninh lập tức chạy vào trong rừng. Mạnh Kiết Nhiên đứng ở chỗ cao nhìn bóng dáng càng chạy càng xa kia, xoay người nói với người đàn ông bên cạnh.

“Mạnh tiên sinh, đàn bà, vẫn nên ngoan ngoãn nhu thuận mới tốt.” Người đàn ông trung niên vằng trán sung mãn, khí độ vững vàng ôm người phụ nữ trong lòng mở miệng, bàn tay không chút kiêng kỵ ở trên ngực cô gái kia bóp một cái, cô gái phát re một tiếng thở gấp, Mạnh Kiết Nhiên cười mỉm: “Quá trình thuần phục càng thú vị.”

“Ha ha, tôi sẽ xem Mạnh tiên sinh làm thế nào thuần phục con mèo nhỏ kia.”

Diêm tiên sinh ôm ngang cô gái kia vào phòng, rất nhanh bên trong truyền đến âm thanh đè nén cùng đau đớn của phụ nữ, người đứng bên ngoài cũng làm bộ như không thấy, Vệ Đông đứng ở bên cạnh Mạnh Kiết Nhiên, ngoắc về phía hai gã đàn ông canh cửa, một hồi hai người đàn ông này bị kéo đi.

Tạ Thanh Ninh chạy được một nửa vẫn bị bắt trở lại, giống bao cát bị người vác trên vai, sau đó ném ở trên mặt thảm, trên đất có hai cô gái trẻ tuổi mặc sa mỏng đang quỳ, phủ phục trên đất. Mạnh Kiết Nhiên an vị ở trước trên giường cô, trong tay đang kẹp điếu thuốc, hít một hơi rồi đập vào gạt tàn, khuôn mặt căng thẳng sau một giây trở nên nhu hòa, ngồi xổm xuống trước mặt kéo chân cô ra, mắt cá chân đã sưng lên, lòng bàn tay lướt qua chỗ sưng đỏ, ấm áp vẫn lưu luyến ở phía trên, Thanh Ninh cắn răng, đẩy hấn ra lui về phía sau.

Mạnh Kiết Nhiên không hề phòng bị, phải chống một tay xuống đất mới không bị đẩy ngã, trong con người đen tối tràn đầy lệ khí, nhưng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục như cũ.

“Kêu thầy thuốc vào đi.”

53. Chương 53

Cửa rất nhanh được mở ra, một người đàn ông trung niên mang hòm thuốc tiến vào, rất cung kính chào một tiếng Mạnh tiên sinh sau đó quỳ trên đất, kiểm tra vết thương mắt cá chân cho Thanh Ninh. Sau đó không biết ông ta bôi cái gì mà đột nhiên từ chỗ đau truyền đến một trận đau nhức, Thanh Ninh muốn rứt chân nhưng đã bị ông ta đè lại. Không biết ông ta cùng Mạnh Kiết Nhiên nói gì, chỉ thấy hai cô gái vốn quỳ trên đất tiến lên giữ lấy chân cô, không để cho cô động đậy, người đàn ông trung niên lại lấy ra thứ gì đó xức lên chân cô rồi xoa bóp, Thanh Ninh bị đau đến nổi trào cả nước mắt.

“Tốt lắm, đừng khóc, xong ngay đây.”

Mạnh Kiết Nhiên rốt cuộc không đành lòng, từ phía sau ôm lấy cô, nắm lấy tay. Thanh Ninh bây giờ chỉ hận không thể một dao đâm chết hẳn, đầu sỏ là ai, là ai đã khiến cho cô gặp phải tình cảnh như bây giờ.

“Không cần anh quan tâm, Mạnh Kiết Nhiên, tình nghĩa của chúng ta đến đây chấm dứt.” Bôi thuốc xong, cô đẩy mấy người đó ra run rẩy đứng lên mò lại bên giường, trong phòng rất nhanh chỉ còn lại Mạnh Kiết Nhiên, Vệ Đông và cô.

“Thanh Ninh, anh biết em không vui.”

“Ra ngoài, cút ra ngoài.” Thanh Ninh hét lên cắt đứt câu nói, vớ lấy cái gối ném ra, cho đến khi mọi vật trong tầm tay đều bị cô ném hết mới thôi. Vệ Đông chạy tới cửa, tay cầm trên quả đấm cửa quét mắt nhìn cả phòng bữa bãi rồi đi ra. Mạnh Kiết Nhiên đứng giữa nhà, không rõ cảm xúc, làm như đang hết sức ẩn nhẫn. Thật ra Thanh Ninh cũng sợ, sợ chọc giận hẳn lại làm ra chuyện điên cuồng gì nữa, nhưng chuyện đã đến bước này, còn có gì tệ hơn được nữa.

Mạnh Kiết Nhiên nhìn chằm chằm cô đến mấy phút đồng hồ, cuối cùng không nói một lời xoay người đi ra ngoài. Không bao lâu, hai cô gái trẻ đi vào dọn dẹp phòng, hình như là biết cô khó chịu nên cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, lại không dám nhìn Thanh Ninh, giống như cô là quái thú, sẽ ăn thịt người.

.

“Đại Mục, người đã đi, bây giờ có thể xác định là hẳn làm, trong cục vừa nhận được một tài liệu, qua giám định, trong đó ghi chép những giao dịch của hắn trong mấy năm nay: ma túy, rửa tiền, giết người, cái nào cũng đủ để bắt hắn sa lưới.” Diêm Nhuận Hoa nói với người ở đầu kia điện thoại, đầu kia lặng yên thật lâu mới lên tiếng: “Cậu đang ở đâu, giờ tôi lập tức đi tìm cậu.”

Lương Nhu Hoa từ trong nhà ra ngoài thấy con trai cầm chìa khóa xe muốn đi, vội vàng đuổi theo: “Lương Hòa, lái xe cẩn thận.”

“Vâng, con sẽ chú ý.”

Việc Tạ Thanh Ninh mất tích vẫn không giấu được hai ông bà, ngày thứ ba lão thủ trưởng đã biết, Tạ Đông Phong rất nhanh cũng được tin tự mình đi tìm Mạnh Kiết Nhiên, thư ký nói cho ông biết ông chủ đã đi công tác.

Mục Lương Hòa trực tiếp đến cục cảnh sát, Diêm Nhuận Hoa cũng vừa lúc đi ra kêu một phần cơm văn phòng, mùi thơm nức mũi.

“Có đầu mối mới, trước mắt đang điều động người, trận đánh khó đánh, dù sao cũng không phải là trên địa bàn của mình.”

Diêm Nhuận Hoa nhỏ giọng, Mục Lương Hòa gật đầu, trước khi đi còn hỏi lại sớm nhất lên đường là khi nào, một ngày sau thì nhận được thông báo.

Buổi tối hôm đó, Mục Lương Hòa lái xe trực tiếp đến sân bay, Lương Nhu Hoa đợi đến nửa đêm cũng không thấy con trai đâu, tâm thần thấp thỏm gọi điện thoại cho chồng.

Kể từ sau khi bị thương, mỗi ngày Mạnh Kiết Nhiên đều đến trò chuyện với Tạ Thanh Ninh, mang theo vào thứ đồ kỳ quái cho cô, nhưng mỗi lần đều không ở lại lâu, trông có vẻ vô cùng vội vàng. Thường là sau khi nhận được điện thoại hắn sẽ dặn cô nghỉ ngơi rồi đi ra ngoài.

Chăm sóc Thanh Ninh vẫn là hai cô gái trẻ, họ chưa từng nói chuyện, một là ngôn ngữ bất đồng, hai là không chịu nổi thái độ thái độ hèn mọn của họ, y như con rối vô hồn. Nhưng để có thể trốn đi, cô nhất định phải tìm cách giao lưu với họ, biết tin tức mới có cơ hội.

“Bên ngoài sao lại ồn ào như thế, ai ở ngoài kia?” Tạ Thanh Ninh biết họ nghe không hiểu, liền chỉ chỉ bên ngoài ý bảo họ đi xem thế nào. Cửa mở ra cô thấy có hai gã vệ sĩ giữ cửa, kể từ lần cô chạy trốn trước đó, hiện giờ quanh căn phòng này lúc nào cũng có đầy người canh giữ. Cô bây giờ trừ phi có bản lĩnh đột thỏ, nếu không thật đúng là không có lối ra, vẫn có một cơ hội khác chính là Mạnh Kiết Nhiên chủ động mang cô ra ngoài, nhưng khả năng này vô cùng nhỏ.

Những ngày nằm trên giường không có việc gì làm, nhiều nhất vẫn là nhớ Mục Lương Hòa, không biết hiện tại anh thế nào, có phải bởi vì cô vô cơ mất tích mà lo lắng muốn chết hay không. Còn Diêm Nhuận Hoa nữa, chắc cũng đoán được cô bị ai bắt đi. Những ngày chờ người ứng cứu dài lê thê, chỉ có thể nằm đếm ô vuông trên trần nhà, đầu giường đã bị cô khắc mấy chữ “ ” rồi (người TQ có thói quen đếm nhắm bằng cách viết chữ “chính” vì nó có 5 nét – dễ đếm), mỗi lần cố khắc cho thật sâu, không khỏi nghĩ đến lúc Mục Lương Hòa tập chống đẩy, cô cũng khắc dấu nhắm số như vậy, nhiều khi cố tình đếm sai để anh làm nhiều thêm.

“Thanh Ninh, hôm nay thời tiết tốt, có muốn ra ngoài phơi nắng không?”

Mạnh Kiết Nhiên từ bên ngoài đi vào, cũng thấy bóng dáng Vệ Đông, trên người hắn chỉ mặc áo sơ mi trắng, tay áo xắn đến khuỷu, hai cô gái kia cẩn thận lui ra ngoài.

“Được.”

Hiếm khi thấy Thanh Ninh ngoan ngoãn không châm chọc móc máy như vậy, Mạnh Kiết Nhiên ôm ngang cô ra ngoài. Trên thêm có hai cái ghế gỗ, hắn đặt cô lên một cái, giữa là một cái bàn mây đã để sẵn hai cốc nước ép trái cây.

Hôm nay ánh mặt trời rất đẹp, Thanh Ninh đã lâu chưa thấy mặt trời, vừa ngẩng đầu nhìn đã cảm thấy chói mắt, tia sáng đâm vào khiến mắt có cảm giác đau rát, vội đưa tay che lại, qua một lúc lâu mới dám từ từ mở ra.

Thanh Ninh đưa mắt đánh giá chung quanh, căn nhà này có mấy gian, xuyên qua hành lang phía trước, bên kia còn có chừng mười gian phòng, chắc là nơi ở của Vệ Đông và nơi làm việc. Tất cả nhà cửa đều ở sâu trong núi, bốn phía không là núi thì là nước, một mặt còn lại là rừng cây bất tận. Nếu muốn từ đây ra ngoài mà chỉ dựa vào đôi bàn chân thì quả thực là không hề thực tế, nhất là chân cô hiện giờ còn bị thương.

“Nghĩ gì mà nhập thần như thế, Thanh Ninh, em thích cuộc sống như thế nào, một thời gian ngắn nữa chúng ta có thể đến Maldives, ở đó có thể ngắm biển.”

“Nha.” Cô không có hứng thú, cái cô muốn nhất bây giờ chính là làm sao rời khỏi đây được “Chúng ta khi nào đi?”

“Chờ giải quyết xong chuyện ở đây là có thể đi ngay.” Hôm nay Mạnh Kiết Nhiên thật sự rất dịu dàng, ngay cả trong giọng nói đều mang vui vẻ, Thanh Ninh không biết gần đây hắn đang làm gì, nhưng có nghe được qua điện thoại hắn mấy lần đề cập đến vấn đề tài sản, chắc hắn đang muốn tẩu tán tài sản.

Mạnh Kiết Nhiên rút cuộc có bao nhiêu tiền, chắc là không hề ít.

“Vào thôi, tôi mệt rồi.”

Mạnh Kiết Nhiên còn có rất nhiều lời muốn nói, một người tưởng tượng viễn cảnh tương lai khó tránh khỏi sẽ không thú vị, nhưng nhìn thấy cô có vẻ mệt thật, không muốn nói chuyện đành phải thôi. Mỗi ngày đều trôi qua như vậy, điều duy nhất có biến hóa chính là chân Thanh Ninh dần dần hồi phục, đã có thể tự xuống giường đi lại.

Cả ngày nay không thấy Mạnh Kiết Nhiên xuất hiện, cô loáng thoáng cảm thấy có chuyện gì xảy ra. Buổi tối lúc đi ngủ, cửa chợt bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên xa lạ xộc vào phòng, đã say túy lúy chân nam đá chân chiêu, ánh đèn phản chiếu ngũ quan của hắn có mấy phần dữ tợn cùng chán ghét.

“Tạ tiểu thư, lần đầu tiên gặp mặt, kể hèn họ Diêm.”

Thanh Ninh hoàn toàn không hiểu gã đàn ông này sao lại xông vào phòng, giọng nói the thé gọi người, không bao lâu sau có hai gã vệ sĩ tiến vào đóng cửa, cô mới chợt ý thức được sắp sửa xảy ra chuyện không hay.

“Ông ra ngoài, Mạnh Kiết Nhiên đâu rồi, tôi muốn gặp Mạnh Kiết Nhiên.” Chưa bao giờ có ý muốn gặp Mạnh Kiết Nhiên như lúc này, trực giác nói cho cô biết chỉ cần hấn ở đây thì cô sẽ không việc gì.

“Mạnh tiên sinh lúc này có lẽ không có thời gian gặp cô, đã là buổi tối rồi, ha ha.” Cơn say của gã đàn ông dâng lên, trong phòng mùi rượu nhàn nhạt cũng tỏa ra, hấn càng tiến gần giường đệm, cô bực chán lui về phía sau, đang lúc hấn muốn cúi người thì cửa chợt bị đẩy ra, Vệ Đông nghiêm mặt đứng ở cửa, không kiêu ngạo không siểm nịnh kêu “Diêm tiên sinh”.

“Vệ tiên sinh, trẻ như thế còn chưa ngủ, tôi đến chào hỏi Tạ tiểu thư.”

Gã đàn ông cười ha hả nhìn Thanh Ninh, xoay người cùng Vệ Đông đi ra ngoài tán gẫu, cô vẫn chưa hết sợ hãi vượt ngực, âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải chạy đi, không ngờ cô và Vệ Đông không hợp nhau nhưng cũng sẽ được hấn cứu một lần.

Vệ Đông đưa người tới cửa rồi quay lại, trước phòng một người đàn ông đang đứng, cùng bóng đêm đen đặc hòa làm một thể.

“Người đuổi tới rồi, trong chúng ta có nội gián.”

Mạnh Kiết Nhiên nói hết sức bình tĩnh, không hề hoang mang nhìn trợ thủ đắc lực của hấn, kẻ đã cùng hấn trải qua những tháng ngày đen tối nhất này lại là nội gián ư, nếu là thật, vậy thì quá đáng sợ, toàn ộ chứng cứ phạm tội đều trong tay hấn.

“Tôi sẽ đi điều tra, ngày mai dời địa điểm?”

“Ừ, càng sớm càng tốt, không phải chỗ này còn một kẻ chịu tội thay hay sao.”

Vệ Đông cúi đầu, mắt thâm sâu không rõ, xoay người đi sắp xếp, Mạnh Kiết Nhiên đứng bên ngoài một lúc mới đi vào.

Hôm sau trời còn chưa sáng, Tạ Thanh Ninh đã bị cô gái đánh thức dậy, cô vẫn còn mơ hồ thì thấy Mạnh Kiết Nhiên quần áo chỉnh tề sắp bước đi vào: “Dậy nào, bây giờ chúng ta phải đi ngay.”

Phản ứng đầu tiên của cô chính là Mục Lương Hòa sắp tới, tùy tiện mặc quần áo đi theo hấn ra ngoài. Ngồi trên chiếc xe việt dã màu xám tro, Vệ Đông lái xe, cô và Mạnh Kiết Nhiên ngồi ở phía sau, sau xe họ còn mấy chiếc xe khác.

“Chúng ta phải đi đâu?”

“Mệt thì ngủ một lát đi.” Mạnh Kiết Nhiên trực tiếp bỏ qua câu hỏi của cô lắng sang chuyện khác, Thanh Ninh cũng không nói chuyện nữa. Bên ngoài xe vẫn là một mảng màu đen, bóng cây thoáng qua, cảm giác đã đi thật lâu, trời dần sáng, chung quanh tất cả đều là cây cối, bọn họ đi đường mòn gập ghềnh nhấp nhô, ngồi ghế sau bị rung lắc rất mạnh.

“Cố chịu thêm chút nữa, sắp đến rồi.” Hấn lấy bánh bao trong túi ra đưa cho cô một cái, lại đưa cho Vệ Đông đang lái xe một cái. Thanh Ninh nhìn bánh bao trong tay, cũng không thấy đói lả nhưng nghĩ tới kế tiếp còn một trận chiến phải đánh, cố ép mình ăn vào, hiện tại cô cần bổ sung năng lượng, giữ vững thể lực.

54. Chương 54

Ăn bánh mì lại uống thêm nước vào, bỗng chốc cả người cảm thấy uể oải. Mấy ngày qua bị nhốt thời gian ngủ nghỉ rất ổn định, bữa nay bị lôi dậy sớm như vậy có chút không quen, buồn ngủ mà thần kinh luôn căng thẳng.

Xe đang chạy chợt sóc nảy, bị lún vào một vũng nước, Vệ Đông cố khởi động xe nhưng chỉ phát ra mấy tiếng “u...u...” rồi chịu chết, hấn nắm quyền lại đánh vào vô lăng một đấm.

“Thế nào?”

Mạnh Kiết Nhiên cảnh giác liếc nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài trời đã sáng, rừng rậm nhiệt đới mênh mông không một bóng người, chỉ có âm thanh gió thổi qua lá cây vang xào xạc vang vọng trong không khí.

“Xe hỏng, để tôi đi kiểm tra.” Vệ Đông nói xong đẩy cửa xe đi xuống, bắt đầu kiểm tra tình huống, Mạnh Kiết Nhiên kéo cửa bên kéo Thanh Ninh xuống theo. Hấn mở cửa chiếc xe trước mặt nhét cô vào rồi trèo lên theo, Thanh Ninh nghiêng đầu nhìn thấy Vệ Đông lên một chiếc xe khác.

“Chạy thẳng rồi quẹo trái.”

Sau khi lên xe, Mạnh Kiết Nhiên giống như hoàn toàn biến thành người khác, toàn thân tỏa ra hơi thở sắc bén đầy lệ khí. Thanh Ninh nhìn xe của Vệ Đông vẫn luôn dẫn đầu quẹo trái vào một con đường mòn gập ghềnh khúc khuỷu, ngồi ở phía sau bị lắc lư muốn đem mấy thứ vừa ăn cho ra hết.

“Sao chúng ta lại đi đường này?” Tạ Thanh Ninh không hiểu Mạnh Kiết Nhiên có ý gì, chỉ thấy hấn móc ở bên hông ra khẩu súng lục nhỏ cầm trong tay, cảnh giác nhìn ngoài cửa xe “Thanh Ninh, hiện tại chúng ta đang ngồi trên một con thuyền, em ngoan ngoãn một chút nếu không anh cũng khó mà bảo đảm an toàn cho em.” Hấn lại lấy từ trong túi ra một con dao gấp nhỏ đưa cho cô “Cầm lấy, đề phòng bất trắc.”

Thanh Ninh nhìn con dao gấp sắc bén trong tay, tim như muốn bắn lên cổ họng, trong lòng có một âm thanh càng ngày càng mãnh liệt, Mục Lương Hòa nhất định đã tới, Diêm Nhuận Hoa cũng tới, nếu không Mạnh Kiết Nhiên làm sao lại vội vã rời khỏi như thế.

” Mạnh Kiết Nhiên, một mình anh đi đi, mang theo tôi anh sẽ không đi được.”

Cô cố gắng thuyết phục hấn, hấn đang quan sát tình hình bên ngoài chợt dừng quay lại, thô lỗ đề cô ở trên ghế sau không thể động đậy tí nào. Mấy ngày qua hấn vẫn chưa đụng chạm cô, hiện tại hai mắt vẫn đỏ, nụ hôn càng mất lý trí cắn xé giống như dã thú phát cuồng, đề thấp giọng nói: “Đừng tưởng rằng Mục Lương Hòa tới là có thể dẫn em đi, cũng phải xem anh có nguyện ý hay không, Thanh Ninh, em thông minh như vậy nên hiểu ý của anh chứ.”

Mạnh Kiết Nhiên buông lời ngoan độc rồi lại quay nhìn ra cửa xe quan sát. Thanh Ninh đề chốt mở dao xuống, ánh sáng bén nhọn của lưỡi dao lóe ra, nếu trực tiếp đâm hấn thì cô cũng không có phần thắng, vẫn còn tên tài xế kia sẽ ngay lập tức đập chết cô.

Cánh rừng này rất rộng, xe chạy một hồi thì dừng dưới một cây cổ thụ để tiếp thêm nhiên liệu. Tạ Thanh Ninh dấu dao vào trong túi, quay sang nói với Mạnh Kiết Nhiên: “Tôi muốn đi vệ sinh.” Từ lúc đây đến giờ cô vẫn cố nhịn, khó lắm mới thấy xe dừng lại.

Mạnh Kiết Nhiên kéo cô đi đến một gốc đại thụ cách đó không xa, bên cạnh có mấy bụi cây chỉ vào đó “Anh ở đây chờ em, sau một phút mà không đi ra thì anh sẽ vào tìm.”

Hấn vừa buông tay, Thanh Ninh đã như làn khói chạy đi, nơi hoang dã cũng không thể chọn điều kiện, vừa giải quyết ngay bên gốc cây vừa quan sát. Cô thấy Mạnh Kiết Nhiên đang đứng trước xe hút thuốc, tài xế đã ngồi vào trong xe, nhìn hoàn cảnh chung quanh, dù cô có chạy cũng không được mấy bước đã bị bắt trở về.

“Xong rồi, tới ngay.”

Mạnh Kiết Nhiên đã đợi không kịp, đang muốn đi lại bên gốc cây, Thanh Ninh lập tức từ phía sau cây nhảy ra đi lại chỗ hấn.

Xe lần nữa khởi động, cây hai bên đường càng ngày càng rậm rạp, che đi ánh mặt trời trên đỉnh đầu, chỉ còn một vài vệt lốm đốm lọt được xuống dưới, trong xe tối xuống. Điện thoại của Mạnh Kiết Nhiên chợt vang lên, là Vệ Đông gọi tới.

“Chúng ta ở trước mặt tập hợp, các cậu cẩn thận.”

Thanh Ninh không hiểu bọn họ sao phải tách ra mà đi, cũng không biết bọn họ muốn tập hợp ở địa điểm nào, trong lòng bất ổn, không thể ngồi chờ chết. Chẳng lẽ cô thật sự sẽ bị hấn đưa đi, sẽ không còn được gặp lại Mục Lương Hòa nữa.

” Mạnh Kiết Nhiên tôi khó chịu, muốn ới, xe có thể chạy chậm lại một chút không.” Cô che miệng, sắc mặt tái nhợt, đúng là muốn ới, chỉ là không nghiêm trọng như vậy.

“Sao vậy, vừa rồi không phải còn tốt lắm mà.” Tuy hồ nghi cô có phải đang nói dối không nhưng nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt, Mạnh Kiết Nhiên vẫn kêu lái xe chạy chậm một chút.

“Đỡ chút nào chưa.”

Hắn mở chai nước suối đưa cho cô, uống vài ngụm rồi mà cảm giác buồn nôn vẫn không giảm đi, chắc do xe rung lắc nhiều quá, đầu cũng hỗn loạn luôn “Chúng ta phải đi đâu, gần đây có chỗ nào bán đồ không, muốn ăn chút gì chua chua.”

Mạnh Kiết Nhiên nghi ngờ nhìn cô, trong mắt có gì đó không rõ thoáng qua, kéo người cô tựa vào trong ngực hắn: “Một lúc nữa là đến, chịu khó nhịn một chút.”

Tạ Thanh Ninh cũng bị ý nghĩ thèm ăn chua dọa cho sợ, cẩn thận tính toán, mấy ngày qua chu kì không tới, lúc ấy cô còn cho là ảnh hưởng của việc thay đổi môi trường, cộng thêm thần kinh căng thẳng nên mới bị chậm, với lại chu kì của cô trước nay cũng không đều, bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ là.

Rũ mí mắt xuống, không dám để mình suy nghĩ nhiều, tay lặng lẽ đặt ở trên bụng, lại sợ hấn hoài nghi, nắm thành quả đấm xuôi ở bên người.

“Ông chủ, cây cầu trước mắt hỏng rồi, chúng ta chỉ có thể đi đường vòng.”

“Ừ, vậy thì đi đường vòng thôi.” Tài xế còn chưa quay đầu xong, Mạnh Kiết Nhiên lập tức quát “Lập tức quay đầu đi đường cũ, nhanh lên một chút!”

Không khí chợt hết sức căng thẳng, tài xế hình như đã hiểu ra cái gì, lập tức quay đầu, đạp hết cần ga lao đi như mũi tên. Thanh Ninh bị tốc độ bất ngờ, ngồi không vững bị xô vào cửa xe, cánh tay đau muốn chết, còn chưa bình thường trở lại đã nghe một hồi tiếng súng dồn dập đặc biệt rõ ràng trong không gian rừng rậm tĩnh mịch. Sắc mặt Mạnh Kiết Nhiên đã trầm xuống, súng lục trong tay hướng ngoài cửa xe bắn mấy phát, quay lại quát Thanh Ninh: “Nằm xuống đi, chớ lộn xộn.”

Cô bị Mạnh Kiết Nhiên kéo xuống gầm xe, không biết xe đã đi đến đâu, chỉ biết là tốc độ không chậm, không lâu sau xe bị lắc lư xóc nảy dữ dội, sau đó đâm phải thứ gì rồi bất động. Mạnh Kiết Nhiên chửi thề một câu, Thanh Ninh bị đụng đến choáng váng, từ phía dưới bò dậy ngóc đầu lên gặp ngay cảnh tượng máu me đầy mặt đang bùng thông tay gục xuống của tên tài xế, tất cả đều là máu, Tạ Thanh Ninh muốn nôn nhưng chưa kịp nôn ra đã bị Mạnh Kiết Nhiên kéo xuống xe.

“Đi, nhanh lên một chút.”

Hắn đã đổi sang dùng súng trường, cổ tay Thanh Ninh bị cầm phát đau, vẫn lôi kéo chạy vào trong rừng, bước chân quá lớn, cô theo không kịp, khắp khiêng chạy theo: ” Mạnh Kiết Nhiên, anh buông tôi ra tự đi đi, cùng Vệ Đông tập hợp, các người muốn đi đâu thì đi đến đó.”

“Vệ Đông? Phải làm em thất vọng rồi, hấn là nằm vùng, nuôi gián điệp bên người nhiều năm như vậy, em nói có phải quá buồn cười hay không, nếu không em cho rằng bọn Mục Lương Hòa làm sao có thể tìm ra.”

Tạ Thanh Ninh quá kinh ngạc, Vệ Đông lại là nằm vùng, diễn cũng quá giống rồi, thái độ của hấn với cô luôn luôn đối nghịch, chỉ trừ đêm hôm đó. ” Mạnh Kiết Nhiên, anh bây giờ quá nguy hiểm, mang theo tôi anh nhất định không đi được.”

“Thử mới biết, em tự giữ sức mà chạy đi.”

Rừng cây quá dày, Mạnh Kiết Nhiên cởi áo khoác choàng cho cô, đi phía trước mở đường, mặc dù như thế, tay cô vẫn bị cây cối quắc mấy vết thương rướm máu. Đi thật lâu, dưới chân lão đảo trực tiếp té nhào xuống đất, đá lởm chởm cắt vào bàn tay và đầu gối, cảm giác buồn nôn lại trở dậy. Mạnh Kiết Nhiên kéo cô, Thanh Ninh ngã trên mặt đất không chịu dậy, mắt nhắm lẹ: ” Mạnh Kiết Nhiên, cầu xin anh tha cho tôi

đi, tôi đã kết hôn, có gia đình, có lẽ sau này sẽ có con, nếu anh thực sự yêu tôi thì xin hãy chúc phúc cho tôi.”

“Đứng dậy.”

Sắc mặt hắn càng thâm trầm, cô ngẩng cặp mắt kiên định nhìn hắn như chém đinh chặt sắt “Tôi không dậy.”

“Tạ Thanh Ninh, em chắc chắn tôi sẽ không tổn thương em.” Yêu càng sâu thì trả giá trong tình yêu càng nhiều, mới đầu tình yêu của Mạnh Kiết Nhiên là hai bên tình nguyện, sau đó lại biến thành chuyện cười một người đơn phương, cũng thật bi kịch.

“Tôi biết anh chỉ là không cam lòng, nếu bây giờ tôi vẫn còn quán lấy anh chắc gì anh đã có hứng thú.”

“Thì ra em vẫn luôn nghĩ về tôi như thế, Tạ Thanh Ninh, tôi ở trong mắt em lại là người như vậy.” Mạnh Kiết Nhiên giận dữ, đem cô từ dưới đất kéo lên, chợt trong rừng vang lên một hồi tiếng bước chân rất nhẹ, một người kinh ngạc mừng rỡ, một người hoảng sợ từ trong rừng bước ra, súng đã chuẩn bị tốt tư thế nhắm bắn.

“Là người của tôi, Thanh Ninh khiến em thất vọng rồi.”

Mạnh Kiết Nhiên kéo cô từ sau gốc cây đi ra, mấy tên tay chân vây xung quanh, đều cầm trong tay súng có tầm xạ kích và uy lực mạnh như Mạnh Kiết Nhiên.

“Tiếp tục đi về phía trước, trước mặt đã sắp xếp xong xuôi.”

“Ông chủ, Vệ Đông là nằm vùng, hiện tại đã tập hợp với phía cảnh sát, chúng ta tổn thất không ít người.”

“Ừ, tôi biết, ra khỏi đây rồi nói tiếp.”

Lần này Mạnh Kiết Nhiên không kéo cô theo mà giao cho hai thủ hạ phía sau kèm thật chặt. Cảm giác khó chịu trong người chưa tan đi, ngược lại càng ngày càng mạnh lên, nhào sang gốc cây bên cạnh nôn ra.

“Tạ tiểu thư, không sao chứ?”

“Tôi có thể nghỉ ngơi không?”

Không chỉ bọn họ do dự, ngay cả Mạnh Kiết Nhiên đi ở phía trước cũng quay đầu: “Hiện tại phải mau chóng ra ngoài, đi lên, anh công em.”

Mạnh Kiết Nhiên ngồi xổm xuống ở trước mặt cô, Thanh Ninh không chịu lên, lại bị thủ hạ của hắn trực tiếp lôi lên lưng hắn, mục đích của cô là muốn kéo dài thời gian.

Mạnh Kiết Nhiên công cô nhưng bước chân cũng không chậm lại chút nào, rừng rậm rất nhanh đã lùi lại phía sau, phía trước là một cái hồ lớn đã đậu sẵn một chiếc thuyền, mấy tên thủ hạ nhanh nhẹn lên thuyền, bọn họ tính đi đường thủy.

55. Chương 55

“Chỉ cần xuôi dòng qua hết cánh rừng này là đến rồi.”

Thanh Ninh bị hai gã đàn ông kẹp hai bên trong khoang thuyền, bởi vì không có cửa sổ nên không thể thấy được tình huống bên ngoài, chỉ có một cái bóng đèn mờ tối đóng đưa trên đỉnh thuyền hắt bóng mấy người lên vách tường.

“Chỗ này quá bức bối, tôi muốn ra ngoài hóng mát một chút.” Tạ Thanh Ninh ra vẻ muốn nôn, hai gã đàn ông trao đổi mấy câu rồi đi theo cô ra ngoài. Ngồi tựa vào cửa khoang thuyền có thể thấy được rừng rậm hai bên bờ sông từng chút một bị lùi lại phía sau, lòng bàn tay Thanh Ninh toát mồ hôi đầm đề.

“Thanh Ninh, đi vào, bên ngoài nguy hiểm.”

Mạnh Kiết Nhiên chẳng biết đã đứng phía sau từ khi nào, trên người đã thay bộ quần áo khác không còn vẻ nhếch nhác lúc ở trong rừng mưa nhiệt đới vừa rồi, mơ hồ có mấy phần khí khái vững vàng, chẳng lẽ hẳn hoàn toàn chắc chắn có thể đem cô đi khỏi đây.

“Bên trong quá bức bối, tôi không muốn vào.”

“Thanh Ninh, nghe lời, đi vào.” Hắn không động thủ mà nháy mắt ra hiệu cho hai gã bên cạnh ép cô đi vào trong khoang.

Chợt khoang thuyền loáng một cái, bên ngoài truyền đến một hồi tiếng súng làm chấn động con thuyền. Thanh Ninh lập tức bị Mạnh Kiết Nhiên quăng vào trong khoang, một gã đàn ông vẫn kẹp một bên người cô giờ đã ngã trong vũng máu mắt trợn trắng. Thanh Ninh run lẩy bẩy, co cụm lại trong góc khoang, người của Mạnh Kiết Nhiên và những người bên ngoài không ngừng sống mái với nhau, không khí tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt. Thanh Ninh muốn bỏ lại chỗ cửa xem có thấy Mục Lương Hòa có ở bên ngoài hay không lại bị Mạnh Kiết Nhiên lôi kéo đến khoang thuyền tận cùng bên trong, mở đáy thuyền ra rồi nhảy vào trong nước.

Xung quanh toàn là nước, Thanh Ninh không thể hô hấp, sau khi bị uống mấy ngụm nước thì người cứ thể chìm xuống, mũi miệng đều bị sặc không thể hít thở. Đang lúc cô cho là mình sẽ bị chết đuối thì chợt bị kéo lên khỏi mặt nước. Mạnh Kiết Nhiên để cô bên cạnh mà bơi, đã không còn nhìn thấy chiếc thuyền, Thanh Ninh nhận ra hắn đang dùng kế kim thiền thoát xác.

Diêm Nhuận Hoa mang tổ đột kích tiếp cận gần bờ sông, con thuyền trên sông đã ngừng lại không có phản kháng, mũi thuyền có mấy người đàn ông ngã xuống trong vũng máu. Khi tổ đột kích tiên phong tiếp cận thuyền thành công ra dấu tay chỉ đã an toàn thì mấy người còn lại mới lên thuyền.

“Không có Mạnh Kiết Nhiên, Tạ Thanh Ninh cũng không ở trong.”

Thân mình Mục Lương Hòa run lên, dù trên nét mặt vẫn kiên cường không biểu hiện gì nhưng Diêm Nhuận Hoa biết, anh đã nhẫn nại tới cực điểm. Từ khi Tạ Thanh Ninh mất tích, Diêm Nhuận Hoa luôn thấy được sự trầm mặc cùng ẩn nhẫn trong đáy mắt anh. Bỗng nghĩ đến động tĩnh bất thường trên mặt hồ.

“Chắc là ở phía trước, lập tức qua sông quay về.”

Tạ Thanh Ninh bị Mạnh Kiết Nhiên kéo lên bờ, cả người ướt lướt thướt, đi một bước trượt một bước, lúc này cô đã kiệt sức, hiện tại hoàn toàn là cố gắng gượng, mỗi một bước đi đều thở hổn hển, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Thanh Ninh, chịu đựng một chút, rất nhanh sẽ đến nơi.”

“Anh mang theo tôi sẽ không trốn thoát được, bọn họ rất nhanh sẽ đuổi kịp.”

Thanh Ninh khổ sở cầu xin, Mạnh Kiết Nhiên không trả lời, dưới chân bước càng lúc càng nhanh, cô theo không kịp, lão đảo té lăn trên đất rồi nôn ra, hắn híp mắt làm như biết cái gì, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm bụng của cô. Thanh Ninh lui về phía sau co lại, lấy ra con dao hắn đưa cho cô phòng thân, thể mà hắn chợt nở nụ cười, đoạt lại, trực tiếp ném về bụi cỏ phía sau rồi tóm lấy cô vác lên lưng.

“Thanh Ninh, cho dù chết, tôi cũng sẽ không đưa em cho anh ta, chúng ta chết chung, mang theo đứa bé của hắn.”

Tiếng nói phát ra vô cùng âm u, như một đạo ma chú từ địa ngục truyền tới. Thanh Ninh bị vắt trên lưng hắn giãy giụa lại càng bị siết chặt hơn. Mấy bụi cỏ cao hơn nửa thân người bên đường quất qua cánh tay cô rướm mấy vết máu.

Bỗng nghe trước mặt truyền đến một loạt tiếng bước chân, Mạnh Kiết Nhiên đặt cô xuống núp vào trong bụi cỏ, xuất hiện là người đàn ông đáng vẻ nhếch nhác, chính là cái kẻ mấy hôm trước suýt giở trò với cô Diêm tiên sinh.

” Mạnh Kiết Nhiên, không ngờ lại gặp tôi ở đây đúng không?” Hai người đàn ông giương súng chĩa vào nhau, kẻ đang phát rõ kia chợt chuyển tầm mắt tới chỗ Thanh Ninh, tà ác nhìn chăm chăm cô: “Đã đến lúc này mà Mạnh tổng còn muốn mỹ nhân, quả nhiên chết dưới hoa mầu đơn thành quỷ cũng phong lưu.”

Đôi mắt Mạnh Kiết Nhiên thâm trầm không thấy đáy: “Ông lầm rồi, cô ta là con tin, nếu không ông cho rằng vì sao tôi phải mang theo.”

Tạ Thanh Ninh mím môi từ trong bụi cỏ đứng lên, từ từ chuyển qua sau lưng Mạnh Kiết Nhiên. Chợt một trận gió thổi qua bụi cỏ, hai người đàn ông kinh hoảng liếc nhìn chỗ bụi cỏ lung lay “Nguy rồi, bọn họ đuổi theo tới.”

Quay đầu chạy về phía trước, Mạnh Kiết Nhiên cũng lập tức kéo Thanh Ninh theo, chỉ cần nghĩ tới Mục Lương Hòa có lẽ ở phía sau, cô cũng không biết lấy đâu ra sức lực hất tay hấn ra, còn chưa lùi về phía sau được vài bước thì một khẩu súng đã trực tiếp dí sát bên hông cô.

“Mạnh tổng, nếu con tin đã không phối hợp như vậy, chi bằng tôi thay cậu giải quyết đi.”

Tên họ Diêm này không biết đã quay lại từ khi nào, hung ác nhìn cô, giống như đang nhìn con kiến hôi.

“Cám ơn ý tốt của Diêm tiên sinh, chúng ta giữ lại con tin vẫn còn chỗ dùng.” Họng súng bên hông cô bị Mạnh Kiết Nhiên gạt đi, kéo cô tiếp tục đi về phía trước.

Bụi cỏ cao cỡ nửa người, muốn chạy cho nhanh là rất khó. Tên họ Diêm giơ khẩu súng mở đường, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn bọn họ, cuối cùng Thanh Ninh cũng cảm nhận được cảm giác lưu vong giữa những kẻ xa lạ.

“Nhanh lên một chút, không được để bọn người kia đuổi theo.”

Sắc trời dần dần u ám, gió càng lúc càng lớn, bụi cỏ bị gió lay phần phật ngã rạp xuống, trùng điệp lan đến tận phía chân trời.

Mạnh Kiết Nhiên đang kéo Thanh Ninh chạy bất chợt khựng lại, cắn chặt răng trán đổ đầy mồ hôi hột, Thanh Ninh quay đầu lại thấy trên bả vai hấn toàn là máu.

“Mẹ nó, thế mà đã đuổi theo tới, cô qua đây.”

Thanh Ninh bị tên họ Diêm kéo từ chỗ Mạnh Kiết Nhiên sang, súng dí ở ngang hông, gã núp ở phía sau cô hướng về người núp trong bụi cỏ hô to: “Muốn tao một phát bắn chết con tin thì cứ tiến lên.”

Từ khoảng không mênh mông nơi đường chân trời, một người mặc đồng phục xuất hiện, Thanh Ninh nhận ra Diêm Nhuận Hoa, có chút thất vọng là anh không tới, ngược lại cô nghĩ, anh không đến cũng tốt, nơi này quá nguy hiểm.

“Các người đã bị bao vây, thả con tin ra thì các người còn cơ hội được giảm tội.”

“Thúi lắm, ông đây không tin mày, toàn bộ lui về phía sau, nếu không tao bắn chết cô ta.”

Súng đã lên nòng, chỉ cần khẽ bóp, đạn sẽ xuyên qua thân thể cô. Bỗng nhiên bao nhiêu khủng hoảng đều biến mất, bình tĩnh nhìn cảnh sát cứu hộ cách đó không xa, còn cả Mạnh Kiết Nhiên nằm dưới đất, cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu thần sắc dưới đáy mắt hấn, cô đã cảm nhận được nhiệt độ của nòng súng dưới làn da.

Cảnh sát toàn bộ lui về phía sau, họng súng bên hông Thanh Ninh cũng được thu lại, Mạnh Kiết Nhiên che bả vai tiếp tục đi về phía trước, cô bị tên họ Diêm kéo đi ở phía sau.

Gió lại thổi mạnh hơn, quần áo vốn ướt nhẹp dán sát vào người, gió vừa thổi qua đã run lấy bầy. Thanh Ninh muốn quay đầu nhìn lại, muốn lần nữa xác định xem rốt cuộc anh có tới không.

Diêm Nhuận Hoa nhìn chung quanh, không thấy bóng dáng Mục Lương Hòa, phất tay ra lệnh, bắn tĩa tầm xa chuẩn bị sẵn sàng.

Đạn thoát nòng súng phá vỡ không khí, máu trong nháy mắt tóe ra, Tạ Thanh Ninh hoảng sợ nhìn gã đàn ông ngã xuống bên cạnh, Mạnh Kiết Nhiên còn chưa phản ứng kịp, ngay sau đó hai tiếng súng vang lên, hấn ôm thân thể của cô từ từ trượt xuống.

“Thanh Ninh, Thanh Ninh.”

Hắn che lại bên ngực cô đang không ngừng chảy xuống dòng máu nóng bỏng, nhuộm đỏ cả tầm mắt, lại nhìn gã đàn ông trúng mấy phát đạn chết không nhắm mắt trên mặt đất.

” Mạnh Kiệt Nhiên, anh. Trốn không thoát.” Tạ Thanh Ninh cảm giác mình càng ngày càng mệt mỏi, cũng càng ngày càng lạnh, nhắm mắt, tất cả giác quan cũng bắt đầu mơ hồ, bên tai âm thanh càng ngày càng nhỏ, ánh sáng trên đỉnh đầu cũng dần dần biến mất, thế giới của cô chỉ còn lại một vùng tăm tối.

Mạnh Kiệt Nhiên nhìn người trong ngực cặp mắt từ từ nhắm lại, từ trong ngực móc ra một khẩu súng lục nhỏ: “Thanh Ninh, em vẫn luôn không hỏi anh lúc đầu vì sao cùng cô ta dính hôn, anh biết rõ em oán anh, hận anh, bây giờ anh nói cho em biết có được không.” Hắn giống như đang thì thầm với người tình, nhẹ nhàng nói bên tai cô, sau đó hạ một nụ hôn lên trán cô, có một giọt trong suốt rơi xuống: “Thanh Ninh, anh sẽ không để cho em một mình cô đơn, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ.” Chạm rai giờ súng lên, trong không khí lần nữa truyền đến một tiếng súng vang.

Mục Lương Hòa từ phía trước lao đến, nghe tiếng súng tim anh chấn động mạnh, vạch ra bụi cỏ cuối cùng là hình ảnh đời này anh không cách nào quên được.

.

Từ Tam Giác Vàng trở về đã là một tuần lễ, Diêm Nhuận Hoa mỗi ngày đều sẽ đến bệnh viện ngồi chờ, có rất nhiều lời nói không cách nào mở miệng. Anh không giữ lời, anh có lỗi với người anh em tốt nhất. Lúc tìm thấy Tạ Thanh Ninh, cô máu me đầy người nằm trong ngực Mạnh Kiệt Nhiên, chỉ có hô hấp mỏng manh, mà Mạnh Kiệt Nhiên chết tại chỗ, não bộ trúng đạn, là tự sát.

“Hôm nay là ngày cuối cùng.” Ngày cuối cùng của giai đoạn nguy hiểm.

“Tôi hối hận.” Thân thể thẳng tắp trước sau như một của Mục Lương Hòa lắc đảo, anh không chỉ suýt mất cô mà còn vĩnh viễn mất đi con của họ, đứa bé ba tháng tuổi hóa thành một vũng máu từ trong cơ thể cô chảy ra. Cơ thể cô bây giờ hoàn toàn kiệt quệ, vết thương trí mạng trên ngực, còn sảy thai.

“Thật xin lỗi, Đại Mục.”

“Tôi chỉ tự hận mình vì sao không tìm được cô ấy sớm một chút.”

Anh đã đến căn phòng từng giam lỏng cô ở Tam Giác Vàng, đã thấy từng hàng chữ “ ” được khắc trên vách tường, cô vẫn luôn chờ anh đến, xót xa nghĩ đến cô lúc đó đã ôm tâm tình như thế nào để giằng co với Mạnh Kiệt Nhiên.

“Chỉ cần qua được đêm nay, hai người sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ.”

Lúc đi Diêm Nhuận Hoa quay lại nhìn cô gái đang nằm trong phòng ICU (phòng sản sóc đặc biệt), nhất định phải tỉnh lại, nếu không người anh em của anh biết phải làm sao.

Tạ Thanh Ninh cảm giác mình đã mơ một giấc mơ rất dài, cảnh trong mơ phồn hoa rực rỡ, nhẹ nhàng tung bay, đẹp đến mức không muốn tỉnh lại. Đột nhiên, tầm mắt chuyển đổi sang toàn cảnh là máu từ trên trời rơi xuống, bông tuyết màu đỏ, rơi khắp mọi nơi, khuôn mặt dữ tợn của người đàn ông không ngừng loáng qua ngay trước mắt vỡ vụn thành từng mảnh như bông tuyết bay tán loạn, từng mảnh rơi xuống.

“Thanh Ninh, con tỉnh rồi phải không? Lương Hòa, mau gọi bác sĩ.” Lương Nhu Hoa kích động hô to, ngay sau đó một hồi tiếng bước chân dồn dập, Mục Lương Hòa canh giữ ở bên giường nắm tay cô, những vết cắt trên cánh tay đã được xử lý tốt, giờ chỉ còn là mấy vết sẹo màu hồng.

56. Chương 56

Sức chịu đựng của anh theo thời gian đã hao tổn hầu như không còn, càng không chịu nổi mỗi ngày đều có thể sẽ ngoài ý muốn mà mất đi cô, cả trái tim như nung nấu trong chảo dầu, không bao giờ nguyện ý chỉ nhìn khuôn mặt cô mà không nghe được giọng nói dí dỏm của cô từ phía sau nhảy ra hô to “không được nhúc nhích, giờ tay lên”.

“Bác sĩ, vợ tôi có phải sắp tỉnh lại không?” Mục Lương Hòa đứng ở bên cạnh khó có thể bình tĩnh, kích động nắm tay bác sĩ chủ trị.

“Chúc mừng cậu.”

Một câu chúc mừng này anh đã đợi không biết bao nhiêu ngày đêm, đã tiêu hao hết tâm huyết, Lương Nhu Hoa ở bên cạnh nghe thấy, nước mắt trực tiếp tí tách rơi xuống, bà gạt nước mắt như hạt châu vỗ vai con trai: “Thanh Ninh tỉnh rồi, rốt cuộc cũng tỉnh.”

Trong lúc Tạ Thanh Ninh dạo một vòng Quỷ môn quan, cả Mục gia cũng bao phủ một mảnh đen tối, nói chuyện đều phải cẩn thận, chỉ sợ dả kích con trai.

“Vâng, mẹ, mẹ về nghỉ trước đi, mấy ngày qua mẹ vất vả nhiều rồi.”

Mục Lương Hòa tiễn Lương Nhu Hoa đến cửa thang máy rồi quay lại, trong phòng bệnh chỉ còn một mình anh. Anh ngồi xuống ghế, cầm lấy bàn tay có chút lạnh lẽo của cô sưởi ấm trong tay mình, hốc mắt dần dần đỏ lên, môi ẩm áp chà sát ở trên mu bàn tay lạnh lẽo của cô. Thanh Ninh nằm trên giường mi mắt khẽ động, từ khe mắt nhắm chặt nước mắt chảy xuống rơi trên gối, Mục Lương Hòa luống cuống tay chân lau đi, tim đau không hô hấp nổi, cô nằm mơ thấy gì mà đau lòng như thế, thế mà anh lại không có ở bên cạnh.

“Thanh Ninh, có phải em trách anh nên mới không muốn mở mắt ra?” Ngón tay thô ráp lướt qua khóe mắt cô, dừng lại ở đuôi mắt rồi không chịu dời đi, tham lam nhìn ánh mắt cô, kì vọng một giây kế tiếp có thể mở ra nhìn anh.

Có lẽ sự khẩn cầu của anh đã cảm động đến trời xanh, con người vốn đang nhắm giờ chậm rãi mở ra, nước mắt chảy càng nhiều làm ướt gối đầu. Mục Lương Hòa trực tiếp cúi người ôm cô vào trong ngực, lại sợ đè lên vết thương trên ngực cô nên nhẹ nhàng buông xuống, ghé mặt vào gọi đi gọi lại tên cô.

Cuối cùng cũng tỉnh khỏi cơn ác mộng đáng sợ, Tạ Thanh Ninh chăm chú nhìn người đàn ông râu ria xồm xàm trước mặt, trong mắt vẫn cảm giác như là mình đang có ảo giác. Trí nhớ của cô vẫn còn dừng lại ở Tam Giác Vàng, đau đớn cùng tất cả giác quan dần dần biến mất, cô vẫn nghĩ đời này không bao giờ còn được nhìn thấy anh lần nữa, “Oa” một tiếng khóc lên.

Mục Lương Hòa thấy cô vợ nhỏ hu hu khóc to, tâm cũng thắt chặt lại một cục, hốt hoảng lau nước mắt ướt cả lòng bàn tay.

“Thanh Ninh, đừng khóc, có phải vết thương lại đau không, anh đi gọi bác sĩ liền.”

Anh muốn đi, bị cô túm chặt lấy, bởi đã lâu không nói chuyện nên giọng bị khàn như bị cảm mạo “Thủ —— trưởng, đừng đi!”

Mục Lương Hòa ngồi xuống bên giường, tay cô nắm chặt ống tay áo anh bị anh trở tay cầm lại: “Anh không đi, sẽ không đi.”

Sau khi bình tĩnh bốn mắt nhìn nhau, nói không nên lời những nhớ nhung cùng sợ hãi, hạnh phúc có lúc giống như cát chảy, nắm càng chặt thì cát chảy càng nhanh. Bọn họ nhớ nhung nhau, trong mắt cũng chỉ có lẫn nhau, không dung nạp được thêm gì khác nữa.

“Thủ trưởng, con của chúng ta có phải không còn nữa rồi ?”

Thanh Ninh thận trọng hỏi, một tay phủ lên bụng, cô mơ hồ cảm nhận nơi đó ít đi cái gì, rồi lại hi vọng nghe được anh nói, em không mang thai, như vậy cũng sẽ không vì mất đi mà khổ sở.

“Thanh Ninh, em còn trẻ, chúng ta sẽ còn có con.” Bất đắc dĩ nhận được đáp án từ Mục Lương Hòa, ánh mắt lóe kỳ vọng vụt tắt, con người tối lại. Mục Lương Hòa sợ cô nghĩ lung tung tổn thương thân thể, người vốn không giỏi ăn nói như anh cũng nhỏ giọng an ủi, một lần lại một lần nói ở bên tai. Tạ Thanh Ninh chớp mắt, lỗ mũi đau xót, nước mắt lại rơi xuống, Mục Lương Hòa trực tiếp hôn lên, nước mắt có vị xót xa.

“Thanh Ninh, em bây giờ không thể khóc, đối với thân thể không tốt.”

Thân thể phụ nữ sinh non rất yếu, lại thêm cô bị trúng đạn mất nhiều máu như vậy, bây giờ thân thể đã sớm tiêu hao, chỉ có thể tĩnh dưỡng.

“Thủ trưởng, em không phải lính của anh.”

Mục Lương Hòa sót ruột nên vô tình giở giọng huấn binh, bị chỉ ra thì rất ảo não, anh cũng là vì tốt cho cô mà thôi.

“Thanh Ninh, em hiện tại là bệnh nhân, cần tĩnh dưỡng thật tốt, chuyện khác không nên suy nghĩ nhiều, còn có anh.”

Mục Lương Hòa vén lại chăn, không yên lòng vuốt ve khuôn mặt cô rồi đứng lên gọi bác sĩ kiểm tra toàn diện.

Tin Tạ Thanh Ninh tỉnh lại Mục Lương Hòa báo cho Tạ Đông Phong trước tiên, những ngày cô hôn mê, Tạ Đông Phong đến thăm vô số lần, mỗi lần tới cũng sẽ ngồi một lúc, tuy không nói gì nhưng khi ra ngoài hốc mắt ông rõ ràng đã ửng đỏ.

Tạ Đông Phong đến ngay lập tức, Tạ Thanh Ninh lại ngủ. Vừa mới tỉnh lại, thân thể rất yếu, ông ở bên ngoài do dự một hồi mới đẩy cửa vào, Mục Lương Hòa quay đầu lại thấy ông thì đứng dậy cùng ông đi ra ngoài.

“Lương Hòa, vất vả cho con rồi.”

Những lời này cũng là sự thừa nhận của Tạ Đông Phong đối với anh. Ban đầu ông không coi trọng xuất thân quân nhân của Mục Lương Hòa, con gái của mình sao có thể đi theo anh chịu khổ, tìm dạng gì không được, nhất định tìm quân nhân, nhưng chuyện lần này đã làm thay đổi hoàn toàn cách nghĩ của ông.

“Đây là việc con nên làm, Thanh Ninh là vợ của con.”

“Con gái ba về sau giao cho con chăm sóc.”

Tạ Đông Phong vỗ vỗ bờ vai anh, là loại khẳng định không lời, Mục Lương Hòa gật đầu “Nhạc phụ, ba vào thăm cô ấy đi.”

Ông nhìn cửa phòng bệnh đóng chặt nói: “Giờ ba không vào được, để cho nó nghỉ ngơi thật tốt, lần sau ba lại vào thăm.”

Tạ Đông Phong lúc đi cũng gấp gấp như lúc đến, bóng dáng rất nhanh biến mất trên hành lang, Mục Lương Hòa ở bên ngoài gọi mấy cuộc điện thoại, thông báo một số chuyện.

Buổi tối Lương Nhu Hoa và lão thủ trưởng cùng nhau vào thăm, Tạ Thanh Ninh đang ăn canh, Lương Nhu Hoa đem theo bao lớn bao nhỏ thuốc bổ để đầy cái bàn, Mục Lương Hòa phải đi thu thập lại đặt ở chân tường.

“Cha, mẹ, đã để hai người lo lắng.”

Mục Lương Hòa bưng chén trong tay cô, tự nhiên giúp cô lau miệng. Lương Nhu Hoa càng xem càng hài lòng, lại nhớ đến đứa bé bị mất, nếu đứa bé mà còn thì tốt biết bao, bất quá ông trời đối với nhà họ cũng không bạc, chỉ cần người còn, chuyện về sau cứ từ từ đi.

“Không cần nói mấy lời khách khí, đều là người trong nhà, lần này là Lương Hòa không chăm sóc tốt cho con, đã dạy dỗ nó rồi.” Lão thủ trưởng nói chuyện âm thanh phóng đại, thấy ông dạy dỗ Mục Lương Hòa, người nghiêm túc không dám ngắt đầu.

“Ba, chuyện lần này không trách anh ấy.”

“Con đừng bênh, ba biết cả, nó lớn như vậy mà làm việc không đáng tin, làm sao có thể chăm sóc tốt cho con, chờ xuất viện về nhà ở một thời gian, chờ thân thể con tốt lên rồi hẵng về bên kia.”

Lương Nhu Hoa cũng đang có ý đó, hùa theo lão thủ trưởng nói: “Về ở đến khi khỏe hẳn, bình thường Lương Hòa rất bận, dễ dàng sơ sót, chúng ta cũng không yên tâm.”

Mục Lương Hòa cảm thấy ba mẹ nói cũng đúng: “Thanh Ninh, chúng ta về nhà ba mẹ ở một thời gian cho đến khi em khỏe lại có được không?”

Một nhà bốn người, mà ba người lập trường giống nhau, hơn nữa cô còn là bệnh nhân, hình như không có quyền phát ngôn: “Vâng, vậy làm phiền mẹ.”

Mục Lương Hòa đã suy tính, kế tiếp quả thật anh sẽ rất bận, hơn nữa lần này thân thể Thanh Ninh cần điều dưỡng thật tốt, ở nhà ba mẹ sẽ tốt hơn, về sau cũng sẽ không để lại mầm mống bệnh tật gì.

Cha mẹ chồng ngồi một lúc mới về, lúc đi dặn dò cô nghỉ ngơi thật tốt, những cái khác đều không cần quan tâm.

Mục Lương Hòa tiễn ba mẹ về rồi vào phòng vệ sinh bưng chậu nước nóng ra ngoài, vắt khăn nóng lau người cho cô.

“Ngày mai anh phải đi làm à?”

“Ừm, buổi tối tan việc sẽ tới đây, nếu buồn thì ngủ nhiều thêm một chút.” Bộ đội nhiều việc, số ngày nghỉ của anh cũng đã dùng hết.

“Em đã ngủ rất lâu rồi.”

“Vậy thì xem tạp chí, trên tủ có cả đấy.”

Thanh Ninh nghiêng đầu nhìn tạp chí trên tủ, là mấy quyển cô thường xem: “Em muốn ra ngoài đi dạo, ngắm mặt trời.”

“Được, chờ anh trở lại sẽ đưa em đi.”

Buổi tối, Mục Lương Hòa ngủ ở trên ghế sa lon, thân hình cao lớn cuộn lại, trên người đắp cái chăn mỏng, tuy trong phòng điều hòa mở lớn không lo bị cảm nhưng nếu ngủ cả đêm như thế thì hôm sau nhất định sẽ đau lưng.

“Thủ trưởng, anh sang đây ngủ đi, giường rất rộng.”

Mục Lương Hòa “Ừm” một tiếng, lật người nằm ngang trên sofa, chân rất dài, trực tiếp chòi ra ngoài.

“Ngủ đi, nhớ đừng đè lên vết thương, ngủ thế này rất tốt.”

Thanh Ninh đã dịch sang bên cạnh mà anh không chịu lên, ôm chần nhẹ nhàng lật người. Trong phòng không có ánh đèn, bởi vì ban ngày ngủ nhiều, buổi tối không thấy buồn ngủ, nghe tiếng hít thở vững vàng của anh, lại nhẹ nhàng lật người. Trong khoảng thời gian này chắc rất khổ cho anh, nghe Diêm Nhuận Hoa nói, hầu như mỗi đêm khi cô chưa tỉnh anh đều tự trách.

Cô không trách anh, ai cũng không trách, chỉ trách đoạn nghiệt duyên giữa mình và Mạnh Kiết Nhiên. Lúc tỉnh lại, cô cũng không hỏi tình hình của Mạnh Kiết Nhiên, dự tính xấu nhất là hấn chạy không thoát, đó cũng là hấn nên chịu tội, trên tay hấn đã dính quá nhiều máu tanh.

Trần trọc trở mình mấy lần rồi mơ màng ngủ mất. Buổi sáng tỉnh dậy Mục Lương Hòa vẫn chưa đi, cầm trong tay chậu nước rửa mặt cùng bàn chải đánh răng, chờ cô rửa mặt ăn sáng rồi anh mới đi. Hôm nay chị Ngô đến chăm cô, dọn dẹp lại phòng bệnh, người đến thăm nhiều, đồ biểu cũng nhiều, chị phân loại lại rồi đi mở cửa sổ cho thông gió.

“Cô chủ, có bạn cô đến thăm.”

Chị Ngô ra ngoài lấy nước, Tạ Thanh Ninh ngẩng đầu nhìn về phía cửa, không ngờ lại có thể lần nữa thấy Vệ Đông, lại còn trong tình huống này.

Vệ Đông đã đi vào, anh mặc một cái áo khoác màu trắng, thái độ ôn hòa Thanh Ninh chưa từng được thấy, một chút bén nhọn sát khí cũng không có, không thể không than thở kỹ xảo của anh.

“Tôi nên gọi một tiếng anh cảnh sát nhỉ, chỉ là không biết anh họ gì?”

“Vệ Đông là tên thật của tôi, rất xin lỗi, không thể đưa cô an toàn trở về.” Vệ Đông đứng thẳng tắp, bản lĩnh và năng lực của anh đều là Mạnh Kiết Nhiên tán thưởng, chỉ là hấn không ngờ mình đã nuôi bên cạnh một quả bom.

“Cám ơn ý tốt của anh.”

“Đây là chức trách của tôi, đáng tiếc cuối cùng vẫn không thể hoàn thành, thân thể như thế nào?”

“Rất tốt, cảm ơn đã quan tâm.”

Vệ Đông lưỡng lự hai giây: “Cái này là hắc bảo tôi giao lại cho cô.”

Vệ Đông từ trong túi tiền lấy ra một lá thư, đưa tới tay cô, sau đó nói mấy câu liền rời đi.

57. Chương 57: Đại Kết Cục

Tạ Thanh Ninh nắm trong tay lá thư mỏng nhưng không hề mở ra, hồi tưởng lại những lời Vệ Đông nói, hắc cuối cùng vẫn tự mua dây buộc mình, tất cả mọi điều ở trước sự tử vong đều trở thành mây khói, cô oán hận hắc đã lấy mất tự do và liên hệ với bên ngoài trong thời gian bị giam lỏng.

Thanh Ninh đem lá thư để vào ngăn kéo, lại chui vào trong chăn hồng tìm thêm một giấc ngủ ngon, không muốn nghĩ đến mấy thứ lung tung phiền hà kia nữa.

Lúc Mục Lương Hòa tan làm vào bệnh viện, anh đứng bên ngoài một lúc lâu mới đẩy cửa đi vào, bên trong rèm cửa sổ không kéo ra, trong phòng cũng không mở đèn, cùng bóng đêm bên ngoài hòa làm một thể.

Anh biết hôm nay ai đã tới, mặc dù từ sau khi tỉnh lại Thanh Ninh chưa hề hỏi một câu về tin tức của người kia, nhưng trong lòng ít nhiều đều có nghĩ tới .

“Thanh Ninh, dậy đi, anh biết em đang giả bộ ngủ.”

Mục Lương Hòa mở đèn, cô gái đang cuộn trong chăn tựa quây hé mặt ra, tóc tai tán loạn sau lưng giống y cô nàng lười. Mục Lương Hòa đưa cái lược trên tủ cho cô nhưng cô vợ nhỏ dẩu môi không cầm, Mục Lương Hòa than thở, không thể làm gì khác hơn là chải đầu cho cô.

“Thủ trưởng, em muốn xuất viện.”

Thanh Ninh làm bộ đáng thương nín lấy ống tay áo anh, ngón tay xanh xao trên nền quân trang của anh lại càng trắng, Mục Lương Hòa trở tay cầm lấy nắm tay cô trong lòng bàn tay, mu bàn tay nhỏ của cô có da có thịt, nắm trong tay thích vô cùng.

“Ở thêm vài ngày, Chủ nhật chúng ta xuất viện.”

“Còn những mấy ngày nữa, em muốn ngày mai xuất viện cơ.” Cô vợ nhỏ bắt đầu làm nũng giống như con mèo nhỏ giương oai nghịch ngợm, tìm Mục Lương Hòa mềm nhũn nhưng khi nói ra vẫn kiên định.

“Không được.”

Thanh Ninh bĩu môi không vui: “Em là thủ trưởng phu nhân.”

“Trừ chuyện này, chuyện khác đều theo ý em.”

“Vậy em muốn ăn canh rong biển chua cay.”

“ Không được.”

Cuối cùng Tạ Thanh Ninh vẫn không được như ý, vẫn phải uống canh bồ câu hầm, vẫn phải chờ Chủ nhật mới xuất viện, ăn xong cơm tối thì ngồi trên giường gãi ngứa thở phì phò bởi đã lâu không được tắm rửa gội đầu.

“Báo cáo thủ trưởng, vợ thủ trưởng muốn tắm, gội đầu.”

Mục Lương Hòa đang trải chăn trên sofa, nghe vậy thì gọi điện hỏi han Lương Nhu Hoa, bên đầu kia không biết nói những gì, xong xuôi anh mới đi lấy nước nóng đem vào.

Anh vừa vắt khăn vừa nói “Quay lại đây, mẹ nói phụ nữa để non tốt nhất không nên tắm trước chỗ tắm, tránh về sau lưu lại bệnh căn, để anh lau người cho em.”

Tạ Thanh Ninh mặc dù không thích lắm nhưng vẫn xoay người lại, Mục Lương Hòa vén quần áo lên, tỉ mỉ lau một lần, lòng bàn tay không cẩn thận chạm vào da thịt nhẵn nhụi, một hồi run rẩy, thân thể căng thẳng “Quay lại, lau trước mặt.”

Sắc mặt Thanh Ninh phỉếm hồng, có chút ngượng ngùng: “Thủ trưởng để em tự làm đi.”

“Không được, sợ em đụng phải vết thương, nằm xuống.”

Nút áo bệnh nhân bị mở ra, lộ ra lần vải băng bó bên trong, băng gạc đầy cộm, Mục Lương Hòa động tác rất nhẹ, từ từ lau, đầu ngón tay cố ý ở trên cái rốn tròn trịa vuốt một cái, Thanh Ninh cười hít một hơi, duỗi chân đá anh nhưng bị bắt được, còn cố ra vẻ nghiêm túc.

“Không cho phép lộn xộn, cẩn thận vết thương nứt ra.”

“Thầy thuốc nói rồi, vết thương gần như hoàn toàn khôi phục, đừng hòng gạt em.”

“Đã thông minh không ít, đứng lên gọi đầu.”

Mục Lương Hòa lại bưng một chậu nước tối, không pha nước lạnh mà chờ nước nguội bớt rồi mới để cô ghé đầu vào gội.

“Rất ngứa, gãi trên chỗ đỉnh đầu một chút đi.”

Mục Lương Hòa tay đầy bọt ở trên đầu cô gãi gãi, Thanh Ninh hài lòng râm rì “Lên trên một tý nữa.”

Rõ ràng là cố ý, Mục Lương Hòa cũng không vạch trần, khó có được cơ hội để cho cô vợ nhỏ đắc ý một phen “Còn chỗ nào ngứa nữa?”

“Phía dưới cũng ngứa, bên này cũng ngứa.”

Gội đầu thôi mà hai người cũng giằng co gần nửa giờ, sau đó tựa vào trên giường bệnh xem tạp chí, nội dung là mẫu trang phục thịnh hành mới nhất mùa xuân năm nay, kiểu màu ánh huỳnh quang sắc.

“Thủ trưởng, anh thấy em mặc màu này thế nào?” Tạ Thanh Ninh chỉ vào người mẫu mặc áo đầm màu trắng, phía dưới là váy xếp tầng như đóa hoa nở rộ, phía trên có đai eo, thiết kế đơn giản, khoác thêm một cái áo khoác cộc tay nữa thì không hề hở hang tí nào.

Mục Lương Hòa thần nhiên liếc nhìn: “Y như cái bánh chưng, còn không bằng cái này.” Anh chỉ một chiếc áo khoác tây trang màu hồng, thiết kế cũng khá đơn giản, nhìn rất được.

“Ừ, không tệ, phía dưới phối với đồ gì được nhỉ?”

Mục Lương Hòa suy nghĩ một chút: “Quần thôi.”

“Không được, váy vẫn hơn.”

“Không được, mặc quần.”

Tạ Thanh Ninh phản ứng ngang ngạnh, là người ưa mềm không ưa cứng, nếu ai biết nói nhỏ nhẹ may ra cô còn nghe theo, thế là vĩnh cảm lên cãi: “Tại sao không được ah..., em chính là thích váy.”

“Không xem nữa, tắt đèn đi ngủ.” Thói quen giáo huấn người của Mục Lương Hòa lại nổi lên, cầm lấy tạp chí đặt lại trên bàn, kéo chăn đắp cho cô. Thanh Ninh không chịu, anh tắt luôn cả đèn, rất tự nhiên kêu buồn ngủ, cô tức giận thở phì phì xoay người đi, một hồi não loạn trong phòng rốt cuộc cũng khôi phục an tĩnh, chỉ còn tiếng hít thở đều đều.

Chủ nhật Tạ Thanh Ninh xuất viện, trước đó một ngày có rất nhiều người thân bạn bè tới thăm, thế là lúc xuất viện liền đem tất cả trái cây quà cáp cho y tá, còn mình thì lên xe về nhà cha mẹ chồng.

Lương Nhu Hoa xuống xe liền quay lại đưa tay đỡ Thanh Ninh, dì giúp việc nghe tiếng xe đã sớm chạy ra lo đem đồ đạc vào nhà. Đồ đạc của Thanh Ninh mang theo cũng không nhiều, chỉ là mấy bộ quần áo thường thay đổi và một ít sách giải trí mà Mục Lương Hòa chuẩn bị cho cô.

“Cẩn thận bậc cửa, mẹ đã cho dọn dẹp phòng của Lương Hòa trên lầu hai, con còn muốn gì thì cứ nói với mẹ, buổi trưa muốn ăn gì nào, nghe Lương Hòa nói con muốn ăn đồ mặn, bây giờ nên chịu khó nhịn một chút, chờ hết tháng thì được.”

Thanh Ninh gật đầu, Lương Nhu Hoa suy tính rất chu đáo, cả phòng đều trải thảm, cửa sổ chỉ lộ ra một khe nhỏ cũng vì cô hiện giờ không thể ra gió. Thanh Ninh cởi khăn quàng cổ ngồi xuống, dì giúp việc bưng nước ấm vào cho cô thấy thể vội nói “Mau nằm đi, thân thể không thể mệt mỏi.”

Lương Nhu Hoa sợ con dâu buồn nên mang len vào phòng cô ngồi đan vừa trò chuyện.

“Chờ con hết tháng thì chúng ta cùng đi dạo phố, thời trang mùa xuân năm nay đã tung ra rồi, không chỉ thanh niên các con thích mà ngay cả bà già như mẹ cũng thích nữa là.”

“Mẹ dâu có già chút nào đâu, con thấy mẹ trông rất trẻ mà.” Lời nói này tuyệt đối không giả, mẹ chồng Lương Nhu Hoa đúng là trông rất trẻ, bảo dưỡng rất tốt, chính cô cũng không dám cam đoan khi mình bằng tuổi bà liệu có thể bảo dưỡng được như vậy không.

“Đích thực là lớn tuổi rồi, thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái Lương Hòa cũng đã cưới vợ, nhớ khi còn bé nó không thích nói chuyện, mẹ cùng ba con còn nghĩ là nó bị tự kỷ nữa đấy.”

“Thì ra anh ấy từ nhỏ đã như vậy, hiện tại cũng thế, không thích nói chuyện, vừa nói liền là giọng răn dạy người ta, tiếng nói to đến mức cửa sổ thủy tinh cũng phải rung lên.”

“Ba nó cũng thế, lúc mới kết hôn cũng hay cao giọng huấn người, sau đó có Lương Hòa, liền huấn Lương Hòa, khi còn bé không ít lần bị ba đánh nhưng tính tình bướng bỉnh không khóc bao giờ, để mẹ tìm ảnh à xem.”

Lương Nhu Hoa đi về phòng lấy ảnh, mẹ chồng nàng dâu cùng chụm đầu xem ảnh vừa nói vừa cười, Mục Lương Hòa khi còn bé so với bây giờ khác biệt quá thực rất lớn, ít nhất thì cũng không đen như bây giờ, là một cậu bé trắng trẻo mập mạp cứng vô cùng.

“Có lẽ là Lương Hòa về, mẹ xuống nhà xem một chút.”

Lương Nhu Hoa đi rồi, Thanh Ninh một mình ngồi lật xem ảnh, hầu như là ảnh của Lương Nhu Hoa và Mục Lương Hòa, ảnh của lão thủ trưởng tương đối ít, một vài tấm là hình chụp lúc Mục Lương Hòa mới sinh, mặc cái yếm màu đỏ được Lương Nhu Hoa ôm trong ngực, cả nhà đứng chụp ảnh dưới cây hải đường.

“Xem gì mà tập trung thế.”

Mục Lương Hòa cởi nón lính đứng ngoài cửa, nói xong liền đẩy cửa đi vào, đem cái mũ máng lên móc áo, sau đó lại cởi áo khoác mới ngồi xuống bên giường, đưa tay cầm lấy album trong tay cô: “Trước kia không phải đã xem rồi sao? Sao còn xem được say sưa như thế.”

“Mỗi lần xem tâm cảnh không giống nhau, cảm xúc cũng không giống nhau mà!”

“Bây giờ là tâm cảnh gì?”

“Ngọt ngào, thỏa mãn muốn tràn ra.” Bởi vì mình bây giờ hạnh phúc hơn so với trước kia, hoàn toàn dung nhập vào gia đình này, Mục Lương Hòa cũng không phải là chỗ dựa nhất thời mà là người chồng cùng cô gắn bó nửa đời sau.

“Đây là sự thừa nhận của thủ trưởng phu nhân đối với thủ trưởng hả?”

“Xem như thế đi, có phải trong lòng vui như mở cờ không?”

Thanh Ninh vòng tay lên cổ anh, cả người trên áp sát lại, được Mục Lương Hòa ôm trọn trong lòng. Kể từ sau khi xảy ra chuyện không may cho tới giờ họ chưa từng có tiếp xúc thân mật như vậy, hiện tại chợt ôm trong lòng, hai tay Mục Lương Hòa tự nhiên khoát lên eo cô, tay xoa nắn da thịt mềm mại trên eo, Thanh Ninh nhột cười ha ha không ngừng, ở trong lòng anh ngã trái ngã phải. Mục Lương Hòa vốn cũng không có suy nghĩ gì khác nhưng sau một hồi bị cô vợ nhỏ ở trong lòng lơn xộn lẫn qua lẫn lại cũng gọi lên dục vọng, hô theo gò má xuống đến cổ, hơi thở nóng bỏng phả ra trên da thịt, gò má cô đỏ ửng gỉ ra máu, nhìn cực kỳ mê người. Hô hấp của Mục Lương Hòa càng thêm gấp gáp, bàn tay không quy củ chuyển qua trước ngực, chôn ở trên cổ nàng: “Thanh Ninh, anh rất nhớ em.”

Một câu hai nghĩa, biết anh ản ản, từ khi cô tỉnh lại cũng chưa nói một câu cảm động nào nhưng mỗi một động tác đều bao hàm tình yêu cùng săn sóc, thật đúng là một người đàn ông thâm trầm, chỉ có điều cô lại rất thích, cũng nghiêng đầu hôn lên má anh một cái “Thủ trưởng, em cũng rất nhớ anh.”

Giữa bọn họ không cần quá nhiều lời ngon tiếng ngọt, một câu nhớ cũng đủ rồi. Bởi vì tâm ý tương thông, một ánh mắt, một động tác, cũng đều khắc trong lòng nhau. Cuộc đời này, hạnh phúc lớn nhất chính là gặp được thủ trưởng đại nhân thâm trầm này, lời không nhiều, chỉ cần đủ dùng là được.

Kết thúc

—————oOo—————

58. Chương 58: Ngoại Truyện

Tố là Mộc Mộc, tên chính thức là Mộc Hy Quang, năm nay bốn tuổi, mọi người có thể gọi tố là Mộc Mộc, nhưng không được gọi là Quang Quang bởi vì gọi lâu rồi sẽ bị biến thành quang còn nghĩa là lưu manh ấy, mà như thế có nghĩa là sẽ không cưới được lão bà đâu, không lấy được lão bà thì không sinh được trẻ con, mà không sinh được trẻ con nghĩa là không thả được dê, cái này là ba nói cho tố biết đấy.

Ba tố là Mộc Lương Hòa, là một quân nhân. Mẹ nói mấy cái sao sao gạch gạch trên cầu vai ba chính là biểu thị cấp bậc, mà ta đếm tới đếm lui cũng không biết được cấp bậc của ba, nhưng luôn nghe mấy chú cũng mặc quân phục gọi ba là thủ trưởng thì chắc là ba rất lợi hại.

Nhưng mà trong nhà tố người lợi hại nhất không phải ba mà là mẹ. Mẹ tố ta là Tạ Thanh Ninh, đáng đáp rất xinh đẹp, mấy bạn nhỏ trong nhà trẻ ai cũng hâm mộ tố có một người mẹ xinh đẹp nhưng tố lại hơi buồn, nếu mà mẹ không đoạt đồ ăn ngon, không đoạt đồ chơi của tố thì tố sẽ càng thích mẹ hơn. Viết đến đây thì Mộc Mộc đóng nhật ký lại bỏ vào trong ngăn kéo, bò lên giường. Ngoài sân một chuỗi tiếng động cơ xe vang lên, chắc là ba đã về.

Một đường chạy xuống lầu vọt tới cửa đón ba, trong lúc ba không chú ý thì đứng nghiêm rất có nề nếp chào một cái quân lễ, đây là nghi thức đã học với ba từ lúc tố mới hai tuổi.

“Ngoan, mẹ con đâu rồi?”

Lần nào ba về đến nhà câu đầu tiên nói cũng là câu này, một chút thay đổi cũng không có, tố cảm thấy không thú vị chút nào, chỉ chỉ vào trong bếp, mẹ đang nấu cơm. Tài nấu nướng của mẹ hoàn toàn ngược lại với diện mạo, dù sao cũng rất khó ăn, tố sợ dĩ không cao được như ba đều là do ăn cơm mẹ nấu, bà nội nói tố đang trong thời kỳ phát triển nên ăn nhiều thức ăn có dinh dưỡng.

“Hôm nay ở nhà trẻ con học những gì, kể ba nghe nào.”

Thấy ba cởi áo khoác ngồi xuống ghế mà không lập tức đi vào bếp, tố ngoan ngoãn chạy lại đứng nghiêm trước mặt ba, bắt đầu gio ngón tay kể ra tất cả những việc ở trong trường thành thật kể ra, ngay cả đi toilet mấy lần cũng kể ra hết.

“Tốt lắm, về sau cứ như thế.”

Thừa dịp ba xoay người, tố lập tức trợn mắt, mình có phải con nít đâu, tất nhiên là biết cái gì nên, cái gì không nên làm rồi.

Thấy bóng dáng ba đã khuất trong phòng bếp, tố mở ti vi, xem Cừu vui vẻ và Sói xám thì quá ngây thơ. Tuổi của tố là phải xem mấy phim truyền hình luân lý gia đình mới bồi đắp được trí não phát triển thâm sâu.

“Mộc Mộc, đi rửa tay nhanh đi, sắp ăn cơm rồi.”

Mới xem chưa được 2 phút, giọng nói êm ái của mẹ đã từ phòng bếp truyền đến, tố không tình nguyện bước vào toilet, kiễng chân lên vịn mở vòi nước rửa, lấy khăn mặt lau khô, ngửi ngửi, thơm ngào ngạt, thơm hơn nhiều so với hương thơm trên người ba ba.

Lúc đi ra thì ba mẹ đã ngồi vào chỗ, tố tự trèo lên cái ghế của mình, vươn tay ẹ kiểm tra, mẹ hài lòng mới đem chiếc đĩa cho tố.

“Nghe ba nói, hôm nay Mộc Mộc ở trường rất ngoan, mẹ đặc biệt chuẩn bị bánh Cookie cho con nhưng mà phải ăn cơm xong mới được ăn nhé.”

Tớ nhìn cái bánh mới nướng trong tay mẹ, đen tuyền một màu, nháy mắt tò mò hỏi: “Là vị chocolate ạ?”
“Đúng vậy, còn có vị sữa nữa.”

Tớ cũng chẳng chờ mong, gẩy gẩy đồ ăn trong bát, y như cũ chẳng ngon lành gì, thế mà ba cực kỳ thưởng thức, tớ phải giơ ngón cái lên, nghĩ rất muốn thỉnh giáo ba ba, ba đã dùng phương pháp gì để ăn hết được.

“Sao lại không ăn? Không hợp khẩu vị?”

Tớ đương nhiên không thể nói thật, xoay xoay tròn mắt: “Mộc Mộc nhớ bà nội, ngày mai Chủ nhật muốn đi thăm bà nội.”

“Bà nội nói sáng mai sẽ sang thăm Mộc Mộc, cho nên sáng mai Mộc Mộc dậy sớm một chút, không cho phép ngủ nướng.”

Nghe thấy mẹ nói như vậy, ta nhất thời nước mắt lưng tròng, yên lặng và cơ. Cũng là đàn ông mà ba chẳng hiểu được nỗi đau khổ của tớ, tớ quyết định về sau không thêm thần tượng ba nữa, cũng không làm quân nhân, sau khi lớn lên, tớ muốn làm một đầu bếp có thể làm ra một bàn măn hán toàn tịch.

Tớ yên lặng ăn xong rồi mà ba mẹ vẫn chưa ăn xong, nói mấy chuyện tớ nghe không hiểu, muốn chen vào cũng chẳng có cơ hội, chỉ có thể yên lặng đếm hoa quả trên khăn trải bàn, mấy quả chuối, mấy quả táo, mấy trái dưa, đếm tới đếm lui, đến hoa cả mắt ba mẹ mới ăn xong, ba ba chủ động rửa chén, ông ngoại nói, ba ba là một người đàn ông tốt, là tấm gương của Mộc Mộc.

Tớ quyết định về sau cố gắng kiếm tiền, mua cái máy rửa bát.

Tớ và mẹ ngồi ngoài phòng khách xem tivi, đợi ba ba rửa bát xong ra ngoài thì mẹ kéo tớ lên lầu đi tắm.

Trước kia tớ rất thích tắm, nhưng từ khi qua một tuổi về sau thì không thích như vậy nữa. Nguyên nhân chủ yếu là vì mỗi lần đều do mẹ đích thân tắm cho tớ, ba ba nói thân thể đàn ông chỉ có thể cho đàn ông và lão bà của mình xem thôi, mà mẹ là phụ nữ, tớ đã thắc mắc vấn đề này lâu lắm rồi mà vẫn chưa tìm ra đáp án.

“Mộc Mộc, cởi quần ra.”

Toàn thân run lên, tớ không tình nguyện cởi, mặc cái quần nhỏ đứng trước mặt mẹ, lấy tay che lại. Hiển nhiên mẹ cũng không biết tớ thẹn thùng, trực tiếp túm lấy tớ cởi quần, đặt vào trong bồn tắm lớn. Tớ xấu hổ ở trong bồn tắm đập nước hai lần, tóm lấy cái khăn lông lớn che lại, lại bị mẹ giằng ra.

“Ngoan nào, tắm đi, tắm xong thì sẽ thơm ngào ngạt.”

Ông nội nói bé trai không cần thơm ngào ngạt, mà mẹ lại coi tớ như con gái mà nuôi, tớ ra sức phản kháng, lại bị mẹ đè lại tắm. Tớ cố xoay thân thể trần truồng không ẹ xem, mẹ càng ôm lại, xoa xoa xát xát. Nên xem đều đã xem xong, tớ đáng thương xỏ dép lê lạch bạch chạy về phía ba.

Ba ba búng búng mặt tớ “Uh’m, đạn mạnh mẽ mười phần, cho thấy tiểu tử này da dày, thể chất tốt.”

Tớ đương nhiên hiểu ý ba, nhà tớ là quân nhân thế gia, ông nội là quân nhân, ba ba cũng là quân nhân, cho nên họ đều hi vọng tớ lớn lên cũng là quân nhân, nhưng tớ chỉ có một ước muốn là trở thành một đầu bếp giỏi.

“Ba ba, kể chuyện cho con nghe.”

Tuy là tớ muốn trở thành một đầu bếp nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến sở thích nghe chuyện trong bộ đội. Những câu chuyện này được kể từ trong miệng ba nghe đặc biệt thích thú, đặc biệt sôi trào kích động lòng người. Tớ ra sức bò lên đầu gối ba ba, ôm cổ làm nũng, lại bị ba ba vô tình xách xuống, tớ rõ ràng thấy khi mẹ làm như vậy ba ba cực kỳ vui vẻ.

“Đã không còn sớm, đi ngủ đi, sáng mai dậy sớm chút, ông nội bà nội con sang đấy.”

Mặc dù chưa muốn ngủ nhưng lại sợ chọc giận ba, bởi vì mỗi lần chọc ba giận thì lập tức sẽ bị xách lên “bóp, bóp” một trận, cái mông sẽ nở như bắp ngô rang liền.

Mẹ đưa tớ về phòng, vén chăn rồi hôn lên trán tớ một cái mới tắt đèn đi ra. Chờ bên ngoài không còn âm thanh gì nữa, tớ xốc chăn mở đèn bàn ở đầu giường rồi lôi quyển truyện tranh đưa bạn cùng bàn ượn ở dưới gối ra say sưa nhìn.

Do tối qua xem truyện tranh quá khuya, sáng hôm sau không dậy nổi, ở trong chăn lăn lộn tiếp tục ngủ, lúc mẹ vào tớ liền kéo chăn quấn kín đầu lại.

“Mộc Mộc, dậy đi con, ông nội bà nội sắp tới rồi.”

Tớ lại rúc vào chăn, bên trong vô cùng thoải mái thật sự không muốn dậy, quyết định cùng mẹ thương lượng: “Mộc Mộc ngủ thêm 10 phút nữa sẽ dậy.” Mẹ luôn luôn dễ nói chuyện, quả thực đáp ứng thỉnh cầu của tớ, đóng cửa lại đi ra ngoài, tớ lại bọc chăn tiếp tục ngủ.

10 phút ngắn ngủn, tớ ngủ thiếp đi, kết quả bị ba ba từ trong chăn lôi ra, tớ luống cuống tay chân mới ổn định lại, phương pháp ba ba giải quyết vấn đề luôn vũ lực như vậy, tớ vội vàng tỏ vẻ ngoan ngoãn, nghĩ đến một câu thường treo bên môi mẹ, đàn ông tội gì khó xử đàn ông.

“Nhanh chóng tỉnh táo, mặc quần áo trong một phút.”

Lúc ba gọi tớ rời giường vĩnh viễn thô bạo như vậy, tớ chẳng dám thở mạnh một tiếng, luống cuống tay chân mặc quần áo, rốt cục tại giây thứ 58 cũng mặc nghiêm chỉnh vững, ba ba mới hài lòng đi ra, tớ thở ra một hơi, vọt vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Xuống lầu thấy ba đã thay quần áo ngồi đó, hôm nay ba không mặc một thân quân phục màu xanh, tớ dụi mắt, hân hoan nhảy đến bên cạnh, đã quên phương thức thô bạo vừa rồi của ba.

“Ăn nhanh lên, ông nội bà nội sắp đến rồi.”

Từ nhỏ ba mẹ đã dạy tớ phải có lễ phép, nhanh chóng ăn xong, một lần nữa rửa sạch mặt, lại lau phấn thơm mẹ mua cho, đứng ở cửa nghênh đón.

Bà nội tớ cũng rất đẹp, đẹp hơn nhiều so với bà của mấy bạn cùng lớp, nói chuyện lại cực kỳ hiền hòa, chưa bao giờ dữ với tớ, mỗi lần ba ba dữ với tớ bà đều mắng ba, ba cũng không dám làm gì nữa.

“Ôi chà, cháu ngoan của bà, mau lại chỗ bà nội nào.”

Tớ nhanh như chớp từ trên bậc thang chạy xuống nhào vào trong ngực bà, thân thiết cọ tới cọ lui, lôi kéo bà vào trong nhà, cũng không quên ông nội ở đằng sau, ngọt ngào gọi to ông nội. Ông nội cũng nghiêm nghị như ba nhưng không bao giờ hung dữ với tớ. Mỗi lần đều cười tít mắt ôm tớ trên đùi, nói đùa với tớ.

“Cháu ngoan, ông nội ôm một cái được không!”

Tớ đã bốn tuổi, là đứa trẻ lớn rồi, ông nội già rồi, không thể để cho ông nội bế, đây là mẹ nói.

“Ông nội, Mộc Mộc đỡ ông, chúng ta cùng vào nhà.”

Ông nội nhất thời thật cao hứng, tớ cảm thấy vô cùng thỏa mãn, kiêu ngạo ngẩng đầu, đảo qua ba ba đang hơi cúi đầu.

Ông bà nội vừa tới, địa vị trong nhà của tớ nháy mắt liền thay đổi, ba ba không dám đánh tớ, bởi vì có ông bà nội, tớ có thể ăn đồ ăn vặt, chơi đồ chơi, xem tivi, còn có thể danh chính ngôn thuận không đọc sách, không vẽ tranh, nhưng ông bà nội vừa đi, cuộc sống bị thống của ta lại bắt đầu. Năm nay, nguyện vọng lớn nhất của tớ là cùng Tiểu Bàn ngồi cùng bàn bỏ nhà trốn đi, đây là bí mật nhỏ của tớ, không thể để ba mẹ biết được.

59. Chương 59: Ngoại Truyện 2

“Thanh Ninh, có thấy con mình gần đây rất lạ không?”

Tạ Thanh Ninh ngồi trước gương trang điểm bôi kem dưỡng da, nghe vậy khựng lại: “Có vẻ thần thần bí bí, cũng không biết đang chơi trò gì, chắc lại mượn truyện tranh của bạn cùng lớp, sợ bị anh phát hiện nên vụng trộm xem.”

Mục Lương Hòa cúi đầu trầm tư một lát, ra ngoài một chuyến, cầm một quyển vở trở về.

“Sao anh lại lấy nhật kí của con, mau trả lại đi, nếu biết chúng ta xem lên, lúc về sẽ vừa khóc vừa ăn vạ đòi nhân quyền đấy.” Con trai nhà mình không biết nghe được ở đâu, một khi gặp phải cái gì mà nó tự nhận thấy là không công bằng thì sẽ lập tức khóc gào đòi nhân quyền, chất giọng của nó di truyền từ Mục Lương Hòa, vừa khóc lên quả là kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

“Nó sẽ không biết đâu, xem xong trả về chỗ cũ là được rồi.” Tiểu tử kia giờ đang ở nhà ông bà nội vui đến quên cả trời đất, còn tâm trí đâu mà lo đến nhật kí nữa.

Tạ Thanh Ninh nghĩ thế cũng đúng, lập tức đi tới gần, chữ con trai xiêu xiêu vẹo vẹo y như một đám nòng nọc xếp hàng trên mặt giấy.

“Con nói sợ anh đánh mông nó.”

Mục Lương Hòa nhíu mày: “Nó mà nghe lời thì anh sao phải đánh nó?”

“Con nói em là người mẹ xinh đẹp nha!”

“Nó hẳn không biết thế nào là soái (đẹp trai)! ! !”

Diện mạo Mục Lương Hòa quả thực được liệt vào dạng đẹp trai, nhưng bởi vì quanh năm ở trong bộ đội, làn da khẳng định không thể trắng trẻo, đứng một chỗ với Tạ Thanh Ninh cảm thấy già hơn mấy tuổi liền. Tuổi tác theo năm tháng tăng lên, phụ nữ chăm lo bảo dưỡng nhan sắc, còn đàn ông thì ngược lại, nhất là quân nhân, ngũ quan càng sâu sắc góc cạnh, không ở trong phạm vi thẩm mỹ của Mộc Mộc.

“Con trai muốn bỏ nhà trốn đi, anh thấy chưa?”

Mục Lương Hòa lật đến tờ có nội dung này, phía sau còn có thêm ba dấu chấm than, hình như đã hạ quyết tâm rồi.

“Tiểu tử này là ngứa da, anh ngược lại muốn xem nó có thể trốn đến đâu nào.”

Hai người chỉ là nói như vậy, con trai vốn rất hiểu chuyện, chắc chỉ nói chơi thôi, lời trẻ nhỏ không kiêng kỵ.

Ai mà ngờ, một ngày không lâu sau đó, Tạ Thanh Ninh đi đón con tan học thì không thấy người đâu. Bạn nhỏ Mục Hy Quang bốn tuổi không thấy nữa, tin này được báo cho đồng chí Mục Lương Hòa đang công tác trong bộ đội trước tiên.

Không thấy con trai, Tạ Thanh Ninh lái xe tìm vài vòng xung quanh khu vực trường học mag không được, tìm thầy cô, thầy cô giáo nói đã đi theo một người lớn cứ nghĩ là cha mẹ. Ý nghĩ đầu tiên chính là con bị bắt cóc rồi, sau nghĩ lại có điểm không đúng, con trai thông minh như vậy sẽ không có khả năng đi cùng người lạ, khả năng duy nhất là cố ý, nhớ lại nội dung trong cuốn nhật ký về chuyện bỏ nhà trốn đi.

Sau khi con trai mất tích 3 tiếng, Mục Lương Hòa cũng không dám báo cho ông nội Mục Hồng Quân, chỉ báo cho Diêm Nhuận Hoa.

“Cậu bé thích nhất là đến nơi nào?”

Mục Lương Hòa trong lòng cả giận, chờ tìm được tiểu tử thối kia nhất định phải đánh một trận nhớ đời, cho nó biết cái gì nên làm, cái gì là không nên làm, mới tí tuổi đã học ai bỏ nhà trốn đi. Trong lòng tuy nghĩ thế nhưng vẫn lo lắng không yên, con còn chưa tìm được, giờ cũng không biết ở đâu, vạn nhất bị người lừa bán làm sao bây giờ, còn nhỏ như vậy, có thể bị đói hay không.

“Có thể đến vườn bách thú hay không, mấy hôm trước đòi đi mà không cho nó đi.”

Mục Lương Hòa lái xe, Tạ Thanh Ninh nhìn hai bên đường, mắt mở to, chỉ sợ bỏ qua.

Lúc này bạn nhỏ Mục Hy Quang đang ở một quán nướng, vươn năm đầu ngón tay ngọt ngào nói : “Chú ơi, cho cháu 5 xâu thịt dê.”

Người bán thịt dê thấy thằng bé quá đáng yêu, lại không có người thân bên cạnh thì hỏi nó : “Một mình chạy ra ngoài chơi hả nhóc?”

Mục Hy Quang chỉ vào một đám phụ nữ cách đó không xa : “Mẹ cháu ở bên kia.”

Nó cũng không phải kẻ ngốc, nghĩ muốn gạt ta, không có cửa đâu, mẹ đã sớm nói, nếu có người hỏi nó có phải đi một người không, nhất định phải nói mẹ ở cách đó không xa.

Cầm mấy xâu thịt dê, bạn nhỏ Mục vừa đi vừa ăn, khát thì trong túi có coca, nhưng mệt thì làm sao bây giờ, nó ngồi trên ghế công cộng, bấp chân mỗi nhứ, đến đâu ngủ được đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, đi vào một khách sạn, trước kia đã từng đến cùng mẹ, chỗ này có thể ngủ rồi.

“Tiểu bằng hữu, cháu muốn tìm ai?”

“Không tìm ai, đi ngủ.”

Quản lý đại sảnh thấy đứa bé này đáng yêu quá, tay xoa nắn khuôn mặt nó “Mẹ đâu, có phải một mình chạy đi chơi hay không?”

“Mẹ cháu ở trên chờ cháu.”

“A..., mẹ cháu tên gọi là gì?”

“Không nói cho chú.”

Nó không ngốc đâu, sao có thể nói ra tên mẹ, nếu bọn họ là người xấu thì sao, đành phải đeo cặp sách chạy ra ngoài, thấy đối diện là ngân hàng tự động, mẹ nói là ở đó làm việc 24h nha.

Mục Lương Hòa và Thanh Ninh đến nơi con trai muốn đi nhất nhưng cũng không tìm được người. Phía Diêm Nhuận Hoa báo có thấy một đứa trẻ đi lang thang trên đường, con trai lúc sáng ra khỏi nhà cũng mặc một cái áo khoác màu trắng, miêu tả giống nhau nên hai vợ chồng lập tức lái xe chạy qua.

“Lúc trước có thấy xuất hiện trong khu này, mọi người phân công nhau đi tìm.”

Diêm Nhuận Hoa dẫn theo vài người, làm việc hiệu suất cao, Mục Lương Hòa và Thanh Ninh tiếp tục lái xe đi tìm.

“Giờ này là lúc nó đi ngủ rồi, cũng không biết có mệt không, ngủ ở đâu.” Trong lúc người mẹ xót con ở trên xe nói lảm nhảm, đầu óc Mục Lương Hòa lóe một cái “Nó có thể ngủ ở đâu?”

Con trai còn nhỏ như vậy, muốn thuê phòng trong khách sạn khăng định không thể được, buồn ngủ chỉ có thể đến mấy chỗ bán hàng 24h mà còn là chỗ không có ai làm phiền để ngủ. Loại trừ xong, Thanh Ninh đã có mục tiêu, theo tính cách đứa con nhà mình, khả năng lớn nhất là vào ngân hàng tự động.

Tìm từng ngân hàng tự động, cuối cùng cũng thấy đứa con bỏ nhà đi trong ngân hàng nông nghiệp, nó ngồi dưới đất, vui vẻ gặm bắp ngô mua từ KFC, trong tay giở truyện tranh, bộ dạng vô cùng vui vẻ.

Mục Lương Hòa giận đến mức chỉ muốn lấy cái bắp ngô đánh nó, bị Thanh Ninh ngăn lại.

“Mộc Mộc lại đây, mẹ ở đây này.”

Tiểu tử kia không ngờ nhanh như vậy đã bị tìm ra, giật mình nhìn ba mẹ, kế hoạch trốn đi của nó đã được vạch ra từ lâu, còn rất nhiều chỗ chưa đi a, phát hiện sắc mặt ba ba rất kém, tay ngẩn nhanh chóng vươn ra đi về phía Thanh Ninh.

“Mẹ, Mộc Mộc nhớ mẹ.”

“Cùng mẹ về nhà.”

Thanh Ninh ra dấu ý bảo Mục Lương Hòa về nhà, có chuyện gì trở về rồi hãy nói, Mục Hy Quang biết rõ mình gặp rắc rối to rồi, đầu chôn ở trong lòng mẹ. Ai ngờ mới lên xe đã bị ba túm lấy, tiếp theo trên xe vang lên tiếng khóc kinh thiên địa khiếp quỷ thần, tiếng khóc xoay vòng vòng trong tai Tạ Thanh Ninh thật lâu, thật lâu về sau vẫn nhớ như in tiếng khóc của con trai lần đó, chính là một chữ thảm!

Lần bỏ nhà trốn đi này đã trở thành một đại bi kịch trong đời của bạn nhỏ Mục Hy Quang.

Toàn bộ hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-hon-toa-sang>